SYLVIA DAY

REVELAŢIA

Capitolul 1

Iubeam New Yorkul cu pasiunea nebunească pe care n-o mai nutream decât pentru un singur alt lucru în viaţa mea. Oraşul era un microcosmos al ocaziilor tipice pentru lumea nouă şi al tradiţiilor provenite din lumea veche. Conservatorii şi boemii se aşezau la aceeaşi masă. Ciudăţeniile coexistau la un loc cu lucrurile rare şi neprețuite. Energia vibrantă a oraşului umplea cu foc arterele comerţului internaţional şi atrăgea ca un magnet oameni de pe tot globul.

Iar întruchiparea acestei ambiţii vibrante, de neoprit, a acestei puteri celebre în toată lumea abia făcuse dragoste cu mine până mă adusese la două orgasme răscolitoare.

În timp ce scotoceam prin dressingul lui imens, am aruncat o privire spre patul lui Gideon Cross, răvăşit în urma partidei de sex, înfiorându-mă la amintirea plăcerii simţite. Aveam părul încă ud de la duş şi drept unică îmbrăcăminte prosopul de baie în care mă înfăşurasem. Mai aveam o oră şi jumătate până când trebuia să fiu la slujbă, ceea ce era cam prea puţin ca să mă simt în largul meu. Era clar că trebuia să fac loc pentru sex în programul meu matinal, altfel aveam să fiu mereu în întârziere. Gideon se trezea gata să cucerească lumea şi îi plăcea să înceapă dominarea ei cu mine.

Eram incredibil de norocoasă.

În New York venise deja luna iulie şi începea să se facă tot mai cald, aşa că m-am hotărât pentru nişte pantaloni subţiri de in şi o bluză fără mâneci din poplin, de un gri-deschis, care se potrivea cu

SYLVIA DAY

REVELAŢIA

Capitolul 1

Iubeam New Yorkul cu pasiunea nebunească pe care n-o mai nutream decât pentru un singur alt lucru în viaţa mea. Oraşul era un microcosmos al ocaziilor tipice pentru lumea nouă şi al tradiţiilor provenite din lumea veche. Conservatorii şi boemii se aşezau la aceeaşi masă. Ciudăţeniile coexistau la un loc cu lucrurile rare şi nepreţuite. Energia vibrantă a oraşului umplea cu foc arterele comerţului internaţional şi atrăgea ca un magnet oameni de pe tot globul.

Iar întruchiparea acestei ambiţii vibrante, de neoprit, a acestei puteri celebre în toată lumea abia făcuse dragoste cu mine până mă adusese la două orgasme răscolitoare.

În timp ce scotoceam prin dressingul lui imens, am aruncat o privire spre patul lui Gideon Cross, răvăşit în urma partidei de sex, înfiorându-mă la amintirea plăcerii simţite. Aveam părul încă ud de la duş şi drept unică îmbrăcăminte prosopul de baie în care mă înfăşurasem. Mai aveam o oră şi jumătate până când trebuia să fiu la slujbă, ceea ce era cam prea puţin ca să mă simt în largul meu. Era clar că trebuia să fac loc pentru sex în programul meu matinal, altfel aveam să fiu mereu în întârziere. Gideon se trezea gata să cucerească lumea şi îi plăcea să înceapă dominarea ei cu mine.

Eram incredibil de norocoasă.

În New York venise deja luna iulie şi începea să se facă tot mai cald, aşa că m-am hotărât pentru nişte pantaloni subţiri de in şi o bluză fără mâneci din poplin, de un gri-deschis, care se potrivea cu ochii mei. Cum nu mă pricep deloc să mă coafez, mi-am strâns părul lung şi blond într-o coadă de cal, după care m-am machiat. Apoi, de-acum cu o înfăţişare prezentabilă, am ieşit din dormitor.

Încă de când am ieşit pe hol, am auzit vocea lui Gideon. M-a străbătut un fior uşor, căci, după tonul jos şi dur din glasul lui, mi-am dat seama că era furios. Nu ridica uşor vocea... cu excepţia momentelor în care era supărat pe mine. Aveam puterea să-l fac să ridice glasul şi să înjure, ba chiar să-şi treacă mâna prin coama-i minunată de păr negru care-i ajungea până la umeri.

Totuşi, în majoritatea timpului, Gideon era un adevărat monument al puterii ţinute în frâu. N-avea deloc nevoie să strige, din moment ce putea să-i facă pe oameni să tremure doar cu o privire sau cu un cuvânt tăios.

L-am găsit în birou. Stătea cu spatele la uşă, cu un dispozitiv Bluetooth la ureche. Avea braţele încrucişate şi se uita pe fereastra apartamentului tip penthouse de pe Fifth Avenue care era proprietatea lui, dându-mi impresia unui bărbat foarte solitar, un individ care nu făcea parte din lumea din jur, dar pe care era perfect capabil s-o conducă.

M-am sprijinit de canatul uşii, sorbindu-l din priviri. Era clar, pentru mine, că priveliştea pe care o aveam eu asupra cerului era mult mai minunată decât a lui. Avantajul meu era că imaginea lui Gideon se suprapunea peste zgârie-norii imenşi, o prezenţă la fel de puternică şi de impresionantă. El îşi terminase duşul înainte să reuşesc eu să mă târăsc din pat. Iar trupul lui, care-mi dăduse o dependenţă gravă, etala acum pantalonii şi vesta unui costum de haine scump, făcut la comandă – ceea ce recunosc că mă excită mereu. Văzut de la spate, îmi arăta privirilor un fund perfect şi spatele puternic, strâns în vestă.

Pe perete trona un imens colaj de fotografii cu noi împreună şi una a mea într-o postură foarte intimă, pe care mi-o făcuse el în timp ce dormeam. Majoritatea fuseseră făcute de paparazzi care îi urmăreau până şi cea mai mică mişcare. Era Gideon Cross, de la Cross Industries, şi la ridicola vârstă de douăzeci şi opt de ani se afla pe lista celor mai bogaţi cincizeci de oameni din lume. Puteam să pun pariu că e proprietarul unei mari părţi din Manhattan; şi băgam mâna-n foc că e cel mai sexy bărbat de pe tot globul. Iar el avea poze cu mine peste tot, ca şi cum ar fi fost posibil ca eu să arăt la fel de bine ca el.

Se întoarse spre mine, cu o mişcare plină de graţie, pironindu-mă cu privirea sa albastră ca de gheaţă. Evident că-şi dăduse seama că sunt înăuntru, privindu-l. Aerul se umplea de un fel de scântei electrice când ne aflam unul în prezenţa celuilalt, era un fel de aşteptare tensionată, ca liniştea zumzăitoare dinaintea bubuitului tunetului. Probabil că în mod voit aşteptase o clipă, înainte să se întoarcă spre mine, lăsându-mă să-l examinez, pentru că ştia cât de mult îmi place să-l privesc.

Întunecat şi Primejdios. Şi cu totul al meu. Doamne... n-aveam să mă obişnuiesc vreodată cu impactul chipului său. Pometii ca sculptaţi şi sprâncenele ca nişte aripi negre, ochii albaştri, umbriţi de genele dese, şi buzele acelea... perfect desenate, astfel încât să fie senzuale şi dure. Îmi plăcea la nebunie când zâmbeau, pline de chemare pătimaşă, şi mă scuturau fiorii când se subţiau, într-o linie strânsă. Iar când îmi atingea trupul cu buzele, eram toată în flăcări pentru el.

„Doamne Dumnezeule, i-auzi ce spui!“ Mi-am arcuit gura dispreţuitor, aducându-mi aminte cât de mult mă enervau indivizii care delirau poetic despre cât de bine le arată iubiţii sau iubitele. Numai că şi eu ajunsesem tot aici, într-o veneraţie neîncetată faţă de cât de minunat arăta bărbatul complicat, frustrant, chinuit şi atrăgător ca păcatul de care mă îndrăgosteam tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea.

În timp ce ne uitam unul la celălalt, el rămase încruntat, continuând să i se adreseze amărâtului care îl asculta la celălalt capăt al firului, dar privirea i se încălzi, furia îngheţată lăsând loc unei patimi arzătoare.

Ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu schimbarea care se petrecea în el atunci când mă privea, dar tot mă ameţi, cu o forţă atât de mare, încât mă făcu să mă clatin pe picioare. Privirea aceea îmi destăinuia cât de mult, cât de profund voia să facă dragoste cu mine – ceea ce şi făcea de fiecare dată când se ivea ocazia – şi, în acelaşi timp, mă lăsa să întrezăresc o părticică din voinţa lui sălbatică, neînduplecată. Un nod de putere şi de voinţă de a comanda îşi punea amprenta peste tot ceea ce făcea Gideon în viaţă.

— Ne vedem duminică la opt, puse el capăt convorbirii, scoţându-şi cu o smucitură receptorul Bluetooth de la ureche şi aruncându-l pe birou. Vino-încoace, Eva, te rog!

Trupul îmi fu scuturat de încă un fior, la auzul modului în care îmi rostise numele, cu aceeaşi inflexiune autoritară pe care o avea atunci când îmi spunea „Dă-ţi drumul, Eva“, atunci când eram sub el… plină de el… disperată să ajung la orgasm pentru el…

— N-avem timp pentru aşa ceva, campionule.

Şi am luat-o la picior pe hol, pentru că n-avem deloc puterea să-i rezist. Glasul lui blând, foarte rafinat şi uşor răguşit era în stare să mă facă să ajung la orgasm numai la auzul lui. Şi, de fiecare dată când mă atingea, mă prăbuşeam în braţele lui. M-am îndreptat cu paşi grăbiţi spre bucătărie, ca să pregătesc cafeaua.

El a mormăit ceva şi s-a luat după mine, ajungându-mă din doi paşi, astfel încât m-am trezit ţintuită de perete de un bărbat de peste un metru optzeci şi cinci, care mai era şi excitat şi foarte sexy.

— Ştii ce se întâmplă când o iei la fugă, îngeraş, zise Gideon, muşcându-mă de buza de jos, după care trecându-şi limba peste ea, ca să compenseze durerea. Te prind.

În străfundul fiinţei mele, ceva suspină într-un abandon plin de fericire, iar trupul mi se făcu moale de plăcerea de a fi atât de aproape de el. Tânjeam după el neîncetat şi atât de tare, încât mă durea fizic. Evident, eram cuprinsă de patimă sexuală, însă era, de fapt, mult mai mult decât atât. Era ceva atât de nepreţuit, de profund, că pofta pe care o simţea Gideon pentru mine n-ar fi declanşat nimic în mine dacă aş fi fost cu un alt bărbat. Dacă oricine altcineva ar fi încercat să mă ţintuiască sub greutatea corpului său, m-aş fi speriat de moarte. Însă asta nu fusese niciodată o problemă cu Gideon. El ştia de ce am nevoie şi cât de mult pot să suport.

Zâmbetul strălucitor care-i apăru brusc pe faţă îmi făcu inima să se oprească în loc. În faţa chipului care-mi tăia respiraţia, încadrat de şuviţele bogate de păr negru, am simţit cum mi se înmoaie genunchii. Era atât de elegant, de rafinat, cu excepţia lungimii decadente a acelor şuviţe negre şi mătăsoase!

El îşi frecă uşor nasul de al meu.

— Nu poţi să-mi zâmbeşti aşa şi pe urmă s-o ştergi. Spune-mi la ce te gândeai în timp ce vorbeam la telefon!

— Cât poţi să fii de minunat, am răspuns, strâmbând din buze. E de-a dreptul bolnăvicios că mă gândesc aşa de mult la tine. Trebuie să scap o dată de asta.

— Să fiu al naibii dacă o să te las, replică el, cuprinzându-mă de coapse, făcându-mă să mă lipesc şi mai strâns de el, excitându-mă cu o mişcare de cunoscător a şoldurilor spre ale mele. Era revoltător de bun la pat. Şi o mai şi ştia foarte bine.

— Serios? Simţeam cum îmi toarnă foc în vene, în trupul ce tânjea lacom să-l simtă pe al lui. Doar n-o să-mi spui că mai vrei încă o femeie romantică şi naivă care să-ţi stea agăţată de gât, domnule-care-urăşti-speranţele-exagerate.

— Ceea ce vreau eu, murmură el, luându-mi bărbia în palmă şi mângâindu-mi buza de jos cu degetul mare, este să

fii mult prea ocupată să te gândeşti la mine, încât să nu-ţi mai fie mintea la nimeni altcineva.

Am tras aer în piept, adânc, aproape tremurând. Eram cu totul şi cu totul cucerită de flacăra din privirea lui, de tonul provocator al glasului său, de căldura corpului său şi de parfumul pielii lui, care mă făcea să-mi lase gura apă. Era drogul meu şi n-aveam nici urmă de dorinţă să mă las de el.

— Gideon, am gâfâit, ca în transă.

Gemând uşor, mi-a pecetluit buzele cu gura lui perfectă, alungând cu sărutu-i profund şi pătimaş până şi umbra gândului la cât era de târziu… iar sărutul aproape că reuşise să-mi distragă atenţia de la sentimentul de nesiguranţă pe care-l dezvăluise.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, ca să-l ţin nemişcat, şi i-am răspuns la sărut, împletindu-mi limba cu a lui. Eram împreună de atât de puţin timp! Încă nu se împlinise o lună. Şi, mai rău decât atât, nici unul dintre noi nu ştia cum să aibă o relaţie cum era cea pe care încercam s-o clădim – o relaţie în care amândoi refuzam să ne prefacem că nu aveam probleme extrem de grave. Gideon îşi înfăşurase braţele în jurul meu, strângându-mă plin de posesivitate.

— Voiam să petrec weekendul cu tine la Florida Keys – goi.

— Mmmm, sună bine. Chiar mai mult decât bine. Oricât mi-ar fi plăcut să-l văd în costumul trei piese, îl preferam, fără discuţie, gol-puşcă. Evitasem să-i mărturisesc că n-aveam să fiu disponibilă în timpul weekendului.

— Iar acum va trebui să-mi bat capul cu afacerile în weekend, mormăi el, cu buzele lipite de ale mele.

— Afacerile pe care le-ai dat uitării, ca să fii cu mine?

Pleca mai devreme de la birou, ca să fie cu mine. Ştiusem că asta avea să-l coste. Mama era la a treia căsătorie, şi toţi soţii ei fuseseră adevăraţi moguli, oameni de afaceri de mare succes. Iar eu ştiam că preţul plătit de cei cu ambiţie era că ajungeau foarte târziu acasă.

— Le plătesc altora nişte salarii foarte generoase ca să fiu cu tine.

Bună şmecherie, însă îi observasem enervarea din privire, aşa că i-am atras atenţia spre altceva.

— Îţi mulţumesc. Hai să facem cafeaua, până nu intrăm în criză de timp!

Gideon îşi mai plimbă o dată limba peste buza mea de jos, după care mă eliberă.

— Aş vrea să decolăm mâine-seară la ora opt. Ia-ţi doar câteva lucruri, cât mai uşoare. În Arizona e căldură uscată.

— Ce? am clipit eu, în timp ce el îmi întorcea spatele, intrând în biroul lui. În Arizona ai afaceri?

— Din nefericire.

Uf! Ca să nu risc să nu-mi iau doza de cafea din pricina discuţiei în contradictoriu, am lăsat-o pe mai târziu şi mi-am continuat drumul spre bucătărie. Am străbătut apartamentul spaţios al lui Gideon, cu arhitectura lui antebelică uluitoare şi ferestrele cu arcade elegante. Tocurile mele răsunau sonor când loveau parchetul strălucitor din lemn masiv sau erau înăbuşite de covoarele moi şi grele Aubusson. Spaţiul foarte luxos, decorat cu mobilă din lemn masiv şi materiale în culori neutre, era luminat de sclipiri de giuvaer. Chiar dacă locul acesta emana o mare bunăstare, reuşea să rămână cald şi primitor, să fie un spaţiu confortabil, unde te simţeai răsfăţat.

Ajunsă în bucătărie, am pus de îndată o cană termoizolantă în aparatul de cafea. Gideon veni după mine, cu sacoul pe o mână şi telefonul în alta. Am mai pus o cană şi pentru el în aparat, după care m-am îndreptat spre frigider, ca să iau nişte lapte.

— La urma urmelor, s-ar putea să fie un lucru bun, i-am spus, întorcându-mă spre el, ca să-i amintesc de problema colegului meu de apartament: Trebuie să stau serios de vorbă cu Cary în weekendul ăsta.

Gideon îşi băgă telefonul în buzunarul interior al sacoului, după care îl atârnă de spătarul unuia dintre scaunele de bar din bucătărie.

— Vii cu mine, Eva.

Am pufnit, în timp ce-mi turnam lapte în cafea.

— Şi ce-o să fac? O să zac goală în pat, aşteptând să-ţi termini treburile ca să mi-o tragi?

El îmi susţinu privirea, în timp ce-şi lua cana, sorbind din cafeaua aburindă cu un calm deliberat.

— Vrei să ne certăm?

— Ai de gând să faci mutre? Doar am discutat despre asta. Ştii că nu-l pot lăsa singur pe Cary, după tot ce s-a întâmplat în noaptea trecută.

Încâlceala de trupuri pe care o găsisem în livingul meu dăduse noi sensuri termenului „orgie“.

Am pus cutia de lapte în frigider, cuprinsă de senzaţia că Gideon mă atrage spre el în mod inexorabil, doar cu puterea voinţei. Aşa fusese încă de la început. Când voia, putea să mă facă să-i simt ordinele. Şi era tare, tare greu să ignor acea parte din mine care implora să-i dea orice şi-ar fi dorit.

— Tu o să te ocupi de afaceri, iar eu o să mă ocup de prietenul meu cel mai bun, iar pe urmă o să ne întoarcem ca să avem grijă unul de altul.

— Mă întorc abia duminică seară, Eva.

Oh... Am simţit un cuţit în stomac, la auzul veştii că aveam să fim departe unul de altul aşa de mult. Majoritatea cuplurilor nu petreceau fiecare secundă împreună, numai că noi nu eram un cuplu obişnuit. Amândoi aveam probleme, nesiguranţe şi o dependenţă de celălalt care avea nevoie de contact continuu ca să putem funcţiona cum trebuie. Uram gândul de a fi despărţită de el. Şi rar se întâmpla să treacă mai mult de două ore fără să mă gândesc la el.

— Nici tu nu poţi să suporţi gândul ăsta, remarcă el încetişor, studiindu-mă într-un fel care spunea tot.

Duminică, nici unul dintre noi n-o să mai fie bun de nimic.

Am suflat uşor peste cafea, înainte să iau o gură. Simţeam că n-am nici un rost la gândul că o să-mi petrec tot weekendul fără el. Şi, mai rău decât atât, uram gândul că el avea să petreacă atâta timp fără mine. În faţa lui se deschidea un întreg univers de posibilităţi, de alegeri, de femei care nu erau la fel de scrântite şi de greu de suportat cum eram eu. Cu toate acestea, în cele din urmă am reuşit să-i spun:

— Amândoi ştim că nu-i prea sănătos, Gideon.

— Cine spune asta? Nimeni nu ştie cum este să fii ca noi.

Ei bine, aici eram de acord cu el.

— Trebuie să plecăm la serviciu, am zis, ştiind că fundătura în care ajunseserăm avea să ne înnebunească toată ziua. Aveam să-i dăm de capăt, până la urmă, dar, pe moment, eram blocaţi.

El se rezemă de blat, încrucişându-şi gleznele, înfigându-se încăpăţânat în loc:

— Ceea ce ne trebuie este să vii cu mine.

— Gideon! am exclamat, începând să bat cu piciorul în gresia de travertin. Nu pot să-mi anulez viaţa pentru tine. Dacă o să mă transform într-o frumuşică agăţată de braţul tău, o să te plictiseşti de mine cu viteza vântului. Fir-ar să fie, o să mi se facă silă de mine. N-ar trebui să fie un capăt de ţară dacă petrecem câteva zile ocupându-ne de alte aspecte ale vieţilor noastre, chiar dacă nici măcar nu suportăm gândul ăsta.

— Îmi dai prea multă bătaie de cap, ca să fii doar o frumuşică la braţul meu, replică el, pironindu-mă cu privirea.

— Păi normal, cine ştie cunoaşte.

Gideon se îndreptă, scuturându-se de senzualitatea-i meditativă şi privindu-mă dintr-odată cu o intensitate plină de severitate. Era atât de pasional – exact ca mine.

— Eva, ai avut parte de multă publicitate în ultimul timp. Nu-i nici un secret că locuieşti în New York. Nu pot să te las

aici cât timp sunt plecat. Ia-l pe Cary cu noi, dacă e absolut necesar. Poţi să te dai cap în cap cu el în timp ce mă aştepţi să termin treaba şi să ţi-o trag.

— Ha!

Cu toate că am apreciat încercarea lui de a mai detensiona atmosfera cu ajutorul umorului, mi-am dat seama că adevărata lui obiecţie în privinţa despărţirii noastre era... Nathan. Fostul meu frate vitreg era un coşmar din trecutul meu, de care Gideon părea să se teamă că putea oricând să reapară în viaţa mea. Şi mă înspăimânta să recunosc că nu se înşela în totalitate. Scutul anonimatului care mă apărase atâţia ani de zile fusese aruncat în aer de relaţia noastră, petrecută atât de mult în faţa reflectoarelor.

Doamne... pur şi simplu nu aveam timp să intrăm în toată dementa *asta*, dar ştiam că nu e un lucru asupra căruia Gideon să cedeze. Era un bărbat obişnuit să revendice cu tărie ceea ce poseda, îşi desfiinţa competitorii cu o precizie nemiloasă şi n-avea să permită niciodată să mi se întâmple ceva rău. Eram oaza lui de linişte, ceea ce mă făcea infinit de valoroasă pentru el.

— E timpul să plecăm, îngeraş, remarcă, uitându-se la ceas.

Îşi puse sacoul, după care îmi făcu semn s-o iau înainte spre livingul luxos, de unde mi-am luat poşeta şi geanta în care-mi ţineam pantofii de serviciu şi alte câteva lucruri necesare. Peste câteva minute, coborâserăm la parter cu liftul lui particular şi urcam în spatele Bentley-ului său negru.

— Bună, Angus! l-am salutat pe şofer, care-şi duse mâna la cozorocul şepcii sale de şofer de modă veche.

— Bună dimineaţa, domnişoară Tramell, replică el, zâmbind.

Era un domn mai în vârstă, al cărui păr roşcat era vârstat cu fire albe. Îmi plăcea de el din multe motive, nu în

ultimul rând pentru că era şoferul lui Gideon încă de când el era în clasa a şasea şi chiar ţinea la el cu adevărat.

O privire rapidă spre Rolexul pe care mi-l făcuseră cadou mama şi tatăl meu vitreg mă anunţă că aveam să ajung la timp la serviciu... dacă nu rămâneam blocaţi în trafic. Chiar în clipa când gândul ăsta îmi trecu prin minte, Angus se strecură abil în marea de taxiuri şi maşini de pe stradă. După liniştea tensionată din apartamentul lui Gideon, zgomotul Manhattanului mă trezi cu totul, ca şi cum aş fi luat o supradoză de cafeină. Sunetul claxoanelor şi scrâşnetul cauciucurilor peste capacele gurilor de canal mă înviorau de-a dreptul. Râuri de oameni, curgând cu repeziciune, flancau ambele trotuare ale străzii supraaglomerate, de-a lungul căreia clădirile se înălţau cu semeţie spre cer, cufundându-ne în umbră, deşi soarele urca pe cer.

Doamne, New Yorkul îmi plăcea la nebunie. În fiecare zi îmi făceam timp să-i respir atmosfera, să-l absorb cu nesaţ. M-am aşezat confortabil pe canapeaua de piele şi mi-am întins mâna spre cea a lui Gideon, strângându-i-o uşor.

— Te-ai simţi mai bine dacă aş pleca din oraş în weekend împreună cu Cary? Poate dacă am da o fugă până la Las Vegas?

Gideon îşi îngustă ochii.

— Sunt cumva o ameninţare pentru Cary? De-asta nu vrei să mergi în Arizona?

— Cum? Nu. N-aş crede, am răspuns, schimbându-mi poziţia, ca să-l pot privi în ochi. Dar de multe ori am nevoie de o noapte întreagă ca să-l fac să-şi deschidă sufletul.

— N-ai crede? repetă el răspunsul meu, ignorând total celelalte cuvine pe care le rostisem.

— Poate că are impresia că nu poate să comunice cu mine atunci când simte nevoia să vorbească, din moment ce sunt mereu cu tine, am replicat eu, ţinându-mi strâns cana termoizolantă cu cafea, căci tocmai trecuserăm peste o groapă în asfalt. Şi uite ce e, va trebui să laşi deoparte orice

urmă de gelozie în privinţa lui Cary. Gideon, să ştii că atunci când spun că e ca un frate pentru mine nu glumesc deloc. Nu eşti obligat să-ţi placă de el, dar trebuie să pricepi că e o parte de neînlăturat din viaţa mea.

— Lui îi spui acelaşi lucru despre mine?

— Nu-i nevoie. Ştie. Mă străduiesc să ajung la un compromis...

— Eu nu fac niciodată compromisuri.

Am ridicat din sprâncene.

— În afaceri, sunt sigură că nu. Dar asta e o relaţie, Gideon. Îţi cere să dai şi...

Gideon mă opri, bodogănind:

— Avionul meu, hotelul meu şi, dacă ieşiţi din el, luaţi o echipă de securitate cu voi.

Capitularea lui bruscă şi îmbufnată m-a uluit şi m-a lăsat fără glas câteva minute. Destul timp pentru ca el să-şi arcuiască sprâncenele peste ochii albaştri scrutători, într-o privire care spunea: „Dacă vrei, bine, dacă nu, altceva n-ai să primeşti“.

— Nu ţi se pare puţin cam exagerat? mi-am încercat eu totuşi norocul. Cary o să fie cu mine.

— Te rog să mă ierţi, dar n-am deloc încredere în el pentru a i te lăsa pe mână, după cele întâmplate noaptea trecută.

Şi, bându-şi cafeaua, se aşează într-o poziţie care arăta foarte clar că, în mintea lui, discuţia se terminase. Îmi prezentase toate opţiunile pe care le putea accepta.

Aş fi putut să protestez faţă de atitudinea implacabilă care tocmai o manifestase faţă de mine, dacă nu mi-aş fi dat seama că totul pornise din dorinţa lui de a mă proteja. În trecutul meu pândeau demoni malefici, iar faptul că eram iubita lui Gideon mă aruncase în lumina reflectoarelor, ceea ce îl putea aduce pe Nathan drept la uşa mea. În plus, a controla totul în jurul lui era cât se poate de tipic pentru Gideon. Aşa era el şi trebuia să mă obişnuiesc cu asta.

— În regulă, am acceptat eu. Care e hotelul tău?

— Am mai multe. Poţi să alegi, zise el, întorcând capul spre geam. Scott o să-ţi trimită lista pe e-mail. Când te hotărăşti, spune-i lui şi o să se ocupe de tot. O să zburăm împreună şi ne întoarcem împreună.

M-am sprijinit de spătar şi, pe când luam o gură de cafea, am observat cum îşi ţinea mâna strânsă pumn pe coapsă. Chipul oglindit de sticla întunecată a geamului era impasibil, dar puteam să-i simt bosumflarea.

— Îţi mulţumesc, am murmurat.

— Nu-i nevoie. Nu mă bucur deloc de asta, Eva, replică el, cu un muşchi zvâcnindu-i pe maxilar. Colegul tău de apartament face o ditamai tâmpenia, iar eu trebuie să-mi petrec tot weekendul fără tine.

Nu-mi plăcea deloc să-l văd nefericit. I-am luat cafeaua din mână şi am pus ambele căni în suporturile speciale, după care m-am aşezat călare în poala lui şi l-am încolăcit cu braţele.

— Îţi sunt recunoscătoare că ai lăsat de la tine în situaţia asta, Gideon. Înseamnă enorm pentru mine.

El mă învălui în privirea-i albastră.

— Mi-am dat seama că o să mă scoţi din minţi încă din clipa în care te-am văzut.

Am zâmbit, la amintirea felului în care ne cunoscuserăm cu ceva timp în urmă.

— Căzută în fund, pe jos, în holul clădirii Crossfire?

— Înainte de asta. Afară.

— Unde, afară? am întrebat, nelămurită.

— Pe trotuar, răspunse Gideon, strângându-mi pulpele, într-un fel posesiv, autoritar, care mă umplea de o dorinţă dureroasă pentru el. Plecam la o întâlnire. Un minut să fi întârziat, şi te pierdeam. Nici nu mă urcasem bine în maşină, când ai apărut de după colţ.

Mi-am adus aminte de Bentley-ul care aştepta lângă trotuar în ziua aceea. Fusesem mult prea prinsă de admiraţie în faţa clădirii ca să observ vehiculul elegant când venisem, însă îl remarcasem la plecare.

— M-ai năucit încă de când mi-a căzut privirea spre tine, explică Gideon, păstrând încă o undă de supărare în glas. Nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. Te-am vrut de îndată. Cu disperare, aproape violent.

Cum de nu-mi dădusem seama că prima noastră întâlnire fusese ceva mai mult decât am avut impresia atunci? Crezusem că ne-am ciocnit din greşeală unul de altul. Numai că el plecase deja... ceea ce înseamnă că se întorsese înadins. Pentru mine.

— Te-ai oprit chiar lângă maşină, continuă el, şi ţi-ai dat capul pe spate. Te uitai la clădire şi mi te-am închipuit în genunchi, uitându-te la fel la mine.

Tonul lui răguşit mă făcu să mă foiesc în poala lui.

— În ce fel? am şoptit, fascinată de flacăra care-i ardea în ochi.

El mă trase mai aproape, cuprinzându-mi fundul cu palmele.

— Cu încântare. Un pic de veneraţie... un pic de timiditate. M-era imposibil să nu te urmăresc înăuntru. Şi uite aşa am dat de tine, exact unde voiam să fii, aproape îngenunchind în faţa mea. În clipele alea cred că am avut o duzină de fantezii în legătură cu ce aveam să-ţi fac când urma să fii goală cu mine.

Am înghiţit în sec, amintindu-mă că şi eu avusesem aceeaşi reacţie în ceea ce-l privea.

— Când m-am uitat la tine pentru prima oară, gândul mi-a fugit imediat la sex. La un amor nebun, cu ţipete şi cu cearşafuri sfâşiate cu unghiile.

— Am văzut, spuse el, plimbându-şi uşor degetele pe coloana mea vertebrală. Şi ştiam că şi tu ai văzut asta la mine. Ai văzut ce sunt... ce mă macină pe dinăuntru. Ai văzut prin mine.

Şi asta mă şi făcuse să cad în fund, literalmente. Mă uitasem în ochii lui şi-mi dădusem seama cât de mult se controla, ce suflet plin de umbre avea. Văzusem în el putere, poftă, control şi dorinţă aprigă. Undeva, în

străfundul sufletului, ştiusem că avea să pună stăpânire pe mine. Şi mă simţeam uşurată că şi el se simţise la fel de atras de mine.

Mâinile lui Gideon mi se cuibăriseră acum pe omoplaţi, trăgându-mă şi mai aproape, până când am ajuns să ne rezemăm frunţile una de alta.

— Nimeni n-a mai văzut aşa ceva până acum, Eva. Tu eşti singura din lume.

Mi s-a pus un nod dureros în gât. În atât de multe privinţe, Gideon era un tip foarte dur, dar, cu toate acestea, putea fi atât de blând cu mine, într-un fel aproape copilăresc, iar asta îmi plăcea la nebunie, pentru că era ceva pur şi necontrolat. Dacă nimeni nu-şi bătuse capul să vadă dincolo de chipul lui minunat şi de contul impresionant din bancă, atunci nici nu merita să-l cunoască.

— Habar n-am avut. Erai atât de... rece. Nu păreai deloc impresionat de mine.

— Rece? pufni el. Ardeam de dorinţă pentru tine. M-ai dat total peste cap după asta.

— Uau! Mersi.

— Tu m-ai făcut să te doresc, mârâi el. Iar acum nu suport gândul că o să stau două zile fără tine.

I-am cuprins faţa în mâini şi l-am sărutat prelung, cu buze care cereau iertare.

— Şi eu te iubesc, i-am şoptit, cu gura lipită de gura-i minunată, nici eu nu pot suporta gândul că o să fiu departe de tine.

Sărutul cu care îmi răspunse era lacom, devorator, dar, cu toate acestea, felul în care mă lipea de el era delicat şi plin de respect. Ca şi cum aş fi fost un obiect preţios. Iar când ne-am oprit, amândoi ne-am tras cu greu răsuflarea.

— Nici măcar nu sunt genul tău, l-am tachinat, încercând să înveselesc atmosfera, înainte să ne apucăm de lucru. Preferinţa lui Gideon pentru brunete era bine-cunoscută şi bine documentată.

Am simţit că Bentley-ul trage pe dreapta şi se opreşte. Angus ieşi din maşină, ca să ne ofere intimitate, dar lăsă aerul condiţionat şi motorul mergând. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că suntem lângă clădirea Crossfire.

— Dacă tot veni vorba de chestia cu genul, zise Gideon, inspirând adânc şi lăsându-şi capul pe spatele spătarului, Corinne a fost surprinsă de tine. Nu erai cum se aştepta ea.

La auzul numelui fostei logodnice a lui Gideon, mi-am încleştat fălcile. Chiar dacă ştiam că relaţia lor fusese, din partea lui, doar una pornită din prietenie şi singurătate, nu din dragoste, tot nu mă puteam împiedica să mă simt sfâşiată de ghearele invidiei. Gelozia era unul dintre cele mai mari defecte ale mele.

— Fiindcă sunt blondă?

— Fiindcă... nu semeni cu ea.

Am simţit că mi se taie răsuflarea. Nu mă gândisem că Corinne reprezentase un etalon pentru el. Până şi Magdalene Perez – una dintre prietenele lui Gideon, care aspirase să fie mai mult – spusese că-şi lăsase lung părul negru ca s-o imite pe Corinne. Numai că nu-mi dădusem seama de complexitatea acelei observaţii. Dumnezeule... dacă era adevărat, atunci Corinne avea o putere înfricoşătoare asupra lui Gideon, mult mai mare decât aş fi putut suporta. Inima a început să-mi bată tot mai tare; simţeam cum îmi zvâcneşte stomacul. O uram cu o furie iraţională. Uram toate femeile care-i cunoscuseră atingerea... pasiunea... trupul uluitor.

Am început să-i alunec din braţe.

— Eva! m-a oprit el, strângându-mă şi mai puternic de coapse. Nu ştiu dacă are dreptate.

Am privit în jos, înspre locul de unde mă apucase, iar vederea pe degetul de la mâna lui dreaptă a inelului pe care i-l dăruisem ca o promisiune – marcând faptul că era al meu – m-a liniştit, la fel ca şi confuzia ce i se citea în ochi când i-am întâlnit privirea.

— Nu ştii?

— Dacă e aşa, nici măcar nu mi-am dat seama. N-o căutam pe ea în alte femei. Nici măcar n-am ştiut că sunt în căutarea cuiva, până când te-am întâlnit.

Cuprinsă de uşurare, i-am netezit reverele sacoului cu mâna. Poate că el nu fusese conştient că pe ea o caută, însă, chiar dacă ar fi fost, eu eram cum nu se poate mai diferită de Corinne, atât ca aspect, cât şi ca temperament. Eram unică pentru el; o femeie care se deosebea de toate celelalte, în toate privinţele. Aş fi vrut ca asta să fie de ajuns ca să-mi înăbuşe gelozia.

— Poate că nu era atât o preferinţă, cât un model, am zis, netezindu-i cuta de încruntare de pe frunte cu vârful degetului. Ar trebui să-l întrebi pe doctorul Petersen diseară, când te întâlneşti cu el. Mi-ar fi plăcut să am mai multe răspunsuri după toţi anii de terapie, dar n-am. Sunt multe lucruri inexplicabile între noi, nu-i aşa? Eu tot n-am priceput ce anume ai văzut în mine, de te-ai prins aşa.

— Ceea ce-ai văzut *tu* în *mine,* îngeraş, răspunse el încet, cu faţa îmblânzită. Faptul că ai văzut ce port în mine, dar tot mă vrei la fel de mult pe cât te vreau eu. În fiecare noapte, mă culc înspăimântat la gândul c-o să mă trezesc şi tu vei fi plecat. Sau că te-am înspăimântat... că am visat că tu...

— Nu, Gideon! O, Doamne, îmi rupea sufletul în fiecare zi. Mă sfâşia.

— Ştiu că nu-ţi spun ce simt pentru tine în acelaşi fel în care îmi spui tu, dar sunt al tău. Ştii asta.

— Da, Gideon, ştiu că mă iubeşti.

Nebuneşte. Cu neruşinare. Obsesiv. Aşa cum erau şi sentimentele mele pentru el.

— Sunt total prins de tine, Eva. Dându-şi capul pe spate, Gideon mă trase în jos, sărutându-mă nespus de dulce, cu buzele mişcându-se cu blândeţe sub ale mele. Aş ucide pentru tine, şopti, aş da tot ce am pentru tine... dar n-o să renunţ niciodată la tine. Două zile este limita mea. Nu-mi cere mai mult, că nu pot să-ţi dau.

N-am luat în glumă cuvintele lui. Bogăţia lui îl izola, îi dădea puterea şi controlul care îi fuseseră răpite într-un anumit moment al vieţii sale. Suferise brutalităţi, violuri, la fel ca mine. Faptul că acum considera că merită să-şi piardă liniştea sufletească numai ca să mă păstreze, dovedea mai mult decât un simplu *te iubesc*.

— Am nevoie doar de două zile, iubitule, şi pe urmă o să fac să merite aşteptarea.

Rigiditatea din privirea lui fu de îndată înlocuită de o flacără pătimaşă.

— O? Te gândeşti să mă îmbunezi cu ceva sex, îngeraş?

— Da, am recunoscut fără pic de ruşine. Cu mult sex. La urma urmelor, tactica asta pare să funcţioneze bine cu tine.

Buzele i se arcuiră, însă în ochi îi strălucea o lumină rece, care mă făcea să-mi pierd răsuflarea. Privirea întunecată pe care mi-o aruncă îmi aminti – ca şi cum aş fi putut să uit – că Gideon nu era un bărbat care putea fi condus sau îmblânzit.

— O, Eva, murmură el, tolănindu-se pe banchetă cu nepăsarea de prădător a unei pantere agile care a prins un şoricel în vizuină.

Fiori de încântare mă străbăteau. Dacă era vorba de Gideon, eram mai mult decât pregătită să fiu devorată.

Capitolul 2

Chiar înainte să ies din lift, în holul de la Waters Field & Leaman, firma de publicitate unde lucram, la etajul douăzeci, Gideon îmi murmură în ureche:

— Să te gândeşti toată ziua la mine!

— Mereu fac asta, i-am răspuns, strângându-i mâna pe ascuns în liftul aglomerat.

El şi-a continuat drumul până la ultimul etaj, unde se afla sediul central al firmei Cross Industries. Clădirea Crossfire era a lui, era una dintre multele proprietăţi pe care le avea prin tot oraşul, printre care se număra şi complexul de apartamente în care locuiam eu.

Încercam să nu dau prea multă atenţie acestui lucru. Mama mea era o soţie-trofeu, care încununa o carieră. Renunţase la iubirea tatălui meu pentru un stil de viaţă opulent, cu care eu nu mă împăcam deloc. Aş fi preferat oricând iubirea în locul avuţiei, dar cred că mi-era uşor să spun asta, pentru că aveam banii mei – un portofoliu de investiţii consistent. Deşi nu mă atinsesem niciodată de el. Nici n-aveam s-o fac. Plătisem un preţ prea mare pentru ei şi nu-mi închipuiam nimic care să merite.

Megumi, fata de la recepţie, îmi deschise uşa securizată de sticlă şi mă salută cu un zâmbet generos. Era o fată frumoasă, de aceeaşi vârstă cu mine, al cărei păr negru şi lucios, tuns bob, încadra nişte trăsături asiatice uluitoare.

— Salut! i-am zis, oprindu-mă la biroul ei. Ai ceva planuri pentru prânz?

— Am acum.

— Perfect!

I-am adresat un zâmbet larg, plin de sinceritate. Oricât de mult ţineam la Cary, oricât mi-ar fi plăcut să-mi petrec timpul cu el, aveam nevoie şi de prietene. Cary începuse deja să-şi formeze un cerc de cunoştinţe şi de prieteni în

oraşul nostru de adopţie, însă eu fusesem prinsă în povestea cu Gideon aproape de îndată ce ajunsesem aici. Oricât de mult aş fi preferat să-mi petrec fiecare clipă cu el, ştiam că nu e ceva sănătos. Prietenele ar fi putut să-mi ofere sprijin atunci când aveam nevoie şi, dacă voiam să am prietene, trebuia să şi cultiv relaţiile pe care mi le făceam.

Mi-am continuat drumul pe coridorul destul de lung, până la postul meu de lucru. M-am aşezat la birou şi mi-am pus geanta şi punga în sertarul de sub el, dar mi-am scos telefonul, ca să-l pun pe silenţios. Atunci am remarcat un SMS de la Cary: „Îmi pare rău, fetiţo“.

— Cary Taylor... am oftat. Te iubesc... chiar şi când mă umpli de nervi.

Şi reuşise din plin asta. Nici o femeie n-ar vrea, când ajunge acasă, să dea peste o partidă de sex în grup pe podeaua livingului ei. Şi cu atât mai mult, nu atunci când tocmai se ceartă cu noul iubit.

I-am răspuns: „Rezervă wkndul pt mine dak poţi.“

A urmat o pauză destul de lungă, în care mi l-am închipuit cântărindu-mi cererea. „Of“, a venit în cele din urmă răspunsul lui. „Cred k ai în plan o bătaie la fund.“

— Poate, un pic, am murmurat, scuturându-mă la amintirea... *orgiei* în mijlocul căreia nimerisem. Dar, în primul şi în primul rând, mă gândeam că eu şi Cary aveam nevoie să ne petrecem timpul în mod plăcut împreună. Eram nou-veniţi în Manhattan. Pentru noi, era un oraş nou, un apartament nou, erau slujbe şi experienţe noi, amândoi aveam iubiţi noi. Nu eram în elementul nostru şi ne tot zbăteam şi, cum amândoi purtam în spate poverile imense ale trecutului, nu reuşiserăm să ne descurcăm prea bine. De obicei, ne sprijineam unul pe altul, ca să ne regăsim echilibrul, dar în ultima vreme nu prea avuseserăm mult timp la dispoziţie pentru asta. Chiar aveam nevoie să ne facem timp. „Ai chef de un drum la Las Vegas? Doar noi doi?“

„Cum să nu!“

„K... amănunte mai încolo.“

Mi-am pus telefonul pe silenţios şi l-am dat deoparte, iar ochii mi-au alunecat o clipă spre cele două rame cu colaje de poze pe care le ţineam lângă monitor, una cu fotografii ale părinţilor mei şi cu Cary, iar cealaltă cu fotografii ale mele cu Gideon. Chiar el făcuse cel din urmă colaj, pentru că voia să am ceva care să-mi amintească de el, aşa cum şi el avea pe birou o fotografie-amintire de la mine. De parcă aş fi avut nevoie de aşa ceva...

Îmi plăcea foarte mult să ţin aproape de mine chipurile celor pe care îi iubeam: mama, cu coama ei de bucle blonde şi cu zâmbetul de vampă, cu trupul ale cărui rotunjimi perfecte nu erau mai deloc ascunse de un bikini mic, în timp ce se bucura de priveliştea Rivierei franceze, pe iahtul tatălui meu vitreg; tatăl meu vitreg, Richard Stanton, arătând foarte nobil şi distins, cu părul argintiu, măgulitor pentru soţia-i mult mai tânără; şi Cary, care fusese pozat în toată splendoarea lui fotogenică, afişând un zâmbet larg şi ştrengăresc, părul şaten minunat şi ochii verzi scânteietori. Chipul acela, valorând un milion de dolari, începea să se ivească din paginile tuturor revistelor, iar în curând urma să împodobească panourile publicitare şi staţiile de autobuz cu reclame la îmbrăcămintea Grey Isle.

Mi-am aruncat privirea spre cealaltă parte a culoarului, prin peretele de sticlă ce izola birouaşul lui Mark Garrity, şi i-am văzut sacoul pe speteaza scaunului ergonomic, cu toate că posesorul lui nu se vedea. N-am fost deloc mirată să dau peste el în oficiu, privind supărat ceaşca de cafea; amândoi aveam aceeaşi dependenţă de cafeaua Java.

— Credeam că ai învăţat cum să-l foloseşti, i-am zis, referindu-mă la problemele pe care le avusese cu automatul de cafea.

— Da, ştiu cum, datorită ţie.

Şi, ridicându-şi capul, Mark îmi adresă zâmbetul lui fermecător, ştrengăresc. Era un bărbat de culoare cu un ten strălucitor, un barbişon cochet şi ochi căprui şi blânzi.

Şi, pe lângă că avea ochi frumoşi, mai era şi un şef pe cinste, foarte doritor să mă înveţe totul despre afacere şi cu siguranţă că n-avea nevoie să-mi arate de două ori cum să fac un lucru sau altul. Lucram bine împreună şi speram că aşa avea să fie mult timp de acum înainte.

— Gustă! îmi ceru el, luând o cană aburindă care aştepta pe blat. Mi-o dădu, iar eu am luat-o mulţumindu-i, încântată că se gândise să pună frişcă şi îndulcitor, exact cum îmi plăcea mie.

Am luat o înghiţitură mică, pentru că era fierbinte, dar m-a apucat instant tusea, căci simţisem o aromă neaşteptată şi neplăcută.

— Ce mai e şi asta?

— Cafea cu aromă de afine.

Era rândul meu să bodogănesc.

— Cine dracu’ ar vrea să bea aşa ceva?

— E, asta e... e treaba noastră să ne prindem cine şi pe urmă să le-o vindem, zise el, apoi îşi înălţă cana. Să urăm succes următorului nostru cont!

M-am strâmbat, mi-am îndreptat spinarea şi am mai luat o înghiţitură.

Peste două ore, eram sigură că gustul scârbos de afine artificiale încă îmi mai stăruia pe limbă. Aveam pauză, aşa că m-am apucat să dau o căutare pe net după doctorul Terence Lucas, un individ care cu siguranţă îl călcase pe nervi pe Gideon atunci când îi văzusem împreună la un dineu, în urmă cu câteva seri. Abia scrisesem numele doctorului în caseta de căutare, când telefonul de pe biroul meu s-a trezit la viaţă.

— Biroul lui Mark Garrity, am zis. Eva Tramell la telefon.

— E pe bune, cu Vegasul? mi s-a adresat Cary, fără nici un preambul.

— Întru totul.

Urmă o pauză, apoi:

— A venit vremea să-mi spui că te muţi cu prietenul tău miliardar şi că e cazul ca eu s-o şterg?

— Ce? NU! Ai luat-o razna?

Am clipit din ochi, ameţită, dându-mi seama cât de nesigur se simţea Cary, deşi mă gândeam că prietenia noastră este mult prea profundă ca să mai fie roasă de asemenea bănuieli.

— Te-ai procopsit cu mine pe viaţă, ştii prea bine.

— Aşa că te-ai trezit cu gândul să mergem la Vegas?

— Cam aşa. M-am gândit că am putea să savurăm mojitos la piscină şi să ne delectăm vreo două zile cu ce comandăm la room-service.

— Nu prea ştiu câţi bani pot să bag în asta.

— Nu-ţi face griji, face cinste Gideon. Luăm avionul lui, stăm la hotelul lui. O să ne plătim doar mâncarea şi băutura.

Era o minciună, pentru că-mi pusesem în cap să plătesc eu totul, cu excepţia avionului, însă Cary nu trebuia să ştie asta.

— Şi vine şi el cu noi?

M-am lăsat pe speteaza scaunului, mângâind cu privirea una dintre pozele cu Gideon. Deja îmi era dor de el, deşi ne despărţiserăm abia de vreo două ore.

— Are nişte afaceri în Arizona, aşa că plecăm şi ne întoarcem cu el în avion, dar la Vegas n-o să fim decât noi doi. Cred că avem nevoie de asta.

— Mda, pufni el. Aş putea suporta o schimbare de peisaj şi un timp plăcut, împreună cu cea mai tare fată a mea.

— Atunci, aşa rămâne. El vrea să plecăm mâine seară, la opt.

— O să-mi fac bagajul. Vrei să-ţi pregătesc şi ţie o geantă?

— Pe bune? Ar fi perfect.

Cary ar fi putut să fie stilist sau *personal shopper,* căci se pricepea de minune la haine.

— Eva?

— Da?

Se auzi un oftat, apoi:

— Îţi mulţumesc că-mi suporţi mizeriile.

— Mai taci!

După ce am închis, am rămas câteva clipe nemişcată, cu ochii aţintiţi spre telefon, urând faptul că prietenul meu Cary se simţea atât de nefericit tocmai acum când în viaţa lui totul mergea atât de bine. Era expert în autosabotare, căci nu credea niciodată că are dreptul la fericire.

Mi-am îndreptat apoi atenţia către muncă, iar căutarea pe Google de pe monitorul meu mi-a adus aminte că mă interesam de doctorul Terry Lucas. Am găsit câteva articole despre el, împreună cu câteva fotografii care dovedeau că găsisem persoana pe care o căutam.

Pediatru. Patruzeci şi cinci de ani. Căsătorit de douăzeci de ani. Agitată, am căutat „doctorul Terrence Lucas şi soţia“, cu inima strânsă la gândul că aveam să văd o brunetă cu părul negru şi cu ten luminos. Am oftat de uşurare când în faţa ochilor mi-a apărut o femeie cu pielea palidă şi părul scurt, roşcat.

Numai că asta n-a făcut decât să-mi sporească nelămuririle. Eu îmi închipuisem că animozitatea dintre cei doi bărbaţi fusese provocată de o femeie.

De fapt, eu şi Gideon pur şi simplu nu prea cunoşteam mare lucru unul despre altul. Ştiam lucrurile cele mai urâte – sau cel puţin el le ştia pe ale mele; în ceea ce-l privea, eu mai mult ghicisem, din anumite indicii mai mult decât clare. Amândoi ştiam despre celălalt câteva lucruri de bază pe care le afli inevitabil când locuieşti cu cineva, pentru că petrecuserăm atâtea nopţi împreună, când în apartamentul meu, când în al lui. El făcuse cunoştinţă cu jumătate din familia mea, în timp ce eu îi cunoscusem pe toţi ai lui. Numai că nu eram împreună de suficient de multă vreme, încât să discutăm şi despre lucrurile care nu erau de maximă importanţă. Şi, cinstit vorbind, cred că nici unul dintre noi nu insista prea mult cu întrebările, de teamă să

nu aducă şi mai multă mizerie într-o relaţie care, oricum, era zbuciumată.

Eram împreună pentru că eram dependenţi unul de altul. Nu mă simţisem niciodată atât de ameţită ca atunci când aveam parte de fericire împreună şi ştiam că şi cu el se petrece acelaşi lucru. Ne puneam unul pe altul puternic la încercare, pentru acele momente de perfecţiune între noi, numai că acestea erau atât de rare, încât doar încăpăţânarea, hotărârea şi iubirea noastră ne făcea să luptăm pentru ele.

„Gata, nu te mai înnebuni singură!“

Mi-am verificat e-mailul şi am dat peste alerta zilnică pe Google pe care mi-o pusesem pentru „Gideon Cross“. Link-urile de azi trimiteau, în cea mai mare parte, la fotografii ale lui Gideon, în costum de seară, împreună cu mine, la dineul de caritate de la Waldorf Astoria, din seara trecută.

„Doamne!“ Uitându-mă la fotografiile mele în rochia de cocktail de la Vera Wang, nu se putea să nu-mi zboare gândul la mama. Şi nu numai pentru că semănam enorm cu ea – în afară de faptul că părul meu era lung şi drept –, ci şi datorită faptului că eram la braţul unui megamogul.

Monica Tramell Barker Mitchell Stanton se pricepea incredibil de bine să fie o soţie-trofeu. Ştia perfect ce se aştepta de la ea şi se achita fără cusur de îndatoriri. Cu toate că divorţase de două ori, o făcuse de fiecare dată din proprie voinţă şi ambele divorţuri îi lăsaseră pe foştii soţi deprimaţi că o pierduseră. Nu o desconsideram pe mama, pentru că ea dădea tot ce avea mai bun şi nu credea că i se cuvine totul, însă crescusem zbătându-mă să-mi capăt independenţa. Dreptul de a spune nu era averea mea cea mai de preţ.

Am minimizat fereastra e-mailului şi, punându-mi în paranteză viaţa personală, m-am întors la comparaţiile de piaţă pentru cafeaua cu fructe. Am coordonat câteva întâlniri preliminare între strategi şi Mark şi l-am ajutat să facă o campanie de brainstorming pentru un restaurant în

care nu se foloseau produse cu gluten. De-acum, se apropia prânzul şi începuse să mi se facă o foame zdravănă, când telefonul începu să sune. Am răspuns, cu salutul obişnuit.

— Eva? se auzi o voce feminină. Sunt Magdalene. Ai puţin timp?

M-am sprijinit de spătar, cu simţurile în alertă. La un moment dat, eu şi Magdalene avuseserăm un moment de simpatie reciprocă, în clipa când Corinne îşi făcuse din nou apariţia neaşteptată şi nedorită în viaţa lui Gideon, însă n-aveam să uit niciodată cât de rea fusese cu mine la prima noastră întâlnire.

— Foarte puţin. Ce s-a întâmplat?

Ea oftă, după care se aruncă într-un şuvoi nestăvilit de vorbe.

— Aseară, am stat la masă în spatele lui Corinne. Am auzit câte ceva din ce-a discutat cu Gideon în timpul cinei.

Mi s-a strâns stomacul, în aşteptarea unei explozii sentimentale. Magdalene se pricepea la perfecţie să-mi exploateze nesiguranţa în privinţa lui Gideon.

— Ai atins încă un nivel de josnicie, dacă te apuci să-mi arunci mizerii în timp ce sunt la lucru, i-am replicat, cu răceală. Eu nu...

— Vreau să spun că el nu te ignora aseară.

O clipă, am rămas cu gura căscată, iar ea a profitat de ocazie, ca să continue:

— O ţinea în frâu, Eva. Ea îi făcea sugestii pe unde să te ducă prin New York, din moment ce abia ai venit în oraş, numai că făcea asta jucând totul pe coarda aia veche, cu îţi-aminteşti-când-am-fost-noi-acolo.

— O plimbare pe cărările amintirii, am murmurat, recunoscătoare că eu nu putusem să aud mare lucru din conversaţia pe un ton jos pe care Gideon o purtase cu fosta lui logodnică.

— Da, confirmă Magdalene, trăgând aer în piept. Tu ai plecat pentru că ai crezut că el te ignora pentru ea. Voiam

doar să ştii că el părea că se gândeşte la tine şi încerca s-o împiedice pe Corinne să te necăjească.

— Şi ţie de ce-ţi pasă de asta?

— Cine-a zis că-mi pasă? Pur şi simplu trebuie să-mi răscumpăr greşeala, Eva, pentru felul în care am făcut cunoştinţă cu tine.

M-am gândit la asta. Chiar aşa, trebuia să-ţi răscumpere greşeala pentru modul în care mă prinsese în capcană în baia aceea, cu tâmpeniile ei perfide de femeie afurisită şi geloasă. Doar că nu puteam să cred că ăsta era unicul motiv pentru care mă suna. Poate că eram doar răul cel mai mic. Poate că-şi ţinea duşmanii aproape.

— În regulă. Mulţumesc.

Nu era cazul să neg că mă simţeam mai bine. Dintr-odată, îmi fusese ridicată de pe suflet o greutate despre care nu eram conştientă că o port.

— Mai e ceva, continuă Magdalene. Ţine cont că el a plecat după tine.

Am strâns mai tare receptorul în mână. Gideon venea mereu după mine... pentru că eu o luam mereu la fugă. Sănătatea mea psihică era atât de fragilă, încât învăţasem să o apăr cu orice preţ. Când ceva îmi punea în cumpănă stabilitatea, mă descotoroseam de lucrul respectiv.

— Au mai fost şi alte femei în viaţa lui care au încercat tipul ăsta de ultimatum, Eva. Se plictiseau sau voiau să-i atragă atenţia ori să facă cine ştie ce gesturi măreţe... Aşa că plecau, aşteptând ca el să vină după ele. Şi ştii ce făcea el?

— Nimic, am răspuns în şoaptă, căci îl cunoşteam.

Era un bărbat care nu ieşea niciodată cu femeile cu care se culca şi nu se culca niciodată cu femeile cu care ieşea în societate. Eu şi Corinne fuseserăm singura excepţie de la această regulă, ceea ce era încă un motiv pentru care fosta lui logodnică mă făcea să mă apuce crizele de gelozie.

— Singurul lucru pe care-l făcea era să aibă grijă ca Angus să le ducă acasă în siguranţă, confirmă ea, făcându-

mă să mă gândesc că probabil şi ea încercase tactica asta la un moment dat. Numai că, în clipa în care tu ai plecat, Gideon nu ştia cum să te urmeze mai repede. Şi nu era el însuşi când şi-a luat la revedere. Părea... căzut.

Pentru că îi fusese frică. Am închis ochii, în timp ce-mi dădeam cu putere palme în sinea mea.

Gideon îmi spusese de câteva ori că era îngrozit atunci când fugeam, pentru că nu putea îndura gândul că n-aveam să mă mai întorc. La ce bun îi tot repetam că nu pot să-mi închipui viaţa fără el, când îi demonstrasem de atâtea ori contrariul, prin felul în care acţionam? Era de mirare că nu-şi dezvăluise trecutul în faţa mea?

Trebuia să n-o mai iau la fugă. Eu şi Gideon trebuia să ne străduim mai mult şi să luptăm pentru asta, pentru *noi*, dacă era să avem vreo speranţă să facem ca relaţia noastră să meargă.

— Acum îţi sunt eu datoare? am întrebat, pe un ton neutru, în timp ce-i făceam cu mâna lui Mark, care ieşea să ia prânzul.

Magdalene oftă din greu.

— Eu şi Gideon ne cunoaştem de mult. Mamele noastre sunt cele mai bune prietene. Noi două o să ne întâlnim de multe ori, Eva, şi sper că o să găsim o cale de a evita stânjeneala dintre noi.

Femeia asta venise la mine şi-mi spusese că, din clipa în care Gideon îşi băgase scula în mine, „se terminase“. Şi mă rănise în felul ăsta într-un moment în care eram nespus de vulnerabilă.

— Uite ce e, Magdalene, dacă nu faci figuri, o să trecem peste asta. Şi, fiindcă fusese atât de sinceră cu mine, am adăugat: Pot să-mi distrug şi singură relaţia cu Gideon, crede-mă! N-am nevoie de ajutor.

Ea râse încetişor.

— Cred că asta a fost greşeala mea. Eram prea grijulie şi atentă să nu-i fac probleme. Cu tine, are de lucru. Oricum... mi-a expirat timpul. Te las.

— Să ai un weekend plăcut, am răspuns, pe post de mulţumiri. Tot nu puteam să mă încred în explicaţia ei.

— Şi tu.

Pe când puneam receptorul în furcă, ochii mi-au căzut pe fotografiile mele cu Gideon. Mă simţeam brusc copleşită de sentimente de lăcomie şi de posesiune. Era al meu, dar tot nu puteam să fiu sigură, de la o zi la alta, că aşa va şi rămâne. Iar gândul că ar putea fi al altei femei mă făcea să înnebunesc.

Mi-am deschis dulăpiorul şi mi-am scos telefonul din geantă. Mânată de nevoia ca şi el să se gândească la mine cu tot atâta disperare cum mă gândeam eu la el, i-am trimis un mesaj în care-i vorbeam despre pofta mea bruscă şi disperată de a-l devora cu totul: „Aş da orice să ţi-o sug în clipa asta“.

Numai gândul la felul cum arăta când i-o luam în gură... la sunetele sălbatice pe care le scotea când era gata să-şi dea drumul...

M-am ridicat, ştergând mesajul imediat ce am primit confirmarea de livrare, după care am pus telefonul în geantă. Era ora prânzului, aşa că am închis toate ferestrele pe care le aveam deschise pe computer şi m-am îndreptat către recepţie, ca să mă întâlnesc cu Megumi.

— Ai poftă de ceva anume? m-a întrebat ea în timp ce se ridica în picioare, dându-mi prilejul să-i admir rochia de culoarea lavandei, fără mâneci şi prinsă cu o curea în talie.

M-a apucat tusea, pentru că întrebarea venea imediat după mesajul pe care-l trimisesem.

— Nu. Alege tu! Nu-s mofturoasă.

Am trecut de uşile de sticlă şi ne-am îndreptat către lifturi.

— Abia aştept weekendul, suspină Megumi, pe când apăsa pe butonul de chemare a liftului cu un deget cu manichiură îngrijită. Mai e o zi şi jumătate.

— Ai plănuit ceva interesant?

— Asta rămâne de văzut, oftă ea, dându-şi părul după ureche. O întâlnire aranjată, îmi explică, tristă.

— Şi ai încredere în persoana care ţi-a pus la cale întâlnirea?

— E colega mea de apartament. Sper ca tipul să fie măcar atrăgător, pentru că ştiu unde-şi petrece ea nopţile şi urmările nu-s prea plăcute.

Am zâmbit, în timp ce intram în liftul care ajunsese la etajul nostru.

— Ei, asta îţi va mări şansele să te distrezi de minune.

— Nu chiar, din moment ce ea l-a cunoscut pe tipul ăsta la o întâlnire aranjată pe care a avut-o cu el. Jură că e un tip tare, numai că e mai mult genul meu decât al ei.

— Hmm!

— Ştiu, aşa-i? scutură Megumi din cap, ridicându-şi privirea spre acul decorativ, de modă veche al liftului, care marca trecerea etajelor.

— Să-mi spui cum o să meargă lucrurile.

— Evident! Ţine-mi pumnii!

— Absolut.

Abia ce coborâserăm în holul de la intrare, când am simţit că geanta de pe umăr începe să vibreze. Mi-am scos telefonul în timp ce treceam prin turnicheţi şi, la vederea numelui lui Gideon, am simţit cum mi se strânge stomacul. Mă suna, nu se mulţumise doar să-mi trimită un mesaj.

— Scuze, i-am spus lui Megumi, înainte să răspund.

— Nici o problemă, îmi făcu ea semn, liniştită.

— Bună, l-am salutat pe Gideon, pe un ton jucăuş.

— Eva...

Am călcat greşit o treaptă, la auzul felului în care-mi şoptea numele. În glasul său răguşit simţeam o mare de promisiuni. Am încetinit pasul, căci îmi pierise vocea când îl auzisem rostindu-mi numele cu nerăbdarea după care tânjeam, cu nervozitatea care îmi demonstra că el voia să fie în mine mai mult decât orice altceva pe lume.

Mulţimea curgea în valuri pe lângă mine, intrând şi ieşind din clădire, iar eu rămăsesem ţintuită în loc de tăcerea plină de tensiune din convorbirea noastră, de comanda nespusă şi aproape irezistibilă. El nu scotea nici un sunet – aproape că nici nu-l auzeam respirând –, însă îi simţeam patima. Dacă Megumi nu m-ar fi aşteptat, răbdătoare, aş fi luat liftul până la ultimul etaj, ca să-i îndeplinesc ordinul tăcut de a-mi pune oferta în aplicare.

Amintirea clipelor în care îi făcusem sex oral mă făcea să fierb, să-mi lase gura apă. Am înghiţit în sec, rupând tăcerea.

— Gideon...

— Ai vrut să-mi atragi atenţia şi ai reuşit. Vreau să te aud cum spui cuvintele pe care le-ai scris.

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Nu pot. Nu aici. Te sun mai târziu.

— Du-te spre coloană, dă-te mai într-o parte!

Am tresărit, aruncându-mi ochii în jur, ca să-l zăresc, după care mi-am dat seama că numărul afişat pe ecranul telefonului indica faptul că era în birou. Am ridicat privirea, în căutarea unor camere de luat vederi. Şi i-am simţit de îndată ochii aţintiţi asupra mea, arzători şi plini de dorinţă. În clipa aceea, stârnită de dorinţa lui, m-a cuprins o excitare nebună.

— Grăbeşte-te, îngeraş! Prietena ta aşteaptă.

M-am dus spre coloană, cu respiraţia aproape tăiată.

— Acum spune-mi! Mesajul tău m-a excitat rău de tot, Eva. Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

Mi-am dus mâna la gât, aruncându-i o privire neajutorată lui Megumi, care se uita miratăla mine. Am ridicat un deget, ca să-i cer să mă mai aştepte puţin, după care m-am întors cu spatele şi am şoptit în telefon:

— Vreau să te simt în gura mea.

— De ce? Ca să te joci cu mine? Ca să mă întărâţi, cum faci acum?

Glasul lui nu era deloc aprins, ci pur şi simplu calm şi serios. Iar eu ştiam că trebuie să fiu foarte atentă când Gideon devenea serios în privinţa sexului.

— Nu.

Am ridicat ochii spre domul colorat al tavanului, unde se afla camera cea mai apropiată.

— Ca să te aduc la orgasm. Îmi place la nebunie când îţi dai drumul, Gideon.

— Un cadou, deci, oftă el puternic.

Numai eu ştiam ce însemna pentru Gideon să vadă actul sexual ca pe un dar. Până atunci, sexul fusese pentru el un lucru dureros şi degradant sau un act izvorât din poftă şi necesitate. Acum, cu mine, devenise plăcere şi iubire.

— Mereu.

— Bine. Pentru că eşti foarte preţioasă pentru mine, Eva, şi preţuiesc mult ceea ce avem. Până şi nevoia noastră disperată de a face tot timpul dragoste unul cu altul este preţioasă pentru mine, pentru că are o mare importanţă.

M-am rezemat de coloană, recunoscând faţă de mine însămi că mă întorsesem la un obicei vechi şi distructiv; mă folosisem de atracţia sexuală ca să scap de nesiguranţă. Dacă Gideon mă dorea pe mine, atunci nu dorea nici o altă femeie. Cum de ştia mereu ce e în mintea mea?

— Da, aşa este, am şoptit, închizând încet ochii. Are importanţă.

Fusese o vreme când mă bazam pe sex ca să simt afecţiune, făcând confuzia între atracţia de moment şi tandreţea adevărată. De aceea insistam acum să mă împrietenesc cât de cât cu un bărbat, înainte să ajung cu el în pat. Nu mai voiam să ajung vreodată să mă dau jos din patul unui amant simţindu-mă murdară, bună de nimic.

Şi mi-era teribil de clar că nu voiam să târăsc în vulgaritate ceea ce împărtăşeam cu Gideon doar pentru că eram iraţional de speriată că o să-l pierd. Atunci mi-am dat seama că mă simţeam dezechilibrată. Stomacul mi se

strângea din cauza senzaţiei bolnăvicioase că avea să se întâmple ceva oribil.

— După lucru, o să ai ce-ţi doreşti, îngeraş, zise el cu un glas mai adânc, tot mai răguşit. Până atunci, bucură-te de prânzul cu colega ta. O să mă gândesc la tine. Şi la gura ta.

— Te iubesc, Gideon.

Am fost nevoită să respir adânc de câteva ori, după ce am închis, ca să-mi revin îndeajuns şi să mă întorc la Megumi.

— Îmi cer scuze, i-am zis.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e-n regulă.

— Lucrurile merg tot furtunos între tine şi Gideon Cross? îmi aruncă ea o privire, zâmbind uşor.

— Ăăă... „O, da!“ Da, şi asta e-n regulă.

Îmi doream cu disperare să pot vorbi despre asta. Aş fi vrut să pot înlătura zăgazul şi să dezvălui sentimentele copleşitoare pe care le aveam pentru el. Să spun cum mă mistuiau gândurile la el, cât de tare mă înnebunea atunci când îi simţeam corpul în mâinile mele, cum mă spinteca, la fel ca o lamă foarte ascuţită, patima pentru sufletul lui chinuit.

Dar nu puteam. N-aveam să pot vreodată. Era o persoană mult prea vizibilă, mult prea bine-cunoscută. Firimiturile de informaţii despre viaţa lui personală ar fi valorat o mică avere. Nu puteam să risc una ca asta.

— Sigur că e, fu de acord Megumi. E un tip bestial. Îl cunoşteai de dinainte să te angajezi aici?

— Nu. Deşi cred că ne-am fi putut întâlni, în cele din urmă.

Datorită trecutului nostru. Mama contribuia cu generozitate la multe fonduri caritabile pentru copii abuzaţi, la fel ca Gideon. Era inevitabil ca noi doi să ne încrucişăm drumurile, la un moment dat în viaţă. Mă întrebam cum s-ar fi petrecut întâlnirea, el la braţ cu o brunetă superbă, iar eu cu Cary. Oare am fi simţit aceeaşi

atracţie viscerală unul pentru altul de la distanţă, aşa cum se întâmplase când fuseserăm atât de aproape, în holul de la Crossfire?

El mă dorise încă din clipa în care mă zărise pe stradă.

– Mă întrebam, pur şi simplu, zise Megumi, în timp ce împingea uşile turnante ale holului. Am urmat-o şi eu, iar ea a continuat: Am citit că între voi doi e ceva serios, aşa că m-am gândit că poate îl cunoşteai mai de mult.

— Nu mai crede şi tu tot ce scrie pe blogurile de bârfe!

— Deci nu-i nimic serios?

— N-am zis asta.

De multe ori era *prea* serios. Dureros, brutal de serios.

— O, Doamne, ia uite cum îmi vâr nasul, scutură ea din cap. Scuze! Bârfa este unul dintre viciile mele. Ca şi bărbaţii superatrăgători, ca Gideon Cross. Nu pot să nu mă întreb cum o fi să ieşi cu un tip al cărui trup urlă a sex în halul ăsta. Spune-mi că-i bestial la pat!

Am zâmbit. Era tare bine să ieşi cu o tipă. Nu că n-ar fi ştiut şi Cary să aprecieze un bărbat perfect, dar nimic nu se compara cu discuţiile între fete.

— N-o să mă auzi că mă plâng.

— Norocoaso! Şi, lovindu-se uşor de umărul meu în semn de tachinare, zise: Dar ce-i cu colegul tău de apartament? Din pozele pe care le-am văzut, şi el pare bestial. Oare are pe cineva? N-ar vrea să mă ia pe mine?

Mi-am întors iute capul, ascunzându-mi tresărirea. Învăţasem pe propria piele să nu fac niciodată lipeala unei cunoştinţe sau unui prieten cu Cary. Era atât de uşor să te îndrăgosteşti de el, iar asta avea drept consecinţă o mulţime de inimi frânte, pentru că el nu putea răspunde cu aceeaşi iubire. În clipa în care lucrurile începeau să meargă foarte bine, Cary sabota totul.

— Nu prea ştiu dacă are sau nu pe cineva. În perioada asta, lucrurile sunt... complicate în viaţa lui.

— Ei, dacă apare cumva ocazia, eu cu siguranţă n-o să mă opun. Ziceam şi eu, aşa. Îţi place taco?

— La nebunie.

— Ştiu un restaurant super, la două străzi mai încolo. Hai!

Totul părea în regulă în existenţa mea, în timp ce eu şi Megumi ne întorceam de la masă. După patruzeci de minute de bârfe, de ocheade la tipi şi trei taco cu carne absolut bestiale, mă simţeam foarte bine. Şi ne întorceam la birou cu zece minute mai devreme, fapt pentru care eram bucuroasă, căci nu dădusem în brânci cu punctualitatea în ultimul timp, deşi Mark nu-mi făcuse niciodată vreun reproş.

Oraşul zumzăia în jurul nostru, taxiurile şi oamenii ţâşneau prin căldura şi umiditatea tot mai mari, în timp ce încercau să rezolve cât mai multe în orele neîndestulătoare ale zilei. Mă uitam la lume fără ruşine, cu privirile în toate părţile.

Bărbaţi în costume de afaceri mergeau cot la cot cu femei în fuste vaporoase şi papuci flip-flop. Doamne în haine haute-couture şi pantofi de cinci sute de dolari treceau legănându-se pe lângă cărucioare, unde vânzătorii ambulanţi făceau reclamă în gura mare hot-dogilor aburinzi pe care îi vindeau. Melanjul eclectic al New Yorkului era pentru mine paradisul şi mă umplea de o încântare care mă făcea să mă simt mai vie aici decât în orice alt loc în care trăisem până acum.

Ne opriserăm la semafor chiar în faţa clădirii Crossfire, când privirea mi-a fost atrasă imediat de Bentley-ul negru parcat în faţa intrării. Probabil că Gideon se întorsese de la masă. Gândul mi-a fugit de îndată la el, cum stătea în maşina lui, în ziua când ne cunoscuserăm, uitându-se la mine în timp ce eu mă holbam la frumuseţea impozantă a clădirii Crossfire. Mă umplea de fiori chiar şi gândul la asta...

Deodată, am înlemnit.

Pentru că o brunetă uluitoare tocmai ieşise pe uşile turnante, după care se oprise, dându-mi timp s-o examinez cu mare atenţie. Era idealul lui Gideon, indiferent dacă el era sau nu conştient de asta. O femeie de care îl văzusem că fusese fascinat, încă din clipa când o zărise în sala de bal de la Waldorf-Astoria. O femeie a cărei voinţă şi putere asupra lui Gideon îmi exacerbaseră cele mai rele frici ale mele.

Corinne Giroux părea o boare de aer proaspăt, în rochia ei crem croită pe corp şi pantofii cu toc de culoarea cireşelor. Îşi trecu o mână prin părul negru şi lung până-n talie, care nu mai părea la fel de mătăsos ca noaptea trecută, când o cunoscusem. De fapt, părea chiar puţin ciufulit. Şi îşi trecea degetele în jurul gurii, ştergând ceva pe lângă conturul lor.

Am scos telefonul, am apăsat pe cameră şi i-am făcut o poză. Am apropiat imaginea cu zoom şi aşa mi-am dat seama de ce-şi repara rujul: era mânjită. Ba nu, mai degrabă culoarea se întinsese. Ca după un sărut pătimaş.

Semaforul se făcu verde. Eu şi Megumi ne-am urnit odată cu mulţimea, apropiindu-ne cu fiecare pas de femeia care îl făcuse cândva pe Gideon să-i promită că o s-o ia de soţie. Angus ieşi din Bentley şi se îndreptă spre ea, spunându-i câteva cuvinte, înainte să-i deschidă portiera din spate. Senzaţia că sunt trădată – de Angus şi de Gideon – era atât de puternică, încât am simţit că mă sufoc. Mă clătinam pe picioare.

Megumi m-a prins de braţ, ca să mă sprijine.

— Hei! N-am băut decât nişte cocktailuri margarita slabe.

Am văzut cum trupul de silfidă al lui Corinne se aşeza pe locurile din spate ale maşinii lui Gideon, cu o graţie studiată. Mi-am încleştat pumnii, sufocată de un val de furie. Cu ochii inundaţi în lacrimi de supărare, am urmărit Bentley-ul care a intrat în trafic şi a dispărut.

Capitolul 3

Când am intrat în lift, eu am apăsat pe butonul ce ducea la ultimul etaj.

— Mă întorc în cinci minute, dacă întreabă cineva de mine, i-am zis când ne-am despărţit, la etajul firmei Waters Field & Leaman.

— Sărută-l şi pentru mine, OK? propuse ea, făcându-se că leşină. E excitant şi să mă gândesc că trăiesc prin intermediul tău.

Am reuşit să-mi afişez un zâmbet pe faţă, după care uşile s-au închis şi liftul a pornit. La capăt, am ieşit în holul de primire aranjat cu gust şi cât se poate de masculin. Uşile de securitate din sticlă fumurie aveau inscripţionate prin sablare cuvintele Cross Industries, dar aspectul era îmblânzit de coşurile cu ferigi şi crini.

Recepţionera roşcată a lui Gideon era neobişnuit de cooperantă şi-mi dădu drumul înăuntru chiar înainte să ajung la uşă, după care îmi adresă un zâmbet larg care mă făcu să mă zbârlesc. Mereu avusesem impresia că nu mă place, aşa că n-am avut nici cea mai mică încredere în acel zâmbet. Totuşi, i-am făcut cu mâna şi am salutat-o, pentru că eu nu eram o scârbă perfidă – cel puţin dacă nu mi se dădea un motiv serios să devin.

Am luat-o pe lungul coridorului care ducea spre biroul lui Gideon, oprindu-mă la cel de-al doilea punct de recepţie, unde se afla biroul lui Scott, secretarul său. La apropierea mea, Scott se ridică.

— Bună, Eva, mă salută el, întinzând mâna spre telefon. Îl anunţ că ai venit.

Peretele de sticlă ce separa biroul lui Gideon de restul etajului era de obicei transparent, însă putea fi opacizat doar cu o apăsare de buton. Acum era mat, fapt care mi-a mărit şi mai mult neliniştea.

— E singur?

— Da, dar...

N-am mai auzit nimic din ce spunea, căci am deschis uşa şi am pătruns pe teritoriul lui Gideon. Era un spaţiu imens, cu trei zone diferite, fiecare dintre ele mai mare decât tot biroul lui Mark, şeful meu. În contrast cu căldura plină de eleganţă a apartamentului lui Gideon, biroul era decorat într-o paletă rece de negru, gri şi alb, întreruptă doar de carafele de cristal ce sclipeau ca nişte bijuterii, care decorau peretele din spatele barului. Doi pereţi erau de sticlă, oferind o privelişte asupra oraşului. Singurul zid solid, faţă în faţă cu biroul, era acoperit cu ecrane plate pe care rulau canale de ştiri din lumea întreagă.

Am cuprins cu privirea încăperea, remarcând pernuţa decorativă trântită neglijent pe jos. Pe lângă asta, în covor se aflau urme adânci, ce trădau locul unde se aflau de obicei picioarele canapelei. După cât se părea, aceasta fusese deplasată cu câţiva centimetri.

Pulsul îmi devenea tot mai rapid şi simţeam cum palmele mi se acoperă de sudoare. Anxietatea îngrozitoare pe care o simţisem cu ceva timp înainte devenea tot mai intensă.

Abia observasem că uşa de la baie era deschisă, când Gideon ieşi de acolo, tăindu-mi respiraţia cu frumuseţea torsului său gol. Avea părul ud, ca şi cum abia ar fi făcut duş, iar gâtul şi partea superioară a pieptului îi erau înroşite, aşa cum i se întâmpla când făcea efort fizic.

La vederea mea, încremeni, iar privirea i se înnegură pentru o clipă, înainte să-şi reia fără efort masca perfectă, implacabilă.

— Nu-i un moment bun, Eva, îmi spuse, trăgându-şi pe el o cămaşă aşezată pe spătarul unui scaun de bar... o cămaşă diferită de cea pe care o purtase în timpul dimineţii. Întârzii la o întâlnire.

Mi-am încleştat mâinile pe geantă. Văzându-l într-o ipostază atât de intimă, mi-am amintit cât de mult îl doream. Îl iubeam nebuneşte, aveam nevoie de el ca de

aer... iar asta mă făcea să înţeleg mai uşor cum se simţeau Corinne şi Magdalene şi să pricep toate stratagemele la care ar fi recurs ca să încerce să-l despartă de mine.

— De ce eşti pe jumătate dezbrăcat?

Nu puteam să mă abţin. Corpul meu reacţiona instinctiv la vederea trupului său, ceea ce făcea să-mi fie şi mai greu să-mi strunesc emoţiile dezlănţuite. Cămaşa descheiată, bine călcată, lăsa privirii pielea aurie, perfect întinsă peste muşchii abdominali şi pectoralii perfect conturaţi. Puful de păr negru de pe piept se subţia ca o săgeată în jos, transformându-se într-o dungă întunecată ce mergea până la bărbăţia lui, ascunsă acum de boxeri şi de pantalonii de stofă. Numai gândul la cum era când îl simţeam în mine mă umplea de dorinţă dureroasă.

— Mi-am murdărit cămaşa.

Apoi începu să-şi încheie nasturii; muşchii abdominali îi jucau în ritmul mişcărilor, în timp ce se îndrepta spre bar, unde am văzut că-şi lăsase butonii.

— Trebuie să fug. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i lui Scott şi o să se ocupe el. Sau mă ocup chiar eu când mă întorc. N-o să stau mai mult de două ore.

— De ce eşti în întârziere?

— A trebuit să-mi fac loc pentru o întâlnire programată în ultimul moment.

„Deci ştiai?“

— Ai făcut duş azi-dimineaţă. „După ce ai făcut dragoste cu mine timp de o oră.“ De ce a fost nevoie să faci duş din nou?

— Ce-i cu interogatoriul ăsta? mi-o întoarse el, tăios.

Trebuia să aflu, aşa că m-am îndreptat spre baie. Umezeala era înăbuşitoare. Fără să ţin seama de vocea raţiunii, care-mi spunea să nu caut necazuri pe care n-aveam să le suport, i-am scos cămaşa din coşul de rufe... şi am văzut rujul, întins ca o pată de sânge pe una dintre manşete. O durere sfâşietoare mi-a cuprins pieptul.

Am aruncat cămaşa pe podea, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit, simţind că trebuie să fug de Gideon cât de departe puteam, înainte să vomit ori să izbucnesc în lacrimi.

— Eva! se răsti el, când am trecut pe lângă el, în goană. Ce naiba ai?

— Du-te dracului, jigodie!

— Ce-ai spus?

Mâna mea era deja pe mânerul uşii când mă prinse din urmă, trăgându-mă de cot ca să mă întorc spre el. M-am răsucit şi i-am tras o palmă atât de puternic, încât i-am mutat capul din loc şi am simţit că palma îmi ia foc.

— La dracu'! strigă el, prinzându-mi braţele şi scuturându-mă. Să nu îndrăzneşti să mă loveşti!

— Nu mă atinge! Mi-era imposibil să-i suport atingerea mâinilor pe piele.

El se dădu înapoi, îndepărtându-se de mine.

— Ce dracu' te-a apucat?

— Am văzut-o, Gideon.

— Pe cine?

— Pe Corinne!

— Ce tot îndrugi? se răsti el.

Am scos telefonul şi i-am vârât fotografia sub nas.

— Te-am prins.

Gideon îşi miji ochii spre ecran, după care chipul i se linişti.

— M-ai prins făcând ce? întrebă el cu un glas mult prea bând.

— O, du-te-n mă-ta! am zis, luând-o către uşă, în timp ce-mi puneam telefonul la loc în geantă. N-o s-o spun eu în locul tău.

Palma lui se propti în geam, ţinând uşa închisă. Mă prinse în capcana trupului său şi-mi şuieră în ureche:

— Ba da. O, ba da, o să spui.

Am închis ochii strâns, căci poziţia în care ne aflam, la uşă, îmi adusese în minte un şuvoi de amintiri fierbinţi ale primei dăţi când fusesem în biroul lui Gideon. Mă oprise

exact la fel, seducându-mă cu viclenie, trăgându-mă într-o înlănţuire pătimaşă chiar pe canapeaua care asistase de curând la o acţiune destul de aprinsă încât s-o mute din loc.

— O imagine valorează cât o mie de cuvinte, nu? am replicat, cu dinţii încleştaţi.

— Bun, deci Corinne era cam şifonată. Ce treabă are asta cu mine?

— Râzi de mine? Lasă-mă să plec!

— Nu văd absolut nimic amuzant în toată povestea asta. De fapt, cred că niciodată n-am fost atât de furios pe o femeie. Vii aici, faci acuzaţii spuse pe jumătate, cu tâmpenii moralizatoare...

— Am dreptate! am exclamat, răsucindu-mă pe loc şi trecând pe sub braţul lui, astfel încât să pun o distanţă absolut necesară între noi. Mă durea prea mult să fiu atât de aproape de el. Eu nu te-aş înşela niciodată! Dacă aş vrea să mi-o pun cu altul, mai întâi m-aş despărţi de tine!

Gideon se sprijini de uşă, cu braţele încrucişate. Cămaşa îi era încă descheiată la ultimul nasture, cel de la guler, iar felul în care arăta mi se părea bestial, tentant, ceea ce mă umplea de o furie şi mai mare.

— Crezi că te-am înşelat? Adoptase un ton muşcător, de gheaţă.

Am tras cu putere aer în piept, încercând să scap de durerea de a mi-l închipui cu Corinne, pe sofaua din spatele meu.

— Explică-mi ce-a căutat ea aici, la Crossfire, arătând cum arăta. De ce biroul tău arată aşa. De ce arăţi tu aşa.

El îşi plimbă privirea de la canapea la perna de pe covor, după care înapoi la mine.

— Nu ştiu de ce a fost Corinne aici sau de ce arăta aşa. N-am văzut-o de aseară, când ai fost cu mine.

Aveam impresia că seara trecută fusese acum un milion de ani. Aş fi vrut să nu fi existat vreodată.

— Dar n-am fost cu tine, am punctat. Ea a bătut din gene şi ţi-a zis că vrea să te prezinte cuiva, aşa că ai plecat,

lăsându-mă singură.

— Doamne! exclamă el, cu ochii în flăcări. Nu din nou, te rog!

Mi-am şters furioasă o lacrimă care mi se scurgea pe obraz.

— Crezi că m-am dus cu ea pentru că eram copleşit de dorinţa să fiu cu ea şi să scap de tine? mârâi el.

— Nu ştiu, Gideon. Tu te-ai descotorosit de mine. Tu ai răspunsurile.

— Tu te-ai descotorosit prima!

Am rămas cu gura căscată:

— Ba nu!

— Pe dracu' că nu! Aproape chiar în clipa când am ajuns, ai şi şters-o. A trebuit să scotocesc după tine, iar când te-am găsit, dansai cu limbricul ăla.

— Martin este nepotul lui Stanton!

Şi, cum Richard Stanton era tatăl meu vitreg, consideram că Martin este rudă cu mine.

— Nu-mi pasă dacă e chiar şi un afurisit de popă. Vrea să ţi-o tragă.

— O, Doamne! Asta-i de-a dreptul absurd! Nu te mai fofila! Vorbeai despre afaceri cu asociaţii tăi. Era stânjenitor să stau acolo. Şi pentru ei, şi pentru mine.

— Acolo era locul tău, fie că era stânjenitor, fie că nu!

Mi-am dat capul pe spate, ca şi cum m-ar fi pălmuit.

— Ce-ai spus?

— Tu cum te-ai fi simţit dacă aş pleca de lângă tine de la o petrecere dată de Waters Field & Leaman, pentru că tu vorbeşti despre o campanie? Şi pe urmă, când m-ai găsi, eu aş dansa lent cu Magdalene?

— Eu...

O, Doamne! Nu văzusem deloc lucrurile aşa.

Gideon părea calm, liniştit, aşa cum îşi sprijinea trupul puternic de uşă, dar puteam să simt vibraţiile furiei care răzbăteau dincolo de aparenţa netulburată. Privirea lui era

mereu scrutătoare, dar se intensifica şi mai mult când clocotea de pasiune.

— Rostul meu e să stau lângă tine, să te sprijin, şi da, pur şi simplu uneori să arăt trăsnet la braţul tău. E dreptul meu, datoria şi privilegiul meu, Eva, aşa cum reciproca e valabilă şi pentru tine.

— Credeam că-ţi fac un serviciu dacă nu-ţi stau în cale.

Sprânceana lui ridicată era o replică tăcută şi plină de sarcasm. Îşi încrucişă braţele în faţa mea.

— De-asta ai plecat cu Corinne? Doar ca să mă pedepseşti?

— Eva, dacă aş vrea să te pedepsesc, te-aş lua pe genunchi şi te-aş bate la fund.

Mi-am îngustat ochii. Asta n-avea să se întâmple vreodată.

— Ştiu cum gândeşti, continuă, pe un ton tăios. Nu voiam să fii geloasă pe Corinne înainte să apuc să-ţi explic cum stau lucrurile. Aveam nevoie de câteva minute ca s-o fac să priceapă că relaţia noastră e foarte serioasă şi cât era de important pentru mine să te bucuri de seara aceea. E unicul motiv pentru care am plecat împreună cu ea.

— I-ai cerut să nu sufle un cuvânt despre voi doi, aşa-i? I-ai cerut să păstreze tăcerea asupra importanţei pe care o are pentru tine. Păcat că Magdalene a stricat aranjamentul.

De fapt, poate că Magdalene şi Corinne puseseră totul la cale. Corinne îl cunoştea destul de bine pe Gideon încât să-i poate anticipa mişcările; probabil că pentru ea fusese uşor să facă totul în funcţie de reacţia pe care urma s-o aibă el la apariţia ei neaşteptată în New York. Iar asta punea într-o lumină absolut nouă motivul pentru care Magdalene mă sunase azi. Ea şi Corinne stăteau de vorbă la Waldorf atunci când eu şi Gideon le-am zărit. Două femei care tânjeau după un bărbat care era cu o alta. N-aveau să aibă nici o şansă atâta timp cât el era cu mine şi, din cauza asta, nu puteam să înlătur posibilitatea ca ele două să se fi aliat.

— Voiam să auzi asta de la mine, spuse el, laconic.

Mi-am scos din minte spusele lui, căci eram mai preocupată de ceea ce se întâmpla acum.

— Gideon, am văzut-o pe Corinne urcând în Bentley-ul tău. Chiar înainte să urc la tine.

El ridică şi cealaltă sprânceană, a mirare.

— Serios?

— Da, serios. Poţi să explici asta?

— Nu, nu pot.

Clocoteam de furie rănită. Dintr-odată, nici nu mai suportam să mă uit la el.

— Atunci dă-te la o parte, trebuie să mă întorc la lucru.

El nu se clinti.

— Înainte să pleci, vreau doar să lămuresc un lucru: tu crezi că eu i-am tras-o?

Am tresărit, auzindu-l spunând aceste cuvinte cu voce tare.

— Nu ştiu ce să cred. Dovezile cu siguranţă...

— Nu mi-ar păsa nici dacă „dovada“ ar fi să mă vezi gol cu ea în pat, zise el, desfăcându-şi braţele atât de repede încât m-am dat un pas în spate, uluită, şi venind mai aproape de mine. Vreau să ştiu dacă tu crezi că i-am tras-o. Dacă tu crezi că aş face-o. Sau că aş putea s-o fac. Asta crezi?

Am început să bat cu piciorul în podea, însă nu m-am dat înapoi.

— Explică rujul de pe cămaşa ta, Gideon.

— Nu, făcu el, cu dinţii strânşi.

— Ce? Refuzul lui clar mă făcea să intru în vrie.

— Răspunde la ce te-am întrebat!

I-am privit chipul şi mi-am dat seama că-şi luase masca pe care o purta pentru ceilalţi, dar pe care n-o avusese niciodată cu mine. Întinse mâna spre mine, ca şi cum ar fi vrut să mă mângâie pe obraz, dar în ultima clipă, şi-o retrase. În acel moment, când se retrase, am auzit cum scrâşnea din dinţi, de parcă s-ar fi chinuit să *nu* mă atingă.

La fel de torturată şi eu, eram recunoscătoare că n-o făcuse.

— Am *nevoie* să-mi explici, am şoptit, întrebându-mă dacă chiar îi zărisem rictusul. Uneori, voiam atât de mult să cred un anumit lucru, că fabricam în mod voit scuze, ignorând realitatea dureroasă.

— Nu ţi-am dat nici un motiv să te îndoieşti de mine.

— Acum îmi dai, Gideon.

Am oftat din greu, epuizată, dând înapoi. Stătea în faţa mea, dar părea că e tare departe.

— Înţeleg că ai nevoie de timp ca să-mi poţi împărtăşi secrete care sunt dureroase pentru tine. Am fost şi eu în situaţia asta, ştiind că am nevoie să vorbesc despre ce mi s-a întâmplat, fără să fiu însă pregătită. De aceea m-am străduit din răsputeri să nu te forţez, să nu te grăbesc. Numai că secretul ăsta mă răneşte *pe mine*, iar asta e ceva diferit. Nu înţelegi?

El mormăi ceva nedesluşit şi-mi luă faţa în palmele lui reci.

— Fac tot ce este omeneşte posibil ca să n-ai nici un motiv să fii geloasă, dar, când devii posesivă, îmi place. Vreau să te lupţi pentru mine. Vreau să-ţi pese enorm de mine. Vreau să fii nebună după mine. Numai că posesivitatea e un adevărat iad, dacă este lipsită de încredere. Dacă n-ai încredere în mine, n-am făcut nimic.

— Încrederea e cu dublu sens, Gideon.

— La dracu'! oftă el din greu. Nu te uita aşa la mine!

— Încerc să-mi dau seama cine eşti. Unde-i bărbatul care a venit cu îndrăzneală şi mi-a spus că vrea să mi-o tragă? Bărbatul care n-a şovăit să-mi spună că-l leg cu o mie de noduri, chiar şi când mă rupeam de el? Credeam că ai să fii mereu atât de brutal de cinstit. Contam pe asta. Acum... şi am ridicat din umeri, căci nodul din gât nu mă mai lăsa să continui.

Buzele lui se strânseră cu înverşunare şi încăpăţânare, rămânând pecetluite. L-am prins de încheieturi,

îndepărtându-i mâinile. Simţeam că sufletul mi se rupe în mii de fărâme.

— De data asta n-o să fug, dar poţi să mă îndepărtezi. Poate vrei să te gândeşti la asta.

Şi am ieşit. Gideon nu m-a mai oprit.

*

Restul după-amiezii l-am petrecut concentrându-mă asupra munci. Lui Mark îi plăcea facă brainstorming cu voce tare, ceea pentru mine era un exerciţiu excelent ca să învăţ, iar felul încrezător şi plăcut în care se ocupa de conturile lui mă inspira mult. L-am urmărit discutând la două întâlniri cu clienţii, în timpul cărora a afişat o atitudine autoritară care dădea impresia de siguranţă şi reuşea, în acelaşi timp, să nu fie ameninţătoare.

După aceea am început să facem o analiză a necesităţilor unei companii producătoare de jucării pentru bebeluşi, identificând cheltuielile nejustificate, dar şi posibilităţile neexplorate, precum publicitatea pe blogurile dedicate mamelor. Eram recunoscătoare că slujba mea îmi abătea atenţia de la viaţa personală şi mă pregăteam pentru ora de Krav Maga, din cursul serii, căci aşa puteam să mai scap de o parte din nervozitatea şi agitaţia în care mă zbăteam.

Abia se făcuse patru şi jumătate, când telefonul de pe birou începu să sune. Am răspuns oficial, dar inima mi-a sărit din loc, la auzul glasului lui Gideon.

— Ar trebui să plecăm la cinci, mă anunţă el, ca să ajungem la timp la doctorul Petersen.

— Oh!

Uitasem că şedinţele noastre de terapie de cuplu fuseseră programate joia, la şase după-amiaza. Azi urma să fie prima. Brusc, m-a izbit întrebarea dacă n-avea cumva să fie şi ultima.

— O să vin să te iau la timp, continuă Gideon, îmbufnat.

Am oftat, simţind că sunt departe de a fi pregătită. Eram rănită şi irascibilă, după cearta pe care o avuseserăm.

— Îmi pare rău că te-am pălmuit. N-ar fi trebuit să fac una ca asta. Urăsc ceea ce am făcut.

— Îngeraş! pufni Gideon. N-ai pus unica întrebare care contează.

Am închis ochii. Era enervant cât de bine îmi citea în suflet.

— În orice caz, asta nu schimbă cu nimic faptul că ai secrete faţă de mine.

— Cu secretele ne putem descurca. Dar nu şi cu înşelatul.

— Aici ai dreptate, am zis, frecându-mi ceafa, căci mă luase durerea de cap.

— Tu eşti singura pentru mine, Eva, îmi spuse pe un ton fără inflexiuni.

M-am cutremurat, simţindu-i furia de dincolo de cuvinte. Încă era furios că mă îndoisem de el. Ei, da! Nici mie nu-mi trecuse furia, încă.

— O să fiu gata la cinci.

A fost punctual, ca de obicei. În timp ce eu eram ocupată să-mi închid computerul şi să-mi iau lucrurile, a discutat cu Mark despre felul cum progresa munca la contul pentru votca Kingsman. I-am aruncat lui Gideon o privire pe furiş. Era atât de impozant, aşa înalt şi musculos în costumul negru, şi se purta într-un fel care le dădea tuturor impresia că e impenetrabil, deşi văzusem cât de îngrozitor de vulnerabil era.

Eram îndrăgostită de bărbatul acesta, atât de tandru, atât de sensibil. Şi eram furioasă pe faţada lui, pe încercările pe care le făcea de a se ascunde de mine.

El întoarse capul, prinzându-mă că mă holbez la el. Şi întrezări o frântură din omul pe care-l iubeam în privirea lui albastră, care m-a lăsat pentru o clipă să întrevăd un dor fără sfârşit. Dar totul dispăru într-o clipă, căci îşi pusese iarăşi masca de răceală.

— Eşti gata?

Era atât de clar că-mi ascunde ceva, iar faptul că între noi se căscase un asemenea abis mă ucidea de-a dreptul. Mă omora faptul că existau lucruri pe care el nu avea încredere să mi le împărtăşească.

În timp ce treceam pe lângă recepţie, Megumi îşi rezemă bărbia în palmă şi suspină melodramatic.

— E moartă după tine, Cross, am şoptit pe când ieşeam, iar el apăsă pe butonul liftului.

— Treaba ei, pufni el. Ce ştie ea despre mine?!

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta toată ziua, am răspuns, încet.

De data asta, aş fi putut să jur că a tresărit.

Doctorul Lyle Petersen era un bărbat înalt şi grizonant, tuns cu grijă, cu ochi albaştri pătrunzători, dar blânzi. Cabinetul lui era decorat cu gust, în tonuri neutre, iar mobila era foarte confortabilă, lucru pe care nu mă puteam împiedica să-l remarc la fiecare vizită pe care o făceam. Pentru mine, era puţin cam ciudat să-l întâlnesc acum în postura de terapeut *al meu*. Până atunci, mă întâlnisem cu el numai în calitate de fiică a mamei mele, căci de doi ani de zile, era psihanalistul ei.

L-am urmărit pe când se aşeza în fotoliul cu spetează înaltă, plasat în faţa sofalei pe care ne aşezaserăm eu şi Gideon. Privirea lui inteligentă se plimba de la unul la altul, observând în mod clar că stăteam la capetele opuse ale sofalei, iar posturile ţepene arătau cât de mult eram în defensivă amândoi. Exact la fel stătuserăm şi în maşină, în drum spre cabinet.

Doctorul Petersen îşi deschise tableta şi, luându-şi stylusul, ni se adresă:

— Începem cu cauza tensiunii dintre voi?

Am aşteptat o clipă, dându-i lui Gideon şansa să vorbească primul. N-am fost însă prea mirată, văzând că el rămâne tăcut.

— Păi... în ultimele douăzeci şi patru de ore, am întâlnit-o pe logodnica lui Gideon, despre care nu ştiam că a avut-o...

— Fosta logodnică, mormăi Gideon.

— ... am aflat că motivul pentru care a avut numai iubite brunete este ea...

— N-am avut iubite.

— ... şi am prins-o când ieşea din biroul lui, după prânz, arătând aşa...

Şi mi-am scos telefonul.

— Ieşea din clădire, mârâi Gideon, nu din biroul meu.

Am deschis fotografia şi i-am întins telefonul doctorului Petersen.

— Şi a intrat în maşina *ta*, Gideon!

— Angus ţi-a spus, doar, până să ajungem aici, că a văzut-o stând acolo, a recunoscut-o şi a fost politicos cu ea.

— De parcă ar spune altceva! am replicat. E şoferul tău de când erai copil. Normal că te acoperă.

— A, acum e o conspiraţie?

— Atunci ce făcea el acolo? l-am provocat.

— Mă ducea să iau prânzul.

— Unde? O să verific dacă ai fost acolo, fără ea, şi o să scăpăm de problema asta.

Gideon scrâşni din dinţi.

— Ţ-am spus. Am avut o întâlnire neaşteptată. N-am reuşit să ajung la prânz.

— Cu cine ai avut întâlnirea?

— Nu cu Corinne.

— Ăsta nu e un răspuns!

M-am întors spre doctorul Petersen, care îmi înapoie calm telefonul.

— M-am dus la el în birou, să-l întreb ce dracu’ se petrece, şi l-am găsit pe jumătate dezbrăcat, după ce abia făcuse un duş, iar una dintre canapelele lui era deplasată din loc, pernele erau aruncate pe jos...

— Era doar o afurisită de pernă!

— ... şi avea ruj pe cămaşă.

— În Crossfire sunt vreo douăzeci şi patru de firme, spuse Gideon, cu răceală. Putea să meargă la oricare dintre ele.

— Da, cum să nu, am comentat sarcastic.

— Nu crezi c-aş fi dus-o la hotel?

Am tras cu greu aer în piept, ameţită.

— Tot mai ai camera aia?

Masca îi căzu pentru o clipă, lăsând să se întrezărească o anume panică. Mi-am dat seama că încă mai avea cuibuşorul de nebunii – o cameră de hotel pe care o folosea numai pentru partide de sex şi unde n-aveam să mai pun piciorul vreodată –, iar asta m-a izbit aproape fizic, sfâşiindu-mi pieptul cu o durere ascuţită. Am scos un geamăt uşor, mai mult un scâncet chinuit, care m-a făcut să închid strâns ochii.

— S-o luăm mai încet, ne întrerupse doctorul Petersen, scriind ceva în grabă. Vreau să ne întoarcem puţin. Gideon, de ce nu i-ai spus Evei despre Corinne?

— Am avut intenţia să-i spun, răspunse el, laconic.

— Nu-mi spune nimic, am şoptit cu nasul în geantă; căutam un şerveţel să-mi şterg rimelul ca să nu-mi curgă pe faţă. „De ce mai păstra camera aia?“ Singura explicaţie era că voia s-o folosească şi cu altele, nu cu mine.

— Despre ce vorbiţi? întrebă doctorul Petersen, adresându-ne întrebarea amândurora.

— De obicei, eu îmi cer scuze, mormăi Gideon.

Doctorul ridică privirea.

— Pentru ce?

— Pentru tot, zise el, trecându-şi o mână prin păr.

— Ţi se pare că Eva cere prea mult sau aşteaptă prea mult de la tine?

Am simţit privirea lui Gideon aţintită asupra mea.

— Nu. Ea nu-mi cere nimic.

— Decât adevărul, l-am corectat, întorcându-mă spre el.

Îi ardeau ochii, pârjolindu-mă cu arşiţa lor.

— Nu te-am minţit niciodată.

— Vrei ca ea să-şi pună întrebări despre anumite lucruri, Gideon? se interesă doctorul Petersen.

Gideon se încruntă, gânditor.

— Gândeşte-te! O să revenim la asta. Apoi, doctorul Petersen se întoarse din nou spre mine. Sunt nelămurit în legătură cu fotografia pe care ai făcut-o, Eva. Te-ai confruntat cu o situaţie pe care multe femei ar considera-o foarte supărătoare...

— N-a fost nici o situaţie... zise Gideon, cu răceală.

— Felul în care a perceput ea situaţia, se corectă doctorul Petersen.

— O percepţie cât se poate de ridicolă, dacă ne gândim la aspectul fizic al relaţiei noastre.

— În regulă. Să vorbim despre asta! De câte ori pe săptămână faceţi sex? În medie.

M-am înroşit toată. M-am uitat la Gideon, care mi-a întors privirea zâmbind afectat.

— Ăăă... mi-am frământat jalnic buzele. De multe ori.

— În fiecare zi? Doctorul Petersen ridică sprâncenele, în timp ce eu ba mă aşezam picior peste picior, ba mă răzgândeam, aprobând din cap. De mai multe ori pe zi?

— Da, în medie, interveni Gideon.

Doctorul Petersen îşi lăsă tableta în poală şi-şi aţinti privirea asupra lui Gideon.

— Acest nivel de activitate sexuală este obişnuit pentru tine?

— Domnule doctor, nimic din relaţia mea cu Eva nu este obişnuit.

— Înainte de Eva, care era frecvenţa raporturilor tale sexuale?

Gideon strânse din dinţi, aruncându-mi o privire scurtă.

— Nu-i nici o problemă, i-am spus, deşi recunoşteam că eu n-aş fi vrut să răspund la o asemenea întrebare în faţa lui.

El îşi întinse mâna spre mine, ca pentru a micşora distanţa dintre noi. I-am dat şi eu mâna, bucuroasă că mi-a

strâns-o liniştitor.

— De două ori pe săptămână, zise scurt. În medie.

Am început de îndată să socotesc în minte numărul femeilor. Mâna liberă mi se încleştase în poală. Doctorul Petersen se lăsă pe spate:

— Eva şi-a exprimat temerile în legătură cu infidelitatea şi cu lipsa de comunicare în cuplul vostru. De câte ori folosiţi sexul ca să vă rezolvaţi neînţelegerile?

Gideon ridică o sprânceană.

— Înainte să presupui că Eva ar suferi de pe urma libidoului meu hiperactiv, este bine să ştii că ea iniţiază partidele de sex la fel de des ca şi mine. Dacă unul dintre noi ar fi îngrijorat că nu ţine pasul, atunci aş fi eu, pur şi simplu pentru că posed o anatomie masculină.

Doctorul Petersen s-a uitat la mine, pentru confirmare.

— Majoritatea interacţiunilor dintre noi duc la sex, am aprobat eu, dar să ştii că în această categorie intră şi certurile.

— Înainte sau după ce amândoi consideraţi că aţi rezolvat conflictul?

— Înainte, am suspinat eu.

El lăsă la o parte stylusul şi începu să scrie pe tastatură. Mă gândeam că până avea să termine cu noi, o să strângă destul material cât să scrie un roman.

— Relaţia voastră a fost foarte sexuală de la bun început? se interesă el.

Am încuviinţat din cap, deşi nu se uita la mine.

— Suntem foarte atraşi unul de altul.

— Evident, făcu el, ridicându-şi privirea şi zâmbindu-mi. Totuşi, aş dori să discutăm despre posibilitatea abstinenţei în timp ce...

— Asta nu este o posibilitate, îl întrerupse brusc Gideon. E o idee imposibilă. Aş sugera să ne concentrăm pe ce nu merge, fără să eliminăm unul dintre cele câteva lucruri care merg.

— Nu sunt sigur că merge, Gideon, replică doctorul Petersen, calm. Nu aşa cum ar trebui.

— Domnule doctor, spuse Gideon, punându-şi glezna unui picior peste genunchiul celuilalt şi lăsându-se pe spate, dând impresia unei hotărâri de nestrămutat. Doar mort o să-mi iau mâinile de pe ea. Găseşte un alt mod de a ne rezolva problemele!

— Nu sunt obişnuit cu chestiile asta, cu terapiile, zise Gideon mai târziu, după ce urcaserăm în Bentley şi ne îndreptam spre casă. Aşa că nu prea ştiu ce să zic. E normal să mă simt ca şi când m-ar fi lovit un tren?

— Ar fi putut fi mai bine, am răspuns, cu glasul slab, lăsându-mi capul pe spate şi închizând ochii. Oboseala îmi ajunsese până la oase. Eram prea ostenită ca să mă mai gândesc să mă duc la ora de Krav Maga de la opt. Aş da orice pentru un duş rapid şi patul meu.

— Eu trebuie să mă ocup de câteva lucruri înainte să închei ziua.

— E-n regulă, am căscat eu. Atunci, ce-ar fi să mergem fiecare la casa lui şi să ne vedem mâine?

Sugestia mea fu întâmpinată de o tăcere grea. După câteva clipe, aerul se încărcase de atâta tensiune, încât am găsit puterea să-mi ridic atât capul, cât şi ochii şi să mă uit la el. El stătea cu privirea aţintită asupra mea, iar buzele îi erau doar o linie subţire.

— Îmi dai papucii.

— Nu, eu...

— Ba cum să nu! M-ai pus la încercare şi m-ai condamnat, iar acum te descotoroseşti de mine.

— Sunt frântă, Gideon! Nu mai pot suporta atâta nebunie. Am nevoie să dorm şi...

— Am nevoie de tine, mi-o tăie el. Oare cât va trece până o să mă crezi?

— Nu cred că m-ai înşelat, bine? Oricât de ciudat pare totul, eu tot nu mă pot convinge pe mine că ai face asta. Dar

secretele tale mă omoară. Eu am dat totul şi tu eşti...

— Şi crezi că eu nu? Se răsuci spre mine, îndoindu-şi piciorul, ca să mă privească drept în faţă. Nu m-am străduit niciodată atât de mult pentru ceva aşa cum o fac acum ca să fii a mea.

— Nu poţi să faci eforturi pentru mine. Trebuie s-o faci pentru tine.

— Nu-mi trânti porcării d-astea! Cu nimeni altcineva n-aş fi nevoit să-mi îmbunătăţesc capacitatea de a avea o relaţie!

Cu un geamăt uşor, mi-am rezemat obrazul de tetieră şi am închis iar ochii.

— Sunt obosită de atâta ceartă, Gideon. Nu vreau decât puţină linişte şi pace în noaptea asta. Nu mi-a fost bine toată ziua.

— Eşti bolnavă? întrebă el, luându-mă delicat de după gât şi atingându-şi buzele de fruntea mea. Nu pari să ai febră. Ţi-e rău de la stomac?

Eu l-am adulmecat, umplându-mă de parfumul delicios al pielii lui. Dorinţa de a-mi afunda faţa în scobitura gâtului său era aproape copleşitoare.

— Nu. După care durerea m-a izbit. Am scos un geamăt.

— Ce e? tresări el şi mă trase în poala lui, ţinându-mă strâns în braţe. Ce-ai păţit? Ai nevoie de un doctor?

— Mi se apropie ciclul, am şoptit, pentru că nu voiam să mă audă Angus. Trebuie să-mi vină cât de curând. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama. Nu-i de mirare că sunt aşa de obosită şi de ţâfnoasă. E din cauza hormonilor.

El rămase nemişcat. După câteva clipe, mi-am ridicat capul ca să mă uit la el. Strâmbând din buze, Gideon recunoscu:

— Asta chiar este ceva nou pentru mine. Nu e un lucru cu care să te întâlneşti când ai relaţii sexuale întâmplătoare.

— Norocosule! Va trebui să înveţi pe pielea ta ce probleme au bărbaţii care au iubite şi neveste.

— *Sunt* norocos.

Gideon îmi dădu la o parte şuviţele de păr de la tâmple, în timp ce părul lui minunat îi cădea peste trăsăturile perfect sculptate.

— Şi poate, dacă sunt cu adevărat norocos, mâine o să te simţi mai bine şi o să-ţi placă din nou de mine.

„O, Doamne!“ Inima îmi zvâcnea dureros în piept.

— Îmi place de tine acum, Gideon. Pur şi simplu nu vreau să ai secrete faţă de mine. Asta o să ne distrugă.

— Nu lăsa să se întâmple aşa ceva, murmură el, trasându-mi conturul sprâncenelor cu degetul. Ai încredere în mine!

— Dar şi tu va trebui să ai încredere în mine.

El mă cuprinse în braţe şi-şi apăsă uşor buzele de ale mele.

— Îngeraş, îmi şopti, nu ştii că am încredere în tine ca în nimeni altcineva?

Mi-am vârât mâinile sub sacoul lui şi l-am îmbrăţişat, umplându-mă de căldura trupului său musculos, numai fibră. Nu puteam să nu fiu speriată la gândul că începuserăm să ne îndepărtăm unul de altul.

Gideon îşi apăsă şi mai tare buzele pe ale mele, cufundându-şi limba în gura mea, lingând-o şi mângâind-o uşor pe a mea cu atingeri mătăsoase, cu o lentoare înşelătoare. Am căutat un contact şi mai profund, căci voiam mai mult. Mereu mai mult. Şi uram faptul că, în afară de asta, îmi dădea atât de puţin din fiinţa lui.

El gemu, cu gura lipită de a mea, iar acest sunet de plăcere şi dorinţă, atât de erotic, vibră până în străfundurile mele. Înclinându-şi capul, îmi pecetlui buzele cu un sărut al buzelor sale minunat modelate. Sărutul deveni tot mai profund, limbile ni se înlănţuiau, iar respiraţiile noastre se făceau tot mai repezi.

Braţul cu care mă ţinea de spate se încordă, trăgându-mă tot mai aproape de el. Cealaltă mână mi se strecură pe sub bluză, prinzându-mi şira spinării cu palma fierbinte. Începu să mă mângâie cu tandreţe cu vârfurile degetelor, în

timp ce sărutul devenea tot mai sălbatic. M-am arcuit sub atingerea lui, simţind nevoia să-i simt cât mai mult mâna pe pielea mea.

— Gideon... Pentru prima oară, apropierea fizică dintre noi nu mai era de ajuns ca să calmeze jindul disperat dinăuntru meu.

— Şşş, murmură el. Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Am închis ochii şi mi-am îngropat faţa în gâtul lui, întrebându-mă dacă o să fim amândoi mult atât de încăpăţânaţi să rămânem împreună, chiar dacă se va dovedi că ne-ar fi mai bine să ne despărţim.

Capitolul 4

M-am trezit cu un ţipăt, care sună înăbuşit, căci gura îmi era acoperită de o palmă transpirată. O greutate imensă îmi tăia respiraţia, în timp ce o altă mână mi se vârâse pe sub cămaşa de noapte, bâjbâind, rănindu-mă. M-a cuprins panica şi am început să mă zbat, dând nebuneşte din picioare.

Nu... Te rog, nu... Nu mai vreau. Nu din nou...

Respirând gâfâit, ca un câine, Nathan îmi îndepărtă picioarele. Lucrul acela greu care-i atârna între picioare mă împungea orbeşte, agresându-mi partea interioară a coapselor. M-am luptat cu el, cu plămânii în flăcări, dar era mult mai puternic decât mine. Nu puteam să-l dau la o parte de pe mine. Nu puteam să fug.

Opreşte-te! Dă-te de pe mine! Nu mă atinge! O, Doamne... te rog, nu-mi face asta*... nu mă răni...*

Ma-ma!

Mâna lui Nathan se înfipsese în mine, împingându-mi cu putere capul în pernă. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât devenea mai excitat. Scuipând cuvinte oribile, înfiorătoare în urechile mele, găsi locul sensibil dintre picioarele mele şi se înfipse în mine, gemând. Am încremenit, încleştată ca într-o menghină de o durere oribilă.

Da, grohăia el... acum îţi place, că ţi-am băgat-o... târfuliţă mică... îţi place...

Nu puteam să respir, plămânii îmi erau înecaţi de suspine, dar el îmi astupase nările cu palma. Vedeam pete în faţa ochilor; mă ardea pieptul. Am început iar să mă zbat... aveam nevoie de aer... eram disperată să respir...

— Eva! Trezeşte-te!

Am deschis mecanic ochii, la auzul ordinului răstit. Am dat cu putere la o parte mâinile care-mi încleştaseră braţele, recăpătându-mi libertatea. Am lovit orbeşte...

luptându-mă cu cearşafurile care-mi înlănţuiseră picioarele... şi m-am rostogolit din pat...

Zdruncinătura pe care am simţit-o la impactul cu podeaua m-a trezit de-a binelea şi din piept mi-a ieşit un sunet îngrozitor, un geamăt de durere şi de spaimă.

— Doamne! Eva, fir-ar să fie! Nu te răni singură!

Respirând cu lăcomie, am pornit în patru labe spre baie. Gideon mă ridică în braţe ca pe un copil, strângându-mă la piept.

— Eva!

— Mi-e rău, am horcăit, ducându-mi mâna la gură, căci stomacul mi se răzvrătise.

— Te ajut eu, zise el imediat, şi mă duse cu paşi mari şi repezi la baie. Acolo, mă aşeză lângă vasul de toaletă şi ridică repede capacul. Îngenunche lângă mine, ţinându-mi părul în timp ce vomitam, mângâindu-mi uşor spatele cu mâna-i caldă.

— Şşş, îngeraş, îmi şoptea, la nesfârşit. E-n regulă. Eşti în siguranţă.

Când n-am mai avut nimic în stomac, am tras apa şi mi-am lăsat pe braţ fruntea scăldată în sudoare, încercând să mă gândesc la orice altceva în afară de umbra coşmarului pe care-l avusesem.

— Fetiţo!

Am întors capul şi l-am zărit pe Cary în pragul băii, cu o cută de îngrijorare pe chipu-i frumos. Era îmbrăcat de oraş, în nişte blugi largi şi un tricou polo, iar asta m-a făcut să-mi dau seama că şi Gideon era îmbrăcat de oraş. Renunţase la costumul pe care-l purta când ajunseserăm la apartamentul meu, dar nu mai avea nici treningul pe care şi-l pusese atunci. Acum, era în blugi şi într-un tricou negru.

Dezorientată de felul în care arătau, m-am uitat la ceas, observând că abia trecuse de miezul nopţii.

— Ce faceţi voi?

— Eu abia am ajuns, răspunse Cary. Şi m-am întâlnit cu Cross, care tocmai urca.

M-am uitat la Gideon, pe a cărui faţă se citea aceeaşi îngrijorare pe care o văzusem şi la Cary.

— Ai fost plecat?

El mă ajută să mă ridic.

— Ţi-am spus că trebuie să mă ocup de nişte lucruri.

„Până la miezul nopţii?“

— Ce lucruri?

— Nimic important.

M-am desprins din braţele lui şi m-am dus la chiuvetă, ca să mă spăl pe dinţi. Încă un secret. Oare câte mai avea?

Cary veni lângă mine şi privirile ni se încrucişară în oglinda băii.

— De mult n-ai mai avut coşmaruri.

I-am susţinut privirea, făcându-l să-şi dea seama cât de sfârşită eram. Prietenul meu mă strânse încurajator de umăr.

— O luăm încet în weekendul ăsta. Ne încărcăm bateriile. Amândoi avem nevoie de asta. O să poţi trece peste noaptea asta?

— Am eu grijă de ea, interveni Gideon, ridicându-se de pe marginea căzii, unde se aşezase ca să-şi scoată încălţămintea.

— Dar asta nu înseamnă că nu sunt şi eu pe aici, spuse Cary şi mă sărută uşor pe tâmplă. Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

Privirea pe care mi-o aruncă pe când ieşea din baie era mai mult decât grăitoare – nu se simţea în largul lui, pentru că Gideon dormea aici. Adevărul e că şi eu aveam ceva rezerve. Mă gândeam că îngrijorarea continuă legată de problemele de somn ale lui Gideon juca un rol important în starea emoţională în care mă aflam. Aşa cum zisese Cary în urmă cu câteva zile, omul pe care îl iubeam era ca o bombă cu ceas, iar eu dormeam în acelaşi pat cu el.

Am terminat să mă spăl pe dinţi şi am pus periuţa la loc în suport.

— Trebuie să fac un duş.

Făcusem unul înainte de culcare, dar acum mă simţeam iar murdară. Pielea îmi era acoperită de o sudoare rece, iar când închideam ochii puteam simţi duhoarea – a lui Nathan – pe mine.

Gideon dădu drumul la apă să curgă, după care începu să se dezbrace, din fericire, atrăgându-mi atenţia spre corpul lui sculptural, fără pic de grăsime. Avea muşchi puternici, bine definiţi şi era zvelt, dar puternic şi elegant.

Mi-am scos hainele şi le-am lăsat pe jos, intrând sub jetul fierbinte cu un oftat de plăcere. El a intrat în cabina de duş, în spatele meu, dându-mi părul într-o parte şi sărutându-mă uşor pe umăr.

— Cum îţi e?

— Mai bine. „Pentru că eşti lângă mine.“

Îmi cuprinse talia cu braţele, oftând din greu.

— Eu... o, Doamne, Eva! L-ai visat pe Nathan?

Am tras adânc aer în piept.

— Poate o să vorbim într-o zi despre visele noastre, ce zici?

El îşi ţinu o clipă respiraţia, încleştându-şi degetele pe şoldul meu.

— Aşa trebuie, nu?

— Da, am şoptit, aşa trebuie.

Am rămas nemişcaţi o vreme, învăluiţi în aburi şi-n taine, atât de aproape fizic, dar îndepărtaţi emoţional. Asta mi se părea oribil. O nevoie copleşitoare de a plânge pusese stăpânire pe mine şi nu m-am mai împotrivit. Era bine să scot totul afară din mine. Toată tensiunea acelei zile nesfârşite părea să se scurgă din mine, odată cu suspinele pe care le scoteam.

— Îngeraş...

Gideon mă cuprinsese în braţe din spate, ţinându-mă strâns de mijloc, liniştindu-mă cu scutul protector al trupului său.

— Nu mai plânge... Dumnezeule! Nu pot să suport. Spune-mi ce-ţi trebuie, îngeraş! Spune-mi ce pot să fac.

— Fă să dispară totul, am şoptit, sprijinindu-mă de el, având nevoie de confortul pe care mi-l oferea posesivitatea lui plină de tandreţe. Degetele ni s-au împletit pe abdomenul meu. Fă-mă să fiu curată!

— Aşa şi eşti.

Eu am suspinat adânc, scuturând din cap.

— Ascultă-mă, Eva! Nimeni nu poate să te atingă, exclamă el, plin de patimă. Nimeni nu poate să pună mâna pe tine. N-o să se mai întâmple niciodată.

Mi-am încleştat degetele de ale lui.

— Cine vrea asta trebuie să treacă mai întâi de mine. Şi asta n-o să se întâmple niciodată.

Nu puteam să vorbesc, căci gâtul îmi ardea de durere. Gândul că Gideon ar putea să ajungă faţă în faţă cu coşmarul meu... că l-ar putea vedea pe bărbatul care-mi făcuse acele lucruri... asta strângea şi mai tare gheara rece care-mi răscolise măruntaiele toată ziua.

Gideon luă şamponul, iar eu am închis ochii, înlăturând tot din minte, cu excepţia omului a cărui unică preocupare din acel moment eram eu.

Am aşteptat, aproape fără să respir, să-i simt degetele minunate, iar când m-a atins, m-am clătinat şi m-am sprijinit de peretele din faţa mea. Cu palmele pe faianţa rece, am savurat atingerea degetelor sale, care-mi masau pielea capului, şi am gemut.

— E bine? mă întrebă el, cu glas încet şi răguşit.

— Mereu.

M-am lăsat cuprinsă de plăcere, în timp ce el mă spăla pe cap şi-mi dădea cu balsam, fremătând uşor când a început să-mi pieptene părul cu un pieptene cu dinţi rari. Am fost dezamăgită când a terminat şi probabil că am scos un oftat de regret, pentru că el se aplecă spre mine şi mă asigură:

— Mai am mult până termin.

Am simţit aroma gelului meu de duş, după care...

— *Gideon!*

M-am arcuit în mâinile lui, alunecoase de la gel. El începu să-mi maseze umerii, apăsând exact atât cât era nevoie. Pe urmă îşi croi drum în jos pe şira spinării... pe fund... pe picioare...

— O să cad, am îngăimat, beată de încântare.

— O să te prind, îngeraş. O să te prind mereu.

Durerea şi înjosirea din amintirile mele se scurgeau odată cu apa, sub atingerile atente ale lui Gideon, pline de altruism şi de veneraţie pentru mine. Dincolo de apă şi de săpun, mâinile lui mă eliberaseră, cu adevărat, din ghearele coşmarului. M-am întors spre el şi l-am privit, aşa cum stătea la picioarele mele, mângâindu-mi gambele, în timp ce trupul îi era o adevărată simfonie de muşchi agili. I-am prins maxilarul cu amândouă palmele, ridicându-i capul spre mine.

— Eşti atât de bun pentru mine, Gideon, i-am zis încetişor. Nu ştiu cum aş putea uita vreodată asta. Nici măcar o secundă.

Lui îi scăpă un suspin fugar. Se ridică, în timp ce mâinile îi alunecau pe coapsele mele, până ajunse iar mai înalt decât mine, şi-mi atinse uşor gura cu buzele.

— Ştiu că azi a fost o zi de-a dreptul oribilă. La naiba... toată săptămâna a fost aşa. Şi mie mi-a fost greu.

— Ştiu.

L-am îmbrăţişat, apăsându-mi obrazul de inima lui. Era atât de puternic, de masiv! Îmi plăcea la nebunie felul cum mă simţeam în braţele lui. Avea deja o erecţie serioasă, dar excitarea îi crescu şi mai mult când m-am cuibărit la pieptul lui.

— Eva... zise el, dregându-şi glasul. Lasă-mă să termin, îngeraş!

L-am muşcat uşurel de bărbie şi mi-am înfipt degetele în posteriorul lui perfect, lipindu-l mai strâns de mine.

— Mai bine ai începe, ce zici?

— Nu ăsta era scopul.

De parcă am fi putut ajunge altundeva când eram goi amândoi şi ne atingeam peste tot cu mâinile. Gideon putea să-şi aşeze mâna pe spatele meu în timp ce mergeam şi să mă umple de tot atât de multă dorinţă ca şi cum mi-ar fi pus mâna între picioare.

— Ei, atunci reluăm şi corectăm, campionule.

Gideon îşi duse mâinile la gâtul meu, ridicându-mi bărbia spre el cu degetele mari. Încruntarea îl dădu de gol, şi înainte să-mi poată spune de ce nu era o idee bună să facem dragoste, i-am prins penisul în palme. El gemu, tresărind.

— Eva...

— Ar fi păcat să irosim asta.

— Nu pot s-o dau în bară cu tine, rosti el, iar ochii îi străluceau întunecat, ca nişte safire. Dacă te-ai speria vreodată atunci când te ating, cred că mi-aş pierde minţile.

— Gideon, te rog...

— Eu spun când.

Tonul poruncitor din glasul său era inconfundabil. I-am dat imediat drumul. El se dădu în spate, îndepărtându-se puţin, şi-şi luă membrul în mână.

M-am foit, neliniştită, cu ochii la mâna aceea îndemânatică, la degetele lungi şi elegante. Şi, în timp ce distanţa dintre noi se mărea, am început să simt o tânjire dureroasă, căci trupul meu reacţiona la pierderea corpului său. Langoarea senzuală în care mă aruncase cu atingerile sale se preschimbă într-o arsură mocnită, ca şi cum ar fi acoperit un foc ce fusese brusc aţâţat.

— Vezi ceva ce-ţi place? întrebă el ademenitor, în timp ce-şi oferea singur plăcere.

Uluită că mă tachina, după ce mă respinsese, am ridicat privirea spre el... şi n-am mai avut aer. Şi Gideon ardea mocnit. Nu-mi trecea prin minte altă expresie prin care aş fi putut să-l descriu. Se uita la mine cu ochi grei de dorinţă, ca şi cum ar fi vrut să mă mănânce de vie. Limba îi alunecă încet de-a lungul buzelor, de parcă m-ar fi gustat. Iar când

îşi prinse buza de jos între dinţi, aş fi putut jura că l-am simţit între picioarele mele. Cunoşteam atât de bine privirea aceea... ştiam ce urmează după ea... ştiam cât putea fi de feroce când mă dorea cu atâta disperare.

Privirea lui striga din răsputeri SEX. Sex profund, sex la greu, sex năucitor. Rămăsese în picioare, în partea opusă a duşului, cu picioarele depărtate, iar trupul i se mişca ritmic, în timp ce-şi mângâia minunatul penis cu mişcări prelungi şi lente. În viaţa mea nu mai văzusem ceva atât de ostentativ sexual, atât de îndrăzneţ de masculin.

— O, Doamne, am suspinat, fără să-mi pot lua ochii de la el. Eşti atât de excitant!

Sclipirea din ochii lui îmi dădea de înţeles că ştie prea bine ce-mi face. Începu să-şi plimbe mâna liberă în sus pe abdomenul musculos, atingându-şi pectoralii şi strângându-i uşor.

— Crezi că ai putea ajunge la orgasm privindu-mă?

Brusc, am înţeles. Îi era teamă să mă atingă sexual atât de repede după coşmarul pe care-l avusesem, îi era teamă de ceea ce ne-ar fi putut face nouă dacă mă provoca. Dar voia să-mi ofere un spectacol – să mă inspire –, astfel încât să mă ating singură. Valul de emoţii care mă zguduia în clipa aceea era devastator. Recunoştinţa şi afecţiunea, dorinţa şi tandreţea se amestecau.

— Te iubesc, Gideon.

El închise ochii strâns, ca şi cum aceste cuvinte ar fi fost prea mult pentru el. Apoi îi redeschise şi puterea voinţei lui mă făcu să mă înfior de dorinţă.

— Arată-mi!

Îşi cuibărise în palmă capul penisului, dezgolit, şi îl strângea, iar chipul său înroşit mă făcu să-mi frec picioarele unul de altul. Cu degetul mare, îşi masa sfârcul plat. O dată. De două ori. Gemu, scoţând un sunet răguşit, de plăcere, care m-a făcut să-mi lase gura apă.

Apa care curgea în spatele meu şi aburii calzi ce se ridicau între noi adăugau şi mai mult erotism scenei pe care

mi-o prezenta Gideon. Mâna lui îşi îndesise mişcările, alunecând ritmic în sus şi-n jos. Era atât de lung, atât de gros! Atât de incredibil de viril! Abia mai putând suporta durerea din sfârcurile care mi se întăriseră, mi-am prins sânii în palme, strângându-i.

— Aşa, îngeraş. Arată-mi ce-ţi fac!

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă pot face asta. Nu trecuse prea mult timp de când mă simţisem jenată la ideea de a vorbi faţă în faţă cu Gideon despre vibratorul meu.

— Uită-te la mine, Eva! îmi ceru el, prinzându-şi într-o mână testiculele şi în cealaltă penisul, fără nici o ruşine, ceea ce era cumplit de excitant. Nu vreau să-mi dau drumul fără tine. Vreau s-o facem împreună.

Şi eu voiam să fiu la fel de excitantă pentru el. Voiam ca şi el să simtă aceeaşi dorinţă dureroasă, disperată, pe care o simţeam eu. Voiam ca trupul meu – *dorinţa* mea – să rămână înscrisă cu foc în mintea lui, exact la fel cum imaginea lui, acum, avea să rămână pentru totdeauna în mintea mea.

Fără să-l scap din ochi, am început să-mi mângâi corpul. I-am privit mişcările... i-am ascultat respiraţia... am folosit indiciile lui, ca să-mi dau seama ce-l înnebunea.

Într-un fel, totul era la fel de intim ca atunci când era în mine sau poate chiar mai mult, deoarece amândoi eram cu totul deschişi, la vedere. Goi până în fundul sufletului. Şi ne reflectam reciproc plăcerea.

Cu glasul lui aspru, de zeu al sexului, Gideon începu să-mi spună ce doreşte:

— Trage-te de sfârcuri, îngeraş... Atinge-te... eşti udă? Bagă-ţi degetele înăuntru... Simţi cât eşti de strâmtă? Un paradis de pluş, fierbinte şi strâmt, pentru mine... Eşti superbă... atât de sexy. Mi s-a întărit aşa de tare, că mă doare... Vezi ce-mi faci? O să-mi dau drumul tare, tare pentru tine...

— Gideon! am gemut, în timp ce-mi frecam clitorisul în cercuri repezi, iar şoldurile mi se cutremurau sub această

atingere.

— Sunt aici, cu tine, răspunse el, răguşit. Îşi freca acum penisul cu mişcări brutale, foarte repezi, îndreptându-se rapid spre orgasm.

La primul zvâcnet care m-a cutremurat până în străfunduri, am scos un strigăt, cu picioarele tremurând. M-am sprijinit cu mâna de peretele de sticlă al duşului, ca să-mi recapăt echilibrul, căci orgasmul mă golise de orice urmă de energie. Într-o clipă, Gideon se repezi spre mine şi mă prinse de şolduri într-un mod plin de lăcomie şi de posesivitate, strângându-mă cu degete nervoase.

— Eva! gemu el, în momentul în care primul jet de spermă, fierbinte şi gros, ajunse pe abdomenul meu. La dracu'!

Şi se aplecă peste mine, prinzându-mi uşor cu dinţii pielea moale dintre umăr şi gât, făcându-mă să-i simt plăcerea disperată. Gemetele lui vibrau până în străfundurile mele, iar el ejaculă violent, jeturile de spermă lovindu-se repetat de abdomenul meu.

Abia trecuse de şase dimineaţa, când am ieşit încet din cameră. Mă trezisem de ceva timp şi-l privisem pe Gideon, care dormea. Era un moment rar, pentru că nu prea reuşeam să mă trezesc înaintea lui. Putusem astfel să mă uit la el în voie, fără să-mi fac griji că o să-l stânjenesc în vreun fel.

Am străbătut holul, până când am ajuns în spaţiul larg al livingului. Era absolut ridicol că eu şi Cary locuiam în Upper West Side, într-un apartament care ar fi putut găzdui uşor o întreagă familie, dar învăţasem de mult că trebuie să mă dau bătută înainte să încep o discuţie cu mama şi cu tatăl meu vitreg pe tema siguranţei mele. Nici nu se punea problema să lase de la ei în ce priveşte locul sau regulile de securitate, cum ar fi existenţa unui portar şi a unui birou de recepţie la intrare, dar puteam să exploatez faptul că nu mă

opuneam în privinţa apartamentului ca să-i fac să fie mai toleranţi în alte privinţe.

Stăteam în bucătărie, aşteptând să se termine de făcut cafeaua, când apăru şi Cary. Arăta extraordinar, într-un trening cu sigla Universităţii de Stat din San Diego, cu părul de culoarea ciocolatei transpirat după somn şi cu barba nerasă de o zi.

— ‘Neaţa, fetiţo, murmură el, sărutându-mă uşor pe frunte când ajunse lângă mine.

— Te-ai trezit devreme.

— Uite cine vorbeşte!

Luă două căni din dulap, după care scoase laptele din frigider. Le puse lângă mine, după care începu să mă studieze:

— Cum te simţi?

— Bine. Pe bune! l-am asigurat, văzându-l că-mi aruncă o privire sceptică. A avut grijă Gideon de mine.

— Asta e bine, dar e oare în regulă, dacă din cauza lui ai fost atât de stresată, că ai avut iar un coşmar?

Am umplut ambele căni cu cafea; am pus zahăr în a mea şi frişcă în amândouă. În timp ce făceam asta, i-am povestit despre Corinne şi despre cina de la Waldorf, după care i-am relatat cearta pe care o avusesem cu Gideon din cauza apariţiei ei în clădirea Crossfire.

Cary stătea sprijinit de blat, ţinându-şi picioarele încrucişate şi o mână la piept, şi-şi sorbea cafeaua.

— Nici o explicaţie, zici?

Am scuturat din cap, împovărată de greutatea tăcerii lui Gideon.

— Dar tu? Ce faci tu?

— Vrei să schimbi subiectul, nu?

— Păi ce-ar mai fi de spus? E o relatare unilaterală.

— Te gândeşti vreodată că se poate să aibă mereu secrete?

— Ce vrei să spui? m-am încruntat eu, nedumerită, uitând de cafea.

— Vreau să spun că are douăzeci şi opt de ani, că e fiul unui escroc care făcea scheme Ponzi şi care s-a sinucis şi că, din întâmplare, deţine o ditamai halca din Manhattan, zise Cary, ridicând sfidător o sprânceană. Chiar crezi că aici poate exista cu adevărat schimb reciproc de secrete?

Mi-am lăsat ochii în cana de cafea, am luat o gură, fără să-i mărturisesc că şi eu mă întrebasem de vreo două ori acelaşi lucru. Imensitatea averii lui Gideon era uluitoare, mai ales dacă te gândeai cât era de tânăr.

— Nu pot să cred că Gideon ar înşela oamenii, mai ales că pentru el e mai degrabă o provocare să realizeze în mod legal tot ceea ce are.

— Cu toate secretele de care e învăluit, poţi să fii sigură că-l cunoşti îndeajuns de bine încât să poţi să faci afirmaţia asta?

M-am gândit la bărbatul care-şi petrecuse noaptea cu mine, simţindu-mă foarte uşurată că eram cât se poate de sigură de răspuns, cel puţin deocamdată.

— Da.

— Atunci e-n regulă. Cary dădu din umeri. Ieri am vorbit cu doctorul Travis.

Gândurile mele îşi schimbară brusc direcţia, la auzul numelui terapeutului nostru din San Diego.

— Serios?

— Da. Am făcut-o rău de oaie acum două nopţi.

Din gesturile agitate cu care îşi dădea la o parte şuviţele lungi de pe faţă, mi-am dat seama că face aluzie la orgia în mijlocul căreia nimerisem eu.

— Cross i-a spart nasul şi buza lui Ian, mă informă el, amintindu-mi cât de violent reacţionase Gideon la propunerea neobrăzată pe care mi-o făcuse... *prietenul* lui Cary, să iau şi eu parte la distracţia lor. M-am întâlnit ieri cu el şi arată de parcă ar fi primit o cărămidă în faţă. M-a întrebat cine l-a căpăcit, ca să facă plângere.

— O! am făcut, rămânând brusc fără aer. La dracu'!

— Ştiu. Miliardar plus proces civil egal mulţi saci cu bani. Ca rahat o fi fost în capul meu? Cary se frecă la ochi. I-am spus că habar n-am cine e prietenul tău, că e un tip pe care l-ai agăţat şi l-ai adus acasă. Cross l-a lovit pe neaşteptate, aşa că Ian n-a văzut mai nimic.

— Dar fetele alea două cu care erai s-au uitat foarte bine la el, am remarcat eu, acră.

— Au ţâşnit pe uşa aia – Cary arătă spre living, ca şi cum uşa ar mai fi vibrat încă după ce fusese trântită – ca nişte lilieci veniţi din iad. N-au mers cu noi la Urgenţă şi nici unul dintre noi n-are habar cine erau. Dacă Ian nu dă din nou peste ele, atunci suntem în siguranţă.

Mi-am frecat stomacul, căci simţeam din nou un tremur înăuntru.

— O să fiu atent la mersul lucrurilor, mă asigură el. Toată noaptea aia a fost un ditamai semnalul de alarmă, iar faptul că am vorbit despre asta la terapie mi-a dat o anumită perspectivă. Şi pe urmă m-am dus la Trey, ca să-mi cer scuze.

La auzul numelui lui Trey, m-am întristat. Sperasem ca relaţia lui Cary cu studentul la medicină veterinară să funcţioneze, însă el o sabotase. Ca de obicei.

— Şi cum a fost?

El ridică din nou din umeri, însă era clar stingherit.

— Zilele trecute l-am rănit, pentru că sunt un idiot. Şi ieri l-am rănit din nou, încercând să fac ceea ce trebuie.

— V-aţi despărţit?

I-am întins mâna şi i-am strâns-o pe a lui.

— S-a răcit serios totul. Parcă am fi îngheţaţi. El vrea să fiu gay, numai că eu nu sunt.

Era dureros să vezi că cineva dorea ca prietenul meu să fie altfel decât era, fiindcă, pentru el, aşa stătuseră lucrurile mereu. Nu puteam pricepe de ce. Pentru mine, era minunat exact aşa cum era.

— Îmi pare foarte rău, Cary.

— Şi mie, pentru că este un tip nemaipomenit. Doar că în momentul ăsta nu sunt pregătit pentru stresul şi problemele unei relaţii complicate. Muncesc foarte mult. Nu mă simt îndeajuns de echilibrat ca să fiu tocat la cap, zise el, strângând din buze. Poate că şi tu ar trebui să te gândeşti la asta. Abia ne-am mutat aici. Amândoi mai avem încă nevoie să ne aranjăm.

Am dat din cap, înţelegând unde bătea; nu l-am contrazis, dar am rămas neclintită în hotărârea mea de a-mi cimenta relaţia cu Gideon.

— Ai vorbit şi cu Tatiana?

— Nu este nevoie. Cu ea e uşor, zise, mângâindu-mi uşor încheietura mâinii cu degetul mare, înainte să-mi dea drumul.

Am pufnit, luând o înghiţitură zdravănă din cafeaua care începuse să se răcească.

— Nu în felul ăla, mă mustră el, cu un zâmbet răutăcios. Vreau să spun că nu se aşteaptă la nimic, n-are nici o pretenţie. Atâta timp cât ţin pasul, iar ea are cel puţin la fel de multe orgasme ca mine, totul e-n regulă. De fapt, mă simt foarte bine cu ea şi nu doar pentru că ar fi în stare să sugă şi cromul de pe o bară de protecţie. E relaxant să fii cu cineva care vrea doar să se distreze şi nu te stresează.

— Gideon mă cunoaşte. Mă înţelege şi încearcă să mă ajute cu problemele mele. Şi el se străduieşte, Cary. Nici lui nu-i e uşor.

— Crezi că Cross i-a tras-o fostei la prânz? mă întrebă el verde în faţă.

— Nu.

— Eşti sigură?

Am oftat, luând o gură întăritoare de cafea, şi am recunoscut:

— Aproape. Cred că sunt unica pentru el acum. Suntem foarte excitaţi unul de celălalt, înţelegi? Dar fosta lui logodnică are un fel de putere asupra lui. El zice că e

sentimentul de vinovăţie, dar asta nu-i explică fascinaţia pentru brunete.

— Explică de ce ţi-ai pierdut firea şi l-ai lovit; faptul că ea e prin preajmă te consumă. Iar el tot nu-ţi spune ce se petrece. Asta şi se pare o chestie sănătoasă?

Nu era. Ştiam prea bine asta şi nu-mi plăcea deloc.

— Am fost amândoi la doctorul Petersen, aseară.

Cary ridică din sprânceană.

— Şi cum a fost?

— Nu ne-a sfătuit să fugim departe, cât mai departe unul de altul, cu viteza luminii.

— Şi dacă o s-o facă? O să-i daţi ascultare?

— De data asta n-o s-o iau la sănătoasa, când o să apară o problemă. Serios, Cary, – i-am susţinut eu privirea –, oare chiar am făcut progrese, dacă nu sunt în stare să suport câteva valuri?

— Fetiţo, Gideon e un tsunami.

— Ha! am zâmbit, fără să mă pot abţine. Cary era în stare să mă facă să râd chiar şi când plângeam. Dacă e să fiu sinceră, dacă n-o să meargă cu Gideon, am îndoieli serioase că ar putea merge cu oricine altcineva.

— Aici vorbeşte lipsa ta de stimă de sine.

— El ştie ce povară port în mine.

— În regulă.

Am ridicat o sprânceană; părea prea uşor.

— Cum adică în regulă?

— Încă nu m-ai cumpărat. Dar mai negociez. Apoi îmi întinse mâna. Hai, vino să-ţi aranjez părul.

— Eşti cel mai tare, i-am zâmbit eu.

El îşi lovi uşor şoldul de al meu.

— Şi n-am de gând să te las să uiţi asta.

Capitolul 5

— Dacă e să-l compar cu alte coşciuge zburătoare, zise Cary, ăsta e tare elegant.

Am scuturat din cap, intrând înaintea lui în cabina avionului particular al lui Gideon.

— N-o să mori. Eşti mai în siguranţă în avion decât în maşină.

— Tu chiar n-ai impresia că industria avioanelor a dat bani grei pentru întocmirea tuturor acestor statistici?

M-am oprit şi i-am dat un ghiont în umăr, râzând, apoi am aruncat o privire la interiorul uluitor de opulent, simţindu-mă cuprinsă de o adevărată veneraţie. Văzusem destule avioane particulare la viaţa mea, însă, ca de obicei, Gideon se ridicase la înălţimi până la care puţini îşi puteau permite să ajungă.

Cabina era spaţioasă, cu un coridor central larg. Paleta coloristică era în tonuri neutre, cu accente de cafeniu de ciocolată şi albastru glaciar. În stânga, se aflau scaune adânci ergonomice, cu centuri, iar în dreapta trona o canapea. În dreptul fiecărui scaun se afla câte o consolă pentru jocuri. Ştiam că în spatele avionului se găseau un dormitor şi una sau două băi luxoase.

Un însoţitor de zbor ne luă genţile de voiaj, apoi ne invită cu un gest să luăm loc la unul dintre grupurile de scaune care aveau o masă.

— Domnul Cross va ajunge în zece minute, zise el. Până atunci, vă pot servi ceva de băut?

— Eu aş dori un pahar cu apă, vă rog! am cerut, uitându-mă la ceas. Abia trecuse de opt şi jumătate.

— Bloody Mary, comandă Cary, dacă aveţi.

— Avem de toate, zâmbi stewardul.

Cary îmi surprinse privirea.

— Ce-i? N-am luat cina. Sucul de roşii o să-mi ţină de foame până la masă, iar alcoolul o să ajute medicamentul de rău de avion să-şi facă mai repede efectul.

— Dar n-am zis nimic, am protestat eu.

M-am întors să privesc apusul pe fereastră, iar gândurile mi-au zburat la Gideon, ca de obicei. Toate ziua fusese tăcut, încă de când se trezise. Făcuserăm în tăcere drumul până la serviciu, iar la cinci, la terminarea programului, mă sunase şi nu-mi spusese decât că Angus o să mă ducă doar pe mine acasă, după care o să ne aducă pe mine şi pe Cary la aeroport, unde avea să vină şi el.

Totuşi, am hotărât să merg pe jos până acasă, pentru că nu fusesem la sală seara trecută şi n-aveam timp de sport înainte să zburăm. Angus m-a avertizat că Gideon n-avea să fie încântat că am refuzat să fiu dusă cu maşina, deşi o făcusem în mod politicos şi din motive întemeiate. Cred că Angus avea impresia că încă sunt supărată pe el pentru că o dusese pe Corinne cu maşina, ceea ce era parţial adevărat. Mi-era foarte ruşine să recunosc, dar o părticică din mine dorea ca el să se simtă prost din cauza asta. Partea cealaltă, mult mai mare, se simţea îngrozitor pentru că eram atât de meschină.

În timp ce urmam aleea şerpuită pe sub copacii înalţi din Central Park, am hotărât că n-aveam să mă las dominată de gânduri legate de un bărbat. Fie el şi Gideon. N-aveam să permit ca frustrările mele legate de el să stea în calea clipelor plăcute pe care voiam să le petrec în Las Vegas cu prietenul meu cel mai bun.

La jumătatea drumului, m-am oprit şi am aruncat o privire în spate, încercând să descopăr din priviri apartamentul lui Gideon, sus, mult deasupra Fifth Avenue. Mă întrebam dacă era acasă, făcându-şi bagajul şi plănuindu-şi weekendul departe de mine. Sau dacă era încă la serviciu, rezolvând problemele urgente de afaceri.

— U-hu, mă trezi din reverie Cary, când stewardul se întoarse cu o tavă pe care se aflau băuturile noastre. Iar ai

privirea aia.

— Ce privire?

— De parcă ţi s-ar fi înecat corăbiile. Vrei să vorbim despre asta? propuse el, ciocnindu-şi paharul de al meu.

Am deschis gura să-i răspund, dar chiar atunci Gideon intră în cabină. Avea un aer mohorât. Într-o mână ţinea o servietă, iar în cealaltă un sac de voiaj. Îi dădu sacul însoţitorului de zbor, după care se opri o clipă în faţa noastră. Pe Cary îl salută cu o înclinare scurtă a capului, iar pe mine mă mângâie uşor cu degetele pe obraz. Până şi această atingere simplă avu asupra mea efectul unui şoc electric. După care ne părăsi, ducându-se într-o cabină din spate şi închizând uşa în urma lui.

— Of, ce toane are! am bombănit eu.

— Şi cât e de sexy! Şi e incredibil cum poate să arate în costumul ăla...

De cele mai multe ori, haina îl face pe om. Însă în cazul lui Gideon, ceea ce făcea el dintr-un costum la trei rânduri ar fi trebuit să fie considerat ilegal.

— Nu-mi mai distrage atenţia cu felul în care arată! l-am repezit.

— Fă-i un sex oral! Garantat o să-l binedispui.

— Ai vorbit ca un bărbat.

— Te aşteptai la altceva? Cary luă sticla cu restul de apă, rece ca gheaţa, care nu încăpuse în pahar. Uită-te aici! îmi arătă el eticheta, pe care scria „Cross Towers and Casino“. Asta chiar că-i culmea eleganţei.

— Da. Pentru rechini, am răspuns, strâmbând uşor din buze.

— Ce?

— Pentru tipii care joacă pe sume mari la cazinouri. Jucători care nici nu clipesc când pierd o mie de dolari sau chiar mai mult, la o singură mână de cărţi. Primesc tot felul de chestii gratuite, cu care sunt atraşi – mâncare, camere şi transport dus-întors. Al doilea soţ al maică-mii era un

rechin. Ăsta e unul dintre motivele pentru care l-a şi părăsit.

Cary clătină din cap, apreciativ:

— Mamă, câte mai ştii! Şi ăsta este un avion al companiei?

— Unul dintre cele cinci, îl lămuri stewardul, care tocmai ne aducea un platou cu fructe.

— Dumnezeule, şopti Cary, asta-i de-a dreptul o flotă.

Apoi scoase din buzunar un flacon cu pastile împotriva răului de zbor şi dădu câteva pe gât cu o gură de Bloody Mary.

— Vrei şi tu? mă întrebă, arătându-mi flaconul.

— Nu, mulţumesc.

— Te duci să-l îmblânzeşti pe domnul sexy şi îmbufnat?

— Nu prea cred. Poate o să mă apuc să citesc ceva pe e-reader.

— Probabil e mai bine pentru sănătatea ta mintală, aprobă el.

Peste o jumătate de oră, Cary sforăia uşor în scaunul pe care-l rabatase cu totul pe spate, cu dopuri în urechi ca să nu-l deranjeze zgomotul. L-am privit un timp, încântată că-l văd liniştit, relaxat; somnul îi îndulcise cutele uşoare din jurul gurii.

M-am ridicat, apoi, îndreptându-mă spre cabina unde văzusem că intrase Gideon, ceva mai devreme. M-am întrebat dacă să bat la uşă, dar am decis să n-o fac. Mă respinsese în alte dăţi; n-aveam să-i dau şi acum ocazia s-o facă.

Îşi ridică privirea când am intrat, fără să pară câtuşi de puţin surprins la apariţia mea neaşteptată. Stătea la un birou, ascultând o femeie care-i vorbea printr-o comunicare video prin satelit. Îşi lăsase sacoul pe spătarul scaunului şi îşi lărgise puţin cravata. Îşi reluă conversaţia după ce-mi aruncă o privire scurtă.

Iar eu am început să mă dezbrac.

Mai întâi mi-am scos tricoul, după care am scăpat de sandale şi de blugi. Femeia continua să vorbească, despre „preocupări“ şi „discrepanţe“, însă Gideon nu-şi mai dezlipea de mine ochii, lacomi şi plini de patimă.

— Allison, o să reluăm discuţia mâine-dimineaţă, o expedie el, apăsând pe butonul de închidere a ecranului exact în clipa în care sutienul meu îi ateriză pe cap.

— Eu sufăr de sindromul premenstrual, i-am zis, dar tu eşti cel cu toane.

El îmi luă sutienul şi-l puse în poală, apoi se lăsă pe spate în scaun, îşi rezemă coatele de braţele acestuia şi-şi uni vârfurile degetelor.

— Şi te-ai gândit să-mi oferi un pic de striptease, ca să mă înviorezi?

— Ha! Bărbaţii sunt atât de previzibili! Cary mi-a sugerat să ţi-o sug, ca să te fac fericit. Nu... nu te bucura degeaba! N-ai să vezi asta!

Mi-am vârât degetele mari în betelia chiloţilor, legănându-mă pe călcâie. Trebuia să-i dau motive să se uite în continuare în ochii mei, nu la sânii mei.

— Cred că-mi eşti dator, campionule. Şi încă zdravăn. Am fost o prietenă mai mult decât înţelegătoare, date fiind circumstanţele, nu-i aşa?

El ridică din sprâncene, mirat.

— Adică aş vrea să ştiu ce-ai face tu, am continuat, dacă ai veni la mine acasă şi l-ai vedea pe un fost iubit de-al meu ieşind din clădire în timp ce-şi bagă cămaşa în pantaloni. Şi pe urmă, când ai urca, ai observa dezordine pe canapea şi că eu tocmai am făcut un duş.

— Nici unul dintre noi nu vrea să ştie ce-aş face, răspunse Gideon, printre dinţi.

— Prin urmare, amândoi suntem de acord că am fost de-a dreptul grozavă, în asemenea circumstanţe extraordinare.

Mi-am încrucişat braţele pe piept, ştiind prea bine că în felul acela îmi scot în evidenţă şi mai bine sânii, care îi

plăceau la nebunie, şi am continuat:

— Ai sugerat foarte clar în ce fel m-ai pedepsi. Atunci ce recompensă ar trebui să primesc?

— Pot să aleg? întrebă el cu glas tărăgănat şi cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu, i-am zâmbit eu.

Gideon îmi puse sutienul pe tastatură şi se ridică de pe scaun cu o mişcare nonşalantă şi plină de graţie.

— Atunci, uite-ţi recompensa, îngeraş. Ce vrei de la mine?

— Pentru început, vreau să nu mai fii morocănos.

— Morocănos? se miră el, încercând să-şi ascundă un zâmbet. Păi m-am trezit fără tine, iar acum mă aşteaptă încă două dimineţi la fel.

Mi-am lăsat braţele în jos şi m-am îndreptat spre el, punându-mi palmele pe pieptul lui lat.

— Asta e cu adevărat cauza?

— Eva!

Era un bărbat atât de plin de forţă fizică, dar putea să mă atingă cu o delicateţe incredibilă. Mi-am lăsat capul în jos, căci îmi dădusem seama că era ceva în vocea mea care mă dăduse de gol. Iar Gideon prindea toate nuanţele. El îmi luă obrajii în palme şi îmi dădu capul pe spate ca să-mi studieze chipul.

— Spune-mi ce e!

— Am impresia că te îndepărtezi.

Un huruit înfundat umplea aerul din jurul nostru.

— Am avut o mulţime de lucruri pe cap. Asta nu înseamnă că nu mă gândesc la tine.

— O *simt*, Gideon. Între noi e o distanţă care nu era înainte.

El îşi lăsă mâinile să-mi alunece pe gât, prinzându-l uşor.

— Nu există nici o distanţă. Mă ţii prins în lesă, Eva, zise, strângându-mi gâtul pentru o clipă. Simţi *asta?*

Am inspirat rapid. Din cauza agitaţiei, inima începuse să-mi bată mai repede; era o reacţie fizică venind numai şi

numai din mine, nu dinspre Gideon, despre care puteam să jur că n-avea să-mi facă niciodată rău fizic ori să mă pună în primejdie.

— Uneori, continuă el răguşit, privindu-mă cu o intensitate arzătoare, abia dacă mai pot să respir.

Aş fi putut încerca să mă eliberez, dacă nu i-aş fi văzut ochii, în care se citea atâta dor, atâta zbucium. Mă făcea să simt aceeaşi lipsă de putere, aceeaşi dependenţă de altcineva ca să pot continua să respir.

Aşa că am făcut exact opusul fugii. Mi-am dat capul pe spate şi m-am lăsat în voia lui, iar în clipa aceea m-a părăsit orice urmă de spaimă. Începeam să-mi dau seama că Gideon avea dreptate, când vorbea de dorinţa mea de a-i ceda controlul. Faptul că mă abandonam calma ceva în mine, împlinea o nevoie pe care nici nu-mi dădusem seama că o am.

Urmară câteva clipe de tăcere, întreruptă doar de respiraţia noastră. Simţeam că el se luptă cu emoţiile şi mă întrebam despre ce era vorba, de ce era atât de sfâşiat. În sfârşit, el oftă din greu, eliberându-se de tensiune.

— De ce ai nevoie, Eva?

— De tine, în aer.

El îşi trecu mâinile peste umerii mei, strângându-i uşor, iar apoi îmi mângâie braţele. Îşi împleti degetele cu ale mele şi-şi frecă tâmpla de tâmpla mea.

— Ce-i cu tine, de tot legi sexul de mijloacele de transport?

— O să te iau în orice fel pot, i-am răspuns, repetând sentimentul pe care mi-l împărtăşise şi el mie cândva. Îmi vine ciclul, aşa că abia săptămâna viitoare cred că o să fiu din nou disponibilă.

— Futu-i!

— Asta e ideea.

Gideon îşi luă sacoul, mă înfăşură în el şi mă scoase din încăpere.

— O, Doamne!

Îmi încleştasem mâinile în cearşafurile de pe pat, cu spatele arcuit, în timp ce Gideon mă ţintuise de şolduri şi-mi mângâia clitorisul cu limba, cu mişcări repezi. Aveam pielea lucioasă de sudoare, vederea mi se înceţoşase, în timp ce lăuntrurile îmi zvâcneau pătimaş, în aşteptarea orgasmului. Inima îmi bubuia, la unison cu huruitul constant al motoarelor avionului.

Avusesem deja două orgasme, pe care mi le provocase atât priveliştea capului său brunet între picioarele mele, cât şi gura lui, atât de păcătos de îndemânatică. Chiloţii îmi erau distruşi, sfâşiaţi literalmente, însă el încă avea toate hainele pe el.

— Sunt gata.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, simţind cât era de ud la rădăcină. Nu-i venea deloc uşor să se abţină. Era mereu atât de grijuliu cu mine, nu se grăbea deloc, asigurându-se că eram îndeajuns de moale şi de umedă înainte ca el să mă pătrundă cu membrul său lung şi gros.

— Eu hotărăsc când eşti gata.

— Te vreau în mine...

Avionul se zgâlţâi brusc, după care pierdu altitudine, făcându-mă să mă simt uşoară ca un fulg, ţintuită doar de gura lui Gideon, care mă sugea.

— Gideon!

Încă un orgasm mă făcu să mă cutremur, arcuindu-mă toată, tânjind să-l simt în mine. Prin vuietul sângelui care îmi zvâcnea din urechi, am auzit o voce care anunţa ceva prin intercom, dar nu eram în stare să pricep ce spune.

— Eşti atât de sensibilă acum! Gideon îşi ridicase capul şi se lingea pe buze. Ai un orgasm nebun.

— Ar fi şi mai nebun dacă ai fi în mine, am gemut eu.

— O să ţin cont de asta.

— Nu contează dacă mă doare puţin acum, am replicat. O să am câteva zile ca să-mi revin.

În privirea lui licări o scânteie. Se ridică.

— Nu, Eva!

Ameţeala care urmase orgasmului începu să se risipească, la auzul vocii lui aspre. M-am ridicat într-un cot, uitându-mă la el în timp ce-şi scotea hainele, cu mişcări rapide şi totuşi elegante.

— Eu aleg, i-am amintit.

El îşi dădea jos, rând pe rând, vesta, cravata şi butonii. Cu un glas suspect de calm, mă întrebă:

— Tu chiar vrei să joci cartea asta, îngeraş?

— Dacă chiar e nevoie.

— Este nevoie de mult mai mult ca să-ţi fac rău în mod voit.

Cămaşa şi pantalonii urmară mult mai încet celelalte haine; asistam la un striptease mult mai seducător decât fusese al meu.

— Pentru noi doi, durerea şi plăcerea se exclud reciproc.

— N-am vrut să spun...

— Ştiu ce-ai vrut să zici.

Îşi dădu jos boxerii, după care veni şi îngenunche lângă, la piciorul patului, furişându-se agil către mine, ca o panteră ce se repede asupra prăzii.

— Eşti disperată dacă nu ai penisul meu în tine. Ai spune orice, numai să mă ai în tine.

— Da.

Era deasupra mea, cu părul căzându-i ca o perdea întunecată în jurul feţei şi umbrindu-mă cu trupul mare. Îşi lăsă capul în jos şi uşor, cu vârful limbii, îmi mângâie conturul buzelor.

— Tânjeşti după el. Te simţi goală pe dinăuntru fără el.

— Da, fir-ai tu să fii!

M-am prins de şoldurile lui zvelte, arcuindu-mă în sus în încercarea de a-i simţi trupul lipit de al meu. Nu mă simţeam niciodată mai aproape de el ca atunci când făceam dragoste şi acum aveam nevoie de apropierea asta, doream să simt că totul e în regulă între noi, înainte să petrecem weekendul separaţi.

El se aşează între picioarele mele, cu penisul tare şi fierbinte lipit de labii.

— Te doare puţin când intru cu totul şi n-am ce să fac; ai o păsărică strâmtă şi ţi-o umplu cu totul. Uneori nu mă mai pot stăpâni şi nici atunci n-am ce face. Dar să nu-mi ceri *niciodată* să-ţi fac rău în mod voit, pentru că nu pot.

— Te vreau, am gemut, frecându-mi fără ruşine crăpătura de lungimea fierbinte a mădularului său.

— Nu încă.

Îşi schimbă uşor poziţia, rotindu-şi puţin şoldurile ca să mă ţintuiască pe loc cu capul umflat al penisului. Se împinse blând în mine, desfăcându-mă, făcându-mă să mă deschid, deşi nu băgase decât vârful. M-am crispat la atingerea oarecum dureroasă, căci trupul meu încă mai se opunea.

— Nu eşti pregătită.

— Trage-mi-o! O, Doamne, trage-mi-o!

El îmi cuprinse şoldul cu o mână, stăvilindu-mi încercările frenetice de a mă împinge în el, ca să-l fac să intre şi mai mult.

— Eşti prea strâmtă.

Eu mă zbăteam să scap. Unghiile mi se înfipseseră în curba posteriorului său, trăgându-l spre mine. Nu-mi păsa deloc de durere. Aveam impresia că o să-mi pierd minţile dacă nu intra în mine.

— Dă-mi-o!

Gideon îşi înfipse mâna în părul meu, apucându-mă ca să mă facă să rămân cum voia el.

— Uită-te la mine!

— Gideon!

— *Uită-te la mine!*

La auzul ordinului său, m-am liniştit şi mi-am ridicat privirea spre el, iar frustrarea mi s-a topit, căci asistam la o transformare lentă, treptată a chipului său frumos.

La început, trăsăturile i s-au încordat, ca şi cum ar fi simţit o durere. S-a încruntat şi buzele i s-au întredeschis cu un oftat, şi a început să respire sacadat. Un muşchi de pe

maxilar a început să i se zbată violent. Pielea i se făcuse atât de fierbinte, că mă ardea. Însă ceea ce m-a făcut să încremenesc au fost ochii săi albaştri şi pătrunzători şi vulnerabilitatea de neconfundat în care erau învăluiţi ca de un fum.

Răspunzând schimbărilor pe care le vedeam în el, sângele începu să-mi pulseze tot mai repede. Salteaua se mişcă din loc când îşi propti picioarele în ea, cu trupul încordat....

— Eva! O, Dumnezeule! a icnit, după care şi-a dat drumul în mine, în jeturi fierbinţi. Gemetele lui de plăcere vibrau până în străfundurile mele, iar mădularul i se afunda tot mai mult în mine, prin valul de spermă.

În tot acest timp nu-şi dezlipise privirea de la mine, lăsându-mă să-i văd chipul pe care de obicei şi-l ascundea în scobitura gâtului meu. Şi am văzut ce voia să văd... lucrul pe care voia să-l dezvăluie...

Nu mai stătea nimic între noi.

Mişcându-şi şoldurile, îşi trăia orgasmul până la capăt, golindu-se în mine, lubrifiindu-mă, ca să dispară orice durere, orice rezistenţă. Dădu drumul şoldului meu, lăsându-mă să zvâcnesc în sus, să caut atingerea perfectă pe clitorisul meu, care să mă aducă la climax. Fără să-şi ia ochii de la mine, mă apucă de încheieturi şi, una după alta, îmi ridică mâinile deasupra capului, imobilizându-mă.

Ţintuită în saltea de strânsoarea şi de greutatea lui, de erecţia lui care nu se domolise, eram întru totul la mila lui. Gideon începu să se împingă în mine, frecându-şi mădularul lung, străbătut de vene umflate, de pereţii tremurători ai sexului meu. Luându-mă în stăpânire. Posedându-mă.

— Crossfire, îmi şopti, amintindu-mi cuvântul meu de siguranţă.

Gemetele mi-au ieşit din piept când păsărica a început să-mi zvâcnească orgasmic, strângându-se, apucându-l, mulgându-l lacom.

— Simţi? Limba lui Gideon îmi mângâia urechea, umezindu-mi-o cu gâfâitul său. M-ai prins şi de gât, şi de boaşe. Unde mai e distanţa, îngeraş?

În următoarele trei ore, n-a fost nici urmă de aşa ceva.

Directoarea hotelului deschise uşile duble ale apartamentului nostru, făcându-l pe Cary să scoată un fluierat prelung.

— Ei, da! exclamă el, ţinându-mă de cot şi dându-mi un ghiont uşor la intrarea în încăpere. Uită-te numai cât e de mare! Ai putea să faci carting aici.

Avea dreptate, dar trebuia să aştept până dimineaţă ca să văd. Încă îmi tremurau picioarele după intrarea în Clubul Sexului Aerian.

Chiar în faţa noastră se întindea priveliştea uluitoare a Las Vegasului noaptea. Ferestrele se înălţau din podea în tavan, înconjurând colţul unde se afla un pian.

— De ce se pun mereu piane în apartamentele ălora de aruncă în stânga şi-n dreapta cu banii? se întrebă Cary, deschizându-i capacul şi încercând o melodie săltăreaţă.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat după directoare, numai că ea deja plecase, dar tocurile cui nu se auziseră pe covorul alb şi gros. Apartamentul era decorat în ceea ce s-ar numi stilul şic al Hollywoodului anilor 1950. Şemineul era placat cu o piatră cenuşie rugoasă şi decorat cu o operă de artă ce aducea cu un capac de roată din mijlocul căruia ieşeau câteva spiţe. Sofalele erau de un verde în nuanţa spumei mării şi aveau picioare de lemn la fel de subţiri ca tocurile directoarei. Totul avea un aer retro care era în acelaşi timp strălucitor şi atrăgător.

Era mult prea mult. Mă aşteptasem la o cameră drăguţă, dar nu la apartamentul prezidenţial. Tocmai mă pregăteam s-o refuz, când Cary îmi zâmbi cu gura până la urechi, ridicându-şi în sus degetele mari. Neavând inima să-i curm bucuria, m-am lăsat păgubaşă, sperând doar că nu-l făcusem pe Gideon să refuze o rezervare mai profitabilă.

— Tot mai vrei un cheeseburger? l-am întrebat, îndreptându-mă spre meniul pentru room-service aflat pe măsuţa de lângă canapea.

— Şi o bere. De fapt, două.

Cary se duse după directoare într-un dormitor aflat în stânga livingului, în timp ce eu am ridicat receptorul telefonului vintage cu disc, ca să fac comanda.

Peste o jumătate de oră, împrospătată după un duş rapid şi îmbrăcată în pijama, savuram un pui Alfredo, stând cu picioarele încrucişate pe covorul din mijlocul camerei. Cary se înfrupta din burgerul lui, privindu-mă fericit de la celălalt capăt al măsuţei de cafea.

— Tu nu mănânci niciodată aşa de mulţi carbohidraţi la o oră aşa de târzie, remarcă el, între două înghiţituri.

— Mi se apropie ciclul.

— Sunt sigur că te-a ajutat destul şi gimnastica pe care ai făcut-o pe drum.

L-am privit cu ochi îngustaţi.

— De unde ştii? Doar ai dormit tun.

— Raţionament deductiv, fetiţo. Înainte să adorm, păreai nervoasă. Când m-am trezit, aveai un aer de-aş fi zis că abia fumaseşi o doză zdravănă de „iarbă“.

— Şi Gideon cum arăta?

— Neschimbat: scorţos şi îngrozitor de sexy.

Am înfipt furculiţa în tăiţei.

— Nu-i corect.

— Ce-ţi pasă? Făcu un gest larg, în jurul nostru. Uită-te cum te răsfaţă!

— N-am nevoie de un tătic care să mă răsfeţe, Cary.

El ronţăia un cartof prăjit.

— Te-ai gândit vreodată şi la lucrurile de care chiar ai nevoie? Îţi dă timpul lui, trupul lui bestial şi acces la tot ce posedă el. Nu-i rău deloc.

— Aşa e, l-am aprobat eu, răsucind furculiţa.

Din multele căsătorii ale mamei cu bărbaţi puternici, ştiam că lucrul cel mai important e să-ţi acorde timpul lor,

deoarece, pentru ei, acesta chiar era cel mai valoros lucru în viaţă.

— Nu-i rău deloc. Doar că nu-i de ajuns.

— Asta da, viaţă, proclamă Cary, lungit ca un zeu pe un şezlong, lângă piscină. Purta un slip verde-deschis şi ochelari de soare cu lentile întunecate, şi asta făcea ca un număr semnificativ de femei să se plimbe pe partea noastră de piscină. Singurul lucru care lipseşte e un mojito. Ne trebuie nişte alcool, ca să sărbătorim.

Eu stăteam la soare lângă el, bucurându-mă de căldura uscată şi de picăturile de apă ce mă stropeau din când în când. Pentru Cary, era ceva normal să sărbătorească, iar mie mi se păruse mereu un obicei fermecător.

— Ce sărbătorim?

— Vara.

— În regulă, atunci.

M-am ridicat în şezut, lăsându-mi picioarele pe marginea şezlongului, şi mi-am legat sarongul în jurul şoldurilor înainte să mă ridic. Părul încă nu mi se uscase după ce înotasem în piscină şi-l lăsasem prins în vârful capului cu o clamă. Îmi plăcea arşiţa soarelui pe piele, ca un sărut senzual care aproape că mă făcea să uit de apa pe care o reţineam în ţesuturi, din cauză că mi se apropia ciclul.

M-am îndreptat spre barul de la piscină, trecând în revistă fugitiv, de la adăpostul ochelarilor mei de soare violet, celelalte şezlonguri şi umbreluţe. Era plin de oaspeţi ai hotelului, iar multe femei erau îndeajuns de drăguţe, încât să merite să întorci privirea după ele. O pereche mi-a atras atenţia în mod special, pentru că îmi amintea de mine şi de Gideon. Tânăra blondă stătea pe burtă, sprijinindu-se în coate şi dând jucăuş din picioare. Iubitul ei cu păr negru, foarte arătos, se lăfăia pe şezlongul de lângă ea, cu capul sprijinit într-o mână, în timp ce cu cealaltă o mângâia uşor pe spate.

Ea observă că o privesc şi, într-o clipă, zâmbetul i se şterse de pe faţă. Nu-i puteam zări ochii, ascunşi în spatele ochelarilor de soare retro, însă mi-am dat seama că se uita furioasă la mine. Am zâmbit şi mi-am întors privirea în altă parte, căci ştiam prea bine cum se simţea, observând că o altă femeie îi admiră iubitul.

Am găsit un spaţiu gol la bar şi i-am făcut un semn barmanului, ca să vadă că sunt gata să comand. Ventilatoarele din tavan mă răcoreau, ispitindu-mă să mă aşez, cât timp aşteptam, pe unul dintre scaunele de bar care tocmai se eliberase.

— Ce bei?

Am întors capul să mă uit la bărbatul care mi se adresase.

— Încă nimic, dar mă gândesc la un mojito.

— Îţi fac eu cinste, zâmbi el, descoperind nişte dinţi perfect albi, dar uşor strâmbi. Îmi întinse mâna, iar mişcarea îmi atrase atenţia asupra braţelor lui frumos modelate. Daniel.

I-am întins şi eu mâna.

— Eva. Încântată de cunoştinţă.

El îşi încrucişă braţele pe tejgheaua barului.

— Ce vânt te-aduce la Las Vegas? Cu afaceri sau pentru distracţie?

— Odihnă şi recuperare. Dar tu?

Am admirat tatuajul interesant pe care Daniel îl avea pe bicepsul drept, pe care scria ceva într-o limbă străină. Nu era un tip arătos în sens clasic, însă părea echilibrat şi încrezător în propriile forţe, două lucruri care mi se păreau mai atrăgătoare la un bărbat decât frumuseţea fizică.

— Lucrez.

Am aruncat o privire spre slipul lui.

— Înseamnă că eu mi-am ales prost slujba.

— Vând...

— Scuzaţi-mă!

Ne-am întors amândoi spre femeia care intervenise în discuţia noastră. Era o brunetă îndesată, îmbrăcată cu un tricou polo închis la culoare, pe care erau brodate numele ei – Sheila – şi sigla Cross Towers and Casinos. Dispozitivul audio pe care-l purta la ureche şi centura de la brâu o dădeau în vileag că lucrează la securitate.

— Domnişoară Tramell! m-a salutat ea, înclinând uşor capul.

— Da? am răspuns, mirată.

— Lângă umbreluţa dumneavoastră se află un chelner care poate să vă ia comanda.

— Foarte frumos, mulţumesc, dar nu mă deranjează să aştept aici.

Cum nu mă clinteam din loc, Sheila îşi îndreptă atenţia spre Daniel.

— Domnule, dacă mergeţi în partea cealaltă a barului, barmanul va avea grijă ca orice veţi comanda să fie din partea casei.

El dădu nepăsător din cap, după care îmi adresă un zâmbet cuceritor.

— Mulţumesc, dar şi eu mă simt bine aici.

— Mă tem că trebuie să insist.

— Cum? Zâmbetul i se preschimbase într-o încruntare. De ce?

Eu am făcut ochii mari la Sheila, înţelegând, în sfârşit. *Gideon pusese să fiu supravegheată.* Şi credea că poate să controleze de la distanţă ceea ce făceam. Sheila îmi susţinu privirea cu un chip impasibil.

— Vă conduc la şezlongul dumneavoastră, domnişoară Tramell.

O clipă, mi-a trecut prin cap să-i transform ziua într-un iad, poate chiar sărutându-l cu patimă pe Daniel, numai că să-i trimit un mesaj autoritarului meu iubit, însă, în cele din urmă, am reuşit să-mi stăpânesc furia. Ea nu făcea decât lucrul pentru care era plătită. Şeful ei avea nevoie de un şut în fund.

— Îmi pare rău, Daniel, am zis, înroşindu-mă la faţă ca un copil dojenit, iar asta chiar m-a umplut de furie. Mă bucur că te-am cunoscut...

El dădu din umeri.

— Dacă te răzgândeşti...

În timp ce mă duceam spre şezlongul meu, simţeam privirea Sheilei în spate. M-am întors brusc spre ea.

— Deci, ai dat peste unicul caz în care ai fost instruită să intervii sau ai o listă de situaţii?

Ea şovăi o clipă, după care oftă. Nici nu voiam să mă gândesc ce-o fi crezut despre mine, bucăţica blondă în care nu puteai avea încredere s-o laşi singură în public.

— Am o listă.

— Evident.

Doar Gideon nu făcea nimic de mântuială. Mă întrebam când lucrase la lista asta, dacă începuse să o scrie încă de când vorbiserăm despre Las Vegas sau dacă era deja pregătită. Poate că era o listă pe care o făcuse încă de când era cu alte femei. Poate că o scrisese pentru Corinne.

Şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi creştea furia.

— De necrezut! m-am plâns lui Cary în clipa în care ea s-a oprit, la o distanţă discretă de mine, ca şi cum asta m-ar fi putut face să uit că mă păzea. M-am ales cu o dădacă.

— Ce?

I-am relatat ce se întâmplase şi l-am văzut cum strânge din dinţi.

— Asta-i nebunie curată, Eva, mârâi el.

— Mie-mi zici? Dar n-o să las lucrurile aşa. Trebuie să înveţe că nu în felul ăsta merg relaţiile. Iar asta vine după toate porcăriile despre încredere pe care mi le-a turnat. M-am aruncat pe şezlong. Ce încredere are în mine, dacă a pus pe cineva pe urmele mele, ca să-i alunge pe străini?

— Nu sunt deloc de acord cu asta, Eva, zise Cary, aşezându-se pe marginea şezlongului. Nu e în regulă.

— Ce, crezi că eu nu ştiu? Şi de ce o femeie? Nu că aş avea ceva împotriva femeilor în slujbe masculine. Mă întreb doar dacă a pus-o să mă urmărească şi la toaletă ori pur şi simplu nu are încredere într-un bărbat.

— Pe bune? De ce dracu’ stai să te prăjeşti la soare, în loc să-i zici vreo două, să-l usture?

Ideea care-mi dădea târcoale luă acum o formă clară.

— Pun ceva la cale.

— Pe bune? zâmbi el, răutăcios. Zi-mi!

Mi-am luat telefonul de pe măsuţa cu blat de mozaic dintre şezlongurile noastre şi am început să caut în contacte până când am găsit numărul lui Benjamin Clancy, bodyguardul personal al tatălui meu vitreg.

— Bună, Clancy, sunt Eva, l-am salutat, când a răspuns la telefon.

Chiar şi din spatele ochelarilor, vedeam ce ochi mari făcuse Cary:

— Ooo...

M-am ridicat în picioare şi l-am anunţat, şoptind neauzit, că mă duc sus. El dădu din cap.

— Totul e-n regulă, am zis, ca răspuns la întrebarea lui Clancy. Am aşteptat până când am ajuns în hotel, văzând că Sheila rămăsese în spatele meu şi încă era afară.

— Uite ce e, vreau să te rog ceva.

Abia terminasem convorbirea cu Clancy, când telefonul începu să sune. Am zâmbit bucuroasă văzând cine sună şi am răspuns cu glas vesel:

— Bună, tati!

— Ce face fata mea? râse el.

— Fac probleme şi mă distrez cu asta. Ce faci tu? am zis, aruncându-mi sarongul pe un scaun, în zona de luat masa, şi aşezându-mă.

— Încerc să-i opresc pe unii să facă probleme şi uneori mă şi distrez.

Victor Reyes era poliţist de patrulă în Oceanside, California, ceea ce explica de ce alesesem să merg la Universitatea din San Diego. Mama trecea printr-o perioadă foarte grea cu al doilea soţ al ei, iar eu mă aflam într-o fază rebelă, făcându-mi propria viaţa un iad în încercarea de a uita ce-mi făcuse Nathan atâta timp.

Ieşirea din orbita sufocantă a mamei fusese una dintre cele mai bune decizii pe care le luasem vreodată. Iubirea tăcută şi de nezdruncinat a tatălui meu pentru mine, unicul său copil, îmi schimbase viaţa. Îmi dăduse libertatea de care aveam atâta nevoie – stabilind însă nişte limite bine definite – şi-mi aranjase o terapie cu doctorul Travis, fapt ce a dus la lungul meu drum spre vindecare şi la prietenia cu Cary.

— Mi-e dor de tine, i-am spus. O iubeam foarte mult pe mama şi ştiam că şi ea mă iubeşte, însă relaţia mea cu ea era explozivă, în timp ce cu tata totul mergea foarte uşor.

— Atunci, înseamnă că veştile o să te bucure. Pot să vin să te văd peste două săptămâni – săptămâna de după asta care vine –, dacă poţi şi tu. Nu vreau să te deranjez.

— O, tati! N-o să mă deranjezi niciodată. Abia aştept să te văd!

— O să fie o călătorie scurtă. Ajung joi cu o cursă de noapte şi am avion înapoi duminică dimineaţă.

— M-ai pus pe jar! Ce bine! Trebuie să fac planuri. O să ne distrăm pe cinste.

Râsul uşor al tatii îmi încălzea sufletul.

— Vin să te văd pe tine, nu New Yorkul. Să n-o iei razna cu cine ştie ce plimbări şi alte trăsnăi.

— Nu-ţi face griji! O să am eu grijă să stăm cât mai liniştiţi. Şi o să ţi-l prezint pe Gideon.

Numai la gândul că ei doi o să se întâlnească mă şi apucau emoţiile.

— Gideon Cross? Ai zis că nu-i nimic între voi.

— Păi da, am replicat, strâmbând din nas. Ajunseserăm într-un moment mai sensibil. Credeam că s-a terminat.

El făcu o pauză, apoi continuă:

— E ceva serios?

A fost rândul meu să tac, foindu-mă neliniştită. Tata era un observator cu experienţă, aşa că avea să vadă din prima că între mine şi Gideon existau nişte tensiuni, sexuale şi nu numai.

— Da. Nu-i mereu uşor. Avem mult de furcă – are mult de furcă el cu mine –, dar amândoi facem eforturi.

— Te apreciază, Eva? Tata luase un ton morocănos şi mult prea serios. Nu-mi pasă câţi bani are; tu nu trebuie să-i dovedeşti nimic.

— Nu-i deloc aşa!

Am rămas cu privirea aţintită asupra degetelor de la picioare, pe care le tot mişcam. Acum îmi dădeam seama că întâlnirea avea să fie mai complicată decât atunci când un tată foarte protector îl cunoştea pe noul iubit al fiicei lui. Tata avea o problemă cu bărbaţii bogaţi, şi asta doar din pricina mamei.

— O să vezi cum e când o să-l cunoşti.

— Bine, bine, răspunse el, pe un ton sceptic.

— Pe bune, tati!

N-aveam cum să-i port pică pentru temerile lui, din moment ce, dintr-o pornire autodistructivă, fusesem cu tot felul de tipi nepotriviţi, care-l determinaseră să-l caute pe doctorul Travis. Avusese probleme mai ales cu un cântăreţ pentru care nu fusesem cu mult mai mult decât o admiratoare oarecare şi cu un artist în tatuaje pe care tata îl trăsese pe dreapta pentru că îi făcea cineva sex oral în timp ce conducea – şi nu eram eu aceea.

— Gideon e potrivit pentru mine. Mă merită.

— Bine, n-o să mă las condus de prejudecăţi. O să-ţi trimit pe e-mail itinerarul, după ce-mi cumpăr biletul de avion. În rest, cum mai merge?

— Am început să lucrăm la o campanie pentru o cafea cu aromă de afine.

Urmă încă o pauză.

— Glumeşti!

— Bine-ar fi! am râs eu. Urează-ne noroc la vânzarea ei! O să-ţi opresc şi ţie câteva plicuri, ca s-o încerci.

— Credeam că mă iubeşti.

— Din toată inima. Cum stai cu dragostea? A mers bine la întâlnirea pe care ai avut-o?

— Da... n-a fost rău.

Am pufnit, întrebând:

— O să te mai întâlneşti cu ea?

— Deocamdată, ăsta ar fi planul.

— Tati, eşti un izvor de informaţii.

El începu iar să chicotească şi am auzit cum scaunul lui preferat scârţâi sub greutatea lui.

— Doar nu vrei să ştii cum îi mai merge babacului tău în dragoste.

— Ai dreptate.

Deşi mă întrebasem de multe ori cum fusese relaţia lui cu mama. El era puştiul latino din zona săracă a oraşului, în timp ce ea era o debutantă în înalta societate, cu semnul dolarului în ochii albaştri. Îmi închipuiam că fusese o legătură destul de fierbinte.

Discuţia noastră a mai durat câteva minute. Amândoi eram foarte încântaţi că urma să ne revedem. Sperasem să nu ne îndepărtăm unul de altul după mutarea mea, la sfârşitul facultăţii, şi de aceea îmi impusesem să vorbim o dată pe săptămână, sâmbăta. Iar faptul că venea atât de repede să mă viziteze îmi uşura acea grijă.

Abia închisesem, când intră Cary, arătând până în vârful unghiilor ca un model de succes.

— Tot mai complotezi? se interesă el.

M-a ridicat în picioare.

— Am aranjat totul. Acum vorbeam cu tata. Săptămâna cealaltă vine la New York.

— Pe bune? Ce tare! Victor e bestial.

Ne-am îndreptat apoi spre bucătărie şi Cary scoase două beri din frigider. Observasem încă de mai înainte că anumite produse şi lucruri pe care le foloseam acasă se

găseau şi în apartamentul acesta. Mă întrebam dacă Gideon era un observator chiar atât de atent sau dacă nu cumva făcuse altfel rost de informaţii, de exemplu, citindu-mi bonurile de la cumpărături. Nu m-ar fi mirat să facă aşa ceva. Îi era foarte greu să accepte anumite limite între noi, după cum stătea mărturie faptul că-şi asmuţise paznicii să se ţină după mine.

— Când s-au aflat ultima oară părinţii tăi în acelaşi timp în acelaşi stat? mă întrebă Cary, în timp ce deschidea sticlele de bere. Ca să nu mai spun în acelaşi oraş.

— Doamne, nu prea ştiu. Înainte să mă nasc?

Am luat o gură zdravănă din berea pe care mi-o întinsese.

— N-am de gând să-i fac să se întâlnească.

— În cinstea planurilor bine făcute! îşi ciocni el sticla de a mea. Şi, dacă tot vorbim de planuri, îmi trecuse prin minte s-o ard cu o puicuţă pe care am întâlnit-o la piscină, dar am venit aici. M-am gândit că amândoi putem sări azi peste asta şi să ne petrecem timpul împreună.

— Mă simt onorată, am zis, scurt. Dar eu tocmai voiam să cobor din nou.

— E mult prea cald. Soarele arde rău.

— Parcă şi-n New York e acelaşi soare, nu?

— Deşteaptă fată! zâmbi el, cu ochi strălucitori. Ce-ai zice dacă am face un duş şi-am ieşi în oraş să luăm masa? Fac eu cinste.

— Sigur! Dar nu pot să bag mâna în foc că Sheila n-o să insiste să se ţină după noi.

— Dă-o-n mă-sa, şi pe ea, şi pe şeful ei! Ce-au toţi bogătaşii cu controlul?

— Păi se îmbogăţesc pentru că deţin controlul.

— Cum zici tu. Eu prefer nebunia noastră. Măcar noi ne dăm doar nouă în cap. Şi, ţinându-şi o mână la piept, se sprijini de blat. O să-i suporţi porcăria asta?

— Depinde.

— De ce?

Am zâmbit şi m-am îndreptat spre dormitorul meu.
— Du-te să te pregăteşti! O să-ţi povestesc la masă.

Capitolul 6

Abia terminasem să-mi fac bagajul pentru călătoria înapoi spre casă, când am auzit timbrul inconfundabil al lui Gideon în living şi un val de adrenalină îmi invadă trupul. Gideon încă nu-mi spusese nimic despre ce făcusem, deşi vorbisem cu el în seara de dinainte, după ce eu şi Cary ne întorseserăm din club, şi din nou în dimineaţa asta, după ce mă trezisem.

Mă cam călca pe nervi că făcea pe niznaiul. Mă întrebasem chiar dacă Clancy reuşise să facă ceea ce îi cerusem, însă, când l-am sunat, mă asigurase că totul mergea aşa cum plănuisem.

M-am îndreptat în picioarele goale spre uşa dormitorului şi am ajuns exact la timp ca să-l văd pe Cary ieşind din apartament. Gideon era în picioare, singur, în holul mic, cu privirea inscrutabilă aţintită asupra mea, ca şi cum se aştepta să apar dintr-o clipă în alta. Era îmbrăcat în nişte blugi destul de largi şi un tricou negru. Îmi fusese atât de dor să-l văd, că acum începuseră să mă usture ochii.

— Bună, îngeraş!

Degetele mâinii drepte se jucau neliniştite cu materialul pantalonii negri de yoga pe care-i purtam.

— Bună, campionule!

Buzele lui minunat conturate se subţiară o clipă.

— Alintarea asta are vreun înţeles anume?

— Păi... eşti un campion în orice lucru pe care-l faci. Şi este şi porecla pe care o avea un personaj dintr-o carte, după care eram înnebunită. Uneori, îmi aminteşti de el.

— Nu prea cred că-mi place să fii înnebunită după altcineva decât mine, indiferent cât de fictiv ar fi.

— O să te obişnuieşti cu asta.

El scutură din cap şi se îndreptă către mine.

— Aşa cum o să mă obişnuiesc cu luptătorul ăla de sumo pe care l-ai pus să mă urmărească?

Mi-am muşcat partea interioară a obrazului, ca să nu mă apuce râsul. Nu dădusem nişte indicaţii anume în privinţa înfăţişării, atunci când îl rugasem pe Clancy să pună un cunoscut din Phoenix să-l păzească pe Gideon, exact aşa cum mă păzea Sheila pe mine. Cerusem doar un om şi-i dădusem o listă scurtă de situaţii în care să intervină.

— Unde se duce Cary?

— Jos, să joace, cu creditul pe care i l-am aranjat.

— Nu plecăm chiar acum?

El se apropie, încet, tot mai mult de mine. Din felul în care mă ţintuia cu privirea, mi-era imposibil să înţeleg greşit pericolul iminent ce mă pândea. Se vedea în felul în care-şi ţinea umerii, în licărul din ochii lui. Aş fi putut să fiu chiar şi mai îngrijorată, dacă paşii lui mari n-ar fi fost atât de înfiorător de senzuali.

— Ţi-a venit ciclul?

Am încuviinţat din cap.

— Atunci, va trebui să-mi dau drumul în gura ta.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios?

— O, da, zâmbi el. Nu-ţi face griji, îngeraş, o să am mai întâi grijă de tine.

Şi, dintr-un pas, mă prinse, dând buzna în dormitor şi aruncându-se pe pat împreună cu mine. Am tras aer în piept şi în clipa următoare gura lui puse stăpânire pe a mea, într-un sărut profund, înfometat. Eram copleşită de patima lui şi de senzaţia multiubită a greutăţii trupului său care mă făcea una cu salteaua. Mirosea atât de bine! Avea o piele atât de caldă!

— Mi-a fost dor de tine, am murmurat, încolăcindu-l cu braţele şi cu picioarele. Chiar dacă uneori eşti foarte enervant.

— Tu eşti cea mai exasperantă, cea mai înnebunitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Da, dar m-ai enervat la culme. Nu sunt o proprietate. Nu poţi...

— Ba da, eşti, mă întrerupse el, înfigându-şi dinţii în lobul urechii mele, destul de tare încât să mă facă să scot un ţipăt. Şi ba da, pot.

— Atunci şi tu eşti. Şi eu pot.

— Aşa că ai şi demonstrat-o. Ai cea mai mică idee cât e de greu să faci afaceri cu oamenii, dacă nu au voie să se apropie la mai puţin de un metru de tine?

Am încremenit, pentru că eu cerusem ca regula de un metru să se aplice doar la femei.

— De ce ar vrea cineva să stea aşa de aproape de tine?

— Să-mi arate zonele de interes ale unor scheme aflate în faţa mea şi să intre în acelaşi cadru cu mine în faţa camerei, pentru o teleconferinţă – două lucruri care au devenit foarte greu de făcut din cauza ta. Îşi înălţă capul, uitându-se la mine. Eu munceam, iar tu te jucai.

— Nu-mi pasă. Dacă merge pentru mine, atunci merge şi pentru tine.

Dar, în sinea mea, eram încântată că Gideon se împăcase cu acest inconvenient, ca şi mine. Lăsă mâinile în jos, mă prinse de coapse şi-mi depărtă picioarele.

— N-o să ai parte de egalitate sută la sută în relaţia asta.

— Asta s-o crezi tu!

Îşi strecură şoldurile în spaţiul creat şi se mişcă peste mine, frecându-şi erecţia de sexul meu.

— Ba n-o să ai, repetă, înfigându-şi mâna în părul meu şi ţinându-mă să nu mă mişc.

Rotindu-şi şoldurile, îmi masă clitorisul hipersensibil. Cusătura blugilor se afla în locul perfect ca să-mi aţâţe patima de nepotolit pentru el. Îmi fierbea sângele de excitare.

— Opreşte-te! Nu pot gândi când faci asta.

— Nu gândi! Ascultă-mă doar, Eva! Cine sunt eu şi ceea ce am realizat fac din mine o ţintă. Ştii ce se întâmplă,

pentru că ai trăit printre oameni bogaţi şi ştii câtă atenţie atrag.

— Tipul de la bar nu era o ameninţare.

— Asta e discutabil.

Simţeam că plesnesc de nervi. Ce mă scotea din sărite era evidenta lui lipsă de încredere, mai ales pentru că nu-mi încredinţa nici un secret, iar eu trebuia să accept asta.

— Dă-te de pe mine!

— Stau foarte bine aici! replică el, continuând să se frece de mine.

— Sunt foarte supărată pe tine.

— Se vede, zise, fără să se oprească din mişcare. Dar asta n-o să te împiedice să ajungi la orgasm.

I-am împins şoldurile, dar era prea greu ca să-l pot clinti.

— Nu pot, când sunt furioasă!

— Dovedeşte-mi!

Îngâmfarea lui mă făcea să dau în clocot de nervi. Cum nu puteam să-mi întorc capul, am închis ochii, să nu-l mai văd, însă lui nici că-i păsa. Continua să se frece de mine. Hainele pe care le aveam pe noi şi faptul că nu mă penetrase mă făcea să-mi dau seama şi mai bine de eleganţa fluidă a corpului său.

Ştia prea bine cum să facă sex.

Gideon nu se mulţumea doar să şi-o bage şi să şi-o scoată dintr-o femeie. O lucra cu mădularul, exploatând frecarea, unghiurile schimbătoare şi profunzimea penetrării. Nu-mi puteam da seama de toate aceste nuanţe atunci când mă zvârcoleam sub el, concentrându-mă doar asupra senzaţiilor pe care mi le provoca înăuntrul trupului. Acum însă, simţeam totul.

Luptam împotriva plăcerii, dar nu mi-am putut înăbuşi un geamăt.

— Aşa, îngeraş, mă ademeni el. Simţi cât de mult mi s-a întărit, pentru tine? Simţi ce-mi faci?

— Nu te folosi de sex ca să mă pedepseşti, m-am tânguit, înfigându-mi călcâiele în saltea.

El rămase nemişcat o fracţiune de secundă, dar după aceea începu să mă sărute pe gât, în timp ce trupul i se unduia ca şi când ar fi făcut amor cu mine prin haine.

— Nu sunt supărat, îngeraş.

— Oricum, mă tot pedepseşti.

— Şi tu mă faci să-mi ies din minţi. Ştii ce s-a întâmplat când mi-am dat seama ce-ai făcut?

M-am uitat urât la el, cu ochii îngustaţi.

— Ce?

— Mi s-a sculat.

Am făcut ochii mari.

— În mod total nepotrivit, în public. Îmi prinse în mână sânul şi începu să frece uşor cu degetul mare sfârcul întărit. Am fost nevoit să trag de timp, într-o discuţie care practic luase sfârşit, ca să aştept să-mi treacă. Mă excit teribil când mă provoci, Eva. Mă face să vreau să ţi-o trag mult, foarte, foarte mult.

Glasul îi coborâse şi tonul tot mai răguşit gemea de sex şi de păcate.

— Doamne! Şoldurile îmi zvâcneau în sus, în timp ce vulva mi se strângea, mânată de dorinţa de a atinge orgasmul.

— Şi, cum nu pot, murmură el, o să te mulţumesc aşa, după care o să te privesc cum îmi întorci favoarea punându-ţi gura la contribuţie.

Am scâncit fără să vreau, căci deja îmi lăsa gura apă la promisiunea de a-l bucura în felul ăsta. Gideon era întotdeauna pe aceeaşi lungime de undă cu mine când făceam dragoste. Singurele momente în care lăsa frâiele şi se concentra asupra propriei plăceri era atunci când îi făceam sex oral.

— Aşa, şopti el, freacă-ţi păsărica aşa de mine. Dumnezeule, cât mă poţi excita!

— Gideon!

Mâinile mele îi alunecau pe spatele încordat, pe fese, în timp ce mă arcuiam toată, împingându-mă în el. Iar când

am ajuns la climax, am lăsat să-mi scape un geamăt prelung, tânguitor, care luă cu el toată tensiunea. El îmi acoperi gura cu a lui, sorbind sunetele pe care le scoteam în timp ce fremătam toată sub el. L-am prins de păr, înapoindu-i sărutul. Apoi, el se răsuci până când ajunse sub mine şi-şi desfăcu dintr-o mişcare şliţul de la blugi.

— Acum, Eva!

Am alunecat în jos, la fel de dornică să-i simt gustul, pe cât era el s-o fac. Şi nici nu apucase bine să-şi coboare boxerii, că i-am şi luat penisul în mână, atingându-i uşor capul gros cu buzele.

Gemând, Gideon luă o pernă şi şi-o puse sub cap, astfel încât să mă vadă. Când privirile ni s-au încrucişat, i-am luat-o mai mult în gură.

— Da, şuieră el, prinzându-mă de păr cu mâna dreaptă. Suge-o tare şi repede; vreau să-mi dau drumul.

Am inspirat adânc, umplându-mă de parfumul lui, savurând senzaţia de satin a pielii lui fierbinţi în gura mea, după care i-am îndeplinit dorinţa.

L-am supt, luându-i-o până în gât, după care m-am retras aproape de tot. Am repetat mişcarea din nou şi din nou, concentrându-mă să i-o sug mai tare, mai repede, tot atât de înnebunită să-l aduc la orgasm pe cât era şi el, excitată de gemetele lui neînfrânate, de vederea degetelor care i se strângeau agitate pe cuvertură. Şoldurile îi zvâcneau şi, cu mâna înfiptă în părul meu, îmi călăuzea mişcările.

— O, Doamne! gemu el, privindu-mă cu ochii plini de patimă. Îmi place la nebunie cum mi-o sugi, ca şi cum nu poţi să te mai saturi.

Aşa şi era. Nu puteam. Nu credeam c-o să mă pot sătura vreodată. Plăcerea lui însemna totul pentru mine, căci era adevărată, era naturală. Pentru el, sexul fusese întotdeauna un spectacol, făcut metodic. Cu mine nu se putea reţine, pentru că mă dorea absolut nebuneşte. După două zile fără mine, era... distrus.

Am început să i-o frec şi cu mâna, simţind cum venele îngroşate îi zvâcnesc sub piele. Atunci, în timp ce din gâtlej îi scăpase un geamăt profund, am simţit pe limbă un firicel cald şi sărat. Se apropia clipa; chipul i se înroşise şi de pe buzele întredeschise răsuflarea îi ieşea întretăiată. Şi faţa mea se umpluse de sudoare, căci excitarea îmi creştea odată cu a lui. Era întru totul la dispoziţia mea, aproape înnebunit de nevoia de a ajunge la orgasm, murmurând tot soiul de lucruri murdare pe care voia să mi le facă data viitoare când avea să facă sex cu mine.

— Aşa, îngeraş! Mulge-mă... fără să-mi dau drumul pentru tine!

Deodată, gâtul i se încordă şi, cu un geamăt prelung, îşi dădu drumul, la fel de puternic şi de brutal ca mine. Sămânţa îi ţâşni din mădular într-un jet gros şi fierbinte, pe care aproape că nu-l puteam înghiţi. Îmi strigă numele, în timp ce şoldurile îi zvâcneau sub gura mea, căci nu mă oprisem din supt, luând de la mine tot ce-şi dorea, dându-mi tot ce avea, până la ultima picătură.

Se ridică apoi, trăgându-mă la pieptul lui, într-o îmbrăţişare ce mă lăsă fără suflare. O vreme îndelungată, se mulţumi doar să mă ţină la pieptul lui. Ascultam cum bătăile nebuneşti ale inimii se linişteau încet, încet şi răsuflarea îi revenea la normal. În cele din urmă, cu buzele în părul meu, Gideon rupse tăcerea:

— Aveam nevoie de asta. Îţi mulţumesc.

Am zâmbit, cuibărindu-mă şi mai bine în el.

— A fost plăcerea mea, campionule.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el, sărutându-mă pe frunte. Îngrozitor de dor. Şi nu doar pentru asta.

— Ştiu.

Aveam amândoi nevoie de asta – de apropierea fizică, de atingerile înnebunite, de adrenalina orgasmului – ca să putem elibera ceva din emoţiile sălbatice şi copleşitoare care puneau stăpânire pe noi când eram împreună.

— Tata vine în vizită săptămâna viitoare.

El rămase nemişcat o clipă, apoi înălţă capul aruncându-mi o privire confuză.

— Şi trebuia să mi-o spui când sunt dezbrăcat?

— Te-am prins cu pantalonii în vine? am râs eu.

— Fir-ar!

Mă sărută iar pe frunte, apoi se lăsă pe spate, aranjându-şi hainele.

— Te-ai gândit cum să fie prima întâlnire? Vrei să luăm cina în oraş sau acasă? La tine sau la mine?

— O să gătesc eu, la mine acasă, am zis şi m-am întins, netezindu-mi cutele bluzei.

El dădu din cap, în semn că e de acord, însă dispoziţia i se schimbase. Amantului sătul şi recunoscător din urmă cu câteva clipe îi luase locul bărbatul cu chip mohorât pe care-l văzusem de atâtea ori în ultimul timp.

— Ai prefera altceva? l-am întrebat.

— Nu. E un plan bun şi asta aş fi sugerat şi eu. Acolo o să se simtă în largul lui.

— Dar tu?

— Şi eu.

Îşi sprijini capul într-o mână, ca să se uite la mine, dându-mi la o parte părul de pe frunte.

— E preferabil să nu-l zdrobesc cu sacii mei de bani, dacă putem să n-o facem.

— Eu nu mă gândisem la asta, am recunoscut, oftând. Mă gândisem doar că o să-mi fac mai puţine probleme dacă întorc cu fundul în sus bucătăria mea, nu pe a ta. Dar ai dreptate. Totuşi, o să fie în regulă, Gideon. Când o să vadă ce simţi pentru mine, o să fie bucuros că suntem împreună.

— Ceea ce crede el mă interesează doar în măsura în care afectează ce simţi *tu*. Dacă n-o să mă placă şi dacă asta va schimba ceva între noi...

— Numai tu poţi face asta.

În chip de răspuns, el se mulţumi să dea scurt din cap, ceea ce nu mă ajuta deloc să mă simt mai bine în privinţa sentimentelor lui. Mulţi bărbaţi devin agitaţi la ideea că-i

vor cunoaşte pe părinţii iubitelor lor, însă Gideon nu era ca alţi bărbaţi. El nu vorbea degeaba. De obicei. Voiam ca el şi tata să se simtă relaxaţi şi calmi unul în prezenţa celuilalt, nu să fie tensionaţi şi defensivi. Aşa că am schimbat subiectul:

— Ai rezolvat tot la Phoenix?

— Da. Un manager de proiect a observat nişte neconcordanţe în contabilitate şi a avut dreptate că m-a pus să mă uit mai cu atenţie la ce se petrecea. Deturnările de fonduri nu se numără pe lista de lucruri pe care le pot tolera.

Am tresărit, amintindu-mi de tatăl lui Gideon, care-şi uşurase investitorii de milioane bune înainte să se sinucidă.

— Ce proiect e?

— Un hotel cu teren de golf.

— Cluburi de noapte, hoteluri de vacanţă, apartamente de lux, cazinouri, votcă... şi un lanţ de săli de sport, destinate să se ocupe de condiţia fizică a celor din înalta societate?

Văzusem pe site-ul Cross Industries că Gideon avea şi divizii de programe de computer şi de jocuri, precum şi o platformă socială media pentru tinerii profesionişti din mediul urban, care era în creştere.

— Eşti un zeu al plăcerilor în foarte multe feluri.

— Zeu al plăcerilor? I se aprinse o luminiţă jucăuşă în ochi. Îmi consum toată energia ca să te venerez pe tine.

— Cum de-ai ajuns aşa de bogat? am trântit-o, roasă de amintirea insinuărilor lui Cary referitoare la felul cum ajunsese Gideon să posede atât de mult, când era încă foarte tânăr.

— Oamenilor le place să se distreze şi plătesc pentru privilegiul ăsta.

— Nu la asta m-am referit. Cum ai început cu Cross Industries? De unde ai avut capitalul să pui afacerea pe roate?

El mă privi cercetător.

— Tu de unde crezi?

— Habar n-am, i-am răspuns cu sinceritate.

— De la blackjack.

— De la jocuri de cărţi? Am clipit, uimită. Glumeşti?

— Nu, râse el, trăgându-mă în braţe.

Dar nu mi-l puteam închipui pe Gideon jucând jocuri de noroc. De la cel de-al treilea soţ al mamei învăţasem că jocurile de noroc pot deveni o boală urâtă şi foarte perfidă, care te face să-ţi pierzi total controlul. Pur şi simplu nu-mi puteam imagina că o persoană atât de controlată cum era Gideon ar putea găsi ceva atrăgător la un joc care depindea atât de mult de noroc, de întâmplare.

Apoi, dintr-odată, am înţeles.

— Numeri cărţile.

— Da, când jucam, recunoscu el. Acum n-o mai fac. Iar contactele pe care mi le-am făcut la mesele de joc mi-au fost la fel de folositoare ca şi banii pe care i-am câştigat atunci.

Am încercat să absorb informaţia, m-am străduit câteva clipe, după care am renunţat, pe moment.

— Adu-mi aminte să nu joc cărţi cu tine.

— Pocherul pe dezbrăcate ar fi amuzant.

— Pentru tine.

El îmi mângâie fundul.

— Şi pentru tine. Doar ştii ce mi se întâmplă când eşti dezbrăcată.

— Şi când nu sunt, i-am arătat din ochi hainele pe care nu mi le dădusem o clipă jos.

Zâmbetul lui deveni şi mai strălucitor, fără pic de remuşcare.

— Mai joci şi acum?

— În fiecare zi. Dar numai în afaceri şi cu tine.

— Cu mine? Cu relaţia noastră?

El mă privi blând, plin deodată de o tandreţe care-mi puse un nod în gât.

— Eşti cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată, îmi spuse, sărutându-mă uşor. Şi cea mai mare

recompensă.

Luni dimineaţă, când m-am întors la lucru, simţeam că lucrurile se aşezaseră în sfârşit în făgaşul lor firesc, de dinainte de apariţia lui Corinne. Eu şi Gideon ne străduiam să facem faţă perioadei menstruale, care nu fusese niciodată o problemă pentru nici unul dintre noi în relaţiile anterioare, dar era în cazul nostru, deoarece, făcând dragoste, el îmi arăta ce simte pentru mine. Putea spune cu trupul ceea ce nu reuşea prin cuvinte, iar dorinţa sexuală de care eram mânată era modul în care îmi proclamam încrederea în el, un lucru de care Gideon avea nevoie pentru a se simţi legat de mine.

Puteam să-i spun de nenumărate ori că-l iubesc şi ştiu că-l impresionam când o făceam, însă, ca să creadă cu adevărat, el avea nevoie de supunerea totală a trupului meu – o mărturie a încrederii despre care ştia cât de mult înseamnă pentru mine, din cauza trecutului meu.

După cum îmi mărturisise odată, multe femei îi spuseseră „te iubesc“, însă nu le crezuse niciodată, pentru că declaraţiile lor nu erau întărite de adevăr, încredere, onestitate. Pentru el, cuvintele nu însemnau mare lucru, de aceea refuza să mi le spună. Iar eu încercam să nu-i arăt cât de mult mă durea că nu mi le spune. Mă gândeam că pur şi simplu trebuia să mă obişnuiesc cu asta.

— Bună dimineaţa, Eva!

Am ridicat privirea, văzându-l pe Mark, care stătea lângă biroul meu. Zâmbetul lui, uşor ştrengăresc, era mereu cuceritor.

— Bună! Sunt gata de treabă, imediat ce-mi spui.

— Mai întâi cafeaua. Ce zici de încă una?

Mi-am luat cana goală de pe birou şi m-am ridicat.

— Cum să nu!

Şi ne-am îndreptat împreună spre bucătărie.

— Pari că te-ai bronzat puţin, zise Mark, aruncându-mi o privire.

— Da, am stat un pic la plajă în weekend. A fost bine să lenevesc şi să nu fac nimic. De fapt, cred că asta e una dintre activităţile mele preferate.

— Te invidiez. Steven nu poate sta locului prea mult timp. Mereu vrea să mă târască undeva, ca să facem ceva.

— Şi colegul meu de apartament e la fel. E obositor să-l vezi cât se agită.

— A, până nu uit! zise el, făcându-mi semn să intru prima în bucătărie. Shawna vrea să te anunţ că a primit nişte bilete la concertul nu ştiu cărei trupe noi rock. Cred că vrea să ştie dacă te interesează.

M-am gândit la chelneriţa roşcată şi foarte drăguţă pe care o cunoscusem săptămâna trecută. Era sora lui Steven, iar acesta era partenerul de viaţă al lui Mark. Cei doi se întâlniseră când erau amândoi studenţi şi de atunci erau împreună. Îmi plăcea foarte mult de Steven şi eram foarte sigură că avea să-mi placă la fel de mult şi Shawna.

— Nu e o problemă pentru tine dacă mă împrietenesc cu ea?

Trebuia să pun întrebarea asta, pentru că Shawna era – din toate punctele de vedere – cumnata lui Mark, iar el era şeful meu.

— Evident, nu-ţi face probleme ! N-o să fie ceva ciudat.

— În regulă, am zâmbit eu, plină de speranţă că o să mai adaug o prietenă la noua mea viaţă în New York. Mulţumesc.

— Mulţumeşte-mi cu o cafea! replică el şi luă o cană din dulap, întinzându-mi-o. O faci mai bună decât mine.

I-am aruncat o privire.

— Şi tata foloseşte aceeaşi replică.

— Atunci înseamnă că e adevărat.

— Sau poate fi o replică cu care bărbaţii pasează responsabilitatea, am parat eu. Cum vă împărţiţi, tu şi Steven, sarcina de a face cafeaua dimineaţa?

— N-o facem rânji el. E un Starbucks după colţ.

— Sunt sigură că înşelătoria asta poartă şi ea un nume, dar încă n-am înghiţit destulă cafeină, ca să mă gândesc la asta, am remarcat, dându-i cana plină. Iar asta înseamnă că probabil n-ar trebui să-ţi zic ce idee tocmai mi-a trecut prin minte.

— Dă-i drumu'! Dacă e foarte proastă, o să pot râde veşnic de tine.

— Uau, ce drăguţ! am replicat, ţinând cana de cafea cu ambele mâini. Crezi c-ar fi o soluţie să scoatem pe piaţă cafeaua cu afine pe post de înlocuitor de ceai? Ştii, cu cafeaua într-o ceaşcă lucioasă, cu farfurioară, poate cu un biscuit şi ceva frişcă în fundal? Să o prezentăm ca pe un produs elitist, o gustare de după-amiază? Din care, eventual, să soarbă un englez după care să ţi se scurgă ochii?

Mark încreţi din buze, gânditor.

— Cred că-mi place. Hai să vorbim cu cei de la creaţie.

— De ce nu mi-ai spus că te duci la Las Vegas?

Am oftat în sinea mea la auzul tonului plin de anxietate şi de nervozitate al mamei şi am prins mai bine receptorul telefonului de birou. Abia mă aşezasem pe scaun când începuse să sune telefonul. Bănuiam că, dacă o să-mi verific mesageria vocală, o să găsesc un mesaj sau două de la ea. Când avea ceva în cap, pur şi simplu nu putea să renunţe.

— Bună, mamă! Îmi pare rău. Mă gândeam să te sun la prânz şi să-ţi povestesc.

— Îmi place foarte mult Las Vegasul.

— Serios? Credeam că ura tot ce avea cea mai mică legătură cu jocurile de noroc. Nu ştiam.

— Ai fi ştiut, dacă m-ai fi întrebat.

În glasul mamei se simţea un ton rănit, care m-a făcut să tresar.

— Îmi pare rău, mamă, am spus din nou, căci încă de când eram mică aflasem că scuzele repetate făceau minuni cu ea. Trebuia să petrec ceva timp împreună cu Cary. Dar,

dacă ai chef vreodată, putem să vorbim şi poate mergem împreună la Las Vegas.

— N-ar fi amuzant? Mi-ar plăcea să fac lucruri amuzante împreună cu tine, Eva.

— Şi mie.

Ochii mi se opriseră pe fotografia mamei împreună cu Stanton. Era o femeie frumoasă, care radia o senzualitate vulnerabilă, la care bărbaţii reacţionau fără să se poată opri. Vulnerabilitatea era reală – mama era fragilă din multe puncte de vedere –, dar era şi o consumatoare de bărbaţi. Nu ei profitau de mama; ea călca peste cadavrele lor.

— Ţi-ai făcut vreun plan pentru prânz? Aş putea să fac o rezervare şi să vin să te iau.

— Pot să aduc şi o colegă?

Megumi mă invitase la masă încă de la sosire, promiţându-mi să mă regaleze cu istorisirea întâlnirii pe care o avusese.

— O, mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc pe oamenii cu care lucrezi!

Am zâmbit, plină de afecţiune. Mama mă călca de multe ori pe nervi, dar, când trăgeam linie, cea mai mare vină a ei era că mă iubeşte atât de mult. Şi asta, combinată cu nevroza de care suferea, era un defect înnebunitor, dar motivat de cele mai bune intenţii.

— Bine. Vino să ne iei la prânz! Şi nu uita că avem doar o oră liberă, aşa că trebuie să fie ceva în apropiere şi unde se mănâncă repede.

— O să am grijă. Abia aştept! Pa!

*

Megumi şi cu mama s-au plăcut de cum s-au văzut. Am recunoscut privirea încântată, care-mi devenise familiară de-a lungul anilor, pe faţa lui Megumi, pentru că o văzusem de multe ori de-a lungul timpului. Monica Stanton era o

femeie uluitoare, genul de frumuseţe clasică de la care nu-ţi poţi dezlipi ochii, pentru că nu-ţi vine să crezi că un om poate fi atât de perfect. În plus, violetul somptuos al fotoliului în care se aşezase constituia un fundal uluitor pentru părul blond şi ochii ei albaştri.

Dar şi mama era încântată de bunul gust al lui Megumi, în materie de modă. Dacă în şifonierul meu se găseau mai ales haine obişnuite, cumpărate din magazin, lui Megumi îi plăceau combinaţiile şi culorile originale, foarte în ton cu decorul cafenelei la modă de lângă Centrul Rockefeller, unde ne dusese mama.

Locul mă făcea să mă gândesc la *Alice în Ţara Minunilor,* datorită obiectelor poleite şi a catifelelor în tonuri de giuvaer ce tapiţau mobilierul cu forme foarte originale. Scaunul pe care se aşezase Megumi avea un spătar exagerat de curbat, în timp ce picioarele fotoliului în care stătea mama avea picioare în formă de garguie.

— Tot n-am reuşit să mă prind ce-i în neregulă cu el, continuă Megumi. Şi m-am tot uitat, crede-mă! Adică vreau să spun că un tip atât de arătos n-ar avea nevoie să se chinuie cu întâlniri aranjate.

— Nu prea cred că se chinuie, o contrazise mama. Sunt sigură că se întreabă cum de a dat aşa noroc peste el cu tine.

— Mersi! spuse Megumi, zâmbindu-mi larg. Era cât se poate de sexy. Nu chiar ca Gideon Cross, dar cam pe acolo.

— Apropo, ce mai face Gideon?

Nu m-am amăgit că mama întreabă doar pentru conversaţie. Ştia prea bine că Gideon aflase de abuzul pe care-l suferisem în copilărie, lucru care ei nu-i picase deloc bine. Era copleşită de ruşine pentru că nu ştiuse ce se petrece sub propriul acoperiş şi se simţea înfiorător de vinovată, deşi într-un mod absolut nemeritat. Ea nu ştiuse nimic pentru că eu ascunsesem totul. Nathan mă făcuse să-mi fie frică de ce avea să facă dacă o să spun vreodată cuiva. Cu toate astea, pe mama tot o îngrijora faptul că

Gideon ştia. Speram că va înţelege curând că nici Gideon nu o învinovăţea pentru asta.

— Munceşte din greu, am răspuns. Ştii cum e. A petrecut foarte mult cu mine de când ne-am cuplat, iar acum cred că plăteşte pentru asta.

— O meriţi din plin.

Am luat o gură zdravănă de apă, pentru că mă apucase cheful să-i spun că tata vine la mine. Mama ar fi putut să mă ajute să-l conving de afecţiunea lui Gideon pentru mine, dar acesta era un motiv prea egoist ca să spun ceva. Habar n-aveam ce reacţie urma să aibă la ideea că Victor e în New York, dar era foarte probabil să fie supărată, ceea ce avea să ne facă tuturor viaţa un iad. Indiferent care erau motivele, ea prefera să nu aibă nici un contact cu el. Nu puteam să nu observ modul în care reuşise să evite să-l întâlnească ori să-i vorbească, din momentul în care mă făcusem destul de mare, încât să pot comunica direct cu el.

— Ieri am văzut o fotografie a lui Cary pe un autobuz, zise mama.

— Pe bune? am sărit eu. Unde?

— Pe Broadway. Cred că era o reclamă la blugi.

— Şi eu am văzut una, spuse şi Megumi. Ce-i drept, nu m-am uitat deloc la ce purta.

Tipul ăsta e bestial.

Conversaţia m-a făcut să zâmbesc. Mama era foarte înclinată să admire bărbaţii, iar acesta era unul dintre multele motive pentru care ei o adorau – pentru că îi făcea să se simtă bine. Megumi se potrivea mănuşă cu ea în privinţa admiraţiei la adresa bărbaţilor.

— A început să fie recunoscut pe stradă, am zis şi eu, bucuroasă că vorbeau de o reclamă, nu de cine ştie ce poză cu mine de prin vreun tabloid. Bârfitorilor de profesie li se păruse ceva grozav că iubita lui Gideon locuieşte cu un manechin bărbat foarte sexy.

— Evident, replică mama, în glasul căreia se citea o notă de dojană. Doar nu te-ai îndoit că o să ajungă aici?

— Aşa am sperat, am precizat eu. Pentru binele lui. Este trist că, în meseria de model, bărbaţii nu fac la fel de mulţi bani şi nu găsesc la fel de mult de lucru ca femeile.

Dar mă aşteptasem ca şi Cary să răzbească într-un fel. Din punct de vedere emoţional, nu-şi putea permite să nu reuşească. Învăţase să pună atâta preţ pe felul în care arăta, încât nu cred că şi-ar fi permis sieşi să eşueze. Una dintre cele mai mari temeri ale mele era că alegerea acestei cariere avea să se întoarcă împotriva lui, bântuindu-l în feluri pe care nici unul dintre noi nu le putea suporta.

Mama îşi înmuie delicat buzele în apa Pellegrino. Cafeneaua era specializată în băuturi cu cacao, dar ea avea grijă să nu-şi consume toată raţia zilnică de calorii la o singură masă. Eu nu eram atât de grijulie. Comandasem o combinaţie de supă cu sandviciuri, plus un desert care avea să mă coste ceva mai târziu o oră în plus pe banda de alergare. M-am scuzat în gând pentru răsfăţ, amintindu-mi că sunt la ciclu, fapt care, în mintea mea, dădea un cec în alb pentru zona ciocolatelor.

— Deci, îi zâmbi mama lui Megumi, o să te mai întâlneşti cu tipul ăla?

— Aşa sper.

— Draga mea, nu lăsa nimic la noroc!

Şi, în timp ce mama începea să împărtăşească din înţelepciunea ei în privinţa felului cum trebuie să procedezi cu bărbaţii, m-am lăsat pe spate şi m-am bucurat de spectacol. Ea credea cu tărie că orice femeie trebuie să-şi găsească un bărbat bogat care să aibă grijă de ea şi, pentru prima dată în viaţă, nu-şi mai concentra eforturile de peţitoare asupra mea. Dacă eram îngrijorată în privinţa felului cum aveau să se înţeleagă tata şi Gideon, în ce-o privea pe mama, nu-mi făceam nici cea mai mică problemă. Amândouă credeam că sunt cu bărbatul cel mai potrivit pentru mine, deşi din motive diferite.

— Mama ta e foarte tare, remarcă Megumi, în timp ce Monica era la toaletă să se pregătească de plecare. Şi tu

semeni perfect cu ea, norocoaso. Cât poate fi de nasol să ai o mamă care e mai sexy decât tine?

— Trebuie să te mai iau cu noi, i-am zis, râzând. Văd că a mers foarte bine.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

La plecare, m-am uitat la Clancy şi la maşina care ne aştepta parcată şi mi-am dat seama că aş vrea să merg un pic, să scap de o parte din prânz, înainte să mă întorc la birou.

— Cred c-o să mă întorc pe jos, le-am zis. Am mâncat prea mult. Duceţi-vă fără mine!

— Vin cu tine, spuse Megumi. Mi-ar prinde bine aerul ăsta, chiar aşa, fierbinte. Aerul închis din birou îmi usucă pielea.

— Vin şi eu, adăugă şi mama.

M-am uitat cu un ochi sceptic la pantofii ei cu tocuri delicate, dar, de fapt, mama nu purta decât tocuri. Probabil că, pentru ea mersul pe tocuri era cam acelaşi lucru cu mersul în pantofi fără toc pentru mine.

Ne-am îndreptat spre Crossfire în ritmul tipic pentru Manhattan, care era un pas ferm şi rapid, de oameni care vor să ajungă undeva. Deşi, de obicei, slalomul printre obstacolele umane făcea parte din proces, cu mama în frunte, nu prea mai era o problemă. Bărbaţii se dădeau respectuoşi la o parte din calea ei, după care o urmăreau din priviri. În rochia de un albastru-deschis, simplă şi foarte sexy, avea un aer cool, părea o boare răcoroasă în arşiţa umedă.

Tocmai trecuserăm de colţ, îndreptându-ne spre Crossfire, când mama se opri brusc, făcându-ne pe mine şi pe Megumi să ne ciocnim de ea. Se aplecă în faţă, clătinându-se, şi abia am avut timp s-o prind de cot, înainte să cadă.

M-am uitat pe jos, să văd de ce se împiedicase, dar n-am văzut nimic. Atunci mi-am ridicat privirea spre ea şi am

văzut că se uita siderată la clădirea Crossfire. Am tras-o la o parte din calea valului de oameni.

— Doamne, mamă! Eşti albă ca varul. Ţi-e rău de la căldură? Ai ameţit?

— Ce? Îşi duse mâna la gât. Privirea nu i se dezlipise de la Crossfire.

Am întors şi eu capul, urmărindu-i direcţia privirii, încercând să văd ce o adusese în halul ăsta.

— La ce vă uitaţi? întrebă Megumi, uitându-se şi ea.

— Doamnă Stanton! Clancy se apropie, abandonându-şi maşina pe care o condusese încet, la o distanţă sigură, dar discretă, de noi. S-a întâmplat ceva?

— Ai văzut...? începu ea, uitându-se la el întrebător.

— Ce să vadă? am intervenit, în timp ce el îşi înălţă capul şi cercetă strada cu ochi antrenaţi. Concentrarea evidentă a privirii lui mă făcu să mă scutur de un fior rece.

— Daţi-mi voie să vă conduc cu maşina restul drumului, spuse el calm.

Intrarea la Crossfire era, literalmente, de partea cealaltă a străzii, însă în tonul lui Clancy era ceva ce nu permitea nici o obiecţie. Ne-am urcat toate trei, cu mama pe locul din faţă.

— Ce-a fost asta? se interesă Megumi, după ce am coborât şi am ajuns în holul răcoros al clădirii. Mama ta arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Habar n-am.

Dar mi se făcuse rău. Pe mama o înspăimântase ceva. Şi eu înnebuneam de grijă, până când aveam să aflu ce anume.

Capitolul 7

M-am prăbuşit pe spate pe saltea cu atâta forţă, că mi-a ieşit tot aerul din plămâni. Am clipit din ochi năucită, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Chipul lui Parker Smith apăru în raza privirii mele.

— Îmi pierd timpul cu tine. Dacă ţi-ai pus în cap să vii aici, fii aici. Sută la sută. Nu la un milion de kilometri distanţă, cu mintea în altă parte.

Am apucat mâna pe care mi-o întindea şi m-a tras în sus, ridicându-mă în picioare. În jurul nostru, vreo doisprezece elevi la cursul de Krav Maga se antrenau de zor. Studioul din Brooklyn răsuna de zgomote şi de activitate.

Avea dreptate. Nu-mi puteam lua gândul de la mama şi de la felul ciudat în care se purtase când ne întorceam la Crossfire, după masa de prânz.

— Îmi pare rău, am murmurat, mă tot frământă nişte gânduri.

Iute ca fulgerul, el îmi atinse genunchiul, după care umărul, cu lovituri neaşteptate.

— Şi crezi că un atacator o să aştepte până când eşti în alertă şi pregătită, ca să sară la tine?

M-am ghemuit, străduindu-mă să mă concentrez. Parker a făcut la fel, studiindu-mă cu ochi pătrunzători, plini de atenţie. Ţeasta rasă şi pielea de culoarea cafelei cu lapte îi luceau în lumina fluorescentă ca venea de deasupra noastră. Studioul se afla într-un depozit transformat, care nu fusese foarte aranjat, din motive ce ţineau atât de economie, cât şi de atmosferă. Mama şi tata erau îndeajuns de paranoici încât să-l pună pe Clancy să meargă cu mine la ore. Cartierul se afla într-un proces de revitalizare, lucru care mie mi se părea încurajator, dar pentru ei era îngrijorător.

În clipa în care Parker s-a repezit din nou la mine, am reuşit să-l blochez. Loviturile au devenit rapide şi precise, şi am alungat din minte orice alt gând, până când aveam să mă întorc acasă.

Peste o oră, când ajunse şi Gideon la mine, m-a găsit în cadă, înconjurată de lumânări cu aromă de vanilie. Se dezbrăcă imediat, venind lângă mine, deşi părul lui ud arăta că făcuse deja un duş, după ce lucrase cu antrenorul lui personal. L-am privit mută de admiraţie în timp ce-şi dădea hainele jos. Muşchii care îi jucau ca nişte şerpi pe sub piele şi mişcările lui pline de graţie m-au umplut de o delicioasă senzaţie de mulţumire.

Intră în cada ovală în spatele meu, cu picioarele de o parte şi de alta a mea. Mă prinse în braţe şi luându-mă prin surprindere, mă ridică, astfel încât ajunsesem să stau în poala lui, cu picioarele peste ale lui.

— Lasă-te pe mine, îngeraş, îmi şopti, am nevoie să te simt.

Am scos un suspin de plăcere, afundându-mă în trupul lui puternic şi tare, cuibărită în el ca într-un leagăn. Muşchii mi-erau dureroşi, dar se relaxară, nerăbdători, ca de obicei, să devină cu totul maleabili la atingerea lui. Îmi plăceau enorm momentele ca acesta, când lumea toată, cu tot ceea ce ne înnebunea emoţional, era departe, foarte departe. Momente în care *simţeam* iubirea pe care nu mi-o declara.

— Îţi îngrijeai alte vânătăi? mă întrebă, cu obrazul lipit de al meu.

— A fost vina mea. Nu-mi era mintea la joc.

— Te gândeai la mine? şopti el, frecându-şi buzele de urechea mea.

— Bine-ar fi fost.

El tăcu un moment, după care îmi ceru, pe alt ton:

— Spune-mi ce te frământă!

Îmi plăcea la nebunie cât de uşor mă citea, revizuindu-şi din mers modul în care se purta cu mine. Încercam şi eu să fiu la fel de adaptabilă pentru el. De fapt, flexibilitatea chiar

era un lucru absolut necesar în relaţia dintre două persoane care aveau mari probleme emoţionale.

Mi-am împletit degetele cu ale lui în timp ce-i povesteam despre reacţia ciudată pe care o avusese mama după prânz.

— Mai că mă aşteptam să mă întorc şi să-l văd pe tata sau ceva de genul ăsta. Mă întrebam... Tu ai camere de securitate care filmează faţada clădirii, nu?

— Evident. O să le verific.

— E vorba de vreo zece minute, nu mai mult. Vreau doar să văd dacă-mi pot da seama ce s-a petrecut.

— E ca şi făcut.

— Mulţumesc, i-am zis, dându-mi capul pe spate şi sărutându-l pe bărbie.

— Îngeraş, aş face orice pentru tine, mă asigură el, lipindu-şi buzele de umărul meu.

— Inclusiv să-mi vorbeşti despre trecutul tău? L-am simţit de îndată cum se încordează şi mi-am tras o palmă în minte, grăbindu-mă să adaug: Nu acum, ci poate odată, cândva. Spune-mi doar că o să ajungem la asta.

— Vino să iei prânzul cu mine mâine, în biroul meu.

— O să vorbeşti atunci despre asta?

— Eva, făcu Gideon, cu un oftat greu.

Mi-am întors faţa şi i-am dat drumul, dezamăgită de evaziunea lui. M-am prins de marginea căzii, pregătindu-mă să ies şi să mă îndepărtez de omul care, nu ştiu cum, mă făcea să mă simt mai legată de o altă fiinţă umană decât mă simţisem vreodată până atunci, dar, în acelaşi timp, era şi imposibil de distant. Când eram cu el, parcă îmi răvăşea mintea şi ajungeam să mă îndoiesc până şi de lucrurile de care fusesem sigură cu o clipă în urmă.

— Am terminat, o să ies, i-am şoptit, stingând lumânarea cea mai apropiată de mine. Fumul ei se răsucea într-un fuior subţire, ridicându-se tot mai sus, la fel de intangibil ca şi omul pe care-l iubeam.

— Nu, se opuse el, prinzându-mi sânii în palme, ca să mă oprească. În jurul nostru, apa sărea din cadă, din cauza

agitaţiei mele.

— Dă-mi drumul, Gideon! L-am prins de încheieturi, ca să-i îndepărtez mâinile.

El îşi cuibări faţa în gâtul meu, ţinându-mă cu încăpăţânare.

— O să ajungem şi la asta, bine? O să ajungem.

M-am dezumflat, fără să simt decât o părticică din triumful pe care crezusem că o să-l simt când îl întrebasem prima dată despre asta, anticipându-i răspunsul.

— Putem să lăsăm asta la o parte în seara asta? mă întrebă cu voce răguşită, fără să-şi slăbească strânsoarea. Să ne detaşăm de toate? Vreau doar să fiu cu tine, înţelegi? Să comandăm ceva pentru cină, să ne uităm la televizor, să te ţin în braţe în timp ce dormi. Putem?

M-am întors spre el, dându-mi seama că se petrecuse ceva grav.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau doar să stau cu tine.

Ochii mi se umpluseră de lacrimi. Erau multe lucruri pe care nu mi le spunea, atât de multe. Relaţia noastră devenea rapid un câmp minat al cuvintelor rămase nerostite, al tainelor neîmpărtăşite.

— În regulă.

— Am nevoie de asta, Eva. Să fim împreună fără să ne certăm, continuă el, mângâindu-mi uşor obrazul cu degete ude. Dă-mi asta, te rog! Şi pe urmă dă-mi şi un sărut!

M-am întors, l-am încălecat şi i-am prins chipul în palme, astfel încât să-mi pot apăsa cât mai bine buzele de ale lui. Am început încet, lingându-i buzele, sugându-i-le. I-am muşcat uşor buza de jos, apoi l-am ademenit să uite de problemele noastre cu fluturări ale limbii mele pe a lui.

— Sărută-mă, fir-ar să fie, gemu el, în timp ce mâinile cu care mă cuprinsese îmi frământau neîncetat spatele. Sărută-mă ca şi cum m-ai iubi!

— Aşa şi e, l-am asigurat, cu gura pe gura lui. E mai presus de mine.

— Îngeraşul meu!

Şi, înfigându-şi mâinile în părul meu, mă ţinu aşa cum dorea şi mă făcu să-mi pierd minţile cu săruturi.

După cină, Gideon s-a apucat de lucru în pat, cu spatele proptit de tăblie şi laptopul pe o măsuţă pentru micul dejun. Eu m-am aruncat pe burtă, cu faţa la televizor, dând din când în când din picioare.

— Ştii toate replicile din filmul ăsta? mă întrebă el, făcându-mă să-mi iau privirea de la *Vânătorii de fantome* ca să mă uit la el. Nu era îmbrăcat decât cu nişte boxeri negri, nimic altceva.

Eram mai mult decât încântată că ajunsesem să-l văd aşa – relaxat liniştit, într-o atmosferă intimă. Mă întrebam dacă şi Corinne îl văzuse vreodată astfel, pentru că, dacă aşa era, puteam să înţeleg cu câtă disperare îşi dorea să-l revadă în această postură pentru că eu eram disperată să nu pierd vreodată acest privilegiu.

— Poate, am răspuns.

— Şi trebuie să le spui pe toate cu voce tare?

— Te deranjează, campionule?

— Nu, răspunse el, cu o undă de amuzament în ochi şi cu un surâs abia schiţat pe buze. De câte ori l-ai văzut?

— De enşpe mii de ori. Apoi m-am răsucit, ridicându-mă în patru labe. Vrei mai mult?

El ridică o sprânceană.

— Tu eşti demonul? am întrebat, târându-mă spre el.

— Îngeraş, când te uiţi aşa la mine, sunt orice vrei tu să fiu.

L-am privit pe sub genele plecate, murmurând:

— Vrei corpul ăsta?

El rânji, în timp ce-şi dădea la o parte laptopul.

— Tot timpul, fir-ar să fie!

Încălecându-l, m-am suit în poala lui şi l-am încolăcit cu braţele, mârâind:

— Sărută-mă, creatură inferioară!

— Replica asta nu era aşa. În plus, parcă eram un zeu al plăcerii. Acum am devenit o creatură inferioară?

— Eşti tot ce vreau eu să fii, îţi aminteşti? am zis, rotindu-mi şoldurile şi frecându-mi păsărica de mădularul lui.

— Şi ce anume, mai exact? întrebă Gideon şi mă prinse în strânsoarea lui, dându-şi capul pe spate.

— Al meu, am răspuns, muşcându-l uşor de gât. Cu totul şi cu totul al meu.

Nu puteam să respir. Am încercat să ţip, dar ceva îmi astupa nasul... îmi acoperea gura. N-am scos decât un vaiet ascuţit, căci strigătele disperate de ajutor erau prinse în capcana minţii mele.

Dă-te de pe mine! Opreşte-te! Nu mă atinge! O, Doamne... te rog, nu-mi face asta!

Unde era mama?

Ma-ma!

Mâna lui Nathan îmi astupa gura, zdrobindu-mi buzele. Greutatea corpului său mă imobiliza, îndesându-mi capul în pernă. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât era mai excitat. Gâfâind ca un animal, ceea ce şi era, se împingea în mine, fără încetare... încercând să se înfigă în mine. Chiloţii mei îi stăteau în cale, ferindu-mă de durerea sfâşietoare pe care o trăisem de prea multe ori ca să le mai pot număra.

Şi, ca şi când mi-ar fi citit în minte, îmi mârâi în ureche:

— Încă n-ai simţit durerea. Dar o s-o simţi.

În clipa aceea, am îngheţat. M-am trezit brusc, ca şi cum mi-ar fi aruncat cineva apă rece ca gheaţa pe faţă. *Cunoşteam* vocea aceea.

Gideon! Nu!

Sângele îmi zvâcnea nebuneşte în vene. Senzaţia de vomă îmi răscolea măruntaiele. Îmi simţeam gura amară. Era mai rău, de o mie de ori mai rău, când cel care încerca să te violeze era omul în care aveai cea mai mare încredere pe lume.

Teama şi furia se amestecau într-un vârtej. Într-o clipă de luciditate, am auzit comenzile pe care mi le striga Parker. Mi-am amintit tacticile.

L-am atacat pe bărbatul pe care îl iubeam, pe omul ale cărui coşmaruri se amestecau cu ale mele în cel mai înfiorător mod cu putinţă. Amândoi eram victimele unor abuzuri sexuale, dar, în visele mele, eu continuam să rămân o victimă. În ale lui, el devenise agresorul, hotărât în mod brutal să-şi supună atacatorul aceloraşi dureri şi umilinţe ca acelea pe care le suferise el însuşi.

Cu degetele încordate, m-am repezit în gâtul lui Gideon. El se dădu înapoi, înjurând, şi astfel îşi schimbă poziţia, dându-mi prilejul să-l lovesc cu genunchiul între picioare. Îndoit de mijloc, se dădu la o parte de pe mine, iar eu m-am rostogolit din pat, lovind podeaua cu zgomot surd, după care m-am ridicat tremurând în picioare şi m-am repezit la uşa care dădea în hol.

— Eva! horcăi el, trezit din coşmar, dându-şi seama ce fusese cât pe-aci să-mi facă în somn. Dumnezeule! Eva, aşteaptă!

Am ţâşnit pe uşă şi am luat-o la fugă spre living.

Am găsit un colţişor întunecat şi, făcându-mă ghem, am încercat să-mi recapăt respiraţia; suspinele mele răsunau în toată casa. Apoi, când în dormitorul meu s-a aprins lumina, mi-am apăsat buzele de genunchi, încercând să nu mă mişc, să nu scot nici un sunet când Gideon a intrat în living, după câteva clipe care mi se păruseră o veşnicie.

— Eva? Dumnezeule, eşti teafără? Doamne, te-am... te-am rănit?

Parasomnie sexuală atipică, aşa numise doctorul Petersen felul în care se manifesta drama psihică profundă a lui Gideon. Eu îi spuneam iad. Şi amândoi eram închişi în el.

Limbajul trupului său îmi rupea inima. Poziţia corpului său, de obicei plină de mândrie, dovedea acum înfrângere; avea umerii căzuţi şi capul plecat. Era complet îmbrăcat şi

ţinea în mână geanta cu lucrurile necesare pentru noapte. Se opri lângă blatul din bucătărie. Am deschis gura, încercând să vorbesc, dar în clipa aceea am auzit un clinchet metalic pe blatul de piatră.

Data trecută îl oprisem, îl convinsesem să rămână. Acum, însă nu mai aveam putere. Acum, voiam să plece.

Sunetul abia auzit al zăvorului de la uşa de intrare vibră în trupul meu. Ceva în mine muri, iar panica se adună ca într-o fântână. Din clipa în care plecase, mi se făcuse cumplit de dor de el. Nu voiam să rămână. Dar nu voiam nici să plece.

Nu ştiu cât am rămas în colţul acela, până când mi-am adunat forţele să mă ridic şi să mă aşez pe canapea. Eram vag conştientă de faptul că noaptea se retrăgea din faţa zorilor, când am auzit, undeva, în depărtare, sunetul telefonului mobil al lui Cary, iar după câteva clipe, prietenul meu intră în fugă, ajungând dintr-o săritură la canapea şi ghemuindu-se în faţa mea, cu mâinile pe genunchii mei.

— Eva? Cât de departe a mers?

— Ce? am clipit eu, fără să înţeleg.

— M-a sunat Cross. Mi-a spus că a avut alt coşmar.

— Nu s-a întâmplat nimic.

O lacrimă mi se rostogoli pe obraz.

— Arăţi de parcă s-ar fi întâmplat ceva. Arăţi...

Şi se ridică în picioare, înjurând. L-am prins de încheietură.

— Sunt bine.

— La dracu’ Eva! Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta. Nu pot să suport. Apoi se aşează lângă mine şi mă cuprinse cu braţul.

— Ce-i prea mult e prea mult. Termină cu el!

— Nu pot să iau nici o hotărâre acum.

— Ce tot aştepţi? Mă împinse spre spate, obligându-mă să mă uit la el. Dacă o să aştepţi mult prea mult, asta n-o să fie doar o legătură nepotrivită, ci legătura care îţi va distruge viaţa permanent.

— Dacă o rup cu el, n-o să mai aibă pe nimeni. Nu pot...

— Asta nu-i problema ta, Eva... Fir-ar să fie! Nu este responsabilitatea ta să-l salvezi.

— E... nu pricepi. El mă salvează pe mine.

Şi, prinzându-l în braţe, cu chipul îngropat în umărul lui, m-am lăsat în voia lacrimilor.

În clipa când am văzut cheia lui Gideon de la apartamentul meu pe blatul de bucătărie, mi s-a făcut rău. Abia am ajuns la chiuvetă ca să vomit.

După ce stomacul mi s-a golit cu totul, m-a cuprins o durere atât de înfiorătoare, că m-am simţit paralizată. M-am agăţat de marginea blatului, gâfâind, leoarcă de sudoare, plângând atât de tare, că nu ştiam cum aveam să rezist nici cinci minute, ca să nu mai vorbesc de o zi întreagă. De restul vieţii mele.

Data trecută când Gideon îmi înapoiase cheile de la casă, am stat despărţiţi timp de patru zile. Mi-era imposibil să nu mă gândesc că repetarea acestui gest însemna o despărţire mai permanentă. Ce făcusem? De ce nu-l oprisem? De ce nu vorbisem cu el? Să-l fi făcut să rămână?

Telefonul mă anunţă că am primit un mesaj. M-am repezit la geantă şi am început să scotocesc prin ea, rugându-mă să fie Gideon. Deja vorbise de trei ori cu Cary, dar mie încă nu-mi dăduse nici un semn.

La vederea numelui său pe ecran, am simţit o durere sfâşietor de dulce în piept.

„Azi lucrez de acasă“, scria el. „Angus o să te aştepte ca să te ducă la serviciu.“

O gheară de spaimă îmi strânse iar stomacul. Săptămâna asta fusese înfiorător de grea pentru noi amândoi. Puteam înţelege de ce clacase. Numai că înţelegerea asta era însoţită de o teamă care-mi îngheţa măruntaiele, atât de rece, furişându-se atât de insidios, că mi se făcu pielea de găină. Degetele îmi tremuram în timp ce-i scriam răspunsul:

„O să te văd diseară?“

Urmă o pauză lungă, atât de lungă, că tocmai mă pregăteam să-i cer un da sau nu, când îmi scrise: „Nu conta pe asta. Am întâlnire cu dr. Petersen şi mult de lucru“.

Mâinile mi se încleştaseră pe telefon. Abia după trei încercări, am reuşit să-i scriu: „Vreau să te văd“.

Încă o lungă perioadă de timp, telefonul rămase tăcut. Mă îndreptam spre telefonul fix, aproape panicată, când răspunse: „O să văd ce pot să fac“.

O, Doamne... Din cauza lacrimilor, nici nu mai vedeam literele. Se terminase. În adâncul sufletului, ştiam.

„Nu fugi! Eu nu fug.“

După o veşnicie, sosi şi răspunsul lui: „Ar trebui“.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost bine să anunţ la serviciu că mi-e rău după tot ce se petrecuse, dar n-am făcut-o. Nu puteam. De prea multe ori bătusem cărarea asta. Ştiam că puteam să recad foarte uşor în vechile obiceiuri autodistructive, numai ca să nu mai simt durerea. Pierderea lui Gideon avea să mă ucidă, însă oricum aveam să mor dacă uitam de mine.

Trebuia să rezist. Să trec peste asta. Să merg mai departe. Pas cu pas.

Prin urmare, la ora stabilită, m-am urcat în Bentley şi, deşi chipul mohorât al lui Angus mă făcea să fiu şi mai îngrijorată, am închis totul în mine şi m-am fixat pe pilot automat, ca să mă protejez şi să pot suporta orele care mi se aşterneau înainte.

Nu ştiu cum a trecut ziua. Am muncit din greu şi m-am concentrat asupra sarcinilor, folosindu-mă de ele ca să nu înnebunesc, dar nu eram deloc acolo cu sufletul. Mi-am petrecut pauza de prânz plimbându-mă la întâmplare, fără să suport nici măcar gândul să mănânc ceva sau să fac conversaţie de complezenţă. La sfârşitul zilei, era cât pe aci să renunţ la ora de Krav Maga, însă m-am răzgândit şi m-am concentrat asupra loviturilor, în acelaşi mod în care mă

concentrasem la serviciu. Trebuia să continui să mă mişc, deşi o luasem într-o direcţie în care nu voiam s-o apuc.

— Mai bine, zise Parker într-o pauză. Eşti tot cu mintea în altă parte, dar e mai bine decât aseară.

Am dat în cap, ştergându-mi sudoarea de pe faţă cu un prosop. Începusem orele cu Parker doar ca o alternativă mai intensă la şedinţele obişnuite de fitness, însă noaptea trecută îmi demonstrase că siguranţa personală era mai mult decât un avantaj colateral.

Tatuajele tribale care împodobeau bicepşii lui Parker tresăltară în timp ce ducea sticla de apă la buze. Cum era stângaci, privirea mi se opri la verigheta simplă de aur pe care o purta. Asta mi-a amintit de inelul pe care îl aveam la mâna dreaptă. M-am uitat la el, aducându-mi aminte de momentul când mi-l dăruise Gideon, spunându-mi că X-urile din diamante incrustate în jurul aurului împletit îl reprezentau pe el care se „ţine“ de mine. M-am întrebat dacă încă mai crede asta; dacă încă mai crede că merită să încerce. Eu aşa credeam, fără urmă de îndoială.

— Gata? zise Parker, în timp ce-şi arunca sticla goală în coşul de gunoi.

— Hai să te văd!

— Aşa-mi placi! râse el.

Până la urmă, Parker tot m-a învins, dar nu fără să mă străduiesc şi eu. Eram cât se poate de concentrată, eliberându-mă de frustrări cu ajutorul exerciţiilor serioase şi sănătoase. Cele câteva victorii pe care am reuşit să le obţin mi-au mărit şi mai mult hotărârea de a lupta şi pentru relaţia mea zbuciumată. Eram dornică să investesc timp şi eforturi ca să fiu alături de Gideon, să fiu un om mai bun, mai puternic, astfel încât să facem faţă problemelor noastre. Şi asta aveam să i-o spun şi lui, indiferent dacă voia s-o audă sau nu.

După ce ora s-a terminat, m-am spălat şi mi-a luat rămas-bun de la colegii de clasă, după care am trecut de uşile grele de la ieşire, păşind în aerul serii, cald încă de

peste zi. Clancy adusese deja maşina lângă intrare şi stătea sprijinit de aripă, într-o postură pe care numai un prost ar fi crezut-o relaxată. În ciuda caniculei, nu-şi dăduse jos sacoul, sub care se ascundea tocul armei, purtate la subraţ.

— A început să meargă? mă întrebă, în timp ce se îndrepta să-mi deschidă portiera. De când îl ştiam, îşi purta părul blond într-o tunsoare militară, fapt ce întărea şi mai mult impresia pe care o lăsa, de om foarte sobru.

— Mă străduiesc.

M-am aşezat pe bancheta din spate şi l-am rugat pe Clancy să mă lase acasă la Gideon. Aveam şi eu o cheie de la el şi voiam s-o folosesc.

În timp ce străbăteam oraşul, mă întrebam dacă Gideon se dusese la şedinţa cu doctorul Petersen sau dacă o lăsase baltă. Acceptase să facă terapie numai datorită mie. Iar dacă eu nu mai făceam parte din ecuaţie, poate că nu mai vedea motivul pentru care ar fi trebuit s-o facă.

Am pătruns în holul discret şi elegant al blocului unde locuia Gideon şi mi-am anunţat prezenţa celor de la pază, dar abia în liftul lui privat, când am rămas singură, m-au cuprins emoţiile. Cu câteva săptămâni înainte mă pusese pe lista oaspeţilor pe care îi accepta, un gest care însemna mult mai mult pentru mine şi pentru el decât ar fi însemnat pentru alţii, deoarece pentru Gideon casa era sanctuarul său, un loc unde nu îngăduia să intre decât o mână de oameni. Eram singura iubită pe care o adusese vreodată aici şi singura persoană care avea o cheie, în afara personalului de la curăţenie. Ieri nu m-aş fi îndoit că sunt bine-venită, însă azi...

Am ieşit într-un mic hol pavat cu plăci de marmură în modelul unei table de şah şi având drept decor o consolă în stil antic, pe care trona un aranjament enorm de cale albe. Înainte să descui uşa, am tras aer adânc în piept, făcându-mi curaj pentru orice situaţie în care aveam să-l găsesc înăuntru. După prima dată când mă atacase în timp ce dormeam, fusese distrus. Nu puteam să nu mă tem de

reacţia pe care o avusese după cel de-al doilea atac. Eram îngrozită că parasomnia lui putea fi obstacolul care avea să ne despartă.

Însă, când am pătruns la el în apartament, mi-am dat seama că nu e acasă. Energia care vibra în spaţiile în care el se afla lipsea de acolo.

Luminile se aprinseră, activate de mişcările mele, când am intrat în livingul enorm, iar eu m-am străduit să mă fac comodă, ca şi când acolo ar fi fost locul meu. Camera mea se afla la capătul coridorului, aşa că m-am îndreptat spre ea, oprindu-mă câteva momente în prag, ca să mă obişnuiesc cu ciudăţenia faptului de a-mi vedea dormitorul reprodus în casa lui Gideon. Imitaţia era şocantă, de la culoarea pereţilor, până la mobile şi materiale, însă existenţa însăşi a acestei încăperi era mai mult decât tulburătoare.

Gideon o crease pentru a-mi fi cameră de siguranţă, un loc unde să mă refugiez când aveam nevoie să fiu singură. Şi, într-un fel, cred că acum chiar fugeam, alegând această cameră în locul dormitorului său.

Mi-am aruncat geanta şi sacul de antrenament pe pat şi m-am dus să fac un duş, după care mi-am pus unul dintre tricourile inscripţionate Cross Industries pe care Gideon mi le pusese în dulap. Încercam să nu mă gândesc de ce nu ajunsese încă acasă. Abia îmi turnasem un pahar cu vin şi deschisesem televizorul din living, când telefonul meu începu să sune.

— Alo? am răspuns, fără să recunosc numărul care apăruse pe ecran.

— Eva? Sunt Shawna.

— Bună, Shawna, am zis, încercând să nu par dezamăgită.

— Sper că nu te-am sunat prea târziu.

Am aruncat o privire la ecranul telefonul şi am văzut că era aproape nouă seara. În mintea mea, gelozia şi îngrijorarea se amestecau. Oare unde era?

–Nu, deloc. Mă uitam la televizor.

— Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns aseară. Ştiu că te iau cam din scurt, dar voiam să ştiu dacă ai vrea să mergi vineri la un concert al celor de la Six-Ninths.

— Al cui concert?

— Al celor de la Six-Ninths. N-ai auzit de ei? Au cântat în stil indie până spre sfârşitul anului trecut. Îi ştiam de ceva timp şi cei din lista lor de e-mail au fost favorizaţi, aşa că am câştigat nişte bilete. Chestia este că tuturor cunoscuţilor mei le place hip-hopul şi dance-popul. Nu că tu ai fi ultima mea şansă, dar... chiar eşti ultima mea şansă. Spune-mi că-ţi place rockul alternativ!

— Îmi place rockul alternativ.

Telefonul meu începuse să piuie, semn că aveam un apel în aşteptare. Am văzut că e Cary, aşa că am lăsat să intre mesageria vocală. Nu credeam că discuţia cu Shawna o să mai ţină mult şi îl puteam suna eu înapoi.

— Cum de-am ghicit? râse ea. Am patru bilete, dacă vrei să iei pe cineva cu tine. Ne întâlnim la şase, ca să şi mâncăm ceva înainte? Spectacolul începe la nouă.

Gideon intră în casă chiar în clipa când spuneam:

— Te-ai făcut cu o întâlnire.

Rămăsese în cadrul uşii, cu sacoul pe braţ, descheiat la primul nasture al cămăşii şi cu o servietă în mână. Pe chip avea masca obişnuită, care nu arăta nici o emoţie la vederea mea tolănită pe canapeaua lui, în tricou, cu un pahar de vin pe masa lui, uitându-mă la televizorul său. Mă măsură din cap până în picioare, cu o privire absolut neutră, fără nici un licăr în frumoşii lui ochi. Şi, dintr-odată, m-am simţit stânjenită, nedorită.

— O să te sun, să vedem ce facem cu celălalt bilet, i-am spus Shawnei, îndreptându-mă de spate. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine.

— Mă bucur că vii! O să ne distrăm de minune!

Am hotărât să vorbim a doua zi, după care am închis. În timpul acesta, Gideon îşi lăsase jos servieta şi-şi aruncase

sacoul pe unul dintre scaunele somptuoase care încadrau masa de cafea.

— De cât timp ai venit? se interesă, în timp ce-şi lărgea nodul de la cravată.

M-am ridicat în picioare, iar palmele mi se umeziră, la gândul că ar putea să mă dea afară.

— Nu de mult.

— Ai mâncat?

Am scuturat din cap. Toată ziua nu prea fusesem în stare să mănânc. Rezistasem la ora cu Parker datorită unei băuturi cu proteine pe care mi-o cumpărasem în pauza de prânz.

— Comandă ceva! zise el, trecând pe lângă mine, spre hol. Meniurile sunt în dulapul din bucătărie, lângă frigider.

— Tu vrei ceva? i-am strigat, din urmă.

— Da. Nici eu n-am mâncat, răspunse el, fără să se oprească ori să-mi arunce vreo privire.

Tocmai mă hotărâsem să iau de la magazinul de delicatese o supă organică de roşii şi baghete proaspete, gândindu-mă că stomacul meu ar putea să suporte măcar atât, când telefonul meu începu din nou să sune.

— Salut, Cary, am răspuns, dorindu-mi să fi fost acasă, cu el, nu pregătindu-mă pentru o despărţire dureroasă.

— Salut! Cross tocmai a trecut pe aici, căutându-te. I-am spus să se ducă la dracu şi să rămână acolo.

Am oftat. Nu-l puteam învinui, căci şi eu aş fi făcut la fel pentru el.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Cary.

— Unde eşti?

— La el acasă, îl aştept. A făcut un duş. Probabil c-o să mă întorc acasă mai devreme sau mai târziu.

— Îi dai papucii?

— Cred că asta e pe lista lui.

El oftă din greu.

— Ştiu că nu eşti pregătită pentru aşa ceva, dar e cel mai bun lucru. Ar trebui să-l suni pe doctorul Travis, şi cât mai

repede. Vorbeşte cu el! O să te ajute să vezi lucrurile în perspectivă.

Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât, ca să pot răspunde:

— Da... poate.

— Te simţi bine?

— Măcar o despărţire faţă în faţă are demnitate. Este şi asta ceva.

În clipa aceea, telefonul îmi fu luat din mână.

Gideon nu mă scăpă din ochi, în timp ce zicea: „Noapte bună, Cary“, după care îmi închise telefonul şi-l puse pe blat. Avea părul ud şi-şi pusese nişte pantaloni de pijama negri, care-i cădeau pe şolduri. Vederea lui mă izbi de-a dreptul, amintindu-mi tot ce urma să pierd când aveam să-l pierd – anticiparea plină de emoţie, dorinţa, confortul, intimitatea, senzaţia atât de efemeră că e perfect, care făcea ca totul să merite cu adevărat.

— Cu cine ai întâlnire? mă întrebă el.

— Ce? A, cu Shawna, cumnata lui Mark, care are bilete la un concert, vineri.

— Te-ai gândit ce vrei să mănânci?

Am dat din cap, trăgând de poalele tricoului care-mi ajungea până la coapse, pentru că mă simţeam brusc ruşinată.

— Dă-mi şi mie un pahar din ce bei tu, îmi ceru, trecând pe lângă mine ca să ia meniul pe care-l lăsasem pe blat. Comand eu. Tu ce vrei?

M-am simţit uşurată să mă îndrept spre dulăpiorul unde-şi ţinea paharele de vin.

— Supă. Şi pâine crocantă.

Pe când scoteam dopul de la sticla de merlot pe care o lăsasem pe masă, l-am auzit vorbind cu cei de la magazinul de delicatese, pe tonul acela ferm, uşor aspru, de care mă îndrăgostisem încă din clipa când îl auzisem. Comandă supă de roşii şi pui cu tăiţei, ceea ce făcu să mi se strângă inima. Fără ca eu să-i fi spus, comandase exact ce-mi doream. Era

încă una dintre acele coincidenţe care mă făcuseră mereu să simt că eram destinaţi să fim în acelaşi loc, împreună, dar numai cu condiţia să rezistăm unul lângă celălalt.

I-am dat paharul cu vin, uitându-mă la el în timp ce lua o gură. Părea obosit, şi m-am întrebat dacă nici el nu dormise toată noaptea, ca şi mine. Lăsându-şi paharul jos, îşi linse de pe buze o urmă de vin şi mi se adresă:

— Am fost la tine, ca să te caut. Cred că ţi-a dat Cary raportul.

Mi-am dus mâna la pieptul care mă durea.

— Îmi pare rău... despre asta şi... am zis, arătând spre hainele în care eram îmbrăcată. Fir-ar să fie! N-am plănuit bine lucrurile.

El se sprijini de blat, încrucişându-şi picioarele.

— Continuă!

— Mi-am închipuit că eşti acasă. Ar fi trebuit să sun. Când am văzut că nu eşti acasă, ar fi trebuit să aştept alt moment, în loc să mă port ca la mine acasă.

Mi-am şters ochii, care mi se umpleau de lacrimi.

— Sunt... confuză în legătură cu ce se întâmplă. Nu pot să gândesc corect.

El oftă adânc.

— Dacă te aştepţi ca eu să mă despart de tine, atunci e cazul să nu mai aştepţi.

M-am sprijinit de blat, ca să nu mă prăbuşesc. *Asta era? Aşa se sfârşeşte?*

— Nu pot s-o fac, continuă el pe un ton neutru. Nu pot nici măcar să spun că o să te las să pleci, dacă pentru asta ai venit.

„Cum?!“ M-am încruntat, ameţită.

— Dar ţi-ai lăsat cheia la mine acasă.

— O vreau înapoi.

— Gideon! Am închis ochii, iar lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji. Eşti un ticălos!

Şi am plecat, îndreptându-mă spre dormitorul meu cu paşi repezi, dar clătinându-mă, ceea ce n-avea deloc de-a

face cu puţinul vin pe care-l băusem. Abia trecusem de pragul camerei mele, când Gideon m-a prins de cot.

— N-o să vin după tine înăuntru, murmură el, cu capul aplecat, ca să-mi poată vorbi la ureche. Ţi-am promis, doar. Însă te rog să rămâi şi să vorbeşti cu mine. Sau cel puţin să asculţi. Ai făcut tot drumul ăsta...

— Am ceva pentru tine.

Mi-era greu să conving cuvintele să-mi iasă din gură. El îmi dădu drumul şi m-am dus să-mi iau geanta. Când m-am întors cu faţa la el, l-am întrebat:

— Când mi-ai lăsat cheia pe blat, ai făcut-o pentru că te despărţeai de mine?

El umplea tot cadrul uşii. Îşi încleştase mâinile pe cadru, ca şi cum s-ar fi luptat fizic să nu mă urmeze. Postura asta îi punea minunat în valoare trupul, arătându-i toţi muşchii, făcând ca betelia pantalonilor să i se ţină de oasele şoldurilor. Fiecare părticică din mine îl dorea cu disperare.

— Nu mă dusesem atât de departe cu gândul, recunoscu el. Voiam doar să te simţi în siguranţă.

Mi-am strâns degetele pe obiectul pe care-l ţineam în mână.

— Mi-ai sfâşiat inima, Gideon. Habar n-ai în ce hal m-am simţit când am văzut cheia aia acolo. În ce hal m-a lovit. Habar n-ai.

El închise ochii strâns, lăsând capul în jos.

— Nu eram în stare să gândesc cum trebuie. Credeam că fac ceea ce e corect...

— La dracu'! La dracu' cu cavalerismul tău idiot sau ce mă-sa crezi c-a fost! Să nu mai faci una ca asta! Nu-mi mai puteam stăpâni furia. Îţi spun acum şi să ştii că vorbesc serios, aşa cum n-am mai făcut-o niciodată! Dacă îmi mai dai vreodată cheia înapoi, să ştii că s-a terminat. Din clipa aia, nu mai e cale de întoarcere. Pricepi?

— Da, pricep. Nu ştiu însă dacă şi tu pricepi.

Scoţând un suspin întretăiat, m-am apropiat de el.

— Dă-mi mâna!

Fără să-şi desprindă mâna stângă de cadrul uşii, îmi întinse dreapta.

— Nu ţi-am dat niciodată cheia de la casa mea; tu ai luat-o, pur şi simplu. I-am luat mâna în mâinile mele, punându-i darul în palmă, şi am continuat: Acum ţi-o dau.

M-am dat înapoi şi i-am eliberat mâna, privindu-l în timp ce se uita la brelocul cu monogramă strălucitoare de care era agăţată cheia mea. Era cel mai bun mod la care mă gândisem să-i arăt că era a lui şi că-i fusese dată de bunăvoie. El închise palma, ţinându-mi strâns darul. Trecură câteva clipe, iar când ridică faţa spre mine, am văzut că obrajii îi erau uzi de lacrimi.

— Nu, am şoptit, sfâşiată de durere, şi i-am luat faţa în palme, mângâindu-i pometii cu degetele mari. Te rog... nu!

Gideon mă luă în braţe, lipindu-şi buzele de ale mele.

— Nu ştiu cum să mă dau la o parte...

— Şşş...

— O să-ţi fac rău. Deja îţi fac. Tu meriţi ceva mult mai bun...

— Taci, Gideon!

I-am sărit în braţe şi mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, îmbrăţişându-l.

— Cary mi-a spus cum arătai... zise el şi începu să tremure violent. Nu-ţi dai seama ce-ţi fac. Te distrug, Eva...

— Nu-i adevărat.

El căzu în genunchi, ţinându-mă strâns.

— Eu te-am adus în capcana asta. Acum nu-ţi dai seama, dar ai ştiut de la bun început... ştiai ce-aveam să-ţi fac, dar tot nu te-aş fi lăsat să fugi.

— Nu mai fug. Tu m-ai făcut mai puternică. Mi-ai dat un motiv să mă străduiesc mai mult.

Mă privea cu ochi bântuiţi. Îşi întinse picioarele şi mă trase şi mai aproape de el.

— Doamne! Suntem atât de distruşi şi eu am făcut totul pe dos. O să ne omorâm unul pe altul în felul ăsta. O să ne sfâşiem unul pe altul, până n-o să mai rămână nimic.

— Taci! Nu mai vreau să aud tâmpeniile astea. Ai fost la doctorul Petersen?

El îşi rezemă capul de zid, cu ochii închişi.

— Da, fir-ar să fie!

— I-ai vorbit despre noaptea trecută?

— Da, răspunse, strângând din dinţi. Şi mi-a zis acelaşi lucru pe care începuse să-l spună şi săptămâna trecută. Că ne-am implicat mult prea mult. Că ne scufundăm unul pe altul. Crede că avem nevoie să ne dăm puţin înapoi, să avem întâlniri platonice, să dormim separat, să petrecem mai mult timp împreună cu alţii şi mai puţin doar în doi.

Ar fi mai bine, aşa mă gândeam şi eu. Mai bine pentru sănătatea noastră mintală, pentru şansele noastre.

— Sper că are şi un plan B.

Gideon deschise ochii, ca să-mi privească faţa ironică.

— Aşa am zis şi eu. Din nou.

— Bun, deci suntem defecţi. Mai toate relaţiile au probleme.

El pufni.

— Vorbesc serios, am insistat eu.

— O să dormim separat. Asta e ceva ce-am lăsat să meargă mult prea departe.

— În paturi separate sau în apartamente separate?

— Paturi. Numai atât pot suporta.

— În regulă. Pot să suport. Deocamdată.

Am oftat, lăsându-mi capul pe umărul lui, plină de recunoştinţă că era din nou în braţele mele, că suntem împreună. Înghiţindu-şi nodul din gât, spuse:

— Când am ajuns acasă şi te-am găsit aici... Mă prinse şi mai strâns în braţe. Doamne, Eva! Credeam că m-a minţit Cary când mi-a spus că nu eşti acasă, că pur şi simplu nu vrei să mă vezi. Pe urmă m-am gândit că poate ai ieşit... că poate pleci.

— Nu se poate trece peste tine aşa de uşor, Gideon.

Nu credeam că aş fi putut scăpa vreodată de el. Îl aveam în sânge. M-am îndepărtat puţin, ca să-mi poată vedea

chipul. El îşi duse mâna la inimă, mâna în care ţinea cheia.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

— Să nu-i dai drumul! l-am avertizat din nou.

— Să nu regreţi că mi-ai dat-o!

Gideon îşi apăsă fruntea de a mea. Îi simţeam pe piele răsuflarea caldă şi mi s-a părut că-l aud murmurând ceva, însă n-am înţeles ce. Dar nu mai avea importanţă. Eram împreună. După o zi lungă şi înfiorătoare, nimic altceva nu mai avea importanţă.

Capitolul 8

Sunetul uşii camerei mele care se deschidea a pus capăt unui vis pe care l-am uitat de îndată, însă ceea ce m-a trezit cu adevărat a fost aroma îmbietoare a cafelei. M-am întins, fără să deschid ochii, lăsându-mă în voia aşteptării. Gideon se aşează pe marginea patului şi, peste o clipă, degetele lui îmi mângâiară obrazul.

— Cum ai dormit?

— Mi-a fost dor de tine. Simt cumva miros de cafea pentru mine?

— Dacă eşti cuminte.

— Dar mi-ai zis că-ţi place când nu sunt, am făcut eu ochii mari.

Zâmbetul lui îmi turna foc în vene. Se îmbrăcase deja în unul dintre costumele lui uluitor de sexy şi arăta mult mai bine decât în seara trecută.

— Îmi place să nu fii cuminte cu mine. Zi-mi ce-i cu concertul ăla de vineri!

— E o trupă numit Six-Ninths. Asta-i tot ce ştiu. Vrei să vii?

— Nu se pune problema dacă vreau să vin sau nu. Dacă tu mergi, atunci merg şi eu.

— Serios? Am ridicat din sprâncene. Şi dacă nu ţi-aş fi cerut?

El începu să se joace cu inelul pe care mi-l dăruise, învârtindu-l pe deget.

— Atunci nici tu n-ai merge.

— Poftim? am făcut, scuturându-mi părul pe spate, după care, observându-i expresia hotărâtă de pe chipul lui minunat, m-am ridicat în capul oaselor. Dă-mi cafeaua! Vreau să am destulă cofeină în mine când îţi trag un şut.

Gideon zâmbi cu gura la urechi şi îmi întinse cana.

— Nu te uita aşa la mine, l-am avertizat. Nu-mi convine absolut deloc când te aud că-mi spui că nu pot merge într-un loc sau altul.

— Vorbim despre un concert rock şi n-am spus că nu poţi să te duci, ci că nu poţi să mergi fără mine. Îmi pare rău dacă nu-ţi place, dar asta e.

— Cine-a zis că e rock? Poate este muzică clasică ori celtică. Sau pop.

— Cei de la Six-Ninths au contract cu Vidal Records.

— A!

Vidal Records era compania tatălui vitreg al lui Gideon, Christopher Vidal Senior, însă Gideon deţinea acţiunile majoritare. Nu înţelegeam cum putuse un băiat să ajungă să-i ia din mână afacerea tatălui său vitreg. Mă gândeam că, indiferent de motivul pentru care întâmplase aşa ceva, probabil că din acelaşi motiv Christopher Junior, fratele lui vitreg, îl ura de moarte pe Gideon.

— Am văzut clipurile de la spectacolele lor indie, continuă el, sec. Nu risc să te las în mulţimea aia.

— Am priceput, dar tot nu poţi să-mi dai ordine, am zis după încă o gură zdravănă de cafea.

— Pe bune? Şşş! Mă reduse la tăcere, punându-mi un deget pe buze. Nu mă contrazice! Nu sunt un tiran. Doar că uneori pot fi îngrijorat şi tu o să dai dovadă de înţelegere dacă vei accepta asta.

I-am îndepărtat mâna.

— Înţelegere se referă la orice vei hotărî tu că e cel mai bine?

— Evident.

— Asta-i o tâmpenie.

— Doar n-o să ne luăm la ceartă în legătură cu o situaţie ipotetică, zise Gideon, ridicându-se. Mi-ai cerut să vin cu tine vineri la un concert şi am acceptat. Aici nu e nici o ceartă.

Mi-am pus cana pe noptieră, am dat pătura la o parte şi m-am ridicat şi eu.

— Trebuie să fiu în stare să-mi trăiesc viaţa, Gideon. Trebuie să fiu eu însămi, altfel n-o să meargă.

— Dar şi eu trebuie să fiu eu însumi. Nu sunt singurul care trebuie să facă şi compromisuri.

Cuvintele lui m-au nimerit în plin. Avea dreptate. Eu aveam dreptul să-i cer să nu mă sufoce, însă şi el avea dreptul să fie înţeles aşa cum era. Trebuia să mă obişnuiesc cu faptul că şi el avea de luptat cu anumite probleme.

— Şi dacă vreau să mă distrez o noapte într-un club, doar cu prietenele mele?

— Poţi să iei limuzina şi să te duci în cluburile mele, replică el, luându-mi faţa în mâini şi sărutându-mă pe frunte.

— Ca să-ţi poţi pune oamenii să mă spioneze?

— Să stea cu ochii pe tine, mă corectă el, cu buzele lipite de fruntea mea. Îngeraş, e aşa de groaznic? Să fie o crimă de neiertat faptul că nu suport să-mi iau ochii de pe tine?

— Nu răstălmăci ce-am spus!

El îmi dădu capul pe spate, privindu-mă cu ochii plini de hotărâre.

— Trebuie să pricepi că, şi dacă iei limuzina şi mergi doar în cluburile mele, eu tot o să fiu nebun de îngrijorare până ajungi acasă. Iar dacă asta înseamnă că te cam calc pe nervi cu precauţiile mele legate de siguranţă, nu-i totuşi şi un fel de schimb corect?

— Cum poţi oare să faci ca o aiureală să pară plină de logică? am mormăit.

— E talentul meu.

— Atunci am nevoie de mai multă cafea ca să-ţi suport talentul, campionule, am zis, prinzându-i cu mâinile fesele frumoase şi puternice.

Devenise deja un fel de tradiţie de miercuri ca eu, Mark şi Steven, partenerul lui, să luăm prânzul împreună. Când am ajuns împreună cu Mark la micuţul restaurant italian pe care îl alesese şi ne-am întâlnit cu Shawna şi cu Steven, m-

am simţit de-a dreptul mişcată. Ei şi Mark aveam o relaţie cât se poate de profesională, însă, nu ştiu cum, reuşiserăm să o facem şi personală, iar asta însemna foarte mult pentru mine.

— Sunt aşa de geloasă pe bronzul tău, zise Shawna, care arăta relaxată şi drăguţă; purta blugi, un tricou fără mâneci cu model şi o eşarfă transparentă. Eu mă înroşesc ca racul de la soare şi mă umplu şi mai rău de pistrui.

— Dar tu ai un păr absolut fabulos, am replicat, admirându-i claia de un roşcat-închis.

— Face parte dintre lucrurile pe care le sacrifici ca să arăţi trăsnet, râse Steven, trecându-şi mâna prin părul care avea exact aceeaşi culoare ca acela al surorii sale.

— Ce ştii tu? îl înghionti Shawna, chicotind, fără să-l clintească însă din loc. Dacă ea era subţire ca o trestie, fratele ei era puternic şi masiv. Din ce-mi povestise Mark, ştiam că el lucra efectiv la construcţiile de care se ocupa, fapt ce explica atât masivitatea lui, cât şi mâinile aspre.

Am intrat cu toţii în restaurant şi ne-am aşezat imediat, mulţumită faptului că rezervasem o masă când Mark mă invitase să luăm prânzul. Localul era micuţ, dar absolut fermecător. Soarele pătrundea prin ferestrele înalte din tavan până-n podea, iar mirosul mâncărurilor era atât de apetisant, că-mi lăsa deja gura apă.

— Abia aştept să vină ziua de vineri, făcu Shawna, cu ochii albaştri strălucind de nerăbdare.

— Păi da, pe tine te ia, comentă Steven, dar pe fratele ei mai mare, nu.

— Nu-i absolut deloc genul tău, replică ea. Tu urăşti mulţimile.

— Am şi eu nevoie de un spaţiu personal, asta-i tot.

Shawna dădu ochii peste cap.

— Nu poţi s-o faci peste tot pe boxerul.

Discuţia despre mulţimi îmi aduse aminte de Gideon şi de obsesia lui legată de protecţie.

— Te deranjează dacă vine şi tipul cu care mă întâlnesc? am întrebat. Sau asta o să te facă să-ţi piară cheful?

— Absolut deloc. N-are şi vreun prieten care ar vrea să vină?

— Shawna! exclamă Mark, vizibil şocat şi dezaprobator. Şi cu Doug cum rămâne?

— Ce-i cu el? Nici nu m-ai lăsat să termin. Apoi se uită la mine şi-mi explică: Douglas e prietenul meu. Stă în Sicilia în vara asta, la o specializare. E bucătar.

— Ce drăguţ! Tipii care gătesc mi se par păsări rare.

— Da, aşa e, zâmbi Shawna, după care se uită urât la Mark. Doug e o adevărată comoară şi ştiu prea bine, aşa că, dacă iubitul tău are vreun prieten pe care nu-l deranjează să ocupe un scaun liber, dar fără nici o posibilitate de flirt, să-l ia şi pe el!

Gândul mi-a fugit imediat la Cary şi am început să zâmbesc.

Numai că pe seară, după ce eu şi Gideon fuseserăm la sală cu antrenorii personali, când ne-am întors la apartamentul lui, unde urma să ne petrecem noaptea, mi-am schimbat părerea. M-am ridicat de pe canapeaua pe care încercasem în van să citesc o carte şi m-am îndreptat spre biroul lui.

L-am găsit uitându-se încruntat la ceva de pe ecran, în timp ce degetele îi alergau pe tastatură. Licărirea monitorului şi spoturile care luminau colajul de fotografii de pe perete erau unicele surse de lumină din încăpere, ceea ce făcea ca o mare a parte a ei să rămână în umbră. El stătea în semiîntuneric, cu pieptul gol, atât de frumos, singur şi plin de o putere reţinută. Ca întotdeauna când muncea, părea solitar şi de neatins. Doar uitându-mă la el, şi mă simţeam foarte singură.

Combinaţia dintre distanţa fizică impusă de menstruaţia mea şi hotărârea de înţeles a lui Gideon de a dormi în camere separate îmi sporea cele mai mari nesiguranţe, mă

făcea să mă agăţ şi mai strâns de el şi să încerc şi mai tare să-l fac să-mi acorde cât mai multă atenţie.

N-ar fi trebuit să fiu deranjată de faptul că muncea, în loc să stea cu mine, doar ştiam cât era de ocupat, însă aşa eram. Mă simţeam abandonată, aveam nevoie de afecţiune, iar asta îmi spunea că regresez la vechile obiceiuri proaste. Da fapt, pur şi simplu, eu şi Gideon reprezentam unul pentru altul cel mai bun şi cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla fiecăruia dintre noi.

El ridică ochii, ţintuindu-mă cu privirea. Am văzut astfel cum mintea îi fuge de la lucru la mine.

— Te neglijez, îngeraş? mă întrebă, lăsându-se pe spate în scaun.

M-am înroşit, dorindu-mi ca el să nu mă fi cunoscut aşa de bine.

— Îmi pare rău că te întrerup.

— Ar trebui să vii mereu la mine când ai nevoie de ceva. Hai, vino aici! îmi spuse el, închizând sertarul tastaturii şi dându-şi scaunul în spate, ca să-mi facă loc în faţa lui la birou.

Cuprinsă de un fior, m-am grăbit spre el, fără să mă străduiesc să-mi ascund nerăbdarea. M-am căţărat pe birou, în faţa lui, şi i-am dăruit un zâmbet larg când şi-a dat scaunul la loc în faţă, umplând spaţiul dintre picioarele mele, după care mi-a înlănţuit coapsele cu braţele, îmbrăţişându-mă.

— Trebuia să-ţi fi explicat că încerc să mă eliberez de treburile pe care le am de făcut, ca să putem să fim doar noi doi în weekendul ăsta.

— Serios? I-am trecut degetele prin păr.

— Te vreau puţin doar pentru mine. Şi am mare, mare nevoie să ţi-o trag mult timp. Poate chiar tot timpul. Închise ochii în timp ce-l mângâiam şi continuă: Mi-e dor să fiu în tine.

— Eşti mereu în mine, i-am şoptit.

Un zâmbet uşor şi răutăcios i se ivi pe chip şi deschise ochii.

— M-ai făcut să mi se scoale.

— Şi ce-i nou aici?

— Totul.

M-am încruntat, nelămurită.

— Ajungem şi acolo, zise el. Deocamdată, spune-mi de ce ai venit la mine.

Am şovăit o clipă, cu gândul la remarca lui criptică.

— Eva! mă readuse el pe pământ pe un ton ferm. De ce ai nevoie?

— De un partener pentru Shawna. Ăăă... adică nu chiar un partener. Shawna are un prieten, dar nu este în ţară. Mă gândeam că ar fi mai bine să fim patru la spectacol.

— De ce nu vrei să-l iei pe Cary?

— M-am gândit la el, dar Shawna e prietena mea. Mă gândeam că poate vrei să vină cineva pe care-l cunoşti. Ştii tu, ca să echilibrăm formaţia.

— E-n regulă. Să văd cine e liber.

În clipa aceea, mi-am dat seama că nu mă aşteptasem să-mi ia propunerea în serios. Şi ceva din gândurile mele trebuie să mi se fi oglindit pe faţă, pentru că m-a întrebat:

— Mai e ceva?

— Eu... Am clătinat din cap. Nu. nimic.

Cum să spun ce gândeam, fără să mă fac de râs?

— Eva, spune-mi! îmi ceru el, pe un ton ferm.

— E o prostie.

— Asta n-a fost o cerere.

Mă străbătu un curent electric, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când lua tonul acela autoritar cu mine.

— Credeam că socializezi cu diverse persoane doar pentru afaceri şi că le-o tragi unor femei oarecare din când în când.

Ultima propoziţie am spus-o cu mare greutate. Oricât ar fi fost de aiurea să fiu geloasă pe femeile din trecutul lui, nu mă puteam stăpâni.

— Nu credeai că am prieteni? întrebă el, în mod vizibil amuzat.

— Nu mi-ai făcut niciodată cunoştinţă cu nimeni, am replicat bosumflată, trăgând de marginea tricoului pe care-l purtam.

— A..., făcu el, şi mai amuzat, cu ochii strălucind. Tu eşti secretul meu sexy. Ar trebui să te întrebi ce-a fost în mintea mea când am avut grijă să fim fotografiaţi sărutându-ne în public.

— Păi...

Privirea mi-a fost imediat atrasă de colajul de pe perete unde se găsea respectiva fotografie, care nu se dezlipise zile întregi de pe blogurile de bârfe.

— Dacă pui problema aşa...

Gideon începu să râdă, iar sunetul acesta mi se răspândi prin vene într-un val fierbinte.

— Te-am prezentat câtorva prieteni când am ieşit împreună.

— A!

Eu crezusem că toate persoanele pe care le întâlnisem la evenimente erau parteneri de afaceri.

— Dar nu-i deloc o idee proastă să te păstrez doar pentru mine.

I-am aruncat o privire, gândindu-mă la poziţia pe care o adoptasem în timp ce ne contraziceam pe motivul plecării mele la Las Vegas, în loc de Phoenix.

— De ce nu se poate să fii *tu* cel care aşteaptă, gol, să fie călărit?

— Păi atunci unde ar mai fi distracţia?

L-am împins, iar el m-a luat în poală, râzând.

Nu-mi venea să cred că-l văd într-o dispoziţie atât de luminoasă; mă întrebam ce anume îl făcuse aşa. Aruncasem o privire spre monitor, însă tot ce văzusem era un tabel din care nu pricepusem o iotă şi un e-mail pe jumătate scris. Dar era ceva schimbat la el şi asta îmi plăcea.

— Ar fi o plăcere, îmi şopti el, cu buzele lipite de gâtul meu, să mă plimb gol, cu o ditamai erecţie, ia tu să mă călăreşti oriunde ţi-ar veni s-o faci.

Imaginea pe care mi-o evocă astfel îmi făcu păsărica să se înfioare.

— Mă faci să mă excit.

— Bine, pentru că îmi place când eşti aşa.

— Prin urmare, am zis, pe un ton meditativ, dacă fantezia mea e să te văd că asiguri non-stop servicii de armăsar...

— Mie mi se pare că e realitatea însăşi.

L-am muşcat uşor de maxilar, făcându-l să mârâie:

— Vrei să joci dur, îngeraş?

— Vreau să ştiu care e fantezia ta.

Gideon mă aşează şi mai bine în poala lui.

— Tu.

— Ar fi şi cazul.

— Într-un leagăn, continuă el, zâmbind larg.

— Ce?

— Un leagăn sexual, Eva. Cu fundul tău minunat pe un leagăn, cu picioarele prinse în suporturi şi desfăcute larg, cu păsărica ta perfectă udă, aşteptându-mă, explică el, făcând cu mâna cercuri seducătoare în partea de jos a spatelui meu. Să fii întru totul în voia mea şi să nu poţi face nimic altceva decât să te umpli toată de sperma mea. Ţi-ar plăcea la nebunie.

Mi l-am închipuit stând în picioare între picioarele mele, gol, strălucind de sudoare, cu bicepşii şi pectoralii jucându-i pe sub piele în timp ce mă legăna înainte şi-napoi, făcându-mă să alunec în şi din mădularul lui uluitor.

— Mă vrei neajutorată.

— Te vreau legată. Şi nu doar în exterior. Mă străduiesc s-o fac şi în interior.

— Gideon...

— N-o să te duc niciodată acolo unde nu poţi ajunge, îmi făgădui el, cu ochii strălucindu-i ca focul în semiîntuneric. Dar o să te duc până la limită.

Am început să mă foiesc, în acelaşi timp excitată şi tulburată de gândul de a renunţa atât de mult la controlul meu.

— De ce?

— Pentru că vrei să fi a mea şi eu vreau să te posed. Să ajungem acolo.

Şi-şi strecură mâna pe sub tricoul meu, prinzându-mi sânul în palmă, iar degetele lui începură de îndată să-mi rotească sfârcul, să tragă de el, aruncându-mi trupul în flăcări.

— Ai mai făcut-o vreodată? l-am întrebat, cu răsuflarea întretăiată. Faza cu leagănul?

Chipul lui deveni deodată o carte închisă.

— Nu mai pune asemenea întrebări!

— Eu doar...

Dar el îmi astupă gura cu a lui, muşcându-mi buza de jos, după care îşi înfipse limba în gura mea, prinzându-mă de păr ca să mă ţină cum dorea. Era, incontestabil, un act de dominaţie. Mă simţeam cuprinsă de o foame atotputernică de el, de o nevoie de el pe care n-o puteam ţine în frâu, împotriva căreia nu puteam lupta. Am gemut, săgetată de o durere în piept la gândul că el ar putea irosi atâta timp şi eforturi numai ca să obţină plăcerea de la altcineva.

Mâna lui mi se strecură între picioare, strângâdu-mă de păsărică. Am tresărit, luată pe nepregătite de atacul lui. El mă linişti cu un murmur uşor, iar apoi începu să mă maseze, frecându-mi clitorisul cu îndemânarea-i incredibilă, de care ajunsesem atât de dependentă.

Deodată, încetă să mă mai sărute şi, prinzându-mă de spate, mă făcu să mă arcuiesc şi să ajung astfel cu sânii în dreptul gurii lui. Mă muşcă de sfârc, prin tricou, după care prinse între buze bobocul care mă durea, începând să-l sugă cu atâta putere, că-i simţeam atingerea până în cel mai ascuns cotlon al fiinţei mele.

Eram asediată, iar creierul meu făcuse scurtcircuit, în timp ce dorinţa urca în mine ca o arteziană. Degetele lui se

strecurară pe sub margine lenjeriei, ca să-mi atingă clitorisul, iar atingerea pielii lui era exact ceea ce îi doream.

— Gideon!

El îşi înălţă capul, sorbindu-mă cu ochii-i întunecaţi, în timp ce mă aducea la orgasm. Am început să ţip, cutremurată, căci descărcarea de tensiune, după atâtea zile de abstinenţă, era aproape insuportabilă. El însă nu-mi dădu drumul. Continuă să-mi frece sexul, până când mi-am dat drumul din nou, până când tot corpul mi se scutură, tremurând violent, şi mi-am strâns picioarele, ca să opresc asaltul.

După ce şi-a retras mâna, m-am aplecat, moale ca o cârpă, cu respiraţia întretăiată. M-am agăţat toată de el, cu faţa ascunsă lângă gâtul lui, pe care i-l înconjuram cu braţele. Simţeam că inima îmi crescuse efectiv în piept. Tot ceea ce simţeam pentru el, tot chinul, toată iubirea mă copleşea. M-am agăţat cu unghiile de el, încercând să ajung şi mai aproape.

— Şşş! mă linişti el, strângându-mă în braţe, mai să mă sufoce. Pui totul la îndoială şi te înnebuneşti singură.

— Urăsc asta, am şoptit. N-ar trebui să fiu atât de disperată după tine. Nu-i sănătos.

— Aici te înşeli.

Îi simţeam inima bătându-i cu putere în urechea mea.

— Şi eu îmi asum responsabilitatea pentru asta. Am preluat conducerea în câteva privinţe, dar ţi-am lăsat-o ţie în altele. Iar asta te-a făcut să fii confuză, îngrijorată. Îmi pare rău, îngeraş. O să fie mai uşor dacă mergem mai departe.

M-am dat puţin în spate, ca să-i pot privi chipul. Mi s-a oprit o secundă răsuflarea când ochii ni s-au întâlnit, iar el mi-a întors privirea fără să clipească. Am înţeles astfel diferenţa – în el era acum ceva calm, de-a dreptul senin. Iar când am văzut asta m-am liniştit şi eu, ca prin farmec. Respiraţia mi s-a calmat, redevenind egală, iar anxietatea aproape că a dispărut.

— Aşa-i mai bine, zise el, sărutându-mă pe frunte. Voiam să aştept weekendul ca să vorbim, însă e bine şi acum. O să ajungem la o înţelegere. Şi, din clipa când o punem în practică, n-o să mai fie cale de-ntors. Înţelegi?

— Încerc, am răspuns, înghiţind nodul din gât.

— Tu ştii cum sunt eu. Ai văzut cele mai rele părţi ale mele. Iar noaptea trecută, ai spus că mă vrei oricum. Aşteptă o clipă, ca să încuviinţez din cap, apoi continuă: Acolo am dat-o în bară. N-aveam încredere în tine să iei decizia asta, deşi ar fi trebuit. Dar, pentru că n-am avut încredere, mi-am luat prea multe precauţii. Trecutul tău mă sperie, Eva.

Gândul că Nathan ar putea, fie şi indirect, să-l smulgă pe Gideon de lângă mine era atât de dureros, că mi-am strâns genunchii la piept.

— Nu-i da puterea asta!

— N-o s-o fac. Iar tu trebuie să-ţi dai seama că nici o întrebare nu are doar un singur răspuns. Cine spune că eşti prea disperată după mine? Cine spune că nu-i sănătos? Nu tu. Eşti nefericită pentru că te înfrânezi prea mult.

— Bărbaţii nu...

— Lasă prostiile! Nici unul dintre noi nu e o fiinţă obişnuită. *Şi asta e-n regulă*. Redu la tăcerea glasul ăla din capul tău care te înnebuneşte. Ai încredere în mine că ştiu ce ai nevoie, chiar şi atunci când crezi că mă înşel. Şi atunci o să am şi eu încredere în hotărârea ta de a fi cu mine, în ciuda defectelor pe care le am. Ai înţeles?

Mi-am muşcat buza de jos, ca să-i ascund tremurul, şi am dat din cap a încuviinţare.

— Nu pari prea convinsă, zise el, încetişor.

— Mă tem că o să mă pierd în tine, Gideon. Mi-e groază să nu pierd acea parte din mine pe care m-am străduit din greu să mi-o recapăt.

— N-o să permit niciodată să se întâmple aşa ceva, îmi promise el, cu îndârjire. Ceea ce vreau este să ne simţim amândoi în siguranţă. Ceea ce împărtăşim noi doi n-ar

trebui să ne secătuiască în halul ăsta, dimpotrivă, ar trebui să fie fundamentul tare ca stânca pe care să ne sprijinim amândoi.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi la acest gând.

— Asta şi vreau, am şoptit, atât de mult!

— Şi asta o să-ţi dau, îngeraş, mă asigură Gideon, aplecându-şi capul cu plete negre şi sărutându-mă uşor pe buze. Aşa o să fac, şi pentru mine, şi pentru tine. Iar tu o să mă laşi s-o fac.

— Lucrurile par să meargă mai bine săptămâna asta, remarcă doctorul Petersen când eu şi Gideon am ajuns la el, pentru şedinţa de terapie de joi.

Stăteam unul lângă altul, mână în mână. El îmi mângâia încheietura cu degetul mare, iar eu îi zâmbeam, simţindu-mă liniştită datorită acestui contact.

Doctorul Petersen dădu la o parte husa de protecţie de pe tableta lui şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă.

— Vreţi să discutăm despre ceva anume?

— Marţi a fost o zi grea, am început eu, calmă.

— Îmi închipui. Haideţi să vorbim despre noaptea de luni! Eva, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre cum mă trezisem din coşmarul meu şi descoperisem că sunt înlănţuită în coşmarul lui Gideon. I-am relatat tot ce se petrecuse în noaptea aceea şi în ziua următoare.

— Prin urmare, acum dormiţi separat? se interesă doctorul Petersen.

— Da.

— Cât de des ai coşmaruri? mă întrebă el.

— Rar. Înainte să-l întâlnesc pe Gideon, nu mai avusesem unul de aproape doi ani.

Am observat că doctorul îşi ia stylusul şi începe să scrie cu repeziciune, iar în seriozitatea lui era ceva care m-a neliniştit.

— Îl iubesc, am rostit pe neaşteptate.

Am simţit cum Gideon se crispează lângă mine.

Doctorul Petersen înălţă capul, ca să mă studieze. Privirea i se plimba de la mine la Gideon şi înapoi.

— Nu mă îndoiesc. Ce te-a făcut să spui asta, Eva?

Am dat din umeri, stânjenită, cât se poate de conştientă de privirea lui Gideon aţintită pe profilul meu.

— Vrea să aibă aprobarea ta, spuse Gideon, mohorât.

Vorbele lui mă zgâriară dureros, ca un şmirghel.

— Aşa este? mă întrebă doctorul Petersen.

— Nu.

— La naiba, cum să nu fie! Duritatea din vocea lui Gideon era foarte vizibilă.

— Ba nu e, l-am contrazis, deşi avusesem nevoie să-l aud c-o spune cu voce tare, ca să pricep. E... pur şi simplu ăsta e adevărul. Aşa simt. Apoi m-am uitat la doctorul Petersen. Trebuie să facem lucrurile să meargă. O să facem lucrurile să meargă, am subliniat. Pur şi simplu, vreau să ştiu că eşti de partea noastră. Vreau să ştiu că înţelegi că eşecul nu e o opţiune.

— Eva, zâmbi el cu bunătate. Tu şi cu Gideon aveţi o mulţime de lucrat, însă, cu siguranţă, nu sunt greutăţi insurmontabile.

Eu am oftat adânc, uşurată.

— Îl iubesc, am repetat, dând hotărâtă din cap.

Gideon sări brusc în picioare, strângându-mă puternic de mână.

— Te rog să ne scuzi o clipă, domnule doctor.

Confuză şi puţin îngrijorată, m-am ridicat şi l-am urmat în zona de recepţie, unde nu se afla nimeni. Recepţionera doctorului Petersen plecase deja, şi el nu mai avea alte programări după noi. Ştiam de la mama că aceste programări de seară costau mai mult şi-i eram recunoscătoare lui Gideon că voia să plătească pentru ele nu o dată, ci de două ori pe săptămână.

Uşa se închise în spatele nostru şi m-am întors cu faţa la el.

— Gideon, jur că nu e...

— Taci!

Şi îmi luă faţa în mâini şi începu să mă sărute, cu blândeţe, dar din ce în ce mai profund.

Eram atât de uluită, că mi-a trebuit ceva timp să-mi strecor mâinile pe sub sacoul lui şi să-i cuprind mijlocul. Iar când limba lui mi-a pătruns adânc în gură, nu mi-am putut opri un geamăt.

El se dădu înapoi şi atunci l-am privit. Aveam în faţa ochilor acelaşi om de afaceri bestial, într-un costum negru, pe care-l întâlnisem prima oară, însă privirea din ochii lui...

Simţeam că-mi ia gâtul foc.

Forţa şi intensitatea pârjolitoare, patima şi dorinţa. Degetele lui îmi mângâiau delicat tâmplele, obrajii, gâtul. Îmi ridică bărbia şi-şi apăsă iarăşi uşor buzele de ale mele. Nu scosese un sunet, însă nici nu era nevoie. Înţelesesem.

Apoi şi-a împletit degetele cu ale mele şi, în felul acesta, ne-am întors în cabinet.

Capitolul 9

Am trecut în grabă de turnicheţii de securitate de la Crossfire, zâmbind larg la vederea lui Cary, care mă aştepta în hol.

— Bună, l-am salutat, plină de admiraţie faţă de modul în care reuşea să facă nişte blugi tociţi şi un tricou cu anchior să pară foarte scumpe.

— Salutare, străino! Pari fericită.

Îmi întinse mâna şi aşa, mână în mână, am ieşit pe uşile turnante. Arşiţa amiezii mă izbi, aproape ca o barieră fizică.

— Uf, e oribil de cald! Hai să mergem undeva în apropiere! Ce zici de nişte tacos?

— E de bine, hai!

Ne-am îndreptat către micuţul restaurant italian pe care-l descoperisem datorită lui Megumi. Încercam să ascund faţă de el faptul că salutul lui mă făcuse să mă simt tare vinovată. Nu mai trecusem pe acasă de vreo două zile, şi Gideon plănuia să plecăm din oraş în weekend, ceea ce însemna că urmau să mai treacă nişte zile bune până când aveam să petrec iar ceva timp cu Cary. Aşa că pentru mine fusese o uşurare când acceptase să luăm prânzul împreună. Nu voiam să las să treacă prea multă vreme fără să stau de vorbă cu el şi să mă asigur că totul e-n regulă.

— Ai ceva planuri pentru seara asta? l-am întrebat, după ce am dat comanda pentru amândoi.

— Unul dintre fotografii cu care am lucrat dă diseară o petrecere de ziua lui. Mă gândeam să trec un pic pe acolo şi să văd cum merge. Tu tot n-ai renunţat la ideea să te împrieteneşti cu sora şefului tău? întrebă el, legănându-se pe călcâie, pe când aşteptam mâncarea şi cocktailurile margarita.

— Cumnata lui, l-am corectat. Şi a luat bilete la un concert. Mi-a zis că sunt ultima ei speranţă, dar, chiar dacă

n-ar fi aşa, mă gândesc că o să fie simpatic. Cel puţin aşa sper. N-am auzit în viaţa mea de trupa asta, aşa că nu sper decât să nu fie îngrozitor de proşti.

— Cine sunt?

— Six-Ninths. Îţi spune ceva?

Cary făcu ochii mari.

— Six-Ninths? Pe bune? Sunt tari, o să-ţi placă.

Eu am luat băuturile de pe tejghea, Cary a înşfăcat farfuriile cu mâncare şi ne-am croit drum spre o masă.

— Tu ai auzit de ei, Shawna e mare fan. Eu pe unde am fost?

— Sub Cross, sub bucăţica lui tare. Îl iei şi pe el?

— Da.

M-am grăbit să ocup o masă de la care doi oameni de afaceri tocmai se ridicau să plece, fără să-i spun lui Cary despre decizia lui Gideon că nu pot să merg fără el. Ştiam că prietenului meu nu i-ar fi picat deloc bine să audă aşa ceva, iar asta m-a făcut să mă întreb de ce mă supusesem atât de uşor. În general, eu şi cu Cary eram de aceeaşi părere în astfel de situaţii.

— Nu prea-mi vine să cred că lui Cross îi place rockul alternativ, observă Cary, pe când se aşeza graţios pe scaun din faţa mea. Ştie cât de mult îţi place ţie? Şi mai ales cât îţi plac rockerii care cântă aşa ceva?

Am scos limba la el.

— Nu-mi vine să cred că ai pomenit de asta. E poveste veche.

— De ce? Brett era foarte sexy. Te gândeşti vreodată la el?

— Numai ruşinată, am zis eu şi m-am înfipt într-un taco cu carne. Aşa că încerc să nu-mi amintesc.

— Era un tip de treabă, continuă Cary, înainte să ia o gură zdravănă din băutura cu aromă de margarita.

— Nici n-am zis că nu e. Doar că nu era bun pentru mine.

Numai gândul la acea perioadă din viaţa mea, şi era de ajuns ca să mă umple de stânjeneală. Brett Kline era un tip sexy şi avea o voce care mă făcea să mă ud numai la auzul ei, dar, în acelaşi timp, era şi unul dintre exemplele elocvente ale alegerilor nefericite pe care le făcusem în viaţa mea amoroasă, ce fusese atâta timp sordidă.

— Hai să schimbăm subiectul... Ai mai vorbit cu Trey?

— În dimineaţa asta, zise Cary şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

Am aşteptat, răbdătoare, până când, în cele din urmă, el oftă:

— Mi-e dor de el. Mi-e dor să stau de vorbă cu el. E un tip superdeştept, ştii? La fel ca tine. O să vină cu mine la petrecerea din seara asta.

— Ca prieten? Sau ca iubit?

— Mamă, ce bune-s astea! făcu el luând o gură de taco şi amânând puţin răspunsul. Ar trebui să mergem ca doi prieteni, dar, ştii, probabil că o s-o dau în bară şi o să i-o trag. I-am propus să ne întâlnim acolo şi să plece pe urmă acasă, aşa că n-o să fim singuri, dar tot pot să-l înghesui în baie sau în vreun WC de serviciu. N-am putere să mă stăpânesc, şi el nu-mi poate spune nu.

Mă durea inima să-l aud afirmând asta pe un ton atât de descurajat.

— Ştiu cum e, i-am amintit blând.

Aşa fusesem şi eu cândva. Disperată să am o legătură cu cineva.

— De ce nu... ştii tu... de ce nu te ocupi de asta înainte? Poate o să-ţi fie de ajutor.

Pe chipul frumos al lui Cary începu să se lăţească un zâmbet răutăcios.

— Pot să te înregistrez cu asta pentru mesajele mele vocale?

Am aruncat cu şervetul în el, dar l-a prins, râzând.

— Mamă, ce mironosiţă mai eşti câteodată! Îmi place la nebunie.

— Te iubesc. Şi vreau să fii fericit.

— La asta şi lucrez, fetiţo, mă asigură el, sărutându-mi mâna.

— Sunt aici dacă ai nevoie de mine, chiar dacă nu sunt acasă.

— Ştiu, răspunse el, strângându-i mâna, după care îmi dădu drumul.

— Săptămâna viitoare o să stau destul pe acasă. Trebuie să mă pregătesc pentru vizita lui tata.

Am muşcat şi eu din taco şi am început să tropăi de plăcere, de cât era de bun.

— Voiam să te întreb ceva în legătură cu ziua de vineri. Eu trebuie să merg la slujbă, aşa că ai putea să te ocupi tu puţin de el? O să umplu frigiderul cu mâncărurile care-i plac şi o să-i dau şi nişte hărţi ale oraşului, dar...

— Nici o problemă, mă asigură Cary, făcându-i cu ochiul unei blonde drăguţe care trecea pe lângă noi. O să fie pe mâini bune.

— Vrei să mergi cu noi la un spectacol, cât timp e în oraş?

— Drăguţă, eu sunt mereu pe fază, dacă e vorba să-mi petrec timpul cu tine. Zi-mi numai unde şi când, şi eu o să-mi fac cât mai mult timp cu putinţă.

— A! am sărit, grăbindu-mă să înghit îmbucătura pe care o aveam în gură. Mama mi-a spus că ţi-a văzut mutra pe un autobuz, acum vreo două zile.

— Ştiu, zâmbi el. Mi-a trimis o poză pe care o făcuse cu telefonul. Tare, nu?

— Mai mult decât atât. Trebuie să sărbătorim, am zis, furându-i replica tipică.

— Clar că da!

— Uau! Dar ştiu că ai venit cu tot fastul! făcu Shawna, oprită pe trotuarul din faţa complexului de apartamente din Brooklyn unde locuia, cu ochii holbaţi la limuzina de pe stradă.

— Nu eu, am răspuns scurt, uitându-mă la pantalonii ei scurţi roşii şi la tricoul inscripţionat strategic cu Six-Ninths. Îşi ridicase într-o coadă înfoiată părul strălucitor, iar rujul de pe buze se potrivea cu pantalonii. Arăta foarte sexy şi gata de petrecere, aşa că m-am simţit răzbunată cu hainele pe care le alesesem, o scurtă plisată de piele, foarte scurtă, maioul alb şi nişte ghete cu şireturi Doc Martens roşii ca cireaşa.

Gideon, care rămăsese cu spatele, vorbind cu Angus, se întoarse acum spre noi, iar eu m-am simţit la fel de mută de uimire ca în clipa în care îl zărisem prima dată, după ce făcuse un duş şi se schimbase. Purta nişte blugi largi şi negri şi un tricou negru simplu, la care adăugase o pereche de ghete negre, iar această combinaţie de casual şi serios arăta pe el atât de înnebunitor de sexy, că-mi venea să-i sar direct în braţe. O fi fost el Domnul Întunecat şi Primejdios în costum, dar era de zece ori mai întunecat şi mai primejdios când se pregătea să petreacă. Părea mai tânăr şi era atât de minunat, că-mi lăsa gura apă.

— Măiculiţă, zi-mi că ăsta-i pentru mine! şopti Shawna, strângându-mi mâna ca într-o menghină.

— Hai, hai, că ai şi tu unul. Ăsta-i al meu.

Şi ce fior mă cuprinse când am rostit aceste cuvinte! Era al meu, puteam s-o afirm cu voce tare, să-l ating, să-l sărut. Şi mai târziu, să fac sex cu el până la istovire. O, da...

Ea începu să râdă, văzându-mă cum încep să ţopăi, nerăbdătoare.

— Bine, bine. O să mă prezint singură.

Am făcut onorurile, după care am aşteptat-o să intre prima în limuzină. Tocmai mă pregăteam să urc şi eu, când am simţit mâna lui Gideon care mi se strecura pe sub fustă, apucându-mă de fund. El se lipi de mine şi-mi şopti la ureche:

— Să ai grijă să stau în spatele tău când te apleci, îngeraş, altfel îţi dau bătaie la funduleţul ăsta frumos.

Eu am întors capul, frecându-mi obrazul de al lui.

— Mi s-a terminat ciclul.

— Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme? mormăi el, înfigându-şi degetele în carnea de pe şoldul meu.

— Am întârziat un pic răsplata, campionule, am zis, preluând o propoziţie cu care mă chinuise şi el cândva. Am pufnit în râs când l-am auzit bodogănind şi m-am aşezat pe banchetă, lângă Shawna.

Angus se aşează la volan, şi am pornit cu toţii. Pe drum am desfăcut o sticlă de şampanie Armand de Brignac. Până am ajuns la Tableau One – un restaurant new fusion nou şi foarte la modă, în faţa căruia aştepta o mulţime impresionantă şi din care muzica energizantă se revărsa până în stradă –, combinaţia dintre şampanie şi privirea pofticioasă a lui Gideon aţintită asupra marginii fustei mele, ce friza indecenţa, mă făcuse să mă simt ameţită.

Shawna se aplecase să se uite pe fereastră şi se holba cu ochii cât cepele la geamurile fumurii.

— Doug a vrut să mergem aici înainte să plece, dar lista de aşteptare era făcută pe două luni înainte. Poţi veni aici pur şi simplu, dar aştepţi ore întregi şi n-ai nici o garanţie că o să prinzi un loc.

Angus deschise portiera limuzinei şi ne ajută să ieşim, mai întâi pe ea, apoi pe mine. Gideon ne ajunse din urmă şi mă luă de braţ de parcă ne-am fi dus la o gală, nu la un concert rock. Am intrat în restaurant atât de repede, iar managerul ne-a urat bun venit atât de exuberant, că m-am uitat la Gideon şi i-am mimat fără glas: „E unul din restaurantele tale?“

— Da, în parteneriat.

M-am mulţumit să oftez, împăcată cu inevitabilul.

— Prietenul tău vine şi el la cină?

— A ajuns deja, mi-l arătă Gideon, cu un semn uşor din cap.

I-am urmărit privirea şi am zărit un bărbat atrăgător, ce purta nişte blugi albaştri şi un tricou cu Six-Ninths. Poza pentru o fotografie, încadrat de două femei frumoase. Îi

zâmbi larg celui care făcea fotografia cu un telefon, după care făcu un semn cu mâna spre Gideon şi se despărţi de persoanele cu care era.

— Uau, Dumnezeule! Shawna începuse să ţopăie. Ăsta e Arnoldo Ricci! E proprietarul restaurantului ăstuia! Are şi un show pe postul Food Network!

Gideon mă eliberă pentru o clipă ca să dea mâna cu Arnoldo, bătându-se pe spate cu gesturile pe care le fac între ei bărbaţii care sunt prieteni foarte apropiaţi. Apoi mă prezentă:

— Iubita mea, Eva Tramell.

I-am întins mâna, iar Arnoldo mi-a înşfăcat-o, m-a tras spre el şi m-a sărutat direct pe gură.

— Hei, marş de-aici! se răsti Gideon, trăgându-mă în spatele lui.

Arnoldo rânji cu gura până la urechi, cu ochii scăpărând de amuzare.

— Şi cine e această apariţie? se interesă el, întorcându-se către Shawna şi ducându-i mâna la buze.

— Shawna, el va fi însoţitorul tău, Arnoldo Ricci, *dacă* reuşeşte să supravieţuiască acestei cine, îl prezentă Gideon pe prietenul său, încruntându-se la el în semn de avertisment. Arnoldo, Shawna Ellison.

Fata pur şi simplu strălucea.

— Prietenul meu este un mare fan al tău, ca şi mine. A gătit într-o zi reţeta ta de lasagna şi a fost ab-so-lut mor-ta-lă.

— Gideon mi-a spus că iubitul tău e acum în Sicilia, spuse Arnoldo, în vocea căruia se ghicea un accent delicios. Sper să găseşti ceva timp să mergi şi tu în vizită acolo cu el.

Eu l-am ţintuit de îndată cu privirea pe Gideon, căci ştiam cât se poate de bine că nu-i dădusem deloc informaţia asta despre prietenul Shawnei. El îmi susţinu privirea cu o falsă inocenţă şi un zâmbet aproape imperceptibil.

Am clătinat din cap, exasperată, însă nu puteam să neg că avea să fie o noapte pe care Shawna n-avea s-o uite

niciodată.

Cina a trecut ca un vis. Ne-am bucurat cu toţii de mâncarea excelentă şi de vinurile fine. Tocmai ştergeam farfuria după o prăjitură zabaione cu zmeură, absolut minunată, când l-am surprins pe Arnoldo, care se uita la mine cu un zâmbet larg.

— *Bellissima,* mă lăudă el. E întotdeauna o plăcere să văd o femei cu un apetit sănătos.

M-am înroşit, uşor stânjenită. N-aveam ce face; chiar îmi plăcea mâncarea.

Gideon se rezemase cu mâna de spătarul scaunului meu şi începuse să se joace cu părul meu de pe ceafă. Cu cealaltă mână, îşi ridică la gură paharul cu vin roşu şi, în clipa în care se linse pe buze, am ştiut că se gândea la cum m-ar gusta pe mine. Dorinţa lui umplea de scântei aerul dintre noi. Fusesem sub vraja lui tot timpul cinei.

Pe sub masă, i-am căutat penisul prin blugi şi i l-am strâns în mână. Era pe jumătate întărit, dar se făcu tare ca piatra într-o clipă, dar nici un semn exterior nu-i trăda excitarea.

Şi nu m-am putut împiedica să iau asta drept o provocare.

Am început să-i mângâi mădularul, atentă în acelaşi timp să fac mişcări cât mai încete şi mai uşoare, ca să nu fiu descoperită. Spre încântarea mea, Gideon continua să discute fără ca vocea să-i tremure ori ca expresia să i se schimbe. Controlul lui mă excita şi mă făcea tot mai îndrăzneaţă. Mi-am îndreptat mâna spre nasturii blugilor, aţâţată de gândul că-l voi elibera şi că-l voi atinge direct pe piele.

Gideon mai luă o gură de vin, după care lăsă jos paharul.

— Numai tu, Arnoldo, zise el scurt, ca răspuns la o remarcă a prietenului său.

Şi mă prinse de încheietură exact în clipa când trăgeam de nasturele de sus de la blugii lui. Îmi ridică mâna şi o duse la buze, cu un gest ce părea o dovadă de afecţiune

făcută fără să se gândească. Însă muşcătura rapidă pe care mi-o aplică pe deget mă luă prin surprindere şi-mi smulse un geamăt uşor.

Arnoldo zâmbi; era zâmbetul ştiutor şi uşor ironic pe care un bărbat singur i-l rezervă altuia, care a fost prins în mrejele unei femei. Spuse apoi ceva în italiană, iar Gideon îi răspunse, pronunţând cuvintele fluid şi sexy, pe un ton sec. Arnoldo îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

M-am lăsat pe spate, grozav de încântată să-l văd pe Gideon atât de relaxat, bucurându-se de viaţă. El aruncă o privire la farfuria mea goală, iar apoi la mine.

— Eşti gata?

— Evident.

Abia aşteptam să văd cum va fi restul serii, câte faţete noi ale lui Gideon aveam să descopăr, pentru că iubeam omul din el la fel de mult cât îl iubeam pe puternicul om de afaceri în costum sobru, pe iubitul dominator din patul meu, pe copilul distrus care nu-şi putea ascunde lacrimile şi pe partenerul plin de tandreţe care mă ţinuse în braţe în timp ce plângeam.

Era atât de complex şi, în continuare, un mare mister pentru mine. Abia dacă zgâriasem puţin suprafaţa a ceea ce era cu adevărat, dar asta nu mă împiedica să mă afund tot mai mult în iubirea pentru el.

— Tipii ăştia sunt buni! strigă Shawna, când trupa din deschidere atacă năvalnic al cincilea cântec.

Ne ridicaserăm de la locurile noastre după al treilea, croindu-ne drum prin mulţimea ce ţopăia, până la gardurile care delimitau scaunele de grămada dezlănţuită din faţa scenei. Gideon mă împresurase, braţele lui ţinându-mă ca într-o colivie, căci se prinsese cu mâinile de gard. Mulţimea se înghesuia în noi, împingându-ne înainte, dar corpul lui mă ţinea la adăpost de înghionteli, iar Arnoldo, lângă noi, făcea la fel cu Shawna.

Eram sigură că Gideon ne-ar fi putut găsi nişte locuri mult mai bune, dar nu fusese nevoie să-i spun că felul în care Shawna făcuse rost de biletele ei, rezervate doar fanilor, şi faptul că ea ne invitase pe noi însemnau că locurile pe care ni le dăduse ea erau unica opţiune. Îl iubeam pentru că înţelesese asta şi pentru că se lăsase dus de mulţime.

Am întors capul să-l privesc.

— Şi trupa asta are contract cu Vidal?

— Nu. Dar îmi plac.

Eram tare încântată că-i plăcea spectacolul. Mi-am ridicat braţele în aer şi am început să ţip, umplându-mă de energia mulţimii şi de ritmul frenetic. Dansam în cercul făcut de braţele lui Gideon, lac de sudoare, cu sângele fierbând în vene.

La terminarea părţii de deschidere, echipele de scenă s-au pus îndată pe treabă, desfăcând echipamentele şi pregătind scena pentru Six-Ninths. Recunoscătoare pentru seara asta, pentru bucuria ei, pentru cât era de minunat că mă pot dezlănţui împreună cu omul iubit, m-am întors şi mi-am aruncat braţele în jurul gâtului lui Gideon, lipindu-mi cu putere buzele de ale lui.

El mă ridică în braţe, făcându-mă să-l încolăcesc cu picioarele, şi-mi astupă gura cu un sărut pătimaş. Mădularul îi era tare şi lipit strâns de mine, ispitindu-mă să mă frec de el. În jurul nostru, spectatorii fluierau şi strigau chestii care începeau de la „Luaţi-vă o cameră!“ până la „Trage-i-o, omule!“ dar nu-mi păsa şi nici lui Gideon, care părea la fel de răpit de nebunia senzuală. Mâna pe care mi-o ţinea pe fund mă rotea deasupra erecţiei lui, în timp ce cealaltă mi se înfipsese în păr, ţinându-mă cum voia, în timp ce mă săruta ca şi cum nu s-ar fi putut opri, ca şi cum ar fi fost flămând după mine.

Gurile noastre deschise se căutau cu disperare. El îşi înfigea limba în gura mea, adânc şi repede, făcând sex cu gura mea. Eu îl sorbeam şi mai adânc, lingându-l, gustându-

l, gemând sub patima lui de nepotolit. Îmi sugea limba, încercuind-o cu buzele, alunecând pe ea. Era prea mult. Eram udă toată şi tânjeam dureros după mădularul lui, aproape înnebunită de nevoia de a-l simţi cum mă umple.

— O să mă faci să-mi dau drumul, mârâi el, înainte să-mi prindă cu dinţii buza de jos.

Eram atât de absorbită de el şi de ferocitatea pasiunii lui pentru mine, că abia dacă mi-am dat seama când au început să cânte cei de la Six-Ninths. Abia doar când solistul a început să cânte mi-am amintit unde mă aflu.

Şi am îngheţat; mintea mea se zbătea să străbată prin ceaţa dorinţei, ca să înţeleagă ce auzeam. Cunoşteam cântecul. Am deschis ochii, în timp ce Gideon se dădea înapoi. Peste umărul lui, am văzut pancarte scrise de mână, ridicate în aer.

BRETT KLINE E AL MEU! Şi TRAGE-MI-O, BRETT! Şi favorita mea personală: BRETT, M-AŞ NĂPUSTI ASUPRA TA CA MÂNIA DOMNULUI!

La naiba! Ce şanse fuseseră?

Iar Cary ştiuse, fără îndoială. Ştiuse şi nu mă avertizase. Probabil se gândise că mă va amuza la culme să descopăr asta din întâmplare.

Mi-am slăbit strânsoarea picioarelor pe talia lui Gideon şi el mă dădu jos, apărându-mă cu trupul lui de fanii înnebuniţi. M-am întors spre scenă, simţind cum stomacul îmi zvâcneşte nebuneşte. Fără nici o îndoială, la microfon era Brett Kline, iar vocea lui groasă, puternică şi teribil de senzuală se scurgea pe deasupra miilor de oameni care veniseră să-l vadă în acţiune. Părul scurt îi era platinat şi aranjat cu ţepi, iar pe trup îmbrăcase o pereche de pantaloni cargo oliv şi un tricou mulat negru. Era imposibil să văd din locul unde mă aflam, dar ştiam că ochii lui erau de un verde strălucitor, ca de smarald, chipul avea o frumuseţe aspră, iar zâmbetul lui cuceritor dădea la iveală o gropiţă care le înnebunea pe femei.

Mi-am luat cu greu ochii de la el, ca să mă uit la ceilalţi membri ai echipei, şi i-am recunoscut pe toţi. Însă în San Diego nu-şi spuneau Six-Ninths. Pe atunci se numeau Captive Soul şi mă întrebam ce-i făcuse să-şi schimbe numele.

— Sunt buni, nu-i aşa? mă întrebă Gideon cu gura lipită de urechea mea, ca să-l pot auzi. Se ţinea cu o mână de gard, iar cu cealaltă îmi cuprinsese talia, ţinându-mă lipită strâns de el, în timp ce se mişca în ritmul muzicii. Combinaţia dintre corpul său şi vocea lui Brett mă ducea dincolo de culmile nebuniei în dorinţa mea de sex.

Am închis ochii, concentrându-mă pe bărbatul din spatele meu şi pe încântarea stranie ce mă cuprindea de fiecare dată când îl ascultam cântând pe Brett. Muzica îmi zvâcnea în vene, scoţând la iveală amintiri – unele bune, altele rele. Mă legănam în braţele lui Gideon, inundată de dorinţă. Eram dureros de conştientă de patima lui. Se revărsa din el ca un val de arşiţă, scufundându-se în mine, făcându-mă să tânjesc atât de tare după el, până când şi distanţa fizică dintre noi deveni dureroasă

I-am luat mâna cu care mă ţinea de mijloc şi i-am dus-o în jos.

— Eva! exclamă el, cu glas răguşit de dorinţă.

Toată seara îl ţinusem într-o stare de excitare, din clipa în care-l anunţasem că mi s-a terminat menstruaţia, prin felul în care îl masturbasem pe sub masă la restaurant, până la sărutul pârjolitor din timpul pauzei. El mă apucă de coapsa dezgolită şi mă strânse.

— Desfă-ţi picioarele!

Mi-am sprijinit piciorul stâng de gard. Capul mi-a căzut pe spate, pe umărul lui şi, într-o clipită, mâna i s-a strecurat sub fusta mea. Mă lingea pe ureche, respirând puternic şi repede. L-am simţit la fel de bine pe cât l-am auzit gemând, în momentul în care a descoperit cât sunt de udă.

Cântecele se amestecau unul cu altul. Gideon îmi freca sexul, prin boxerii pe care-i purtam, mai întâi cu mişcări

circulare, apoi verticale. Şoldurile îmi zvâcneau în ritmul atingerilor lui, iar fundul mi se împingea în penisul lui, pe care-l simţeam tare, foarte excitat. Aveam să mă las dusă de valul orgasmului chiar acolo, la numai câţiva centimetri de mulţimile de spectatori, pentru că asta îmi făcea Gideon, atât de nebuneşte mă făcea să-l doresc. Când îşi punea mâinile pe mine, când atenţia lui era concentrată doar la mine, nimic nu mai avea importanţă.

— Aşa, îngeraş, şopti el, în timp ce-mi dădea chiloţii la o parte, penetrându-mă cu două degete. O să i-o trag câteva zile păsăricii tale minunate.

Eram înghiontiţi din toate părţile de oameni, muzica ne bubuia în urechi, iar intimitatea ne era asigurată numai pentru că nimeni nu se uita la noi; Gideon îşi vârâse adânc degetele în sexul meu, de-a dreptul inundat, şi nu şi le mai mişca. Penetrarea adâncă, imobilă, mă înnebunea. Am început să-mi rotesc şoldurile în mâna lui, încercând să ajung la orgasmul pe care mi-l doream cu atâta disperare.

Apoi, când se termină cântecul, toate luminile se stinseră. Mulţimea vuia, ascunsă în întuneric. Aerul zumzăia de aşteptare, tot mai puternic, până când corzile chitarei sparseră liniştea. Începură să se audă ţipete, urmate de strălucirea flăcăruilor brichetelor, care transformase mulţimea în mii şi mii de licurici.

Lumina unui reflector inundă scena, dezvăluindu-l privirilor pe Brett, aşezat pe un scaun de bar. Îşi dăduse jos tricoul şi bustul îi strălucea de sudoare. Avea pieptul tare, frumos modelat, iar muşchii abdominali ieşeau în evidenţă. În timp ce-şi ajusta înălţimea microfonului, piercingurile de pe sfârcuri îi străluceau, mişcându-se odată cu el. Femeile din public începură să ţipe, iar printre ele se afla şi Shawna, care ţopăia şi fluiera asurzitor.

Le înţelegeam cât se poate de bine. Aşa cum stătea acolo, cu picioarele proptite pe barele scaunului, cu braţele acoperite de tatuaje gri şi negre, Brett arăta teribil de sexy şi cât se poate de apetisant pentru o partidă de sex. În

urmă cu aproape patru ani, timp de şase luni, mă coborâsem până acolo încât făcusem tot posibilul să-l văd cât mai mult timp gol, atât de îndrăgostită de el, atât de disperată să fiu iubită, că mă mulţumeam cu cele mai mici resturi pe care mi le arunca.

Gideon începuse să-şi mişte degetele în mine, intrând şi ieşind. Basul bubuia. Iar Brett începu să cânte un cântec pe care nu-l mai auzisem niciodată; fredona cu o voce joasă, plină de sentiment, iar cuvintele se auzeau cum nu se poate mai clare. Avea glasul unui înger căzut. Ameţitor. Seducător. Iar chipul şi trupul său nu făceau decât să mărească ispita.

Fată de aur, eşti aici.
Cânt pentru mulţime, muzica e tare.
Trăiesc în vis, am ajuns sus,
Dar te zăresc acolo, cu soarele în păr,
Şi sunt gata să fug, sunt disperat să plec.

Fată de aur, eşti aici.
Dansezi pentru mulţime, muzica e tare.
Te doresc şi înnebunesc, privirea nu mi-o pot întoarce.
Mai târziu, o să cazi în genunchi. O să rogi, o să mă implori.
Şi pe urmă o să te duci, iar eu numai trupul tău îl ştiu.

Fată de aur, unde ai fugit?
Nu eşti acolo, cu soarele în păr.
Te-aş fi putut avea în bar sau pe bancheta maşinii
Dar sufletul tău n-a fost al meu. Mă prăbuşesc.
O să-ţi cad în genunchi, o să te rog, o să te implor.

Te rog, nu pleca! Mai sunt atâtea pe care vreau să le ştiu.
Eva, te rog, sunt în genunchi!

Fată de aur, unde te-ai dus?
Cânt pentru mulţime, muzica e tare.
Şi tu nu eşti acolo, cu soarele-n păr.
Eva, te rog, sunt în genunchi.

Luminile se stinseră. Muzica se pierdea, iar spectatorii erau încremeniţi. Apoi luminile se aprinseră din nou, în explozia bateriilor. Reflectoarele luminau nebuneşte, iar spectatorii o luaseră razna.

Eu, însă, nu auzeam decât vuietul din urechile mele, inima mi se strânsese şi eram atât de ameţită, că mă clătinam pe picioare.

— Cântecul ăsta, şopti Gideon la urechea mea, în timp ce mă penetra violent cu degetele, cântecul ăsta mă face să mă gândesc la tine.

Îşi apăsase palma pe clitorisul meu, masându-l, până când am ajuns la un orgasm atât de puternic, că simţeam că sunt pierdută într-un uragan. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am început să ţip, tremurând toată în braţele lui. Aşa, agăţată strâns de gardul din faţa mea, m-am lăsat dusă de valul de neoprit al plăcerii care pulsa în mine.

La sfârşitul spectacolului, nu-mi stătea gândul decât la cum să pun mâna pe un telefon şi să-l sun pe Cary. În timp ce aşteptam ca mulţimea să se mai risipească, m-am lăsat moale pe Gideon, profitând de puterea braţelor lui care mă protejau.

— Te simţi bine? mă întrebă el, mângâindu-mă pe spate.

— Da, am minţit.

Sincer, habar n-aveam cum mă simţeam. N-ar fi trebuit să aibă nici o importanţă că Brett scrisese un cântec despre mine în care povestea noastră de sex fără implicaţii era zugrăvită într-o altă lumină. Eu iubeam pe altcineva.

— Şi eu vreau să plecăm, îngeraş, şopti Gideon. Mor de poftă să fiu în tine. Abia mai pot gândi.

— Atunci, hai să ieşim, am zis, vârându-mi mâinile în buzunarele blugilor săi.

— Am acces în culise, spuse el şi mă sărută pe nas când mi-am ridicat capul ca să-l privesc. Nu trebuie să le spunem şi lor, dacă vrei mai degrabă să plecăm.

Am cântărit serios în minte ceea ce-mi spunea. La urma urmelor, seara asta fusese excelentă până acum, datorită lui Gideon. Dar ştiam că probabil mai târziu m-ar fi ros remuşcarea dacă nu le-aş fi oferit lui Shawna şi lui Arnoldo – care era şi el fan Six-Ninths – ceva de care aveau să-şi amintească toată viaţa. Şi aş fi minţit dacă n-aş fi recunoscut că voiam să-l văd pe Brett un pic mai îndeaproape. Nu voiam să fiu văzută de el, însă voiam să-l văd eu.

— Nu. Hai să-i ducem acolo!

Gideon mă luă de mână şi li se adresă prietenilor noştri, a căror încântare la auzul veştii primite îmi dădu scuza să spun că făceam totul numai şi numai pentru ei. Aşa că ne-am îndreptat spre scenă, apoi am ieşit printr-o laterală a ei, unde Gideon se opri să discute cu tipul masiv care se ocupa de pază. În timp ce tipul vorbea cu cineva în căşti, Gideon îşi scoase telefonul, cerându-i lui Angus să aducă limuzina în spate. Şi, pe când vorbea, privirile ni se întâlniră, iar focul din ochii lui şi promisiunea plăcerilor îmi tăiară răsuflarea.

— Iubitul tău e total, mi se adresă Shawna, care se uita la Gideon cu o privire aproape de adoraţie. Nu era o privire de pasăre de pradă, ci pur şi simplu plină de admiraţie. Nu-mi vine să cred ce tare a fost seara asta. Îţi rămân datoare vândută pentru asta, adăugă, îmbrăţişându-mă pe neaşteptate. Mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc de invitaţie, am replicat, îmbrăţişând-o la rândul meu.

Un bărbat înalt şi zvelt, cu şuviţe albastre în păr şi ochelari cu rame negre foarte eleganţi se apropie de noi.

— Domnule Cross, îl salută el pe Gideon, nu ştiam că veniţi în seara asta.

— Pentru că nu ţi-am spus.

Şi iubitul meu îi strânse mâna, întinzându-mi-o mie pe cealaltă. I-am prins-o, şi el mi-l prezentă pe Robert Phillips, managerul celor de la Six-Ninths. Pe urmă făcu prezentările pentru Shawna şi Arnoldo, după care ne conduse către culise, unde era mare vânzoleală, iar fanii mişunau de colo-colo.

Dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai vreau să-l văd deloc pe Brett. Îmi fusese tare uşor să uit cum se petrecuseră lucrurile între noi în timp ce îi ascultam cântecul. Era prea uşor să vreau să uit, după ce ascultasem cântecul pe care-l scrisese. Totuşi, acea perioadă din trecutul meu era una cu care nu mă mândream nici pe departe.

— Băieţii sunt chiar aici, spuse Robert, arătându-ne o uşă deschisă, dincolo de care răzbăteau muzică şi râsete răguşite. O să fie tare încântaţi să te cunoască.

Eu m-am oprit brusc şi Gideon se opri şi el, uitându-se la mine mirat. M-am ridicat pe vârfuri şi i-am şoptit:

— N-am nici un chef să-i cunosc Dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc până la baia din culise şi pe urmă la maşină.

— Poţi să aştepţi câteva minute şi pe urmă vin şi eu cu tine?

— N-o să fie nici o problemă, nu-ţi face atâtea griji pentru mine!

El îmi atinse fruntea.

— Te simţi bine? Eşti roşie la faţă.

— Mă simt excelent. O să-ţi arăt cât de excelent de îndată ce ajungem acasă.

Replica asta avu efectul aşteptat, căci îngrijorarea îi dispăru de pe faţă şi zâmbi din nou.

— Atunci o să grăbesc puţin lucrurile. După care i se adresă lui Robert Phillips, arătându-i pe Arnoldo şi Shawna:

Poţi să-i duci tu înăuntru? Am ceva de făcut chiar acum.

— Gideon, serios... am dat să protestez.

— Merg cu tine.

Cunoşteam tonul ăsta, aşa că l-am lăsat să mă conducă până la toaletă, care era cam la vreo zece metri depărtare.

— De-aici mă descurc, campionule.

— Te aştept.

— Atunci n-o să mai plecăm niciodată de aici. Du-te şi fă ce ai de făcut, eu mă descurc.

El mă privi foarte răbdător.

— Eva, nu te las singură.

— Mă descurc, pe bune. Ieşirea e chiar acolo, am replicat, arătând spre hol, către uşile duble deasupra cărora licărea semnul de ieşire şi pe unde muncitorii cărau deja echipamentul. Angus e chiar acolo, nu?

În loc de răspuns, Gideon se rezemă de perete, încrucişându-şi braţele.

— OK, în regulă, fă cum vrei, am cedat eu, ridicând braţele exasperată.

— Începi să înveţi, îngeraş, remarcă el, zâmbind.

Bodogănind, am intrat la toaletă. În timp ce mă spălam pe mâini, am ridicat ochii spre oglindă şi am tresărit. Aveam nişte dâre negre ca de raton în jurul ochilor, căci machiajul mi se dusese de la cât de mult transpirasem, iar pupilele îmi erau întunecate şi dilatate.

— Oare ce-o fi văzând la tine? m-am întrebat în batjocură, gândindu-mă ce bine continua el să arate. Oricât de cald i-ar fi fost, oricât ar fi transpirat, tot arăta bestial, în timp ce eu păream udă şi moale ca o cârpă. Însă, mult mai mult decât cum arătam la exterior, în minte aveam de fapt eşecurile mele personale. Nu puteam să-mi iau gândul de la ele, cel puţin nu atâta timp cât eram în aceeaşi clădire cu Brett.

M-am şters la ochi cu un şerveţel înmuiat în apă, ca să înlătur dârele negre, după care m-am întors în hol. Gideon mă aştepta la câţiva paşi mai încolo, vorbind cu Robert sau,

mai precis, ascultându-l. Managerul trupei era vizibil încântat de ceva.

La vederea mea, Gideon ridică o mână, ca să mă facă să-l aştept câteva minute, dar eu nu voiam să risc. Am arătat spre ieşire, după care m-am întors pe călcâie şi am plecat înainte să mă poată opri. Am trecut în grabă de uşa artiştilor, aruncând doar o privire înăuntru, unde am zărit-o pe Shawna care râdea, cu o bere în mână. Încăperea era aglomerată şi plină de zgomote, iar ea părea că se distrează de minune.

Am ieşit de acolo cu un oftat de bucurie, simţindu-mă incredibil de uşurată. L-am zărit pe Angus, care stătea lângă maşina lui Gideon, la capătul îndepărtat al staţiei de autobuz, i-am făcut cu mâna şi m-am îndreptat spre el.

Mă gândeam la cum fusese seara şi mai că nu-mi venea să cred cât de eliberat de inhibiţii fusese Gideon. Era cu siguranţă la un milion de kilometri depărtare de bărbatul care vorbise despre fuziuni şi achiziţii ca să se bage în patul meu.

Şi abia aşteptam să-l văd gol.

Deodată am tresărit, căci o flăcăruie izbucnise din întuneric, în dreapta mea. M-am oprit fără să vreau şi l-am zărit pe Brett Kline, care ridica un chibrit spre ţigara pe care o avea în gură. Aşa cum stătea, învăluit în întunericul de lângă uşa de ieşire, flacăra care licărea îi mângâia chipul, aruncându-mă înapoi în timp pentru câteva clipe.

El ridică privirea ca să se uite la mine şi rămase încremenit. Ne holbam unul la altul. Inima îmi zvâcni o dată cu putere, într-o combinaţie de încântare şi de teamă. Iar el înjură brusc, pentru că flacăra chibritului îl arsese la degete.

M-am urnit din loc, străduindu-mă să păstrez un mers relaxat, în timp ce mă îndreptam spre Angus şi spre limuzină.

— Hei! Opreşte-te! strigă Brett.

Îl auzeam cum se apropie cu paşi mari şi un val de adrenalină mă invadă. Un muncitor împingea un cărucior plin cu echipamente grele şi eu l-am ocolit, folosindu-l ca pe un paravan ca să mă strecor între două autobuze. M-am lipit cu spatele de unul dintre ele, rămânând în picioare, ascunsă în întuneric şi simţindu-mă laşă, dar ştiind că n-aveam nimic să-i spun lui Brett. Nu mai eram fata pe care o cunoscuse el.

L-am văzut cum trecea grăbit. Am hotărât să aştept, dându-i timp să mă caute şi să renunţe. Eram mai mult decât conştientă că timpul trecea cu repeziciune şi de faptul că Gideon avea să vină să mă caute.

— Eva!

Am tresărit, auzindu-mă strigată pe nume. Am întors capul şi l-am zărit pe Brett, care se apropia din partea opusă. Eu mă uitasem înspre dreapta, dar el venea din stânga.

— Tu eşti, zise el, cu glas răguşit. Aruncă jos ţigara care-i rămăsese în gură şi o strivi cu gheata.

Iar eu m-am trezit că spun ceva ce-mi era familiar:

— Ar trebui să te laşi.

— Îmi tot spui asta, zise el, apropiindu-se cu grijă. Ai văzut spectacolul?

Am dat din cap, plecând în acelaşi timp de lângă autobuz, dând înapoi.

— A fost bestial. Aveţi o muzică excelentă. Mă bucur foarte mult pentru voi.

El se apropia cu fiecare pas pe care eu îl făceam înapoi.

— Speram că o să te regăsesc aşa, la unul dintre concertele noastre. Am avut o mie de idei diferite despre cum o să fie dacă o să te văd.

Nu ştiam ce să răspund. Tensiunea dintre noi era atât de mare, că mi-era greu şi să respir. Atracţia încă nu dispăruse, dar era o nimica toată, în comparaţie cu ceea ce simţeam pentru Gideon. Era doar o biată umbră, dar tot era ceva.

Tot retrăgându-mă, am ajuns iar într-un spaţiu deschis, unde erau mulţi oameni care se agitau în jurul nostru.

— De ce fugi? mă întrebă el.

Acum îl vedeam foarte bine, în lumina care venea de la parcarea din apropiere. Arăta chiar mai bine decât înainte.

— Nu pot... am înghiţit în sec. N-avem nimic să ne spunem.

— Rahat! făcu el, sfredelindu-mă cu privirea. Ai încetat să mai vii pe la mine. N-ai spus un cuvânt, pur şi simplu n-ai mai apărut. De ce?

Mi-am dus mâna spre stomac, ca să scap de nodul pe care-l simţeam în el. Ce-ar fi trebuit să-i spun? „M-am maturizat, în cele din urmă, şi am hotărât că merit ceva mai mult decât să fiu doar una din cârdul de gâsculiţe cărora le-o trăgeai prin toalete, în pauzele din spectacole?“

— De ce, Eva? Între noi era ceva, dar tu pur şi simplu ai dispărut.

Am întors capul, căutându-i cu privirea pe Gideon şi pe Angus, dar nu se vedea nici urmă de ei. Nu era nimeni la maşină.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

Cu o mişcare bruscă, Brett mă apucă de mână, făcându-mă să tresar şi speriindu-mă o clipă cu mişcarea agresivă. Dacă n-ar fi fost atâţia oameni în jurul nostru, probabil că aş fi fost cuprinsă de panică.

— Îmi datorezi o explicaţie, se răsti el.

— Nu e...

Fără de veste, mă sărută. Avea nişte buze incredibil de moi, cu care le pecetlui pe ale mele într-un sărut. Până să-mi dau seama ce se petrece, el mă apucase şi mai strâns de braţe, împiedicându-mă să mă mişc, să-l resping.

Iar pentru o fracţiune de secundă, nici n-am vrut s-o fac.

Ba chiar i-am răspuns la sărut, pentru că încă mă simţeam atrasă de el şi pentru că mi se luase o povară de pe suflet la gândul că probabil fusesem pentru el ceva mai mult decât o bucăţică bună şi fără obligaţii. Avea gust de

cuişoare, mirosea seducător a mascul care depusese efort şi îmi acapară gura cu toată pasiunea unui suflet creator. Era familiar, într-un mod foarte intim.

Dar, în cele din urmă, n-avea nici o importanţă că el încă mai suspina după mine. N-avea nici o importanţă că aveam o istorie, indiferent cât de dureroasă era pentru mine. Nu conta că mă simţeam flatată şi încântată de versurile pe care le scrisese, că după şase luni în care îl văzusem că se dă la alte femei, în timp ce mi-o trăgea în orice loc unde găsea o uşă care se încuia, de fapt el se gândea la mine în timp ce seducea de pe scenă femeile care ţipau isteric după el.

Nimic din toate astea nu conta, pentru că eu îl iubeam nebuneşte pe Gideon Cross, pentru că de el aveam nevoie.

Aşa că m-am zbătut şi am scăpat, deschizând gura după aer...

... şi l-am zărit pe Gideon care se repezise înspre noi, fără să se controleze, azvârlindu-l pe Brett la pământ.

Capitolul 10

M-am clătinat din cauza impactului, cât pe-aci să cad. Cei doi bărbaţi se izbiră de asfalt cu un bubuit care-ţi făcea rău. Cineva strigă ceva. O femeie începu să ţipe. Eu nu eram în stare să fac nimic. Rămăsesem acolo, încremenită, fără să pot scoate un sunet, pradă unui uragan de emoţii.

Gideon se înfipsese în gâtul lui Brett şi-i căra acum pumni în coaste; ai fi zis că e o maşină, tăcută şi de neoprit. Brett icnea la fiecare lovitură, zbătându-se să scape.

— Cross! *Dio mio!*

Am început să plâng când l-am zărit pe Arnoldo. Acesta se repezi la cei doi, dar se dădu în spate când Brett se smuci într-o parte, rostogolindu-se împreună cu Gideon.

Colegii de trupă ai lui Brett îşi făcură drum prin mulţimea care se aduna în jurul autobuzelor, gata să sară la bătaie... până când văzură cu cine se bătea Brett – Omul cu banii, care le susţinea înregistrările.

— Kline, idiotule! exclamă Darrin, bateristul, luându-se cu mâinile de păr. Ce dracu’ te-a apucat?

Brett se eliberă, sări în picioare şi îl împinse pe Gideon, izbindu-l de un autobuz. Însă Gideon, cu palmele prinse una de alta, îl izbi pe Brett în spate ca şi cu o măciucă, făcându-l să se dea înapoi, clătinându-se. Apoi, profitând de avantaj, se dezlănţui iar, lovindu-l cu piciorul şi, fără să-l lase să respire, cu pumnul în stomac. Brett se clătină, încordându-şi muşchii odată cu pumnii, însă Gideon pară lejer lovitura, aplicându-i un upercut care-i azvârli pe spate capul lui Brett.

Dumnezeule!

Gideon nu scotea un sunet, nici când ataca, nici când Brett îi dădu un pumn direct în falcă. Intensitatea tăcută a furiei lui te îngheţa. Simţeam cum musteşte de furie, o vedeam în ochii lui, dar chiar şi în aceste clipe se controla şi

era înnebunitor de metodic. Nu-mi dau seama cum, se deconectase, mintea i se retrăsese într-un loc de unde putea să-şi observe în mod obiectiv corpul lovind cu putere pe altul.

Iar eu eram de vină pentru asta. Eu îl transformasem pe bărbatul tandru, ironic şi jucăuş care mă încântase toată seara în bătăuşul cu sânge-rece, pus pe crimă, care se afla în faţa mea.

— Domnişoară Tramell. Angus mă prinse de cot.

— Trebuie să-l opreşti, l-am rugat disperată.

— Te rog să mergi în limuzină.

— Poftim? Mi-am întors privirea, văzând că lui Brett îi curgea sânge din nas. Nimeni nu intervenea. Ai înnebunit?

— Trebuie să o conducem acasă pe domnişoara Ellison. Este invitata dumitale şi trebuie să te ocupi de ea.

Brett se repezi să lovească, iar când Gideon făcu o fentă într-o parte, îşi repezi celălalt pumn înainte, nimerindu-l pe Gideon în umăr şi trimiţându-l paşi în spate. L-am apucat pe Angus de mână.

— Ce te-a apucat? Opreşte-i!

Privirea din ochii lui albaştri se îmblânzi puţin.

— Eva, el ştie când să se oprească.

— Îţi baţi joc de mine?

Angus se uită peste umărul meu.

— Domnule Ricci, vă rog!

Şi în clipa următoare, eram aruncată pe umărul lui Arnoldo, care mă ducea la limuzină. Am ridicat capul, dar cercul privitorilor se închidea deja, blocându-mi priveliştea. Am început să ţip, în culmea furiei, lovindu-l pe Arnoldo cu pumnii, însă lui nici că-i păsa. Se urcă în maşină lângă mine, iar când Shawna făcu acelaşi lucru, după câteva clipe, Angus închise portiera ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce dracu’ faci? m-am răstit la Arnoldo, trăgând de mânerul uşii, în timp ce maşina se punea în mişcare. Numai că, orice aş fi făcut, nu se deschidea şi n-aş fi reuşit să o

deblochez. E prietenul tău! Ai de gând să-l laşi acolo în halul ăsta?

— Este iubitul tău, îmi replică Arnoldo pe un ton calm, care mă îngheţă. Şi tu eşti cea care l-a adus în halul ăsta.

M-am lăsat moale pe banchetă, cu un gol în stomac, cu palmele ude. Gideon...

— Tu eşti Eva din cântecul *Fata de aur*, nu-i aşa? mă întrebă încetişor Shawna, care stătea pe bancheta din faţa mea.

Arnoldo tresări, vizibil surprins de această legătură.

— Mă întreb dacă Gideon... oftă el. Evident că ştie.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, am replicat, apărându-mă.

— Se pare că nu chiar atât de mult, remarcă el.

Nu-mi găseam locul, atât eram de disperată să mă întorc la Gideon. Băteam din picioare, eram cuprinsă de o asemenea agitaţie, că aveam impresia c-o să-mi ies din piele.

Îl rănisem pe omul pe care-l iubeam şi, prin el, pe un alt bărbat, care nu făcuse decât să fie el însuşi. Şi nu aveam nici o explicaţie valabilă pentru cele întâmplate. Când mă gândeam la asta, nu puteam să-mi dau seama ce mă apucase. De ce nu mă dădusem mai repede înapoi? De ce îl sărutasem şi eu pe Brett?

Şi ce avea să facă Gideon?

Gândul că ar putea să mă părăsească mă umplu de o panică absolut copleşitoare. Mi se făcuse rău de îngrijorare. Oare era rănit? Dumnezeule... Gândul că Gideon ar fi putut să sufere mă consuma pe dinăuntru, ca o otravă. Oare urma să aibă probleme? Îl atacase pe Brett. Şi m-a umplut o sudoare rece, amintindu-mi ce-mi spusese Cary, cum că şi partenerul lui de sex în grup voia să depună plângere pentru că fusese atacat.

Viaţa lui Gideon începea să iasă de sub control – din cauza mea. La un moment dat, avea să-şi dea seama că nu merit atâta bătaie de cap.

I-am aruncat o privire Shawnei, care se uita pe fereastră, gânditoare. Îi stricasem seara cea grozavă. Şi pe a lui Arnoldo.

— Îmi pare rău, am suspinat, nefericită. Am distrus totul.

Ea se uită la mine, ridicând uşor din umeri, apoi îmi zâmbi atât de compătimitor, că mi se puse un nod în gât.

— Nu-i mare lucru. Eu m-am distrat pe cinste. Sper să rezolvi tu, ca să fie totul cum e mai bine.

Gideon era cel mai bun lucru pentru mine. Oare distrusesem asta? Nu cumva, în mod inexplicabil, dădusem cu piciorul celui mai important om din viaţa mea?

Încă îi simţeam gura lui Brett pe a mea. Am început să-mi frec buzele cu putere, dorindu-mi să fac să dispară la fel de uşor şi ultima jumătate de oră din viaţa mea.

Aşa de îngrijorată eram, că drumul până acasă la Shawna mi s-a părut o eternitate. La intrarea în blocul ei, am ieşit din maşină şi am îmbrăţişat-o.

— Îmi pare rău, am repetat, referindu-mă şi la cele petrecute, şi la clipa de faţă, pentru că stăteam ca pe ghimpi să mă întorc la Gideon, oriunde o fi fost el, şi mă temeam să nu mi se vadă prea mult nerăbdarea. Nu ştiam dacă aveam să-l iert vreodată pe Angus sau pe Arnoldo pentru că mă luaseră de lângă el atunci, în felul în care o făcuseră.

Arnoldo o îmbrăţişă, la rândul lui, pe Shawna, spunându-i că ea şi Doug aveau de acum oricând o masă rezervată la Tableau One. Asta m-a făcut să-mi treacă un pic supărarea pe el. Toată seara fusese foarte grijuliu cu ea.

Pe urmă, ne-am urcat în maşină şi ne-am îndreptat spre restaurant. Mă făcusem mică într-un colţ al maşinii, plângând pe tăcute, căci nu mai puteam să ţin în frâu valul de disperare care mă copleşise. Când am ajuns la restaurant, mi-am şters faţa cu maioul. Arnoldo mă opri în clipa în care voiam să ies.

— Poartă-te bine cu el, îmi zise fără menajamente, privindu-mă urât. Nu l-am văzut niciodată cu nimeni aşa

cum e cu tine. Nu ştiu dacă îl meriţi, dar poţi să-l faci fericit. Am văzut asta. Fă-o sau pleacă! Nu-l înnebuni!

Nodul din gât nu mă lăsa să scot un sunet, aşa că m-am mulţumit să dau din cap, sperând să vadă în ochii mei ce mult însemna Gideon pentru mine. *Era totul*.

Arnoldo intră în restaurant. Înainte ca Angus să închidă portiera, m-am aplecat spre el.

— Unde e? Trebuie să-l văd. Te rog!

— A sunat, răspunse Angus privindu-mă cu blândeţe, ceea ce mă făcu să izbucnesc iar în plâns. Acum mergem la el.

— E teafăr?

— Nu ştiu.

M-am lăsat moale pe banchetă, simţindu-mă bolnavă fizic. Abia dacă am văzut unde mergem, căci unicul meu gând era că trebuie să-i explic. Trebuia să-i spun lui Gideon că-l iubesc, că n-o să-l părăsesc niciodată, dacă încă mă mai vrea, că era singurul bărbat de pe lume pe care îl doream, unicul bărbat care făcea să-mi fiarbă sângele în vene.

În cele din urmă, maşina se opri. Am privit în jur, dându-mi seama că ne întorseserăm la locul unde fusese concertul. În timp ce priveam încordată pe fereastră, portiera din spatele meu s-a deschis, făcându-mă să tresar. M-am întors şi l-am văzut pe Gideon care intra, aşezându-se pe bancheta din faţa mea.

M-am repezit la el.

— Gideon...

— Nu! m-a oprit el, cu un glas mocnind de mânie, care m-a făcut să cad efectiv pe podea. În aceeaşi clipă, maşina a pornit, zgâlţâindu-mă.

Printre lacrimi, l-am privit cum îşi toarnă un pahar de lichid de culoarea ambrei din bar şi-l dă pe gât. Aşteptam acolo jos, cu o gheară de teamă şi de durere scormonindu-mi prin stomac. Îşi umplu din nou paharul, apoi închise barul şi se aşează la loc. Voiam să-l întreb dacă Brett e teafăr sau dacă e rănit rău. Voiam să-l întreb pe Gideon dacă el e

rănit sau nu. Dar nu puteam. Nu ştiam dacă nu avea cumva să înţeleagă greşit întrebarea mea şi să-şi închipuie că grija pe care o arătam pentru Brett însemna mai mult decât era. Chipul îi rămăsese impasibil, iar ochii albaştri erau tăioşi ca nişte safire.

— Ce e pentru tine?

— O greşeală, am răspuns, ştergându-mi lacrimile care mi se scurgeau pe faţă.

— Din trecut? Sau de acum?

— Ambele.

El rânji ironic.

— Aşa îţi săruţi mereu greşelile?

Pieptul mi se zbătea dureros, în încercarea de a-mi înăbuşi un hohot. Am scuturat violent din cap.

— Îl doreşti? se interesă pe un ton sec, înainte să mai ia o înghiţitură de băutură.

— Nu, am şoptit. Nu te vreau decât pe tine. Pe tine te iubesc, Gideon. Atât de mult, că mă doare.

El închise ochii, lăsându-şi capul pe spate. Am profitat de asta şi m-am târât mai aproape de el, simţind nevoia să micşorez măcar fizic distanţa dintre noi.

— Eva, ai atins orgasmul datorită mie când aveam degetele în tine? Sau din cauza afurisitului de cântec?

O, Doamne! Cum de putea să se îndoiască... ?

Eu îl făcusem să se îndoiască. Eu făcusem asta.

— Datorită ţie. Eşti unicul bărbat de pe lume care mă poate lua aşa. Care mă poate face să uit cine sunt. Care mă face să nu-mi mai pese cine e în jurul nostru sau ce se întâmplă, atâta timp cât mă atingi.

— Şi nu s-a întâmplat la fel când te-a sărutat? Gideon deschisese ochii şi mă privea fix. Doar ţi-a băgat-o. Ţi-a tras-o... şi-a dat drumul în tine.

M-am dat înapoi, speriată de tonul lui îngrozitor de amar, de răutatea vorbelor pe care le spusese. Ştiam cum se simţea. Ştiam cât de rău pot să doară imaginile din minte, cum pot să te chinuie până când simţi că

înnebuneşti. În mintea mea, el şi Corinne şi-o trăseseră de douăzeci de ori în timp ce-i priveam, clocotind de gelozie şi de o furie bolnavă.

Deodată, el se îndreptă şi se aplecă spre mine, frecându-mi cu putere buzele cu degetul mare.

— A avut gura ta.

I-am luat paharul din mână şi am băut dintr-odată tot ce rămăsese în el, îngreţoşată de gustul aspru şi de arsura puternică. Numai voinţa m-a făcut să înghit totul, căci stomacul mi se zvârcolea, protestând. Alcoolul îmi ardea măruntaiele.

Gideon se lăsă la loc pe banchetă, acoperindu-şi faţa cu mâna. Ştiam că în faţa ochilor lui eram tot eu, sărutându-l pe Brett. Ştiam că asta îi măcina creierul.

Am lăsat jos paharul şi m-am ghemuit între picioarele lui, bâjbâind după nasturii lui de la blugi. El mi-a prins degetele într-o strânsoare de oţel, fără să-şi ia mâna de la ochi.

— Ce dracu’ faci?

— Dă-ţi drumul în gura mea, l-am implorat. Fă să dispară totul!

Timp de câteva clipe, el nu scoase un sunet. Stătea acolo, absolut nemişcat, şi numai pieptul i se ridica, respirând profund.

— Te rog, Gideon!

În sfârşit, înjurând înăbuşit, îmi dădu drumul, iar mâna îi căzu grea pe lângă el.

— Fă-o!

M-am grăbit să ajung la el. Inima îmi bătea nebuneşte la gândul că ar fi putut să se răzgândească şi să mă refuze... că ar fi putut hotărî că a terminat cu mine. Singurul moment în care m-a ajutat a fost când şi-a ridicat un pic şoldurile, ca să-i dau jos blugii şi boxerii.

Iar după asta, i-am luat penisul mare şi atât de frumos în mână. În gură. Am gemut de plăcere simţindu-i gustul, moliciunea caldă şi satinată a pielii, parfumul. Mi-am frecat obrazul de vintre, de testiculele lui, vrând să mă îmbib de

aroma lui, să mă marchez cu ea ca să arăt că sunt a lui. I-am atins cu limba venele groase, trasându-le conturul, lingându-l de sus până jos.

L-am auzit cum scrâşneşte din dinţi, când am început să i-o sug cu putere, scoţând în acelaşi timp gemete de iertare şi de bucurie. Mi se rupea inima să-l văd aşa de tăcut, tocmai pe el, iubitul meu care-mi vorbea mereu murdar. Îmi spunea mereu ce vrea, ce-i trebuie... ce bine se simte când fac dragoste cu el. Acum se abţinea, refuzându-mi satisfacţia de a şti că-i fac plăcere.

I-am cuprins mădularul cu mâna, frecându-i-l de la rădăcină şi sugând în acelaşi timp capul catifelat, ademenindu-l să-mi ofere lichidul de dinaintea ejaculării, ca să-l pot linge uşor cu limba. El îşi încordă coapsele, iar răsuflarea i se făcu şuierătoare. L-am simţit cum se abţine, iar asta m-a înnebunit, înteţindu-mi mişcările mâinii cu care-l frecam şi sugându-i-o atât de tare, că mă durea maxilarul. El deveni brusc rigid şi-şi dădu cu putere capul pe spate în clipa când primul jet de spermă îmi explodă în gură.

Am scâncit de plăcere, căci aroma lui îmi adusese simţurile la paroxism, făcându-mă să tânjesc şi mai mult după el. Înghiţeam convulsiv, frecându-i penisul care zvâcnea, pentru a-l face să-mi dea şi mai mult din sămânţa-i cremoasă. Trupul i se cutremură câteva minute sub puterea orgasmului, umplându-mi gura, până când se mi se revărsă pe la colţurile buzelor. Continua să nu scoată nici un sunet, rămânând la fel de ciudat de tăcut cum fusese în timpul bătăii.

I-aş fi supt mădularul ore întregi. Mi-aş fi dorit asta, dar el îmi puse mâinile pe umeri şi mă dădu la o parte. Mi-am ridicat privirea spre chipul care-mi răpise inima şi i-am văzut ochii strălucind în semiîntuneric. Îmi atinse buzele, mânjindu-mi faţa cu sperma lui.

— Înfige-ţi gaura aia strâmtă în mine, îmi ordonă brutal. Mai am să-ţi dau.

Neputincioasă şi înspăimântată de distanţa brutală pe care o luase faţă de mine, mi-am dat jos chiloţii.

— Scoate-ţi tot de pe tine! Lasă-ţi numai ghetele!

Am făcut ce mi-a cerut, grăbindu-mă involuntar să-i îndeplinesc cererea. Aş fi făcut tot ce mi-ar fi cerut, numai ca să-i demonstrez că sunt a lui şi numai a lui. Mi-aş fi ispăşit greşeala în orice fel ar fi vrut s-o fac, numai să ştie că-l iubesc. Mi-am desfăcut fermoarul de la fustă şi am scos-o, după care mi-am tras maioul peste cap şi l-am aruncat pe bancheta cealaltă, iar sutienul l-a urmat de îndată.

Când m-am urcat pe el, Gideon m-a apucat de şolduri, ridicându-şi ochii spre mine.

— Eşti udă?

— Da.

— Te excită să mi-o sugi.

Auzindu-l, sfârcurile mi se întăriră şi mai tare. Până şi felul brutal, dur în care vorbea despre sex mă făcea să mă ud.

— Mereu.

— De ce l-ai sărutat?

Schimbarea bruscă a subiectului mă izbi în plin.

— Nu ştiu, am răspuns, cu buza tremurând.

El îmi dădu drumul şi-şi ridică braţele, ca să se prindă de marginile tetierei şi, în mişcarea aceasta, bicepşii încordaţi i se întrezăriră pe sub tricou. Priveliştea asta m-a excitat şi mai mult, cum mă excita totul la el. Voiam să-i văd pieptul gol strălucind de sudoare, să văd cum îi joacă muşchii, în timp ce-şi înfigea mădularul în mine.

M-am lins pe buze, gustându-i aroma.

— Dă-ţi jos tricoul !

— Asta nu e pentru tine, replică el, privindu-mă cu ochi îngustaţi.

Am încremenit, cu inima gata să-mi sară din piept. Se folosea de sex împotriva mea. În maşina în care făcuserăm pentru prima oară dragoste, în aceeaşi poziţie în care mă penetrase prima dată...

— Mă pedepseşti.

— O meriţi.

N-avea importanţă că avea dreptate. Dacă eu meritam, atunci şi el o merita.

M-am prins cu o mână de spătar, ca să-mi ţin echilibrul, iar pe cealaltă mi-am înfăşurat-o în jurul penisului său, care rămăsese tot tare şi pulsa. Un muşchi de pe gât începu să-i zvâcnească atunci când l-am strâns în pumn, masându-l. I-am pus capul imens între labiile mele, frecându-mă de el, învăluindu-l în dorinţa mea lunecoasă.

Fără să-mi desprind privirea dintr-a lui, mă jucam cu excitaţia de care eram cuprinşi amândoi, căutând cel mai mic semn al amantului plin de pasiune pe care îl adoram. Dar nu era aici. Un străin furios se uita încruntat la mine, sfidându-mă, chinuindu-mă cu detaşarea lui.

M-am deschis cât am putut şi am început să alunec încet în joc, după care mi-am împins şoldurile şi un strigăt mi-a scăpat în timp ce mă străpungea profund, lărgindu-mă până când senzaţia deveni aproape de nesuportat.

— La dracu’! Fir-ar! înjură el, cutremurându-se.

Izbucnirea lui necontrolată mi-a redat curajul. M-am proptit cu genunchii în banchetă, m-am sprijinit cu mâinile de el şi m-am ridicat, în timp ce sexul care-mi tremura se agăţa strâns de el. După aceea m-am lăsat iar în jos, iar mişcarea deveni mai uşoară, căci penisul i se umezise de la mine. Iar când fesele mi s-au lovit de coapsele lui, am văzut că are muşchii tari ca piatra; trupul lui nu putea să mintă – nu era indiferent.

M-am ridicat iar, încet, în aşa fel încât amândoi să simţim până şi cea mai mică nuanţă a frecării delicioase. După care, când m-am împins iar în el, am încercat să par la fel de nepăsătoare ca el, dar senzaţia de plinătate, legătura fierbinte dintre noi era mult prea minunată ca s-o pot ascunde. Am gemut şi, fără să se poată opri, Gideon îşi roti uşor şoldurile, într-un mod absolut încântător.

— Eşti atât de bun, am şoptit, frecându-i mădularul înnebunitor cu sexul meu flămând, alunecând în sus şi-n jos de-a lungul lui. Eşti tot ce-mi trebuie, Gideon. Eşti tot ce-mi doresc. Ai fost făcut pentru mine.

— Ai uitat asta, replică el; încheieturile degetelor i se albiseră de cât de tare strângea marginile tetierei.

Mă întrebam dacă doar se sprijinea de ele ori îşi interzicea fizic să mă atingă.

— Niciodată. N-aş putea uita niciodată. Faci parte din mine.

— Spune-mi de ce l-ai sărutat.

— Nu ştiu, am răspuns, sprijinindu-mi fruntea de a lui, simţind arsura lacrimilor în ochi. Dumnezeule, Gideon! Jur că nu ştiu.

— Atunci taci şi fă-mă să-mi dau drumul!

Dacă mi-ar fi tras o palmă peste faţă, şi tot nu m-ar fi şocat mai tare. M-am ridicat şi am ieşit din el.

— Du-te dracu’!

— Acum pricepi.

Chipul îmi era brăzdat de lacrimi fierbinţi.

— Nu mă trata ca pe o târfă!

— Eva!

Glasul îi era dur, brutal, în el se simţea un avertisment, însă ochii îi erau întunecaţi şi plini de dezolare, de o durere la fel de mare ca a mea.

— Vrei să te opreşti, ştii ce să spui.

Crossfire. Cu un singur cuvânt, puteam pune capăt cu siguranţă şi total acestei situaţii agonizante. Acum însă nu-l puteam folosi. Simplul fapt că-mi amintise de cuvântul meu de siguranţă îmi spunea că mă pune la încercare, că mă împinge de la spate. Avea un plan şi, dacă renunţam acum, n-aveam să ştiu niciodată ce era în mintea lui.

Mi-am dus mâinile la spate şi m-am sprijinit de genunchii lui, după care mi-am arcuit spatele şi mi-am frecat sexul ud de penisul lui rigid, apoi m-am înfipt iar în el. M-am aşezat mai bine, m-am ridicat, după care m-am aruncat iar în el,

din nou şi din nou, gemând de cât de tare îl simţeam. Indiferent dacă eram sau nu nebună, trupul meu îl slăvea pe al lui, iubeam felul în care îl simţeam, sentimentul că e *aşa cum trebuie*, care trecea dincolo de furie şi de durere.

Cu fiecare izbitură a şoldurilor mele, respiraţia lui se făcea tot mai grea. Trupul îi era fierbinte, atât de fierbinte, radiind căldură ca un cuptor încins. Eu îmi mişcam şoldurile. În sus. În jos. Luându-mi plăcerea pe care el refuza să mi-o ofere. De fiecare dată când mă ridicam, coapsele, fesele şi sexul mi se strângeau, prinzându-l ca într-o menghină, de la rădăcină până în vârf. Apoi, când coboram iar în el, se relaxau, lăsându-l să se cufunde adânc în mine.

I-o trăgeam cât de tare puteam, aruncându-mă în mădularul lui. Printre dinţii încleştaţi, respiraţia îi devenise şuierătoare. În cele din urmă, îşi dădu drumul în mine cu putere, atât de dezlănţuit, că am simţit fiecare jet de spermă ca şi când ar fi fost o izbitură. Am ţipat, înnebunită de plăcerea senzaţiei, în căutarea disperată a orgasmului care să mă cutremure. Eram atât de rănită, că trupul meu tânjea cu disperare să se descarce, după ce îl satisfăcuse de două ori.

Însă el mă prinse de talie împiedicându-mă să mă mişc, ţinându-mă înfiptă în el în timp ce se descărca în mine. Mi-am înghiţit un ţipăt când mi-am dat seama că, în mod voit, nu mă lăsa să ajung la orgasm.

— Spune-mi, Eva! mârâi. *De ce?*

— Nu ştiu! am strigat, încercând să-mi împing şoldurile în el, lovindu-l cu pumnii în umeri, căci îşi sporise strânsoarea.

Ţinându-mă lipită de pelvisul lui, înfiptă toată în mădularul lui, Gideon se sprijini în picioare şi îşi schimbă poziţia. Ieşi din mine, mă răsuci, îndepărtându-mă de el, apoi mă făcu să mă aplec peste banchetă, cu genunchii pe podea. Îşi puse o mână pe mijlocul meu, ca să mă ţină în poziţia asta, apoi îmi prinse în mână sexul şi începu să-l

frece, masându-mi despicătura cu sperma lui, răspândind-o peste tot, învăluindu-mă în ea. Îmi roteam şoldurile, căutând acea presiune perfectă care să mă facă să-mi dau drumul...

El însă mă împiedica. În mod voit.

Clitorisul care îmi pulsa şi zvâcnetele pline de dorinţă ale lăuntrurilor mele, rămase goale fără el, mă înnebuneau, trupul meu era flămând să se elibereze. Gideon îşi strecură două degete în mine, făcându-mă să-mi înfig unghiile în pielea de pe banchetă. Mă penetra cu degetele, uşor, alunecând leneş înăuntru şi în afară, ţinându-mă pe muchia orgasmului.

— Gideon! am suspinat; toate ţesuturile mele sensibile tremurau lacome în jurul lui. Eram lac de sudoare, abia puteam să mai respir. Începusem să mă rog ca maşina să se oprească, să ajungem la destinaţie, ţinându-mi răsuflarea de nerăbdare să scap. Numai că maşina nici vorbă să se oprească. Îşi continuă drumul, iar eu eram atât de strâns ţinută, că nu puteam să mă ridic destul, încât să văd unde ne aflăm.

Gideon se aplecă peste mine, cu mădularul lipit de crăpătura feselor mele.

— Spune-mi de ce, Eva, îmi murmură în ureche. Ştiai că o să vin după tine... că o să te găsesc...

Am închis ochii, strângând din pumni.

— Nu. Ştiu. Fir-ai să fii! Pur şi simplu nu ştiu.

Îşi scoase degetele din mine, după care îşi înfipse penisul. Păsărica începuse să-mi zvâcnească în jurul erecţiei lui minunate, trăgându-l tot mai adânc înăuntru. L-am auzit cum scoate un geamă înăbuşit, iar apoi mă luă din nou.

Am ţipat de plăcere; tot trupul îmi tremura de încântare în timp ce mi-o trăgea tare, cu capul penisului său minunat frecând şi zvâcnind pe nervii mei suprastimulaţi. Presiunea se făcea tot mai mare, fierbând în mine ca o furtună...

— Da, am icnit, încordându-mă în aşteptare.

Dar el se retrase la primul zvâcnet al sexului meu, lăsându-mă iar pe marginea prăpastiei. Am ţipat, frustrată, zbătându-mă să mă ridic şi să mă îndepărtez de iubitul care devenise izvorul unui chin de nesuportat.

El îmi şopti în ureche, la fel ca un diavol:

— Spune-mi, Eva! Te gândeşti la el acum? Ai fi vrut să-l simţi pe el în tine acum? Ai fi vrut ca el să ţi-o tragă în gaura ta mică şi perfectă?

— Te urăsc! am ţipat iar. Eşti un sadic, un egoist...

Dar el intrase iar în mine, frecând ritmic lăuntrurile care-mi tremurau.

Fără să mai pot suporta nici măcar un minut, mă chinuiam să-mi ating clitorisul cu degetele, ştiind că o singură atingere ar fi fost de ajuns ca să mă facă să ajung la un orgasm violent.

— Nu! Gideon mă prinse de încheieturi, ţinându-mi mâinile pe banchetă, cu picioarele cât mai depărtate, ca să intre cât mai adânc în mine. Iar şi iar. Ritmul izbiturilor lui nu slăbea şi nu creştea.

Mă zvârcoleam, ţipam, simţeam că-mi pierd minţile. Ar fi putut să mă facă să-mi dau drumul cu mădularul său, oferindu-mi un orgasm vaginal intens doar prin faptul că mă ridica în unghiul potrivit, frecându-şi capul gros de câteva ori de un loc anume, aflat nu ştiu unde în mine, dar pe care el reuşise instinctiv să-l găsească de fiecare dată când făcuse dragoste cu mine.

— Te urăsc, am hohotit; lacrimile izvorâte din frustrare îmi udau faţa şi bancheta pe care mă sprijineam.

El se aplecă peste mine, şuierându-mi în ureche:

— Spune-mi de ce, Eva!

Furia care mă umpluse se revărsă din mine ca un uragan:

— Pentru că o meriţi! Pentru că ar trebui să ştii cum e! Cât de tare doare, nenorocit egoist ce eşti!

În clipa aceea, el se opri. Am simţit cum tot aerul îi iese din piept. Sângele îmi bubuia atât de tare în urechi, că

iniţial mi s-a părut că delirez când i-am auzit glasul îmblânzit, plin de tandreţe.

— Îngeraş! Buzele lui îmi mângâiau omoplatul, iar mâinile îmi eliberaseră încheieturile, prinzându-mi în schimb sânii grei. Îngeraşul meu încăpăţânat şi frumos! În sfârşit, am ajuns la adevăr.

Şi Gideon mă ridică, ţinându-mă dreaptă. Eram epuizată; capul mi se clătina pe umărul lui, iar lacrimile îmi udau pieptul. Nu mai eram deloc în stare să mă opun, abia dacă am putut să scâncesc când el mi-a prins un sfârc dureros între degete, după care mi-a băgat mâna între picioarele desfăcute. Şoldurile lui mă izbeau din nou, înfigându-şi mădularul în mine, în timp ce el îmi ciupi uşor labiile, frecându-mi clitorisul care zvâcnea.

Mi-am dat, în sfârşit, drumul, strigându-i răguşit numele, în timp ce tot trupul mi se convulsiona înfiorător, eliberându-se de toată tensiunea acumulată. Orgasmul a durat o veşnicie, iar Gideon era neobosit, prelungindu-mi plăcerea cu mişcările perfecte după care tânjisem până la nebunie până atunci.

În cele din urmă, când m-am prăbuşit în braţele lui, tremurând, leoarcă de sudoare, el m-a ridicat cu grijă şi m-a întins pe banchetă. Zguduită, mi-am acoperit faţa cu mâinile, fără să fiu în stare să-l opresc atunci când mi-a depărtat picioarele şi şi-a pus gura pe păsărica mea. Eram plină de sperma lui, dar, fără să-i pese, m-a lins şi mi-a supt clitorisul până când mi-am dat drumul încă o dată. Şi apoi încă o dată.

Cu fiecare orgasm, spatele mi se arcuia, iar aerul îmi părăsea plămânii. Am pierdut şirul orgasmelor pe care le aveam, pentru că începuseră să se înlănţuie, având doar puncte de maxim şi de minim, ca o maree. Am încercat să mă îndepărtez de el, dar, în loc de asta, s-a ridicat şi şi-a scos tricoul, urcându-se deasupra mea cu un genunchi pe banchetă, în timp ce cu celălalt se sprijinea de podea. Se

ţinea cu mâinile de fereastra de deasupra capului meu, arătându-mi trupul pe care mi-l refuzase înainte.

Eu l-am împins.

— Gata! Nu mai pot să suport.

— Ştiu, zise el, împingându-se în mine, fără să mă scape din ochi, în timp ce-şi făcea loc în sexul meu ud. Vreau doar să fiu în tine.

Mi-am arcuit gâtul în timp ce el pătrundea mai adânc şi mi-a scăpat un geamăt pentru că era bine, atât de bine. Oricât de epuizată şi de suprastimulată eram, tot tânjeam să-l posed şi să fiu posedată de el. Şi ştiam că aşa avea să fie mereu.

El se aplecă şi mă sărută pe frunte.

— Tu eşti tot ce vreau, Eva. Nu există nimeni altcineva pentru mine. N-o să mai fie niciodată altcineva.

— Gideon!

Înţelesesem şi eu, în cele din urmă, că seara ne fusese distrusă de gelozia *mea* şi de dorinţa adânc înrădăcinată pe care o aveam să-l fac şi pe el s-o simtă.

El începu să mă sărute blând, cu veneraţie, ştergând orice amintire a buzelor altcuiva pe ale mele.

— Îngeraş! Trezeşte-te!

Glasul lui Gideon răsuna aspru în urechea mea. Am mârâit, închizând şi mai strâns ochii şi îngropându-mi faţa adânc în gâtul lui.

— Lasă-mă-n pace, maniac sexual ce eşti!

Râsul lui tăcut mă zguduia. Mă sărută apăsat pe frunte şi se strecură de sub mine.

— Am ajuns.

Am deschis şi eu un ochi i l-am văzut că-şi pune tricoul. Blugii oricum nu şi-i dăduse jos. Abia atunci am văzut că soarele era sus pe cer. M-am ridicat în capul oaselor, să mă uit pe geam, rămânând cu gura căscată la vederea oceanului. Ne opriserăm o dată ca să punem benzină, însă atunci nu fusesem în stare să văd în ce direcţie mergem ori

să-mă dau seama unde ne aflam. Iar Gideon refuzase să-mi spună ceva când îl întrebasem, zicându-mi doar că e surpriză.

— Unde suntem? am şoptit, încântată de vederea soarelui ce se înălţa deasupra apei. Dimineaţa era destul de târzie, poate chiar pe sfârşite.

— În Carolina de Nord. Ridică mâinile!

I-am dat ascultare automat, iar el mi-a pus maioul.

— Îmi trebuie sutienul, am zis, când am putut să văd din nou.

— Aici nu e nimeni care să te vadă şi, oricum, mergem direct în cadă.

M-am uitat din nou la clădirea cu aspect vechi, acoperită cu şindrilă, lângă care parcaserăm. Avea cel puţin două etaje, cu terase şi balcoane largi atât pe partea din faţă, cât şi pe laterale, şi cu o intrare elegantă, cu o singură uşă. Partea dinspre ţărm se sprijinea pe piloni de lemn şi era atât de aproape de apă, că eram sigură că fluxul ajungea până sub ea.

— Cât de mult am mers?

— Aproape zece ore.

Gideon îmi ridică fusta pe picioare şi m-am sculat, lăsându-l să mi-o aranjeze pe talie şi să-mi închidă fermoarul.

— Hai să mergem!

El ieşi primul, după care îmi întinse şi mie mâna. Briza sărată şi înviorătoare mă izbi drept în faţă, trezindu-mă cu totul. Zbuciumul ritmic al oceanului mă învălui, căci se simţea chiar şi din locul unde stăteam. Angus nu se vedea pe nicăieri, ceea ce era o uşurare, pentru că eram foarte conştientă că nu port deloc lenjerie intimă.

— Angus a condus toată noaptea?

— Am schimbat şoferii când ne-am oprit să punem benzină.

M-am uitat la Gideon şi mi-a stat inima în loc când am văzut cu ce ochi tandri şi bântuiţi mă privea. Pe maxilar

avea o pată mai întunecată, un început de vânătaie. Am întins mâna să-l ating, simţindu-mă cuprinsă de durere când el şi-a frecat faţa de palma mea.

— Eşti rănit şi în altă parte? l-am întrebat. Mă simţeam devastată de emoţii după noaptea prin care trecuserăm.

El mă prinse de încheietură şi-mi apăsă mâna pe pieptul lui, deasupra inimii.

— Aici.

Iubirea mea... Şi lui îi fusese tare greu.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

Îmi sărută degetele, apoi, mână în mână, mă duse spre casă.

Uşa nu era încuiată, iar el intră direct. Pe o consolă aflată chiar lângă uşă se afla un coş împletit, în care se găseau o sticlă de vin şi două pahare legate cu o panglică. În timp ce Gideon rotea mânerul uşii, care se închise cu un clinchet puternic, eu am luat plicul pe care scria *Bine aţi venit!* şi l-am deschis. O cheie îmi căzu în palmă.

— N-o să avem nevoie de asta, zise el, luându-mi cheia din mână şi punând-o pe consolă. În următoarele două zile, o să fim singuri cuc aici.

Un val de plăcere m-a cuprins, încălzindu-mă pe dinăuntru, urmat de uimire că un bărbat precum Gideon Cross poate să fie atât de încântat de compania mea, că nu mai are nevoie de nimeni altcineva.

— Vino, îmi spuse, trăgându-mă spre scări. O să deschidem mai încolo sticla de vin.

— Da. Cafeaua e prima.

Am început să mă uit la felul cum era amenajată casa. Era rustică pe dinafară, dar modern-contemporană înăuntru. Pereţii lambrisaţi erau zugrăviţi într-un alb strălucitor şi decoraţi cu fotografii mari, în alb-negru, reprezentând scoici. Toată mobila era albă, iar majoritatea accesoriilor erau din sticlă şi metal. Decorul ar fi fost extrem de sobru, dacă n-ar fi fost priveliştea incredibilă a

oceanului, culorile din covoarele ce acopereau parchetul din lemn masiv şi colecţia de cărţi cartonate care umpleau rafturile încastrate în pereţi.

Când am ajuns la ultimul etaj, am simţit fiori de fericire. Dormitorul principal era un spaţiu total deschis, întrerupt doar de doi stâlpi de susţinere. Buchete de trandafiri albi, lalele albe şi cale albe acopereau aproape toate suprafeţele plane, iar unele fuseseră aşezate chiar şi pe jos, în locuri strategice. Pe patul masiv trona o cuvertură din satin alb, care mă făcu să mă gândesc la un apartament pentru tineri căsătoriţi, impresie întăritǎ şi de fotografia în alb-negru, atârnată deasupra tăbliei patului, în care apărea o eşarfă sau un văl de mătase, fluturând în bătaia vântului.

M-am uitat la Gideon.

— Ai mai fost vreodată aici?

— Nu. Ce motiv aş fi avut să vin? răspunse el, în timp ce-mi desfăcea coada, care era acum în mare dezordine.

Corect. El nu le ducea pe femei decât în camera lui de hotel destinată sexului – şi la care părea că nu renunţase încă. Am închis ochii, obosită, când şi-a trecut mâna prin şuviţele mele ciufulite. Nu aveam energia să mă enervez din cauza acestui lucru.

— Dezbracă-te, îngeraş! Eu mă duc să pregătesc baia.

Şi îmi întoarse spatele. Atunci am deschis ochii şi l-am prins de tricou. Nu ştiam ce să spun, dar pur şi simplu nu voiam să plece. El însă înţelese, pentru că mă luă în braţe.

— Nu plec nicăieri, Eva, mă asigură el, cuprinzându-mi faţa în palme şi privindu-mă în ochi, cu acea intensitate şi concentrare ca de laser care mă captivaseră încă din prima clipă. Chiar dacă l-ai fi vrut pe el, pentru mine tot n-ar fi fost de ajuns ca să te las să pleci. Te vreau mult prea mult. Vreau să fii cu mine, în viaţa mea, în patul meu. Dacă avem asta, atunci nimic altceva nu mai are importanţă. Nu sunt atât de mândru încât să nu iau tot ce pot obţine.

M-am lăsat în braţele lui, atrasă de nevoia lui obsesivă şi de nepotolit pentru mine, care era imaginea în oglindă a

dorinţei profunde pe care o simţeam şi eu pentru el. Mâna mi se încleştase în tricoul lui.

— Îngeraş, murmură el, lăsându-şi capul în jos ca să-şi apese obrazul de al meu. Nici tu nu mă poţi lăsa să plec.

Şi, luându-mă în braţe, mă duse cu el în baie.

Capitolul 11

Stăteam cu ochii închişi, rezemată de pieptul lui Gideon, ascultând clipocitul apei, în timp ce mâinile lui mă mângâiau leneşe în cada cu picioare înalte.

Mă spălase pe cap şi pe urmă pe corp, mă răsfăţase, mă alintase. Ştiam că în felul acesta se revanşează pentru noaptea trecută şi pentru metoda pe care o folosise ca să mă facă să văd adevărul – un adevăr pe care cu siguranţă el îl ştia, dar trebuia să-l văd şi eu.

Cum de mă cunoştea atât de bine... mai bine decât mă cunoşteam eu însămi?

— Vorbeşte-mi despre el, îmi şopti, înconjurându-mă cu braţele.

Am tras aer adânc în piept. Aşteptasem să întrebe de Brett. Şi eu îl cunoşteam pe Gideon.

— Mai întâi, spune-mi dacă e teafăr!

El tăcu o clipă, apoi răspunse:

— N-are nici o leziune permanentă. Ţi-ar păsa dacă ar avea?

— Evident că mi-ar păsa.

L-am auzit cum scrâşneşte din dinţi.

— Vreau să ştiu despre voi doi, îmi ordonă sec.

— Nu.

— Eva...

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Gideon! M-am săturat să fiu o carte deschisă pentru tine, în timp ce tu îţi ţii toate secretele sub lacăt.

În timp ce vorbeam, mi-am întors capul într-o parte, ajungând să-mi sprijin obrazul pe pieptul lui.

— Dacă tot ce pot să primesc este trupul tău, atunci mă mulţumesc cu el. Dar *nu pot* să-ţi dau nici eu mai mult în schimb.

— Vrei să spui că *nu vrei*. Hai să...

— *Nu pot*, am repetat, dezlipindu-mi obrazul şi întorcându-mă cu faţa la el. Uite ce face asta din mine! Azi-noapte te-am rănit. Intenţionat. Chiar fără să-mi dau seama, pentru că resentimentele mă rod, chiar şi atunci când mă pot convinge că pot trăi foarte bine şi fără ca tu să nu-mi dezvălui nimic.

El se ridică în capul oaselor, cu braţele larg deschise.

— Dar sunt total deschis pentru tine, Eva! Când spui toate astea, sună de parcă nu m-ai cunoaşte... de parcă tot ce-am avea în comun este sexul... deşi mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva pe lume.

— Atunci hai să vorbim despre ce *nu ştiu*. De ce deţii atât de mult din Vidal Records? De ce urăşti casa familiei tale? Cum de eşti atât de înstrăinat de părinţii tăi? Ce e între tine şi doctorul Terrence Lucas? Unde ai fost în noaptea aceea când am avut coşmarul? Ce ascund coşmarurile *tale?* De ce... ?

— Gata! se răsti el, înfigându-şi mâinile în părul ud.

M-am oprit, uitându-mă la el, aşteptând; era foarte clar că se luptă cu sine.

— Trebuie să ştii că poţi să-mi spui orice, i-am zis blând.

— Pot? mă privi el, sfredelitor. Nu te-ai săturat încă, chiar şi aşa? Cât de multă mizerie să torn pe tine, până s-o iei la fugă mâncând pământul?

Mi-am dat capul pe spate, ţinându-mă cu mâinile de marginea căzii, şi am închis ochii.

— În regulă. În cazul ăsta, suntem doar parteneri de sex, care-şi bat joc de un terapeut, o dată pe săptămână. Bine că ştiu.

— I-am tras-o, izbucni el. Poftim! Acum te simţi mai bine?

M-am ridicat atât de brusc, încât apa s-a revărsat peste margine căzii. O gheară îmi scormonea în stomac.

— Te-ai culcat cu Corinne?

— Nu, la dracu'! făcu el, roşu tot la faţă. Cu nevasta lui Lucas.

— O! Mi-am adus aminte de fotografia ei pe care o găsisem pe Google. Este o roşcată, am trântit, fără să mă gândesc.

— Atracţia mea pentru Anne era bazată în întregime pe relaţia ei cu Lucas.

M-am încruntată, fără să pricep.

— Prin urmare, erai la cuţite cu Lucas *înainte* să te culci cu nevasta lui? Sau din cauza asta?

Gideon se sprijinise cu cotul de marginea căzii şi-şi trecea mâna peste faţă.

— M-a îndepărtat de familia mea. Aşa că i-am răspuns cu aceeaşi monedă.

— I-ai distrus?

— Am distrus-o *pe ea*. Oftă din greu şi continuă: A început să se dea la mine când eram la o strângere de fonduri. Am respins-o, până când am aflat cine e. Ştiam că doctorul Lucas o să fie distrus dacă află că i-am tras-o, iar ea era disponibilă, aşa că am făcut-o. Ar fi trebuit să fie doar o aventură de o seară, însă Anne m-a căutat a doua zi. Şi, cum el ar fi fost şi mai rănit dacă afla că ea nu se mai satură, am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul. Şi, atunci când ea a decis să-l părăsească pentru mine, am trimis-o înapoi la soţul ei.

M-am uitat lung la el, observându-i stânjeneala sfidătoare. Ar fi făcut-o din nou, dar, de fapt, îi era ruşine de ce făcuse.

— Spune ceva! exclamă Gideon.

— Ea a crezut c-o iubeşti?

— Nu, fir-ar! Sunt o javră de om pentru că i-am tras-o nevestei altuia, dar nu i-am promis nimic. I-o trăgeam lui Lucas prin intermediul ei şi nu m-am aşteptat ca ea să devină o victimă colaterală. Dacă mi-aş fi dat seama, n-aş fi mers atât de departe.

— Gideon, am oftat eu, clătinând din cap.

— Ce? De ce-mi spui numele pe tonul ăsta?

Pur şi simplu, exploda de anxietate, nu-şi găsea locul.

— Pentru că eşti ridicol de tont pentru cât eşti de inteligent. Te culcai cu ea în mod regulat, dar n-ai prevăzut că o să se îndrăgostească de tine?

— O, Doamne, gemu el, dându-şi capul pe spate. Nu asta, nu din nou! După care se îndreptă brusc. De fapt, ştii ce, îngeraş? Te gândeşti prea mult că eu aş fi darul lui Dumnezeu pentru femei. Pentru mine ar fi mai bine dacă ai crede că sunt tot ce poţi primi tu mai bun pe lume.

În loc de răspuns, l-am stropit cu apă. Uşurinţa cu care îşi minimaliza atractivitatea era încă una dintre asemănările izbitoare dintre noi. Ştiam care ne sunt puterile şi ne foloseam de calităţile noastre. Nu vedeam însă ce anume ne făcea atât de unici pentru cineva, încât să fim iubiţi cu adevărat.

Gideon se întinse şi mă prinse de mâini.

— Acum, spune-mi ce dracu’ a fost între tine şi Brett Kline.

— Nu mi-ai spus ce-a făcut doctorul Lucas, de te-a supărat în aşa hal.

— Ba da, ţi-am spus.

— Nu în amănunt, l-am contrazis.

— E rândul tău să vorbeşti. Hai!

Mi-au trebuit câteva minute ca să pot să-mi găsesc cuvintele. Nici un bărbat n-ar vrea să afle că iubita lui e o târfă întoarsă pe calea cea bună. Gideon însă aştepta răbdător. Cu încăpăţânare. Ştiam că n-avea să mă lase să ies din cadă până când n-o să-i povestesc despre Brett.

— Pentru Brett, n-am fost decât una cu care era convenabil să şi-o tragă, am mărturisit dintr-odată, nerăbdătoare să scap. Iar eu m-am complăcut în situaţia asta, ba chiar m-am dat peste cap ca să fie aşa, pentru că în acea perioadă din viaţa mea, sexul era singurul mod în care ştiam cum să mă simt iubită.

— Eva, a scris un cântec despre tine.

Mi-am întors privirea.

— Păi adevărul n-ar face o baladă prea grozavă, nu?

— L-ai iubit?

— Eu... nu.

M-am uitat la Gideon, observându-l cum răsuflă abia auzit, ca şi cum până atunci şi-ar fi ţinut respiraţia, şi am continuat:

— Mă îndrăgostisem de el şi de felul cum cânta, însă a fost ceva absolut superficial. N-am ajuns niciodată să-l cunosc.

Trupul iubitului meu se relaxase vizibil.

— Era parte dintr-o... fază? Asta e?

Am încuviinţat din cap şi am încercat să-mi eliberez mâinile din strânsoarea lui, dorindu-mi din răsputeri să nu mai simt ruşinea pe care o simţeam. Nu dădeam vina pe Brett sau pe oricare dintre bărbaţii care se preumblaseră prin viaţa mea în epoca aceea. Nu puteam să dau vina decât pe mine.

— Vino încoace!

Gideon mă luă de mijloc şi mă trase lângă el, lipindu-mă iar de pieptul lui. Îmbrăţişarea lui era cel mai frumos lucru din lume. Mă mângâia acum pe spate, alinător.

— N-o să te mint. Vreau să snopesc în bătaie orice bărbat care te-a avut – iar tu o să fii destul de deşteaptă încât să-i ţii departe din calea mea –, însă nimic din trecutul tău nu poate schimba ceea ce simt pentru tine. Şi numai Dumnezeu ştie că nici eu nu sunt un sfânt.

— Aş vrea să fac să dispară totul, am şoptit. Nu-mi place să-mi amintesc cum eram pe atunci.

El îşi sprijini bărbia pe creştetul meu.

— Ştiu cum e. Indiferent de câte ori făceam duş după ce eram cu Anne, nu mi se părea niciodată îndeajuns ca să mă simt curat.

Drept răspuns, l-am strâns şi mai tare în braţe, consolându-l, acceptându-l. Şi, plină de recunoştinţă, am primit şi eu în schimb acelaşi lucru de la el.

Halatul alb de mătase pe care l-am găsit în şifonier era bestial. Era căptuşit cu un pluş de o moliciune incredibilă şi brodat cu fir argintiu la manşete. Îmi plăcea la nebunie, ceea ce era foarte bine, pentru că, după cât se părea, era unicul articol de îmbrăcăminte pentru mine pe care-l puteam găsi în toată casa.

M-am uitat la Gideon, care-şi trăsese pe el nişte pantaloni de pijama albi, de mătase, şi îşi lega şiretul.

— Tu de ce ai haine, iar eu doar un biet halat?

El îmi aruncă o privire printr-o şuviţă de păr negru precum cerneala care îi cădea pe o sprânceană.

— Poate pentru că eu am aranjat totul?

— Diavole!

— Pur şi simplu, aşa mi-e mai uşor să fac faţă nevoilor tale sexuale insaţiabile.

— Nevoile *mele* insaţiabile? am repetat, în timp ce mă duceam spre baie, ca să-mi dau jos prosopul de pe cap. Îmi aduc aminte cât se poate de bine că te-am implorat să-mi dai pace azi-noapte. Sau era azi-dimineaţă, după ce mi-o trăseseşi toată noaptea?

— Şi o să mă implori şi în noaptea asta, zise el din spatele meu, stând în uşă şi umplând-o cu silueta lui. Mă duc să fac o cafea.

L-am văzut în oglindă cum se întoarce şi atunci am zărit vânătaia întunecată pe care o avea într-o parte, jos, pe spate, într-un loc pe care nu avusesem cum să-l văd până atunci. M-am răsucit într-o clipă spre el.

— Gideon! Eşti rănit. Lasă-mă să văd!

Dar, până să-l opresc, el era deja la mijlocul scării.

— N-am nimic. Nu sta prea mult!

Simţeam că mă scufund în mocirla vinovăţiei. Simţeam o nevoie disperată să plâng. Îmi tremura mâna în timp ce-mi pieptănam părul ud cu un pieptene cu dinţi rari. Baia era plină de obiectele pe care le foloseam de obicei pentru toaletă, demonstrându-mi încă o dată cât de atent, cât de grijuliu era Gideon, iar asta îmi punea şi mai puternic

defectele în lumină. Eu îi făceam viaţa un iad. După cât suferise, problemele mele erau ultimul lucru din lume cu care trebuia să-şi bată capul.

Am coborât treptele care duceau la primul etaj, însă mi-am dat seama că nu eram în stare să intru în bucătărie, unde se afla Gideon. Mi-a trebuit un minut ca să-mi revin şi să afişez o mină fericită. Nu voiam să-i distrug şi lui weekendul.

Am ieşit pe uşile de sticlă care dădeau pe terasă şi dintr-odată, am fost izbită de vuietul valurilor şi de o pală de vânt plină de stropi săraţi. Poalele halatului fluturau uşor în briza ce venea dinspre ocean, răcorindu-mă într-un mod ce mi se părea foarte revigorant.

Am respirat adânc, sprijinindu-mă de balustradă, şi am închis ochii, încercând să-mi găsesc liniştea de care aveam nevoie, ca să nu-l îngrijorez pe Gideon. Problema mea eram *eu* şi nu voiam să-l încarc pe el cu ceva ce nu putea schimba. Numai *eu* puteam să devin o fiinţă mai puternică şi aveam nevoie de asta, dacă voiam să-l fac fericit şi să-i ofer siguranţa pe care şi-o dorea cu disperare de la mine.

În spatele meu uşa se deschise, aşa că am tras cu putere aer în piept, înainte să mă întorc spre el, cu zâmbetul pe faţă. Gideon ţinea într-o mână două căni din care ieşeau aburi; una era cu cafea neagră, iar cealaltă combinată cu lapte. Ştiam că avea să fie delicioasă şi perfectă pentru mine, căci Gideon ştia cu precizie ce-mi place, nu pentru că i-aş fi spus, ci fiindcă era foarte atent la tot ce avea legătură cu mine.

— Nu te mai chinui singură! îmi ordonă el pe un ton ferm, în timp ce aşeza cănile pe balustradă.

Am oftat. Logic că nu puteam să-mi ascund ce simţeam în spatele unui zâmbet. El vedea atât de bine prin mine. Îmi prinse faţa în mâini, privindu-mă pătrunzător:

— E gata, s-a terminat. Uită!

Am întins mâna spre el şi mi-am plimbat degetele peste locul unde zărisem vânătaia.

— Trebuia să se întâmple, mai zise el, scurt. Nu. Taci şi ascultă-mă! Credeam că am înţeles sentimentele tale faţă de Corinne şi, sincer, pur şi simplu aveam impresia că nu le faci faţă cum trebuie. Dar, de fapt, n-aveam nici cea mai mică idee. Am fost un idiot egoist.

— Aşa e, chiar nu le fac faţă cum trebuie. O urăsc de moarte. Nici nu mă pot gândi la ea fără să devin violentă.

— Acum am înţeles. Înainte, nu pricepeam, zâmbi el trist. Uneori e nevoie de ceva drastic ca să mă scuture. Din fericire, te-ai priceput mereu de minune să-mi atragi atenţia.

— Nu încerca să minimalizezi asta, Gideon. Puteai să fii rănit grav din cauza mea.

El mă prinse de mijloc, împiedicându-mă plec.

— Am fost rănit grav din cauza ta. Când te-am văzut în braţele altui bărbat, sărutându-l... Ochii i se întunecaseră. Asta m-a sfâşiat în bucăţi, Eva. M-a sfârtecat şi m-a făcut să sângerez. L-am snopit în bătaie în legitimă apărare.

— O, Doamne! Gideon! am şoptit, devastată de onestitatea lui brutală.

— Sunt dezgustat de mine că nu am fost mai înţelegător în privinţa lui Corinne. Dacă un sărut poate să mă facă să mă simt în halul ăsta...

Mă luă strâns în braţe, punându-mi o mână pe şolduri, iar cealaltă pe spate, cuprinzându-mi ceafa, ţinându-mă prizonieră.

— Dacă m-ai înşela vreodată, spuse cu glas răguşit, o să mă omori.

Am întors capul şi mi-am apăsat puternic buzele pe gâtul lui.

— Sărutul ăla prostesc n-a însemnat nimic. Absolut nimic.

El îşi înfipse mâna în părul meu, dându-mi capul pe spate.

— Eva, tu nu pricepi ce înseamnă pentru mine săruturile tale. Faptul că ai sărutat, pur şi simplu, pe un altul şi ai spus

că a fost ceva prostesc...

Plecându-şi capul, îmi astupă gura cu gura lui şi începu să mă sărute blând, dulce şi aţâţător, mângâindu-mi buza de jos cu limba. Am răspuns cu atingeri uşoare ale limbii mele pe a lui; îşi înclină capul, lingându-mi interiorul gurii cu mişcări repezi şi superficiale, care îmi răscoleau dorinţa ce mocnea în mine.

Mi-am înfipt degetele în părul lui ud, ridicându-mă pe vârfuri, ca să fac sărutul cât mai profund cu putinţă. Am gemut când a început să-mi sugă limba, lăsându-mă moale în braţele lui. Buzele i se frecau de ale mele, din ce în ce mai ude şi mai fierbinţi. Ne devoram unul pe altul, tot mai sălbatici, până când am ajuns să facem dragoste unul cu gura celuilalt, împerechindu-ne pătimaşi, cu buzele, cu limbile, cu muşcăturile pe care ni le dădeam. Gâfâiam de dorinţa nebună de a-l avea, cu buzele lipite cu totul de ale lui, şi nu-mi puteam stăpâni sunetele de dorinţă pe care le scoteam.

Săruturile lui erau adevărate daruri. Săruta cu tot ce avea, cu putere, cu pasiune, cu foamea şi cu iubirea pe care le simţea. Nu ţinea nimic pentru el, dând totul, dezvăluind totul.

Tensiunea punea stăpânire pe trupul lui puternic, iar pielea-i mătăsoasă ardea ca de febră. Îşi înfipsese limba adânc în gura mea, împletindu-şi-o cu a mea; respiraţiile şuierătoare ni se amestecau, parfumul gurii lui umplându-mi plămânii. Simţurile mele se îmbibaseră de el, de parfumul şi de aroma lui; mi se învârtea capul când mi l-am înclinat, căutând un gust şi mai profund. Voiam să-l ling şi mai profund, să-l sug mai puternic. Să-l devorez.

Îl voiam înfiorător de tare.

Mâinile lui se plimbau de-a lungul şirei mele, tremurătoare, fără astâmpăr. Gemea, şi sexul mi se strânse, răspunzând gemetelor lui. Trăgând de cordonul halatului, el desfăcu nodul şi-l dădu într-o parte, prinzându-mi şoldurile goale în mâini. Mă muşcă de buza de jos,

afundându-şi dinţii în ea, mângâindu-mi-o cu limba. Eu scânceam, tot mai flămândă, cu gura inundată de poftă, foarte sensibilă.

Oricât de aproape am fi fost, nu era niciodată îndeajuns de aproape.

Gideon mă strânse de fese şi mă lipi strâns de el, iar penisul lui, tare şi încins ca oţelul fierbinte, mă ardea prin mătasea pantalonilor lui. Îmi dădu drumul buzei, dar numai pentru a pune iar stăpânire pe gura mea, umplându-mă de gustul dorinţei şi al patimii lui, iar limba îi era ca un bici de plăcere chinuitoare.

Deodată, îl străbătu un tremur puternic, care îi smulse un geamăt, făcându-l să-şi rotească şoldurile. Degetele îi erau înfipte ca nişte gheare în fesele mele şi geamătul îi vibră pe buzele mele. I-am simţit mădularul zvâcnind între noi, după care o căldură arzătoare mi s-a răspândit pe piele. Îşi dădu drumul gemând chinuit, udând mătasea care ne stătea în cale.

Am scos un strigăt, topindu-mă de dorinţa dureroasă adusă la paroxismul excitării de conştiinţa faptului că puteam să-l fac să-şi piardă controlul doar cu un sărut.

În cele din urmă, îşi slăbi strânsoarea, răsuflând cu greu.

— Săruturile tale sunt *ale mele*.

— Da. Gideon... eram zguduită, sfâşiată emoţional de cel mai erotic moment din viaţa mea.

Apoi el căzu în genunchi, lingându-mă până la un orgasm ucigător.

Am făcut un duş şi am tras un pui de somn toată dimineaţa. Era atât de bine să dorm din nou cu el, cu capul pe pieptul lui, cu o mână pe stomacul lui tare ca piatra, cu picioarele împletite cu ale lui.

Când ne-am trezit, se făcuse de mult ora unu şi eram lihnită de foame. Ne-am dus împreună la bucătărie, al cărei aspect modern şi foarte sobru mi-a plăcut foarte mult. Uşile din sticlă mată ale dulapurilor şi granitul se potriveau de

minune cu parchetul din lemn masiv. Şi cel mai bine era că în cămară nu duceam lipsă de mâncare. N-aveam nevoie să ieşim din casă pentru absolut nimic.

Nu ne-am bătut capul să gătim ceva şi am făcut câteva sandviciuri, pe care le-am luat în living şi le-am mâncat pe canapea, stând cu picioarele încrucişate, faţă în faţă.

Dădusem gata jumătate din porţia mea, când l-am surprins pe Gideon că mă priveşte zâmbind cu gura până la urechi.

— Ce e? l-am întrebat, înainte să muşc din sandvici.

— Arnoldo are dreptate. E plăcut să te privesc cum mănânci.

— Mai taci!

Zâmbetul i se lăţi şi mai mult pe faţă. Părea aşa de liber şi de fericit, că mi se strângea inima.

— Cum ai găsit locul ăsta? m-am interesat. Sau cum l-a găsit Scott?

— Eu l-am găsit, răspunse în timp ce ronţăia un chips, după care îşi linse degetele, cu un gest care mi se părea înfiorător de sexy. Voiam să te duc pe o insulă, unde să nu ne stea nimeni în cale. Iar locul ăsta e destul de aproape de ceea ce voiam, dacă lăsăm la o parte neplăcerile călătoriei. Iniţial, avusesem în cap să venim cu avionul.

Mâncam dusă pe gânduri, amintindu-mi lunga călătorie cu maşina. Oricât m-ar fi scos din minţi momentele acelea, era ceva excitant în ideea că el refăcuse planurile, numai ca să mi-o tragă nebuneşte, ore întregi, folosindu-se de patima mea pentru el ca să pot scoate la lumină un adevăr pe care îl îngropasem adânc în mine. Mă gândeam la toată frustrarea lui, la toată furia care îl făcuse să pună în aplicare planul acela... la mintea lui care se concentra să dezlănţuie toată pasiunea-i clocotitoare asupra trupului meu neajutorat şi plin de poftă...

— Ai iar expresia aia care strigă trage-mi-o, remarcă Gideon. Şi mai zici de mine că-s un maniac sexual.

— Îmi pare rău.

— Nu mă plângeam.

M-am întors cu gândul la ce se întâmplase în cursul serii.

— Lui Arnoldo nu-i mai place de mine.

— Cu expresia de „trage-mi-o“ pe faţă, tu te gândeşti la Arnoldo? ridică el mirat o sprânceană. Acum trebuie să-l snopesc *şi pe el* în bătaie?

— Nu, Doamne fereşte! Am zis asta ca să nu ne mai gândim atâta la sex şi pentru că trebuie să vorbească cineva cu el.

— O să vorbesc eu, dădu Gideon din umeri.

— Cred că *eu* ar trebui s-o fac.

Gideon mă studia, cu ochii lui uluitor de albaştri.

— Şi ce-ai vrea să-i spui?

— Că are dreptate. Nu te merit şi am dat-o rău de tot în bară. Dar te iubesc ca o nebună şi aş vrea să mi se dea şansa să vă demonstrez amândurora că pot fi ceea ce-ţi trebuie ţie.

— Îngeraş, dacă mi-ai fi mai necesară de-atât, n-aş mai putea funcţiona, răspunse el, ducându-mi mâna la buze ca să-mi sărute degetele. Şi nu-mi pasă ce crede oricine altcineva. Noi avem ritmul nostru, şi este cel potrivit.

Mi-am luat ceaiul cu gheaţă de pe masă şi am sorbit din el.

— Chiar e potrivit pentru tine? Ştiu că asta te stoarce de puteri. Îţi trece vreodată prin cap că e prea mult sau prea dureros?

— Îţi dai seama cum sună ceea ce spui, nu?

— O, Doamne, eşti îngrozitor! am exclamat, pufnind în râs.

Ochii îi străluceau de veselie.

— Nu asta zici de obicei.

Am clătinat din cap şi m-am întors la sandviciul meu.

— Îngeraş, prefer să mă cert cu tine, decât să râd cu oricine altcineva.

Doamne! Am avut nevoie câteva clipe bune, până să pot înghiţi ultima îmbucătură.

— Ştii... te iubesc înfiorător de mult.

— Da, ştiu, zâmbi el.

După ce am spălat vasele pe care le folosiserăm la prânz, am aruncat buretele în chiuvetă şi am anunţat:

— Trebuie să-l sun pe tata, aşa cum fac în fiecare sâmbătă.

Gideon clătină din cap.

— Imposibil. Va trebui să aştepţi până luni.

— Ce? De ce?

— N-avem telefoane, îmi spuse în timp ce mă prindea în capcana braţelor lui, lipindu-mă de blat.

— Vorbeşti serios? Unde ţi-e mobilul?

Pe al meu mi-l lăsasem acasă înainte să plec la concert, pentru că nu aveam unde să-l pun şi nici intenţia să-l folosesc.

— În drum spre New York, cu limuzina. N-avem nici internet. Am cerut să fie scoase telefoanele şi modemul înainte să ajungem.

Rămăsesem cu gura căscată. Pentru un om cu toate responsabilităţile şi angajamentele lui, faptul că se deconectase de la tot un întreg weekend era, pur şi simplu... de necrezut.

— Uau! Când te-ai dat ultima oară la fund în felul ăsta?

— Să vedem... niciodată.

— Cred că trebuie să fie cel puţin şase oameni care turbează că nu pot să rezolve ceva fără ajutorul tău.

El dădu din umeri, nepăsător.

— O să se descurce.

Simţeam că mă inundă un val de plăcere.

— Asta înseamnă că eşti tot numai al meu?

— În totalitate.

Pe buze îi înflorise un zâmbet plin de promisiuni păcătoase.

— Ce-o să-mi faci, îngeraş?

I-am întors zâmbetul, în culmea fericirii.

— Pun pariu c-o să găsesc eu ceva.

Am ieşit la o plimbare pe plajă.

Îmi trăsesem pe mine o pereche de pantaloni de pijama de la Gideon şi tricoul meu alb, mulat pe corp, care era tare indecent, din moment ce sutienul meu se îndrepta spre New York, împreună cu telefonul lui Gideon.

— Am murit şi-am ajuns în rai, declară el, cu ochii ţintă la sânii mei, în timp ce mergeam de-a lungul ţărmului, acolo unde întruchiparea tuturor viselor mele ude din adolescenţă este reală şi cu totul a mea.

L-am lovit uşor cu umărul.

— Cum reuşeşti să treci de la un romantism devastator la prozaism într-o singură oră?

— E unul dintre multiplele mele talente.

Ochii îi alunecară din nou spre sfârcurile mele, care se întăriseră din pricina brizei ce bătea dinspre ocean. Mă strânse de mână şi scoase un oftat afectat.

— Sunt în paradis, împreună cu îngerul meu. Mai bine de atât nu se poate.

Trebuia să fiu de acord cu el. Plaja era frumoasă, sălbatică şi neîmblânzită, la fel ca bărbatul pe care îl ţineam de mână. Vuietul valurilor şi ţipetele pescăruşilor îmi induceau o senzaţie unică de fericire. Apa rece îmi mângâia picioarele goale, iar vântul îmi biciuia părul pe faţă. De mult nu mă mai simţisem atât de bine şi îi eram recunoscătoare lui Gideon pentru că ne oferise acest timp de care să ne bucurăm împreună. Eram într-o armonie perfectă când eram doar noi doi.

— Îţi place aici, observă el.

— Întotdeauna mi-a plăcut să fiu aproape de apă. Al doilea soţ al mamei avea o casă pe un lac. Îmi amintesc că mă plimbam de-a lungul malului împreună cu mama şi mă gândeam că o să-mi cumpăr şi eu cândva o casă lângă apă.

Gideon îmi dădu drumul mâinii, cuprinzându-mă pe după umeri.

— Atunci, hai s-o facem! Ce zici de locul ăsta? Îţi place?

Mi-am ridicat privirea spre el, admirând felul cum i se juca vântul în păr.

— E de vânzare?

El se uita la plaja ce se întindea în faţa noastră.

— Orice e de vânzare, dacă oferi preţul potrivit.

— Ţie îţi place?

— Interiorul e cam rece, cu tot albul ăla, deşi îmi place cum e făcut dormitorul principal. Am putea să schimbăm restul, s-o facem mai pe gustul nostru.

— Al nostru, am repetat, întrebându-mă cum avea să fie.

Îmi plăcea enorm apartamentul lui, de o eleganţă europeană. Şi cred că şi el se simţea în largul lui la mine acasă, unde decorul era mai mult tradiţional modern. Să combini cele două stiluri...

— E un pas mare să cumpărăm împreună o casă.

— E un pas inevitabil, mă corectă el. I-ai spus doctorului Petersen că eşecul nu e o opţiune.

— Da, aşa e.

Am păşit mai departe, tăcuţi. Încercam să-mi închipui ce simţeam în legătură cu dorinţa lui Gideon ca între noi să existe o legătură mai tangibilă. Mă întrebam şi de ce alesese să cumpărăm împreună o proprietate ca să creeze această legătură.

— Să înţeleg că şi ţie îţi place aici? l-am întrebat.

— Îmi place plaja, răspunse el, în timp ce-şi dădea părul de pe faţă. Am o fotografie cu mine şi cu tata, construind un castel de nisip pe o plajă.

Era o minune că nu înlemnisem. Gideon îmi dăduse, de bunăvoie, atât de puţine informaţii despre trecutul lui, încât, atunci când o făcea, era un eveniment aproape cutremurător.

— Mi-ar plăcea să o văd.

— E la mama, spuse el. Am mai făcut câţiva paşi, înainte să adauge: O s-o iau pentru tine.

— O să te însoţesc.

Încă nu-mi dezvăluise de ce, dar îmi spusese odată că, pentru el, casa Vidal era imaginea însăşi a coşmarului. Bănuiam că, indiferent ce îi provocase parasomnia, acolo se petrecuse.

Gideon oftă din greu.

— Pot să-i cer să mi-o trimită prin curier.

— În regulă, am acceptat, întorcându-mi capul ca să-i sărut încheieturile învineţite ale degetelor, pe care le sprijinea pe umărul meu. Dar să ştii că îmi menţin propunerea.

— Spune-mi, cum ţi s-a părut mama? mă întrebă el, pe neaşteptate.

— Este foarte frumoasă. Foarte elegantă. Părea o persoană plină de graţie.

Mi-am plimbat ochii pe chipul lui, uitându-mă la părul negru ca pana corbului şi la ochii de un albastru uluitor ai lui Elizabeth Vidal, şi am adăugat:

— Pare că te iubeşte foarte mult. Se vedea în ochii ei când se uita la tine.

— Nu m-a iubit îndeajuns, remarcă el, cu privirea aţintită în depărtare.

Am răsuflat uşurată. Cum n-aveam de unde să ştiu ce anume îi provocase acele coşmaruri înfiorătoare, mă întrebasem dacă nu cumva ea îl iubise prea mult. Şi acum era o mare uşurare să aflu că nu aşa stătuseră lucrurile. Era deja destul de îngrozitor că tatăl lui se sinucisese. Dacă ar fi fost trădat şi de mama lui, atunci asta ar fi fost, probabil, mult prea mult ca să-şi mai poată reveni.

— Cât de mult înseamnă îndeajuns, Gideon?

El îşi încleştă maxilarul şi răspunse, oftând adânc:

— Nu m-a crezut.

M-am oprit brusc, întorcându-mă cu faţa spre el.

— I-ai spus ce ţi s-a întâmplat? I-ai spus şi ea nu te-a crezut?

El rămăsese cu privirea aţintită undeva deasupra mea.

— Nu mai contează, acum. A fost demult.

— Rahat! Contează, şi încă foarte mult.

Eram furioasă pentru el. Eram furioasă că o mamă nu făcuse ceea ce trebuia, că nu-şi apărase copilul. Eram furioasă că acel copil fusese Gideon.

— Şi pot să jur şi că doare ca dracu’.

El îşi coborî privirea spre chipul meu.

— Uite cât eşti de furioasă, de supărată! Nu trebuia să-ţi fi zis nimic.

— Ar fi trebuit să-mi spui ceva mai de mult.

Tensiunea din umeri i se mai risipi şi zâmbi mâhnit.

— Nu ţi-am spus nimic.

— Gideon...

— Şi evident că tu mă crezi, îngeraş. A trebuit să dormi în acelaşi pat cu mine.

Drept răspuns, i-am luat chipul în palme, privindu-l stăruitor în ochi.

— Eu te cred.

Faţa i se contorsionă o clipă, schimonosită de durere, după care mă strânse la pieptul lui.

— Eva!

— Te cred, am repetat eu şi l-am înlănţuit cu mâinile şi picioarele, căţărându-mă la el în braţe.

Când ne-am întors în casă, Gideon s-a dus în bucătărie să deschidă o sticlă de vin, iar eu m-am uitat prin cărţile din living, zâmbind când am dat peste primele volume din seria despre care îi povestisem, cea din care îi luasem porecla „campionul“.

Apoi ne-am tolănit împreună pe canapea şi am început să-i citesc, în timp ce el se juca distrat cu părul meu. Se întorsese de la plimbare gânditor şi părea tare departe de mine. Nu-i purtam însă pică din cauza asta. La urma urmelor, fiecare dintre noi îi dăduse celuilalt foarte multe de gândit în ultimele două zile.

Începuse să vină fluxul şi, aşa cum prevăzusem, apa se năpustea într-adevăr sub casă, vuind într-un mod uimitor şi

arătând încă şi mai uluitor. Am ieşit amândoi pe terasă, uitându-ne cum apa vine din toate părţile, preschimbând casa într-o insulă pierdută printre valuri.

— Hai să facem bezele cu ciocolată şi biscuiţi, am propus, în timp ce stăteam rezemată de balustradă, cuibărită la pieptul lui Gideon. Putem să le facem pe grătarul portabil de pe terasă.

El îmi şopti, ronţăindu-mi urechea:

— Vreau să ling ciocolata topită de pe tine.

„O, da, te rog“... am gândit, dar, cu glas tare, l-am necăjit:

— N-o să ardă?

— Nu, dacă o fac cum trebuie.

M-am întors să-l privesc, iar el m-a ridicat pe balustrada lată, după care, făcându-şi loc între picioarele mele, m-a luat în braţe, ţinându-mă pe după şolduri. Amurgul se lăsa într-o pace uluitoare, de care ne-am lăsat cuprinşi amândoi. I-am atins uşor părul, la fel de delicat ca briza.

— Ai stat vreodată de vorbă cu Ireland? l-am întrebat, cu gândul la sora lui vitregă, care era la fel de frumoasă ca mama lor. O cunoscusem la petrecerea Vidal Records şi fusese cât se poate de clar că aşteaptă cu lăcomie orice cuvânt de la fratele ei mai mare, orice mică ştire despre el.

— Nu.

— Ce-ai zice dacă ai lua-o să cineze cu noi, cât timp e tata în oraş?

Gideon mă studie, cu capul lăsat într-o parte.

— Vrei să inviţi o puştoaică de şaptesprezece ani ca să ia cina cu mine şi cu tatăl tău.

— Nu, vreau ca familia ta să cunoască familia mea.

— O să se plictisească de moarte.

— De unde ştii? l-am provocat. În orice caz, cred că eşti eroul surorii tale, care te venerează. Dacă îi dai şi ei puţină atenţie, cred că va fi în culmea încântării.

— Eva, oftă el, evident exasperat. Vino-ţi în fire! Habar n-am ce să-i spun unei adolescente.

— Ireland nu e o puştoaică oarecare, e...

— Ba ar putea foarte bine să fie! mă întrerupse el.

În clipa aceea, am înţeles.

— Ţi-e frică de ea.

— Ei, na! pufni Gideon.

— Ba da. Te sperie.

Mă îndoiam că acest lucru avea vreo legătură cu vârsta surorii lui ori cu faptul că era o fată.

— Ce te-a apucat? se plânse el. Ţi s-a pus pata pe Ireland. Dă-o-ncolo!

— Gideon, e singura ta familie.

Puteam să justific acea afirmaţie. Fratele lui vitreg, Christopher, era o javră, iar mama lui nu merita ca el să-i dea atenţie.

— Te am *pe tine!*

Am oftat, încolăcindu-l cu picioarele.

— Iubirea mea! Da, mă ai pe mine. Dar în viaţa ta mai e loc şi pentru alţi oameni care te iubesc.

— Ea nu mă iubeşte, murmură el. Nu mă cunoaşte.

— Ba cred că te înşeli în privinţa asta, dar chiar dacă n-ar fi aşa, sigur te-ar iubi dacă te-ar cunoaşte. Aşa că las-o să te descopere!

— Gata! Hai să vedem ce facem cu bezelele!

Am încercat să-i susţin privirea, dar era imposibil. Atunci când el considera că un subiect era epuizat, n-aveai cum să mai continui. Prin urmare, trebuia să o iau pe o cale ocolită.

— Vrei să vedem ce facem cu bezelele, asule? am zis, lingându-mă pe buze. Cu toată ciocolata aia lipicioasă şi dulce de pe degetele noastre...

Gideon îşi îngustă ochii. Eu începusem să-l mângâi uşor, cu vârful degetelor, pe umeri şi pe piept.

— Aş putea fi convinsă să te las să mă mozoleşti toată cu ciocolată. Aş putea chiar fi convinsă şi eu să te ung un pic cu ea.

El înălţă dintr-o sprânceană.

— Încerci cumva să mă mituieşti iar cu sexul?

— Am spus eu asta? am clipit, inocentă. Nu cred c-am spus aşa ceva.

— Era ceva implicit. Aşa că hai să fim clari!

Glasul îi era periculos de jos, ochii, întunecaţi şi mâinile îi coborâseră sub marginea tricoului meu, prinzându-mi sânii, neîncorsetaţi de sutien.

— O s-o invit pe Ireland la cina cu tatăl tău pentru că asta te face fericită şi, în felul ăsta, sunt şi eu fericit.

— Mulţumesc, am zis, cu respiraţia întretăiată, pentru că începuse să-mi maseze ritmic sfârcul, făcându-mă să scâncesc de plăcere.

— Şi eu o să fac tot ce-mi trece prin cap cu ciocolata topită şi cu trupul tău pentru că asta îmi face mie plăcere şi în felul ăsta o să-ţi facă şi ţie plăcere. Eu spun când, eu spun cum. Repetă!

— Tu spui... am început, dar m-am oprit, gemând, căci gura lui pusese stăpânire pe celălalt sân, prin bumbacul tricoului. O, Doamne!

— Termină fraza, mă îndemnă el, ronţăindu-mi încet sfârcurile.

Tot corpul mi se încordă, dornic să răspundă cât mai repede tonului său autoritar.

— Tu spui când. Tu spui cum.

— Îngeraş, sunt lucruri cu care poţi negocia, dar trupul şi sexul tău nu sunt negociabile.

Mâinile mi se înfipseseră în părul lui, într-o reacţie instinctivă la felul neobosit şi minunat în care îmi sugea sânii. Şi am renunţat să mai încerc să pricep de ce voiam ca el să aibă controlul. Pur şi simplu asta era ceea ce voiam.

— Atunci ce mai pot negocia? Tu ai totul.

— Timpul şi atenţia ta sunt două lucruri pe care le poţi scoate la mezat. Aş face orice pentru ele.

— Sunt udă pentru tine, am şoptit, cuprinsă de un fior.

— Pentru că aşa te vreau.

Şi Gideon mă luă în braţe şi părăsi balustrada.

Capitolul 12

Ne-am întors în Manhattan duminică, înainte de miezul nopţii. Cu o noapte înainte, dormiserăm în camere separate, dar ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei în patul cel mare, sărutându-ne, mângâindu-ne, râzând şi şoptind.

Într-un acord tacit, tot timpul zilei ne feriserăm să mai atingem vreun subiect dureros. Televizorul şi radioul rămăseseră închise, pentru că nu ni se părea corect să ne împărţim timpul cu oricine altcineva. Ne-am plimbat din nou pe plajă. Am făcut dragoste îndelung, încet şi leneş pe terasa de la etajul al doilea. Am jucat cărţi şi a câştigat de fiecare dată. Ne-am încărcat bateriile şi ne-am amintit că merita să luptăm pentru ceea ce găsiserăm unul la celălalt.

A fost ziua cea mai minunată din viaţa mea.

La întoarcerea în oraş, ne-am dus la mine acasă. Gideon a descuiat uşa cu cheia pe care i-o dădusem şi am intrat în locuinţa cufundată în întuneric cât am putut de încet, ca să nu-l trezim pe Cary. Gideon mi-a dat un sărut prelung şi plin de tandreţe, de noapte bună şi s-a dus în camera de oaspeţi, iar eu m-am prăbuşit în pat singură, fără el. Fiindu-mi deja dor de el. Mă întrebam cât timp aveam să mai dormim separaţi unul de altul. Câteva luni? Sau poate ani?

Gândul îmi displăcea, aşa că am închis ochii, sperând să mă cufund în somn. Brusc, s-a aprins lumina.

— Eva, trezeşte-te!

Gideon intrase în camera mea, ducându-se drept la şifonier şi căutându-mi printre haine. Am clipit, nelămurită, observând că-şi pusese nişte pantaloni şi o cămaşă cu nasturi.

— Ce s-a întâmplat?

— Cary răspunse el mohorât. E la spital.

Când am ieşit din clădire, ne aştepta deja un taxi. Gideon m-a ajutat să urc, apoi s-a strecurat şi el lângă mine.

Maşina părea că se târăşte cu viteza melcului. De fapt, totul părea că se mişcă cu încetinitorul. M-am agăţat de mâneca lui Gideon.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost atacat vineri seară.

— De unde ştii?

— Mama ta şi Stanton mi-au dat mesaje pe telefonul meu mobil.

— Mama...? m-am uitat la ea, fără să pricep. De ce n-a...?

Nu, nu putuse să mă sune pe mine. Nu aveam telefonul la mine. Vinovăţia şi îngrijorarea puseseră stăpânire pe mine atât de puternic, că simţeam că mă sufoc.

— Eva! Gideon mă luă cu mâna pe după umeri, făcându-mă să-mi reazem capul de el. Nu te mai frământa până nu aflăm mai multe!

— Au trecut câteva *zile,* Gideon! Şi eu n-am fost aici.

Lacrimile îmi curgeau fără încetare, chiar şi după ce am ajuns la spital. Abia dacă am văzut cum arăta clădirea, căci toată atenţia îmi era amorţită de teama cumplită care vuia în mine. Îi mulţumeam lui Dumnezeu că Gideon era calm şi ţinea situaţia sub control. Unul dintre angajaţii spitalului ne-a spus numărul rezervei lui Cary, dar nu ne-a ajutat cu mai mult de-atât. Gideon a dat câteva telefoane în mijlocul nopţii, reuşind să-mi obţină permisiunea de a-l vizita pe Cary, deşi orele de vizită trecuseră de ceva timp. De multe ori, iubitul meu fusese un donator foarte generos, iar acest lucru nu putea fi trecut uşor cu vederea.

În clipa în care am trecut pragul rezervei unde se afla Cary şi l-am zărit, mi s-a rupt inima de durere şi mi s-au tăiat genunchii. Dacă nu era Gideon, m-aş fi prăbuşit. Omul care-mi era ca un frate, cel mai bun prieten pe care-l avusem sau pe care aveam să-l am vreodată zăcea tăcut şi nemişcat în pat. Era bandajat la cap şi avea ochii vineţi. În

unul dintre braţe avea perfuzii, iar celălalt era în ghips. Dacă n-aş fi ştiut cine e, nici nu l-aş fi recunoscut.

Toată camera era plină de flori, în buchete vesele şi colorate. Erau şi baloane şi câteva cărţi de vizită. Ştiam că unele trebuie să fie de la mama şi de la Stanton, care cu siguranţă plătiseră şi spitalizarea lui Cary.

Noi eram familia lui. Şi toată lumea fusese acolo pentru el, numai eu nu.

Gideon mă duse mai aproape de pat, ţinându-mă strâns de talie, ca să nu cad. Plângeam cu hohote tăcute, iar lacrimile mi se rostogoleau fierbinţi pe obraji. Era tot ce puteam face ca să rămân tăcută.

Cu toate acestea, probabil că prietenul meu mă auzise ori mă simţise. Pleoapele începură să tremure, apoi deschise ochii cu greu. Ochii lui frumoşi şi verzi erau injectaţi de sânge şi priveau fără să vadă. I-a trebuit un minut până să mă zărească, iar când, în sfârşit, m-a văzut, a clipit de câteva ori şi lacrimile au început să i se rostogolească spre tâmple.

— Cary! M-am repezit la el şi mi-am pus mâna într-a lui. Sunt aici.

— Eva! şopti el, strângându-mă atât de tare, că mă durea.

— Îmi pare rău că n-am venit imediat. N-am avut telefonul la mine. Habar n-am avut. Dacă ştiam, veneam imediat.

— E-n regulă. Acum eşti aici, zise el, apoi încercă să înghită nodul din gât. Doamne! Mă dor toate.

— Mă duc să chem o asistentă, se oferi Gideon, mângâindu-mă uşor pe spate, după care ieşi tăcut.

Pe o masă cu rotile am zărit o carafă şi o cană cu un pai în ea.

— Ţi-e sete?

— Foarte tare.

— Pot să te ridic? Sau nu?

Mi-era frică să fac ceva, ca să nu-l doară.

— Da.

Am apăsat telecomanda de lângă patul lui şi l-am ridicat, astfel încât să stea înclinat, după care i-am dus paiul la buze şi l-am privit cum bea cu lăcomie. În sfârşit, Cary oftă şi se linişti.

— Eşti o adevărată alinare pentru ochii îndureraţi, fetiţo!

— Ce naiba s-a întâmplat? am întrebat, după ce am pus jos cana şi i-am luat iar mâna între palme.

— Pe cuvânt dacă ştiu, răspunse el cu o voce slabă, aproape o şoaptă. Am fost snopit în bătaie. Cu o bâtă.

— Cu o bâtă? Numai la gândul ăsta şi mi se făcuse rău fizic. Brutalitatea. Violenţa... Era nebun?

— Evident, exclamă el, şi o cută de durere îi apăru între sprâncene.

Eu m-am dat în spate.

— Îmi pare rău.

— Nu, stai liniştită! Fir-ar! Sunt... Îşi închise ochii ... sunt epuizat.

În clipa aceea, intră asistenta, îmbrăcată într-un halat pe care erau desenate spatule linguale şi stetoscoape vesele. Era tânără şi drăguţă, avea părul negru şi ochii negri ca tăciunele. Îl consultă pe Cary, îi luă tensiunea, după care apăsă pe butonul unei telecomenzi prinse de grilajul patului.

— Poţi să-ţi administrezi singur, la fiecare jumătate de oră, ca să scapi de durere, îi spuse. E suficient să apeşi pe buton. Doza n-o să fie eliberată dacă nu e timpul, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji că apeşi prea des.

— Şi o dată e prea mult, murmură el, cu ochii la mine.

Îi înţelegeam reţinerea, pentru că era genul care devenea uşor dependent. O luase la un moment dat pe panta drogurilor, înainte să-i bag minţile în cap.

Era însă o uşurare să văd cum cutele de durere săpate pe fruntea lui dispar, iar respiraţia ajunge la un ritm mai profund.

Asistenta se uită la mine.

— Are nevoie de odihnă. Ar trebui să vă întoarceţi la ora de vizită.

Cary mă privi disperat.

— Nu pleca!

— Nu pleacă nicăieri, interveni Gideon, care tocmai intra pe uşă. Am aranjat să ţi se aducă un pat aici în noaptea asta.

Nu credeam că e posibil să-l iubesc pe Gideon mai mult decât îl iubeam deja, însă el tot găsea căi de a-mi arăta că mă înşel. Asistenta îi zâmbi timidă.

— Cary are nevoie de mai multă apă, i-am zis, uitându-mă la ea cum îşi desprinde cu greu privirea de iubitul meu, ca să se uite la mine. Apoi luă carafa şi ieşi din încăpere.

Gideon se apropie de pat şi i se adresă lui Cary:

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

Cary oftă.

— Vineri am fost împreună cu Trey, însă el trebuia să plece devreme. Am ieşit împreună cu el să chemăm un taxi, dar în faţa clubului era tare aglomerat, aşa că ne-am dus după colţ. El abia plecase, când am luat o bâtă în moalele capului. M-a lăsat lat şi am mai luat alte câteva. Nici măcar n-am avut ocazia să mă apăr.

Începuseră să-mi tremure mâinile, iar Cary mi le mângâie uşor cu degetul mare.

— Hei, şopti el. Asta o să-mi fie învăţătură de minte, să nu mi-o mai pun cu tipele care nu trebuie.

— Ce?

Lui Cary i se închideau ochii şi, câteva clipe mai târziu, era clar că adormise. M-am uitat neajutorată la Gideon, care stătea de partea cealaltă a patului.

— O să mă ocup de asta, zise el. Hai să ieşim puţin de aici!

L-am urmat, uitându-mă de câteva ori înapoi la Cary. După ce uşa s-a închis în urma noastră, am zis:

— Dumnezeule, Gideon. Arată îngrozitor.

— A fost bătut rău, admise el, cu chipul întunecat. Are capul spart, o contuzie urâtă, trei coaste fracturate şi un braţ rupt.

Era îngrozitor de dureros să ascult lista rănilor pe care le avea.

— Nu pricep de ce-ar vrea cineva să facă una ca asta.

El mă trase încet spre el, lipindu-şi buzele de fruntea mea.

— Doctorul spune că e posibil să-i dea drumul lui Cary într-o zi sau două, aşa că o să mă ocup eu de aranjamentele necesare ca să fie îngrijit acasă. O să anunţ şi la tine la slujbă că mâine nu vii.

— Trebuie anunţată şi agenţia lui Cary.

— O să mă ocup de asta.

— Îţi mulţumesc, am şoptit, strângându-l tare în braţe. Ce m-aş face fără tine?

— N-o să afli niciodată.

Mama m-a trezit la nouă dimineaţa, repezindu-se ca o furtună în camera lui Cary, imediat ce începuseră orele de vizită. M-a împins pe hol, atrăgând astfel atenţia tuturor celor aflaţi în imediata apropiere. Era dimineaţă, dar ea arăta uluitor în nişte pantofi Louboutin cu talpă roşie şi o rochie ivorie dreaptă, fără mâneci.

— Eva! Nu-mi vine să cred că ai stat tot weekendul fără telefon! Unde ţi-a fost capul? Dacă apărea vreo urgenţă?

— A *apărut* o urgenţă.

— Exact! Ridică exasperată o mână; de cealaltă îi atârna poşeta. Nimeni nu putea să dea de tine sau de Gideon. El a lăsat un mesaj în care ne spunea că te ia undeva în weekend, însă nimeni nu ştia unde. Nu-mi vine să cred că a fost atât de iresponsabil! Ce-o fi fost în mintea lui?

— Îţi mulţumesc, am oprit-o, pentru că începuse să ridice vocea şi se şi repeta. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Cary. Înseamnă enorm pentru mine.

— Normal. Tonul ei se mai ponderă puţin. Şi noi îl iubim, ştii doar. Sunt distrusă de ce s-a întâmplat.

Buza de jos începu să-i tremure, făcând-o să-şi caute în geantă batista pe care o ţinea mereu la îndemână.

— Poliţia investighează cazul? m-am interesat.

— Da, logic, dar nu ştiu ce o să poată face, zise ea, ştergându-se la colţul ochilor. Îl iubesc tare mult pe Cary, dar e cam vagabond. Nu cred că-şi poate aminti de toate femeile şi toţi bărbaţii cu care a fost. Îţi aduci aminte serata aceea de caritate la care ai venit cu Gideon? Când ţi-am cumpărat rochia aia roşie bestială?

— Da.

N-aveam s-o uit vreodată. Era seara în care făcusem pentru prima dată dragoste cu Gideon.

— Sunt sigură de Cary că s-a culcat cu tipa cu care a dansat în seara aia – în timp ce se aflau acolo! Au dispărut o vreme şi când s-au întors... Ei bine, ştiu cum arată un bărbat satisfăcut. Aş fi uimită dacă ar şti cum o chema.

Mi-am amintit de cuvintele spuse de Cary înainte să adoarmă.

— Crezi că atacul a avut vreo legătură cu cineva cu care s-a culcat?

Mama clipi, părând să-şi aducă aminte că eu nu ştiu nimic.

— Lui Cary i s-a spus să-şi ia mâinile de pe ea, cine o mai fi şi această ea. Detectivii o să se întoarcă mai târziu, ca să încerce să scoată vreun nume de la el.

— Doamne!

M-am frecat la ochi, simţind nevoia să mă spăl zdravăn pe faţă şi o nevoie şi mai mare de o cafea.

— Poliţiştii trebuie să stea de vorbă cu Tatiana Cherlin.

— Cine e asta?

— O tipă cu care se vede Cary. Cred că ar fi în stare să se bucure de una ca asta. Iubitul lui Cary i-a prins împreună şi ea a fost încântată de cele întâmplate. I-a plăcut la nebunie să fie cauza unei drame.

Mi-am frecat ceafa, după care mi-am dat seama că furnicătura pe care o simţisem avea un cu totul alt motiv. M-am uitat peste umăr şi l-am zărit pe Gideon care se apropia de noi cu paşi mari şi măsuraţi. Era îmbrăcat de birou, în costum. Într-o mână ţinea o cană mare de cafea, iar în cealaltă o geantă mică neagră, şi era exact ce-mi trebuia în momentul acela.

— Scuză-mă!

M-am repezit la el şi m-am aruncat la pieptul lui.

— Bună! mă întâmpină el, sărutându-mă pe păr. Cum rezişti?

— E îngrozitor. Şi fără nici o logică, am zis, cu ochii înroşiţi de plâns. Nu mai avea nevoie de încă un dezastru în viaţă. A avut mai multe decât îi trebuiau.

— Aşa ai avut şi tu, iar acum suferi împreună cu el.

— Şi tu faci la fel împreună cu mine. Mulţumesc.

Şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut pe obraz, după care m-am dat înapoi.

El îmi întinse cafeaua.

— Ţi-am adus câteva lucruri – nişte schimburi, telefonul şi tableta, câteva chestii pentru baie.

Ştiam că grija pentru mine avea literalmente un preţ. După ce se deconectase de la toate un weekend întreg, ar fi trebuit să fie îngropat până peste cap într-un munte de lucrări valorând milioane, nu să alerge peste tot ca să aibă grijă de mine.

— Dumnezeule! Te iubesc.

— Eva!

Exclamaţia de uluire a mamei mele mă făcu să mă încrunt. Ea susţinea ideea că declaraţia de iubire trebuie amânată până în noaptea nunţii.

— Îmi pare rău, mamă, dar nu mă pot abţine.

Gideon mă mângâie pe obraz cu degetele încălzite de la cafea.

— Gideon, începu mama, venind lângă noi, tu ar trebui să ştii foarte bine că nu trebuie să-i tai Evei orice mijloc de

a chema în ajutor. Chiar *ştii* foarte bine.

Era mai mult decât clar că se referă la trecutul meu. Nu prea ştiam de ce credea că sunt atât de delicată încât nu pot să funcţionez pe cont propriu. De fapt, ea era mult mai fragilă decât mine.

Am aruncat o privire compătimitoare spre Gideon.

El îmi întinse geanta pe care mi-o adusese, iar expresia calmă şi încrezătoare de pe chipul său îmi spuneau foarte clar că se simte perfect în largul lui cu mama. Prin urmare, l-am lăsat cu ea. Eu însă nu mă simţeam în stare să-i fac faţă înainte să-mi iau doza de cafeină.

M-am strecurat încetişor înapoi în rezerva lui Cary şi l-am găsit treaz. Numai văzându-l, şi am simţit că mă apucă iar plânsul. Era un bărbat atât de puternic, de vioi, atât de plin de viaţă şi de veselie. Nu putea să fie durere mai mare decât să-l văd în halul ăsta de dărâmat.

— Hei, şopti el, nu mai tot da apă la şoareci de fiecare dată când mă vezi. Mă faci să simt că sunt pe patul de moarte sau pe-aproape.

Fir-ar! avea dreptate. Lacrimile mele nu-i erau de nici un folos. Mai mult, puţina uşurare pe care mi-o aduceau mie nu făcea decât să se transforme într-o povară şi mai mare pe umerii lui. Trebuia să fiu o prietenă mai bună decât atât.

— Nu mă pot abţine, am răspuns, trăgându-mi nasul. La naiba! Cineva a fost mai rapid ca mine şi te-a snopit în bătaie înaintea mea.

— Tu vorbeşti serios? întrebă, şi încruntarea i se şterse de pe chip. Acum ce-am mai făcut?

— Nu mi-ai spus despre Brett şi cei de la Six-Ninths.

— A da... În ochi i se aprinsese o urmă din sclipirea de odinioară. Cum arăta?

— Bine. Foarte bine. De fapt, era chiar foarte sexy, dar am ţinut gândul ăsta pentru mine. Am continuat: Deşi cred că în clipa asta s-ar putea să nu arate cu mult mai bine decât tine.

Şi i-am povestit despre sărut şi despre bătaia care se încinsese din cauza asta.

— Cross s-a năpustit asupra lui, zici? Cary clătină din cap, dar se opri cu un rictus de durere. E nevoie de curaj ca să te iei de Brett, că tipul e mare bătăuş prin baruri şi se dă în vânt după o bătaie ca la carte.

— Iar Gideon este foarte bine pregătit în arte marţiale combinate, am replicat, în timp ce scotoceam prin geanta pe care mi-o adusese Gideon. De ce nu mi-ai spus că tipii de la Captive Soul au devenit un nume de marcă?

— Pentru că n-aveai nevoie să cazi iar în prăpastia aia. Sunt tipe care pot să se combine cu vedete rock, dar tu nu faci parte dintre ele. Tot timpul pe drumuri, înconjurat de fanii fideli... Ţi-ai fi pierdut minţile şi l-ai fi înnebunit şi pe el.

M-am uitat la el.

— Sunt întru totul de acord cu tine. Dar mă jigneşti dacă îţi închipui că aş alergat cu limba scoasă înapoi la el, numai pentru că acum e pe val.

— Nu de asta. Nu voiam să auzi primul lor single, dacă ar fi fost cu putinţă să împiedic asta.

— „Fata de aur“?

— Da... Cary mă privi cu atenţie, pe când mă îndreptam spre toaletă. Cum ţi s-a părut?

— Mai bun decât un cântec numit „Am înghesuit-o pe asta“.

— Ha!

Cary aşteptă până când m-am întors de la baie, spălată pe faţă şi pieptănată, continuând apoi:

— Şi zi aşa... l-ai sărutat.

— Şi cu asta s-a sfârşit şi povestea, am răspuns eu sec. Ai vorbit cu Trey de vineri încoace?

— Nu. Mi-or fi pus ei telefonul pe undeva. Cred că şi portofelul. Când mi-am revenit, eram aici, îmbrăcat în asta... Şi făcu semn spre halatul de spital de pe el.

— O să mă ocup eu să-ţi aduc lucrurile.

Mi-am îndesat la loc obiecte de toaletă în geantă, după care m-am aşezat pe scaunul de lângă el, cu cafeaua în mână.

— Gideon face aranjamentele necesare să te ducă acasă, unde o să fii îngrijit de o asistentă particulară.

— O... asta-i una dintre fanteziile mele. Poţi să ai tu grijă să fie o tipă sexy? Şi fără iubit?

Am ridicat din sprânceană, bucuroasă însă în sinea mea, să-l văd că şi-a mai venit un pic în fire.

— Clar că te simţi mai bine, dacă ai chef de tăvăleală. Cum a mers cu Trey?

— Bine, oftă el. Eram îngrijorat că n-o să se simtă în largul lui la petrecere. Uitasem că el îi cunoştea deja pe mulţi dintre invitaţi.

Cary şi Trey se cunoscuseră la o şedinţă foto, la care Cary pozase şi Trey fusese asistentul fotografului.

— Mă bucur că v-aţi distrat bine.

— Da... el era cât se poate de hotărât să nu se culce cu mine.

— Deci ai încercat... după ce-ai zis că n-o s-o faci.

— Păi da, că doar vorbim de mine. Îşi dădu ochii peste cap. Da, bine, am încercat. Este foarte sexy şi bestial la pat...

— ... şi îndrăgostit de tine.

El îşi ţinu o clipă respiraţia, oftând apoi, cu chipul schimonosit de durerea pe care o simţea în piept:

— Nimeni nu e perfect.

I-am replicat, râzând ironic:

— Cary Taylor, dacă un om te iubeşte nu înseamnă că are un defect de caracter.

— Dar, dar nici nu e dovadă de mare inteligenţă. M-am purtat ca o javră cu el, şopti el, supărat. Ar putea să facă o alegere mult mai bună.

— Asta nu e o hotărâre pe care s-o iei tu pentru el.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Şi tu te oferi s-o faci pentru că şi tu îl iubeşti, am zâmbit eu. Nu crezi că asta sună cam încurcat?

— Nu-l iubesc îndeajuns.

Orice urmă de frivolitate i se şterse de pe chip, lăsând în urmă omul rănit şi singuratic pe care îl cunoşteam mult prea bine.

— Nu pot să-i fiu credincios, aşa cum vrea el. Să fim doar noi doi. Mie îmi plac femeile. De fapt, chiar le iubesc. Dacă aş face-o, aş renunţa la jumătate din ceea ce sunt. Numai gândul ăsta, şi mă face să-i port pică.

— Ai luptat mult prea mult ca să ajungi să te accepţi, am zis blând, căci îmi aminteam de acele vremuri cu multă tristeţe. Te înţeleg întru totul şi sunt de acord cu tine, dar ai încercat să vorbeşti cu Trey despre asta?

— Da, am vorbit despre asta. M-a ascultat, zise el, frecându-şi fruntea. Am priceput, pe bune. Dacă mi-ar fi spus că vrea să şi-o tragă cu altul în timp ce e cu mine, cred că mi-aş ieşi din minţi.

— Dar nu şi dacă ar fi vorba de o femeie ?

— Nu. Nu ştiu. Rahat! Ochii lui verzi, înroşiţi, mă priveau stăruitor. Pentru tine ar avea vreo importanţă dacă Gideon i-ar trage-o altui bărbat? Sau altei femei?

În clipa aceea, se deschise uşa, lăsându-l pe Gideon să intre, iar eu l-am privit direct în ochi în timp ce declaram:

— Dacă penisul lui Gideon ar atinge orice altceva decât mâna lui sau pe mine, atunci totul s-ar termina între noi.

El ridică o sprânceană.

— OK, e bine de ştiut.

— Bună, campionule, i-am zâmbit eu dulce, făcându-i cu ochiul.

— Îngeraşule! mă alintă el, după care îşi îndreptă ochii spre Cary. Cum te simţi azi?

— Ca şi cum m-ar fi lovit un autobuz... sau o bâtă.

— Facem tot ce e necesar ca să te ducem să fii îngrijit acasă. Se pare că o să ajungi acasă miercuri.

— Cu ţâţe mari, ceru Cary. Sau cu muşchi tari. Oricare variantă e la fel de bună.

Gideon se uită la mine, întrebător.

— Infirmiera privată, am zâmbit eu, cu gura până la urechi.

— A!

— Dacă e femeie, continuă Cary, ai putea s-o pui să poarte un costum din ăla de infirmieră cu fermoar în faţă, de sus până jos.

— Nici nu vreau să mă gândesc la delirul în care o să fie mass-media în procesul de hărţuire sexuală, remarcă Gideon rece. Ce-ai zice să-ţi aduc mai degrabă o colecţie de filme porno cu infirmiere obraznice?

— Tipule, eşti tare, zâmbi Cary, redevenind el însuşi pentru o clipă.

Gideon se uită la mine.

— Eva!

M-am ridicat şi l-am sărutat pe Cary pe obraz, spunându-i:

— Mă întorc imediat.

După care am ieşit amândoi pe hol, unde am zărit-o pe mama care vorbea cu doctorul, vizibil impresionat de ea.

— Am vorbit azi-dimineaţă cu Garrity, mă informă Gideon, referindu-se la Mark, şeful meu. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

Nici nu-mi făcusem, pentru că el îmi zisese că o să se ocupe.

— Mulţumesc. O să trebuiască că mă duc mâine. Mă duc să văd dacă pot să dau de Trey, iubitul lui Cary. Poate trece el pe aici cât timp sunt eu la serviciu.

— Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva în privinţa asta, zise Gideon, după care aruncă o privire spre ceas. Vrei să rămâi aici şi noaptea asta?

— Da, dacă e posibil. Până când îl aducem acasă.

El îmi prinse faţa în palme şi-şi apăsă buzele pe ale mele.

— În regulă. Eu am rămas în urmă cu o mulţime de lucruri. Să-ţi încarci telefonul, ca să pot să te sun.

Începuse să se audă un bâzâit surd. Gideon se dădu înapoi şi-şi scoase telefonul din buzunarul interior al costumului. Se uită cine îl sună şi-mi zise:

— Trebuie să răspund la apelul ăsta. Vorbim mai încolo.

După care se îndepărtă cu paşi la fel de rapizi ca şi atunci când venise.

— O să se însoare cu tine, remarcă mama, care venise lângă mine. Ştii, nu?

Nu, nu ştiam. Încă mă simţeam recunoscătoare în fiecare dimineaţă, la trezire, când îmi dădeam seama că suntem tot împreună.

— Ce te face să spui asta?

Mama mă măsură cu ochii ei albaştri, ca de păpuşă. Asta era una dintre puţinele trăsături fizice pe care nu le moştenisem de la ea.

— Te-a luat cu totul în grija lui şi şi-a asumat controlul în toate privinţele.

— Aşa e el.

— Aşa sunt toţi bărbaţii puternici, preciză ea, încercând să-mi aranjeze coada dezordonată pe care mi-o făcusem. Şi o să-ţi facă pe plac, pentru că a făcut o investiţie în tine. Eşti o posesiune valoroasă pentru el. Eşti frumoasă, cu o creştere aleasă, ai legături sociale şi eşti independentă, pentru că ai averea ta. Îl şi iubeşti, iar el nu-şi poate lua ochii de la tine. Pun pariu că nici mâinile nu şi le poate lua.

— Mamă, te rog! N-aveam dispoziţia necesară ca să suport încă una dintre lecţiile ei despre trucurile cu care poţi să prinzi în cursă şi să te căsătoreşti cu un bărbat bogat.

— Eva Lauren, se răsti ea, proţăpindu-se în faţa mea. Nu-mi pasă dacă mă asculţi pentru că sunt mama ta şi n-ai încotro sau pentru că îl iubeşti şi nu vrei să-l pierzi, dar o să mă asculţi.

— De parcă aş avea de ales, am mormăit eu.

— Acum eşti o posesiune valoroasă, repetă ea. Ai grijă ca alegerile pe care le faci în viaţă să nu te facă o povară!

— Vorbeşti despre Cary? am replicat cu un glas tăios din cauza furiei.

— Vorbesc despre vânătaia de pe falca lui Gideon! Spune-mi că n-are nici o legătură cu tine.

La vorbele acestea, m-am făcut roşie ca racul. Ea scoase un sunet de nemulţumire.

— Ştiu. Da, e iubitul tău şi poţi să vezi o parte intimă a lui pe care puţini i-o pot vedea, dar să nu uiţi niciodată că el e Gideon Cross. Ai tot ce-ţi trebuie ca să fii soţia perfectă a unui bărbat de talia lui, însă tot poţi să fii înlocuită, Eva. Ceea ce a construit el, însă, nu. Dacă-i pui imperiul în pericol, o să te părăsească.

— Ai terminat? am întrerupt-o, cu dinţii încleştaţi.

Mama mă mângâie uşor pe frunte, privindu-mă evaluativ. Ştiam că în minte îmi punea puţin machiaj pe faţă, gândindu-se cum să îmbunătăţească ceea ce îmi dăduse la naştere.

— Tu crezi că sunt o vânătoare de averi lipsită de inimă, dar sunt îngrijorată pentru tine ca mamă, indiferent ce crezi tu sau nu. Îmi doresc cu disperare să fii cu un bărbat care posedă banii şi mijloacele necesare ca să te apere cu tot ce are, pentru că aşa voi şti că eşti în siguranţă. Şi vreau să fii cu un bărbat pe care să-l iubeşti.

— L-am găsit.

— Şi nici nu pot să-i spun cât sunt de încântată! Sunt încântată că e tânăr şi încă e dispus să-şi asume riscuri, aşa că e mai iertător şi înţelegător cu... capriciile tale. Şi *ştie*, adăugă ea în şoaptă, cu ochii îmblânziţi şi uzi de lacrimi. Numai să ai grijă! Asta încerc să-ţi spun. Nu-i da nici un motiv să se îndepărteze de tine!

— Dacă ar face-o, atunci asta n-ar fi dragoste.

Ea zâmbi ironic si mă sărută pe frunte.

— Ei, hai! Doar eşti fata mea. Nu poţi să fii atât de naivă!

— Eva!

M-am întors, la auzul numelui meu, şi m-am simţit brusc uşurată, căci cel care mă strigase era Trey, care se îndrepta grăbit spre mine. Era potrivit de înălţime, nu prea musculos, avea părul blond cârlionţat, ochi căprui şi nasul puţin strâmb, care-mi spunea că îl avusese rupt cândva. Avea pe el nişte blugi decoloraţi şi un tricou, iar eu eram uluită că nu era genul de tip bătător la ochi care-i plăcea lui Cary. După câte se părea, de data aceasta atracţia trecuse dincolo de aparenţă.

— Abia am aflat, zise el, într-un suflet. Detectivii au venit la mine la serviciu acum de dimineaţă şi mi-au pus câteva întrebări. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat vineri, iar eu aflu abia acum.

Nu-i puteam purta pică pentru tonul uşor acuzator cu care-mi vorbise.

— Şi eu am aflat abia azi-noapte. Am fost plecată din oraş până acum.

După ce i-am făcut cunoştinţă mamei mele cu Trey, ea se scuză, ca să se ducă la Cary, lăsându-mă să disec informaţiile pe care le obţinuse Trey de la detectivi.

El îşi trecu mâinile prin păr, ciufulindu-l şi mai tare.

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi luat cu mine când am plecat.

— Nu poţi să te învinovăţeşti pentru cele întâmplate.

— Pe cine altcineva să dau vina, dacă şi-o trage cu iubita altuia? exclamă el, frecându-se la ceafă. Eu nu sunt de ajuns pentru el. E excitat ca un adolescent în care urlă hormonii, iar eu sunt toată ziua la şcoală sau la lucru.

Uf! Prea multe informaţii de care chiar n-aveam nevoie. Cu greu m-am stăpânit să nu tresar, dar mi-am dat seama că, după câte se părea, Trey nu avea pe nimeni cu care să se simtă în largul lui vorbind despre Cary.

— E bisexual, Trey, i-am zis, mângâindu-l consolator pe braţ. Asta nu înseamnă că tu nu eşti lângă el.

— Nu ştiu cum să trăiesc cu asta.

— Ce-ar fi să mergeţi la consiliere? Amândoi, evident.

El mă privi, parcă fără să mă vadă, un timp îndelungat, după care umerii îi căzură.

— Nu ştiu. Cred că trebuie să hotărăsc dacă pot să mă împac cu ideea că mă înşală. Tu ai putea, Eva? Ai putea să stai acasă şi să-ţi aştepţi iubitul, ştiind că el şi-o vâră pe altundeva?

— Nu, am răspuns fără şovăială, căci numai la auzul acestor cuvinte, şi mă străbătuse un fior de gheaţă. Nu, n-aş putea.

— Şi nu ştiu nici măcar dacă şi Cary ar fi de acord să mergem la consiliere. El mă tot respinge. Ba mă vrea, ba nu mă mai vrea. Când e implicat, când nu mai e. Vreau să se deschidă faţă de mine, Eva, aşa cum s-a deschis faţă de tine, însă el mă tot ţine departe.

— Mie mi-a trebuit mult timp până să ajung la sufletul lui. Încerca să mă respingă prin sex, se dădea mereu la mine, mă hărţuia. Cred că ai luat hotărârea corectă vineri când ai decis să rămâneţi într-o zonă platonică. Cary se valorizează pe sine pornind de la felul în care arată şi de la sex. Trebuie să-i arăţi că nu te mulţumeşti doar cu trupul lui.

Oftând, Trey îşi încrucişă braţele la piept.

— Aşa v-aţi apropiat voi doi? Pentru că n-ai vrut să te culci cu el?

— În parte. Dar în primul rând pentru că şi eu sunt distrusă. Acum nu mai e la fel de vizibil cum era când ne-am cunoscut, dar el ştie că nu sunt perfectă.

— Nici eu nu sunt? Cine e aşa?

— El crede că eşti mai bun decât el, că meriţi ceva mai bun. Ei bine, am zâmbit, în ceea ce mă priveşte pot să pun pariu că o parte din el crede că eu îl merit. Că ne meritărm unul pe altul.

— Prostul naibii, mormăi Trey.

— Chiar aşa, i-am dat eu dreptate. Dar de asta îl şi iubim, nu-i aşa? Vrei să intri să-l vezi? Sau vrei să te duci acasă şi să te gândeşti la ce-am vorbit?

— Nu, vreau să-l văd, declară Trey, îndreptându-şi umerii şi ridicându-şi bărbia. Nu-mi pasă ce l-a adus în halul ăsta. Vreau să fiu cu el în timp ce trece prin încercarea asta.

— Mă bucur să aud asta.

Aşa că l-am luat de mână şi l-am condus în rezerva lui Gideon. Când am intrat, mama râdea zglobiu, ca o fetiţă. Stătea pe marginea patului, iar Cary o privea cu un surâs plin de adoraţie. Avea pentru el aceleaşi sentimente materne pe care le avea şi pentru mine, iar el o iubea enorm pentru asta. Propria-i mamă îl urâse, abuzase de el şi le îngăduise şi altora să abuzeze de el.

El îşi ridică privirea şi ne zări. Emoţiile care se citeau pe chip în acel moment m-au făcut să mi se strângă inima. Lângă mine, l-am auzit pe Trey ţinându-şi răsuflarea, văzând în ce stare era Cary, şi m-au apucat nervii pe mine, pentru că nu-mi trecuse prin cap să-l avertizez dinainte să nu facă greşeala de a izbucni în plâns, cum făcusem eu.

Trey îşi drese vocea.

— Măi, dramaticule! i se adresă, cu o afecţiune morocănoasă. Dacă voiai flori, trebuia pur şi simplu să-mi ceri. Asta e prea de tot.

— Şi, după cât se pare, şi ineficient, îi ţinu Cary isonul, încercând, în mod evident, să nu-şi piardă cumpătul. Nu văd nici o floare.

— Eu văd tone, replică Trey, aruncând o scurtă privire prin cameră, după care ochii i se întoarseră la Cary. Voiam doar să văd cu ce mă măsor, ca să fac praf concurenţa.

Era imposibil să nu-ţi dai seama de faptul că afirmaţia asta era una cu două înţelesuri. Mama se ridică de pe pat şi-l sărută pe Cary pe obraz.

— Vezi că mă duc cu Eva să luăm micul dejun. Ne întoarcem cam într-o oră.

— Numai o secundă, băieţi, am zis, trecând repede pe lângă pat, şi dispar din calea voastră.

Mi-am scos telefonul şi încărcătorul din geantă şi l-am băgat într-o priză de lângă fereastră. Imediat ce ecranul se

trezi la viaţă, am trimis în grabă un mesaj de grup tatii şi lui Shawna, în care am spus doar: „Sun mai târziu“, după care am pus telefonul pe silenţios şi l-am lăsat pe pervazul ferestrei.

— Gata? m-a întrebat mama.

— Absolut.

Capitolul 13

Marţi dimineaţă a trebuit să mă trezesc înainte să se lumineze de ziuă. I-am lăsat un bilet lui Cary, punându-l în aşa fel încât să-l vadă imediat ce se trezeşte, după care am căutat un taxi ca să mă duc acasă. Am făcut un duş, m-am îmbrăcat, mi-am făcut o cafea şi am încercat să-mi scot din cap senzaţia că e ceva în neregulă. Eram stresată şi sufeream din cauza lipsei de somn, care mă făcea întotdeauna puţin depresivă.

Mi-am zis că asta n-are nici o legătură cu Gideon, dar ghemul pe care-l aveam în stomac îmi spunea cu totul altceva.

M-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse cu puţin de ora opt. Trebuia să plec cât mai repede pentru că Gideon nu mă sunase şi nici nu-mi dăduse vreun mesaj că vine să mă ia cu maşina. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când îl văzusem şi stătusem cu adevărat de vorbă cu el pentru ultima oară. Îl sunasem la nouă, în seara trecută, însă aproape că nu vorbiserăm. Era foarte ocupat cu ceva şi abia dacă îmi zisese bună seara şi noapte bună.

Ştiam că avea foarte mult de lucru. Ştiam că nu trebuie să-i port pică pentru că plăteşte cu ore în plus de muncă pentru timpul petrecut cu mine. Făcuse enorm cu Cary, mai mult decât s-ar fi aşteptat oricine. Era treaba mea să mă descurc cu felul în care mă simţeam în legătură cu asta.

După ce am terminat cafeaua, am spălat cana, mi-am luat poşeta şi geanta şi am ieşit. Strada mea, umbrită de copaci, era tăcută, dar New Yorkul era de mult treaz, pulsând de energie cu o forţă pe care o simţeam în vene. Femei în haine elegante de birou şi bărbaţi în costum încercau să oprească taxiurile care treceau pe lângă ei, înainte să se resemneze şi să se înghesuie în autobuzele aglomerate ori să intre la metrou. Florăriile străluceau în

mii şi mii de culori, iar vederea lor avea întotdeauna darul de a mă înveseli dimineaţa, aşa cum făceau şi sunetele şi aromele ce veneau de la brutăria din vecinătate, supraaglomerată la acea oră.

Ajunsesem în apropiere de Broadway când telefonul meu a început să sune şi, la vederea numelui lui Gideon pe ecran, m-a străbătut un fior care m-a făcut să grăbesc pasul.

— Salut, străine!

— Unde naiba eşti? s-a răstit el.

— Pe drum, spre serviciu, am răspuns, neliniştită, simţindu-mă ca şi cum aş fi fost aruncată brusc sub un duş rece.

— De ce? Se întrerupse ca să vorbească cu cineva pe o altă linie, după care continuă: Eşti într-un taxi?

— Merg pe jos. Dumnezeule! Ce-ai, te-ai trezit cu faţa la cearşaf?

— Trebuia să aştepţi să vină maşina după tine

— Nu ştiam nimic de tine şi nu voiam să întârzii, după ce că ieri nu m-am dus la slujbă.

— Trebuia să mă suni, nu să pleci pur şi simplu.

Vorbea încet, pe un ton furios, iar replica lui m-a enervat şi pe mine.

— Ultima dată când te-am sunat, erai prea ocupat ca să-mi acorzi mai mult de un minut din timpul tău.

— Am avut destule pe cap, Eva. Mai lasă-mă!

— Bună idee! Ce-ar fi să te las acum?

Şi am închis telefonul, azvârlindu-l în poşetă, fierbând de furie. Începu, însă, din nou să sune, dar l-am ignorat. Iar după câteva minute, când Bentley-ul a oprit lângă mine, nici măcar nu m-am oprit din mers. Maşina m-a urmat, iar geamul de la uşa din dreapta s-a lăsat şi Angus s-a aplecat spre mine.

— Domnişoară Tramell, te rog!

În momentul acela m-am oprit şi m-am uitat pe el.

— Eşti singur?

— Da.

Oftând, m-am urcat în maşină. Telefonul îmi suna fără încetare, aşa că l-am luat şi am închis sonorul. Peste un minut, am auzit vocea lui Gideon în boxele maşinii.

— Ai luat-o?

— Da, domnule, răspunse Angus.

Şi cu asta se termină convorbirea.

— Ce şarpe veninos l-a muşcat azi? am întrebat, uitându-mă la Angus în oglinda retrovizoare.

— A avut multe pe cap.

Indiferent ce avusese, sigur nu eram eu de vină. Nu-mi venea să cred cât fusese de ticălos. Şi seara trecută, la telefon, fusese laconic, dar nu necioplit.

Abia ajunsesem de câteva minute, când Mark a venit la mine în birou.

— Îmi pare rău de colegul tău de apartament, începu el, punându-mi o cană cu cafea proaspăt făcută pe masă. O să se însănătoşească, nu?

— Da, în cele din urmă. Cary e tare, o să tragă tare.

Mi-am pus lucrurile în sertarul de jos al biroului şi am luat recunoscătoare cana aburindă.

— Îţi mulţumesc. Şi mulţumesc şi pentru ieri.

În ochii lui negri se citea îngrijorarea.

— Eu sunt uimit că ai venit azi.

— Am nevoie să lucrez, am zâmbit eu, în ciuda faptului că mă simţeam dată peste cap şi supărată. Nimic nu mergea cum trebuie pentru mine când relaţia mea cu Gideon nu mergea ca unsă. Pune-mă la curent cu ce am pierdut!

Dimineaţa a trecut repede ca fulgerul. Aveam o listă întreagă de sarcini care aşteptau de săptămâna trecută, iar Mark avea un termen limită la unsprezece şi jumătate să întocmească o cerere de ofertă pentru un producător de materiale promoţionale. Când am trimis cererea de ofertă, îmi revenisem destul şi eram cât se poate de dornică să trec

peste toanele pe care le avusese Gideon de dimineaţă. Mă întrebam dacă nu cumva avusese iar un coşmar şi nu putuse să se odihnească, aşa că mă hotărâsem să-l sun în jurul prânzului, să văd ce face.

După care mi-am verificat e-mailul.

Alerta pe care o pusesem pe Google, referitoare la site-urile unde apărea numele lui Gideon, mă aştepta deja. Am deschis e-mailul, sperând că poate o să-mi fac o idee despre proiectele la care lucra. Însă titlurile în care se lăfăiau cuvintele „fosta logodnică“ m-au luat de gât, iar ghemul pe care-l avusesem în stomac la începutul dimineţii se strânse iar, şi mai puternic decât înainte.

Am apăsat pe primul link, care m-a trimis la un blog de bârfe în care erau afişate fotografii ale lui Gideon cu Corinne, luând masa la restaurantul Tableau One. Stăteau foarte aproape unul de altul, iar mâna ei se odihnea pe umărul lui, într-un gest intim. El era îmbrăcat în costumul pe care îl purtase la spital în ziua de dinainte, însă m-am uitat la dată, dorindu-mi cu disperare ca fotografiile să fie vechi. Nu erau.

Începuseră să-mi asude palmele. M-am chinuit singură, scotocind prin toate link-urile, cufundându-mă în studiul tuturor fotografiilor pe care le-am găsit. În câteva dintre ele zâmbea, părând remarcabil de mulţumit pentru un om a cărui iubită se afla la spital, îngrijindu-l pe prietenul ei care fusese bătut până ajunsese pe jumătate mort. Simţeam că-mi vine că vomit. Ori că o să încep să ţip. Ori că o să mă năpustesc în biroul lui Gideon, ca să-l întreb ce dracu’ se petrece.

În seara trecută, când îl sunasem, mă expediase ca să se ducă să ia cina cu fosta iubită.

Telefonul de pe birou începu să sune brusc, făcându-mă să tresar. L-am luat şi am recitat ca un robot:

— Biroul lui Mark Garrity, Eva Tramell la telefon.

— Eva! am auzit glasul lui Megumi, vesel ca de obicei. Este un tip jos care întrebă de tine, un anume Brett Kline.

Am rămas tăcută câteva clipe, încercând să procesez informaţia cu mintea-mi înfiebântată. După care i-am redirecţionat lui Gideon alerta Google, astfel încât să vadă că ştiu, şi am spus:

— Cobor imediat.

L-am zărit pe Brett în hol încă din clipa când am trecut de turnicheţii de securitate. Purta nişte blugi negri şi un tricou inscripţionat cu Six-Ninths. Ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare, însă părul ţepos, cu şuviţe mai decolorate, atrăgea privirile, ca şi trupul lui. Brett era înalt şi musculos, mai musculos decât Gideon, care era puternic, fără să aibă însă muşchi proeminenţi.

La vederea mea, Brett îşi scoase mâinile din buzunare, îndreptându-şi spatele.

— Hei! Ce bine arăţi!

Am aruncat o privire spre rochia cu mâneci foarte scurte, împodobită cu volănaşe, pe care o purtam şi mi-am dat seama că el nu mă văzuse niciodată îmbrăcată elegant.

— Mă mir că n-ai plecat încă din oraş.

Eram şi mai mirată că dăduse de mine, însă n-am mai zis şi asta. Mă bucuram că o făcuse, pentru că fusesem îngrijorată din cauza lui.

— Am vândut toate biletele la concertul de pe Jones Beach, iar aseară am cântat la Meadowlands. I-am fentat pe băieţi, pentru că voiam să te văd înainte s-o luăm spre sud. Te-am căutat pe net, am aflat unde lucrezi şi am venit.

Drăguţul de Google, m-am gândit, nefericită, apoi am zis:

— Mă bucur foarte mult că-ţi merge bine acum. Ai timp să iei prânzul?

— Da.

Răspunsese fără să se gândească, plin de încântare, iar asta m-a pus un pic în gardă. Eram plină de nervi, foarte jignită şi plină de dorinţa de a i-o plăti lui Gideon, însă nu voiam să-l fac pe Brett să creadă ce nu era cazul. Cu toate acestea, n-am putut rezista să-l duc la restaurantul unde

fusesem cândva fotografiată împreună cu Cary, sperând să fiu văzută iar de paparazzi. I-ar fi prins bine lui Gideon să vadă cum este să simtă aşa ceva.

În taxiul care ne ducea la restaurant, Brett se interesă de Cary, fără să se arate mirat când i-am spus că şi el venise împreună cu mine.

— Voi doi eraţi mereu de nedespărţit, remarcă el. Mă rog, cu excepţia momentelor în care şi-o trăgea cu cineva. Transmite-i salutări din partea mea!

— Cum să nu!

N-am suflat o vorbă despre faptul că prietenul meu era acum în spital, pentru că era un lucru mult prea personal ca să i-l împărtăşesc şi lui.

Abia la restaurant, după ce ne-am aşezat, Brett şi-a scos ochelarii şi am putut să văd vânătaia care pornea de la sprânceana dreaptă şi i se întindea de-a lungul obrazului.

— O, Doamne! am exclamat, tresărind. Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

— Pe scenă nu se vede, pentru că îl acopăr cu machiaj. Şi m-ai văzut şi mai rău de-atât. În plus, am dat şi eu zdravăn de câteva ori, nu-i aşa?

Mi-am amintit de vânătăile pe care le avea Gideon pe falcă şi pe spate şi am dat din cap.

— Într-adevăr.

— Aşa, deci... începu el. Se opri o clipă, deoarece chelnerul venise să ne aducă două pahare şi o sticlă de apă rece, apoi continuă: Acum eşti cu Gideon Cross.

Nu m-am putut împiedica să mă întreb de ce întrebarea asta ieşea la lumina zilei de fiecare dată când nu mai eram sigură că relaţia noastră avea să continue fie şi un singur minut.

— Da, ne vedem.

— E ceva serios?

— Uneori aşa s-ar zice, am răspuns, fără să mă ascund. Tu ai pe cineva?

— În momentul ăsta, nu.

Am avut nevoie de câteva minute ca să citim meniul şi să comandăm. Restaurantul era aglomerat şi zgomotos, iar muzica din fundal abia dacă se auzea, înăbuşită de zgomotul conversaţiilor şi de zăngănitul farfuriilor care venea dinspre bucătăria aflată lângă noi. Ne uitam unul la altul peste masă, studiindu-ne. Simţeam că între noi se crease un vârtej de atracţie. Brett îşi umezi buzele cu limba şi, astfel, mi-am dat seama că şi el e conştient de acest lucru.

— De ce ai scris *Fata de aur?* l-am întrebat dintr-odată, fără să-mi mai pot ţine în frâu curiozitatea.

Şi cu Gideon, şi cu Cary mă prefăcusem că nu era mare scofală, dar, de fapt, mă rodea teribil curiozitatea. Brett se lăsă pe spetează.

— Pentru că mă gândesc foarte mult la tine. De fapt, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc încontinuu la tine.

— Nu pricep de ce.

— Eva, am fost cu tine timp de şase luni! E cea mai lungă perioadă în care am avut o relaţie cu cineva.

— Dar noi n-am fost împreună, am exclamat, după care am continuat, cu voce mai joasă: În afară de partea sexuală.

— Înţeleg ce-am fost pentru tine, replică el, cu un mic zâmbet, dar asta nu înseamnă că n-am fost rănit.

Câteva minute, nu mi-am putut întoarce privirea de la el, cu inima bătându-mi mult prea tare în piept.

— Am senzaţia că dai cu pietre în mine. Eu îmi aduc aminte că ne-o trăgeam după spectacole, după care tu te duceai la ale tale. Şi, dacă eu nu eram prin preajmă, îşi găseai alta fără probleme.

El se aplecă spre mine.

— Rahat! Încercam să te fac să rămâi. Tot timpul îţi ceream să rămâi cu mine.

Am avut nevoie să respir adânc de câteva ori ca să mă liniştesc. Pur şi simplu, nu-mi venea să cred că acum, cu o întârziere de patru ani, Brett Kline îmi spunea exact ce-mi dorisem cândva să aud. Eram împreună în public, luând

masa, aproape ca la o întâlnire. Mă simţeam ameţită, mai ales că eram deja confuză şi sfâşiată de cele întâmplate cu Gideon.

— Eram îndrăgostită până peste cap de tine, Brett. Îţi scriam numele înconjurat de inimioare ca o puştoaică amorezată. Îmi doream cu disperare să fiu iubita ta.

— Îţi baţi joc de mine? exclamă el, prinzându-mă de mână. Şi atunci, ce dracu' s-a întâmplat?

M-am uitat cum se juca absent cu inelul pe care mi-l dăduse Gideon.

— Îţi aduci aminte când ne-am dus la piscină?

— O, da! Cum aş putea să uit?

El îşi muşcă buza, amintindu-şi, fără îndoială, cum făcusem sex cu el ca o nebună pe bancheta din spate a maşinii lui, hotărâtă să fiu cea mai bună femeie pe care o avusese vreodată, astfel încât să nu i se mai scurgă ochii după altele.

— Am crezut atunci că ajunsesem la punctul în care aveam să fim împreună cu adevărat, dar tu mi-ai dat cu piciorul imediat ce am intrat la piscină.

— M-am dus la baie, am zis încet, amintindu-mi durerea şi stânjeneala simţite, ca şi când totul s-ar fi întâmplat doar cu o zi înainte, iar când m-am întors, tu şi Darrin tocmai schimbaţi la automat nişte mărunţiş pentru mese. Erai cu spatele la mine, aşa că nu m-ai văzut. V-am auzit vorbind... şi râzând.

Am oftat şi mi-am tras mâna din mâna lui. Spre onoarea lui, Brett începu să se foiască, în mod clar încurcat.

— Nu-i aduc aminte prea bine ce am spus, dar... la dracu', Eva! Aveam doar douăzeci şi unu de ani. Trupa noastră abia începuse să aibă succes, iar tipele săreau pe noi din toate părţile.

— Ştiu, am răspuns cu răceală. Doar eram una dintre ele.

— Mai fusesem deja cu tine de câteva ori şi până atunci. Faptul că te luasem cu mine la piscină era o declaraţie

pentru băieţi, că între noi lucrurile încep să fie serioase, replică el, frecându-şi fruntea într-un gest pe care i-l ştiam prea bine. N-aveam destul curaj să fiu deschis şi să-ţi arăt ce simt pentru tine. Mă prefăceam că nu e decât sex între noi, dar nu era adevărat.

Am ridicat paharul şi l-am dus la gură, ca să înghit nodul din gât. El îşi lăsă mâna pe braţul scaunului.

— Prin urmare, am dat-o în bară cu tine din cauza gurii mele mari. De asta mi-ai dat cu piciorul în seara aia. De asta n-ai mai venit niciodată cu mine undeva.

— Eram disperată, Brett, am recunoscut, dar nu voiam s-o arăt.

Chelnerul ne aduse mâncarea, iar eu m-am întrebat de ce oare mai comandasem ceva, pentru că eram mult prea agitată ca să pot mânca. Brett începuse să-şi taie friptura, repezindu-se literalmente asupra ei. Deodată însă, lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

— Atunci am dat-o în bară, dar în momentul ăsta toată lumea ştie ce-aveam atunci în cap. *Fata de aur* e cel mai mare hit al nostru. Datorită lui am semnat cu Vidal.

Felul în care se încheiase totul îmi smulse un zâmbet.

— E un cântec foarte frumos şi vocea ta sună excelent când îl cânţi. Mă bucur foarte mult că ai venit şi ne-am întâlnit înainte să pleci. Pentru mine, înseamnă foarte mult că am vorbit despre asta.

— Şi dacă nu vreau să plec şi să merg mai departe? zise el brusc, trăgând aer în piept, după care continuă dintr-o suflare: Eva, în ultimii ani, tu ai fost muza mea. Datorită ţie, am scris cele mai bune cântece pe care le-a avut trupa.

— Asta e foarte măgulitor... , am început.

— Când eram împreună, ieşeau scântei. Încă se mai întâmplă asta. Ştiu ce simţi. Felul cum m-ai sărutat în noaptea aia...

— A fost o greşeală.

Pe sub masă, îmi încleştasem mâinile. Nu mai puteam suporta încă o dramă. Nu mai puteam să trec prin încă o

noapte cum fusese cea de vineri.

— Şi trebuie să te gândeşti şi la faptul că Gideon deţine controlul asupra mărcii voastre. Nu-ţi poţi permite tensiuni în zona asta.

— Dă-o dracu'! Şi ce-o să facă? exclamă el, bătând darabana pe masă. Vreau să am încă o şansă cu tine.

Am scuturat din cap, în timp ce-mi luam geanta.

— Imposibil. Chiar dacă n-aş avea nici un iubit, nu sunt potrivită pentru stilul tău de viaţă, Brett. Am standarde foarte înalte.

— Îmi amintesc, făcu el, cu voce răguşită. O, da, şi cum îmi mai amintesc...

— Nu la asta m-am referit, am precizat eu, roşie ca focul la faţă.

— Şi nici nu vreau doar atât. Pot să fiu aici pentru tine. Uită-te la mine acum! Băieţii au plecat, dar noi doi suntem aici, împreună. Pot să-mi fac timp. Vreau să-mi fac timp.

— Nu-i aşa de uşor.

Am scos banii din portofel şi i-am lăsat pe masă, continuând:

— Nu mă cunoşti. Habar n-ai ce înseamnă să ai o relaţie cu mine, cât de mult e de furcă.

— Pune-mă la încercare! se oferi el.

— Sunt disperată după afecţiune, mă agăţ de oameni şi sunt bolnavă de gelozie. Te-aş scoate din minţi într-o săptămână.

— Întotdeauna m-ai scos din minţi. Îmi place asta, zise el, după care zâmbetul îi pieri de pe faţă. Nu mai fugi, Eva! Dă-mi o şansă!

L-am privit în ochi, susţinându-i privirea.

— Sunt îndrăgostită de Gideon.

El ridică din sprâncene, uimit. În ciuda vânătăilor, chipul lui îţi tăia respiraţia.

— Nu te cred.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, am zis şi m-am ridicat, trecând pe lângă el.

Brett mă prinse de cot.

— Eva...

— Te rog să nu faci o scenă, am şoptit, regretându-mi decizia lipsită de minte care mă făcuse să mă duc la un restaurant foarte căutat.

— N-ai mâncat nimic.

— Nu pot. Trebuie să plec.

— Bine. Dar să ştii că nu renunţ, zise el, chiar când îmi dădea drumul. Fac greşeli, dar învăţ din ele.

M-am aplecat uşor spre ele şi i-am spus, pe un ton ferm:

— Nu ai nici o şansă. Nici una.

— Dovedeşte-o! mă provocă Brett, în timp ce-şi înfigea furculiţa într-o bucată de friptură.

Când am ieşit din restaurant, Bentley-ul mă aştepta la intrare. Angus ieşi şi îmi deschise portiera.

— De unde ai ştiut unde sunt? L-am întrebat, uluită de apariţia neaşteptată.

În loc de răspuns, el îmi zâmbi blând şi-şi atinse şapca de şofer.

— Asta e culmea demenţei, Angus, m-am plâns, în timp ce mă urcam.

— Nu te contrazic, domnişoară Tramell. Eu doar îmi fac slujba.

În timp ce ne îndreptam spre clădirea Crossfire, i-am trimis un SMS lui Cary: „Am luat prânzul cu Brett. Vrea să-i mai dau o şansă“.

Cary îmi răspunse de îndată: „Deja este coadă la uşa ta“.

„Toată ziua e dată peste cap“, i-am scris. „Vreau s-o încep din nou.“

Telefonul meu începu să sune. Era Cary.

— Fetiţo, zise el, cu o voce trăgănată. Vreau să-ţi plâng de milă, pe bune, dar triunghiul amoros e mult prea delicios. Starul rock plin de hotărâre şi miliardarul cel posesiv. Uau!

— O, Doamne! Acum îţi închid.

— Vii diseară?

— Da. Te rog să nu mă faci să regret.

Am închis în timp ce râdea, încântată că părea atât de fericit. Probabil că vizita lui Trey făcuse minuni.

Angus mă lăsă în faţa clădirii Crossfire, iar eu m-am grăbit să scap de caniculă şi să intru în holul răcoros. Am reuşit să mă strecor într-un lift chiar înainte să se închidă uşile. Înăuntru erau vreo şase oameni, strânşi în două grupuri şi stând de vorbă. Eu rămăsesem în faţă, într-un colţ, încercând să-mi scot din minte viaţa personală. Nu puteam să lucrez dacă mă gândeam la ale mele.

— Hai, a trecut de etajul nostru, exclamă brusc fata de lângă mine.

Am aruncat o privire la acul de deasupra uşii.

Tipul care stătea lângă butoane se apucă să apese pe toate numerele, dar nu se aprindea nici unul... cu excepţia celui de la ultimul etaj.

— Butoanele nu funcţionează.

Mie începuse să-mi bată inima tot mai tare.

— Folosiţi telefonul de urgenţă, propuse altă fată.

Liftul gonea tot mai sus şi, cu fiecare etaj pe lângă care treceam, fluturaşii din stomac se făceau tot mai mulţi. În sfârşit, se opri brusc şi uşile se deschiseră.

Gideon stătea în faţa liftului, iar chipul lui minunat era o mască impasibilă. Ochii îi erau de un albastru strălucitor... şi reci ca gheaţa. Numai văzându-l, şi am simţit că aerul mi se scurge din piept.

Nimeni dintre cei din lift nu scoase o vorbă. Eu nu m-am clintit, rugându-mă ca uşile să se închidă mai repede, însă Gideon m-a prins de cot şi m-a făcut să ies afară în grabă, în ciuda faptului că mă zbăteam prea furioasă ca să vreau să-l văd. Uşile se închiseră în spatele meu şi el îmi dădu drumul.

— Felul în care te-ai purtat azi a fost scandalos, mârâi el.

— Cum m-am purtat *eu?* Şi de purtarea ta ce-ai de zis? am replicat, ducându-mă spre butoane şi apăsându-le ca să chem liftul. Nu se aprindea însă nici unul.

— Eva, vorbesc cu tine.

Am aruncat o privire spre uşile de securitate de la Cross Industries şi am observat, uşurată, că recepţionera roşcată nu era la postul ei.

— Chiar aşa? M-am întors cu faţa spre el, furioasă că încă mi se părea atât de irezistibil de atrăgător, deşi fusese atât de urâcios. Ce ciudat totuşi că asta nu mă ajută să aflu nimic... de pildă, că ai ieşit aseară cu Corinne.

— N-ar trebui să scotoceşti pe internet după mine, se răsti el. Cauţi în mod deliberat să găseşti ceva care să te enerveze.

— Deci nu acţiunile tale sunt problema? am replicat, simţind deja cum lacrimile mi se adună în gât. Numai faptul că aflu de ele?

El îşi încrucişă braţele.

— Trebuie să ai încredere în mine, Eva.

— Dar tu faci ca asta să fie imposibil! De ce nu mi-ai spus că urma să iei cina cu Corinne?

— Pentru că ştiam că n-avea să-ţi convină.

— Dar tot ai făcut-o.

Iar asta mă duruse. După cât vorbiserăm în weekend... după ce spusese că înţelege cum mă simt...

— Iar tu ai ieşit în oraş cu Brett Kline, ştiind că *mie* n-o să-mi convină.

— Ce ţi-am spus? Stabileşti precedente pentru atitudinea faţă de foştii mei iubiţi.

— Ochi pentru ochi? Ce demonstraţie de maturitate!

M-am clătinat şi m-am îndepărtat de el. În bărbatul din faţa mea nu mai rămăsese nici urmă din acel Gideon pe care îl cunoşteam. Aveam impresia că omul pe care îl iubeam dispăruse, iar fiinţa din faţa mea era un străin care-i furase trupul lui Gideon.

— Mă faci să te urăsc, am şoptit. Opreşte-te!

Pe chipul lui trecu rapid ceva, dar, înainte să-mi pot da seama ce însemna, dispăruse deja. M-am luat atunci după

limbajul trupului său. Stătea în picioare, departe de mine, băţos, cu dinţii strânşi.

Mă durea inima. Mi-am plecat ochii.

— Nu pot sta cu tine acum. Lasă-mă să plec!

Gideon se îndreptă spre celălalt rând de lifturi şi apăsă pe buton. Rămase cu spatele la mine, privind săgeata indicatoare, în timp ce-mi spunea:

— Angus o să vină să te ia în fiecare dimineaţă. Aşteaptă-l! Şi prefer să iei prânzul la tine la birou. Este cel mai bun lucru să nu te fâţâi de colo-colo acum.

— De ce nu?

— Am o mulţime de lucruri pe cap zilele astea...

— Cum ar fi să iei cina cu Corinne?

— ... şi nu-mi pot permite să-mi fac griji pentru tine, continuă el, de parcă nici nu m-ar fi auzit. Nu cred că-ţi cer prea mult.

Se întâmpla ceva ciudat.

— Gideon, de ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

Am întins mâna şi l-am atins pe umăr, însă el a tresărit, ca şi cum l-aş fi ars. Faptul că-mi respinsese mângâierea m-a rănit mai mult decât orice altceva pe lume.

— Spune-mi, te rog, ce se întâmplă! Dacă este vreo problemă...

— Problema e că, jumătate din timp, habar n-am pe unde umbli! se răsti el, întorcându-se spre mine şi privindu-mă încruntat, în clipa când uşile liftului se deschiseră. Colegul tău de apartament e în spital. Tatăl tău vine în vizită. Tu concentrează-te doar pe asta!

Am intrat în lift; mă ardeau ochii. În afară de momentul când mă trăsese afară din lift, Gideon nu mă atinsese. Nu-şi trecuse degetele prin părul meu, nu încercase deloc să mă sărute. Şi nu făcuse nici o iluzie la faptul că ar vrea să mă vadă mai târziu, sărind peste tot restul zilei, doar ca să mă anunţe că Angus urma să mă aştepte dimineaţa.

În viaţa mea nu fusesem atât de confuză. Nu puteam să pricep ce se întâmpla, de ce se căscase dintr-odată acest

abis între noi, de ce Gideon era atât de tensionat, de furios, de ce părea că nici nu-i pasă că luasem prânzul cu Brett.

De ce nu părea să-i pese de absolut nimic.

Uşile începuseră să se închidă.

Ai încredere în mine, Eva!

Oare şoptise cuvintele acelea în chiar clipa când se închiseseră uşile? Sau poate doar îmi dorisem să le rostească?

În clipa în care am intrat în rezerva lui Cary, el şi-a dat seama că funcţionam pe pilot automat. Făcusem o şedinţă serioasă de Krav Maga cu Parker, după care trecusem pe acasă numai cât să fac un duş şi să înghit o supă cremă instant, fără nici un gust. Şocul provocat corpului meu de sare şi de carbohidraţi, după o zi fără mâncare, fusese mai mult decât suficient ca să mă epuizeze complet.

— Arăţi ca dracu', remarcă el uimit, dând televizorul pe mut.

— Uite cine vorbeşte, am replicat, simţindu-mă mult prea terminată ca să mai suport vreo critică.

— Eu am luat nişte bâte de baseball. Tu ce scuză ai?

Mi-am aranjat pe patul meu perna şi pătura aspră, după care i-am povestit ce zi avusesem, de la început până la sfârşit.

— Şi încă n-am nici o veste de la Gideon, am încheiat, stoarsă de puteri. Până şi Brett m-a căutat după prânz. Mi-a lăsat la recepţie un plic cu numărul lui de telefon.

Şi, bineînţeles, adăugase şi banii pe care-i lăsasem eu la restaurant.

— O să-l suni? se interesă Cary.

— Nu vreau să mă gândesc la Brett! am zis, prăbuşindu-mă pe spate în pat, cu mâinile ridicate. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu Gideon. A făcut un transplant total de personalitate în ultimele treizeci şi şase de ore.

— Poate o fi din cauza asta.

Am ridicat capul de pe pernă şi am văzut că-mi indica spre ceva aflat pe masa de lângă patul lui. Am sărit în picioare şi m-am uitat să văd ce-mi arăta. Era un ziar local pentru homosexuali.

— Trey l-a adus azi, îmi explică Cary.

Fotografia lui Cary se lăfăia pe prima pagină, în care era un articol despre atacul căruia îi fusese victimă, asezonat cu speculaţii privitoare la faptul că ar fi putut fi o crimă izvorâtă din homofobie. Se menţiona şi că locuia împreună cu mine şi se făcea aluzie la relaţia mea cu Gideon Cross, fără alt motiv decât pentru a condimenta cu amănunte lubrice totul.

— A apărut şi pe website-ul lor, adăugă el, încet. Bănuiesc că a ciripit cineva de la agenţie, iar vestea s-a răspândit şi s-a transformat în porcăria politică a cine ştie cui. Acum, pe bune, nu-mi prea vine să cred că lui Cross i-ar păsa de...

— De orientarea ta sexuală? Absolut deloc. Nu este genul.

— Numai că oamenii lui de la PR ar putea fi de altă părere. Probabil de asta vrea să te ţină pe tine la cutie. Şi dacă e îngrijorat că cineva ar vrea să te urmărească pe tine, ca să ajungă la mine, asta ar explica de ce vrea să te ţină sub lacăt, departe de ochiul străzii.

Eu am lăsat jos ziarul.

— Atunci, de ce nu mi-ar spune? De ce s-a îndepărtat în halul ăsta? Totul a mers minunat cât timp am fost plecaţi. El a fost minunat. Credeam că am trecut într-o altă etapă. Mă tot gândeam că nu mai era deloc ca bărbatul pe care l-am cunoscut la început, însă acum e mult mai rău. E ceva... nu ştiu. Acum e la un milion de kilometri de mine, şi nu pricep de ce.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebi, Eva, spuse Cary, luându-mă de mână. El e cel cu răspunsurile.

— Ai dreptate. Mă întorc imediat, l-am anunţat, luându-mi telefonul din geantă.

M-am dus la un balcon închis, din zona pentru vizitatori, şi l-am sunat pe Gideon. Telefonul sună o vreme îndelungată şi, în cele in urmă, intră căsuţa vocală. Am încercat atunci pe telefonul de acasă. Gideon a răspuns la al treilea apel.

— Cross, zise el, laconic.

— Bună!

A urmat un scurt moment de tăcere, după care l-am auzit:

— Aşteaptă puţin!

Am auzit o uşă care se deschidea, iar sunetul din telefon s-a schimbat. Probabil ieşise din camera unde stătuse până atunci.

— E totul în regulă? mă întrebă.

— Nu, am răspuns, frecându-mi ochii obosiţi. Mi-e dor de tine.

— Eu... Nu pot vorbi acum, Eva, oftă el.

— De ce nu? Nu pricep de ce te porţi atât de rece cu mine. Am făcut ceva rău?

În timp ce vorbeam, am auzit murmurul unor voci şi mi-am dat seama că acoperise receptorul, ca să se adreseze cuiva. Un oribil sentiment de trădare se cuibări în mine, tăindu-mi respiraţia.

— Gideon! Cine e acasă la tine?

— Trebuie să plec.

— Spune-mi cu cine eşti!

— Angus o să fie la spital la şapte. Du-te şi te culcă, îngeraş!

Şi convorbirea se întrerupse.

Iar eu am rămas cu privirea aţintită pe telefon, ca şi cum ar fi putut să mă facă să înţeleg ce dracu’ se întâmplase.

M-am întors la Cary, simţindu-mă distrusă, în culmea nefericirii. El se uită la mine şi oftă:

— Fetiţo, arăţi de parcă ţi-a murit căţelul.

Zidul de apărare mi s-a prăbuşit şi am izbucnit într-un plâns cu hohote.

Capitolul 14

Aproape că n-am pus geană pe geană, toată noaptea. Mă suceam, mă zvârcoleam, zbâtându-mă între somn şi trezie. Vizitele frecvente ale asistentei la patul lui Cary mă trezeau şi ele. Tomografiile cerebrale şi analizele de laborator erau în regulă şi nu era nimic de care să fiu îngrijorată, însă nu mă aflasem lângă el după ce fusese rănit. Aşa că simţeam că trebuie să stau cu el, indiferent dacă reuşeam să adorm sau nu.

Chiar înainte să se facă şase dimineaţa, am renunţat şi m-am dat jos din pat.

Mi-am luat tableta şi tastatura wireless şi m-am dus la cafenea, să beau o cafea. M-am aşezat la o masă şi m-am pregătit să-i scriu o scrisoare lui Gideon. În timpul foarte scurt în care îi putusem vorbi în ultimele două zile, nu reuşisem să-i spun ce mă frământa. Dacă scriam totul, avea să fie cel mai bun mod de a transmite ce aveam de zis. Dacă voiam să rezistăm ca pereche, singurul mod ca s-o facem era să menţinem permanent deschisă comunicarea între noi.

M-am apucat, aşadar, de scris, luând câte o gură de cafea. Am început cu mulţumirile pentru weekendul departe de lume, spunându-i cât de mult însemnase pentru mine. I-am spus că aveam impresia că relaţia noastră făcuse un imens pas înainte în timpul călătoriei, iar asta făcea şi mai greu de suportat săptămâna care îi urmase...

— Eva! Ce surpriză plăcută!

Am întors capul şi l-am văzut pe doctorul Terrence Lucas în picioare lângă masa mea, în mână cu o cafea într-un pahar de unică folosinţă, identic cu cel pe care-l aveam şi eu. Era îmbrăcat de serviciu, în pantaloni de stofă, cu cravată şi cu un halat alb de laborator pe deasupra.

— Bună! l-am salutat, sperând să-mi pot ascunde şovăiala.

— Te deranjează dacă stau cu tine?

— Nu, deloc.

L-am privit în timp ce se aşeza lângă mine, profitând ca să-mi amintesc cum arăta. Avea părul în întregime alb, fără nici un fir negru, însă chipul frumos nu era brăzdat de riduri. Ochii, de un verde ciudat, străluceau de inteligenţă. Avea un zâmbet calm şi fermecător. Bănuiam că era iubit de pacienţi – şi de mamele lor.

— Probabil ai un motiv special, începu el, dacă eşti în spital cu mult înaintea începerii orelor de vizită.

— Colegul meu de apartament e internat aici.

Nu i-am dat mai multe informaţii, dar el a ghicit despre ce era vorba.

— Prin urmare, Gideon Cross a aruncat cu bani în stânga şi-n dreapta şi ţi-a făcut câteva aranjamente, remarcă el, clătinând din cap, după care luă o gură de cafea. Şi tu îi eşti recunoscătoare. Dar cât o să te coste asta?

M-am lăsat pe spate, jignită în numele lui Gideon de faptul că generozitatea lui fusese redusă la un interes ulterior.

— De ce nu vă înghiţiţi deloc?

Ochii lui îşi pierdură blândeţea.

— A rănit o persoană care mi-e foarte dragă.

— Pe soţia ta. Mi-a spus.

Eram sigură că afirmaţia mea îl făcuse să tresară.

— Numai că ăsta n-a fost începutul, nu? A fost rezultatul.

— Ştii ce a făcut, şi tot mai eşti cu el? Lucas se sprijini cu coatele pe masă. Şi ţie îţi face acelaşi lucru. Pari epuizată şi deprimată. La el, asta face parte din joc, să ştii. Se pricepe de minune să venereze o femeie, de parcă i-ar fi mai necesară ca aerul, după care pur şi simplu nu mai poate suporta s-o vadă în ochi.

Afirmaţia asta se potrivea ca o mănuşă pe ceea ce se întâmpla în prezent între mine şi Gideon. Am simţit că

pulsul mi se înteţeşte.

Lucas aruncă o privire spre gâtul meu, iar apoi mă privi în faţă.

— Ai trecut prin lucrurile despre care vorbesc. O să continue să se joace cu tine, până când o să ajungi dependentă de starea lui de spirit, ca să te armonizezi cu el. După care o să se plictisească şi o să te lase baltă.

— Ce s-a întâmplat între voi doi? am repetat întrebarea, căci îmi dădeam seama că acolo era cheia.

— Gideon Cross este un sociopat narcisist, continuă el, de parcă n-aş fi zis nimic. Cred că e, de fapt, misogin. Se foloseşte de banii lui ca să seducă femeile, după care le dispreţuieşte pentru că au fost destul de superficiale ca să se lase ameţite de bogăţia lui. Se foloseşte de sex ca să deţină controlul şi nu ştii niciodată în ce dispoziţie o să fie. Asta face parte din vârtej – când te întăreşti neîncetat, pregătindu-te pentru tot ce-i mai rău, aştepţi, de fapt, să simţi valul de uşurare atunci când el e în toane foarte bune.

— Nu-l cunoşti deloc, am zis calmă, refuzând să muşc momeala. Şi nici soţia ta nu-l cunoaşte.

— Dar nici tu, replică el, lăsându-se pe spate şi sorbind din cafea cu un aer la fel de netulburat pe cât îmi doream eu să afişez. Nimeni nu-l cunoaşte. Este un manipulator şi un mincinos de primă clasă. Să nu-l subestimezi! E un om ciudat şi periculos, care este în stare de orice.

— Faptul că nu-mi explici de ce e atât de încrâncenat împotriva ta mă face să cred că tu eşti de vină.

— N-ar trebui să faci presupuneri fără acoperire. Există unele lucruri despre care nu am libertatea să vorbesc.

— Foarte convenabil.

— Nu-ţi sunt adversar, Eva, oftă el, iar Cross nu are nevoie de nimeni care să-i poarte bătăliile. Nu trebuie să mă crezi. Pe bune, acum, sunt atât de plin de amărăciune, încât nici eu nu m-aş crede dacă aş fi în locul tău. Tu însă eşti o tânără frumoasă şi inteligentă.

Nu prea fusesem aşa în ultimul timp, însă era responsabilitatea mea să rezolv problema asta.

— Dacă te detaşezi un pic, continuă el, şi vezi ce-ţi face, dacă vezi cum te simţi de când eşti cu el şi dacă te întrebi dacă te simţi împlinită de relaţia voastră, o să ajungi la aceleaşi concluzii ca mine.

Se auzi un bip şi îşi scoase telefonul din buzunar.

— A, cel mai nou pacient al meu tocmai a ajuns pe lume.

Se ridică în picioare, uitându-se la mine, cu o mână pe umărul meu.

— Tu să fii cea care o să plece. Mă bucur.

L-am urmărit cu privirea în timp ce ieşea cu paşi repezi din cafenea, după care, în clipa când a dispărut din raza mea vizuală, m-am prăbuşit în scaun, toropită de epuizare şi de confuzie. Mi-am aţintit privirea spre ecranul tabletei mele rămas în adormire. Nu aveam energia necesară să-mi termin scrisoarea.

Mi-am strâns lucrurile şi m-am dus să mă pregătesc pentru sosirea lui Angus.

— Ai chef de mâncare chinezească?

Am ridicat privirea de la proiectul pentru reclama la cafeaua cu aromă de afine aflat pe birou, uitându-mă în ochii căprui ai şefului meu. Mi-am dat seama că era miercuri, ziua în care ieşeam de obicei să luăm masa împreună cu Steven.

O clipă, m-am gândit să mă conformez şi să mănânc la birou, pentru că voiam să-l fac fericit pe Gideon. Numai că în aceeaşi clipă mi-am dat seama că urma să-i port pică dacă făceam asta. Încă-mi construiam o nouă viaţă în New York, iar asta însemna să-mi fac prieteni şi să am planuri care existau şi dincolo de viaţa mea împreună cu el.

— Întotdeauna am chef de mâncare chinezească, am răspuns.

Prima mea masă împreună cu Mark şi cu Steven fusese mâncare chinezească, chiar la birou, într-o seară când

lucrasem mult după ora şapte, iar Steven venise să ne hrănească.

Împreună cu Mark, am ieşit la ora 12, iar eu am refuzat să mă simt vinovată în legătură cu ceva ce-mi făcea atât de mare plăcere. Steven ne aştepta deja la restaurant, la o masă rotundă, cu un disc rotativ lăcuit în mijloc.

— Hei, salut! mă întâmpină el, strângându-mă cu putere în braţe, după care îmi ţinu scaunul să mă aşez şi mă studie cu atenţie. Pari obosită.

Bănuiam că probabil arătam înfiorător, din moment ce toată lumea îmi spunea acelaşi lucru.

— Da, până acum, săptămâna numai uşoară n-a fost.

Chelneriţa venise, aşa că Steven comandă un dim sum, ca să ne deschidă pofta de mâncare, iar pe urmă acelaşi feluri pe care le mâncaserăm la prima noastră cină în trei, adică pui gung bao şi vită cu broccoli. După ce am rămas din nou singuri, Steven începu:

— Nu ştiam că ai un coleg de apartament gay. Ne spuseseşi deja?

— E bisexual, de fapt, am precizat, dându-mi seama că Steven sau vreunul dintre cunoscuţii lui văzuse, probabil, ziarul pe care mi-l arătase Cary. Nu cred că am avut ocazia să vă zic.

— Cum se simte? mă întrebă Mark, care chiar părea îngrijorat.

— Mai bine. S-ar putea să fie externat azi.

Iar faptul ăsta mă rosese toată dimineaţa, pentru că Gideon nu mă sunase ca să-mi dea vreo veste, indiferent ce s-ar fi hotărât.

— Să ne spui dacă ai nevoie de ajutor, zise Steven, care nu mai avea nici o urmă de frivolitate în ton. Suntem alături de tine.

— Mulţumesc. N-a fost o faptă cu motivaţie homofobă, am ţinut să clarific. Habar n-am de unde a scos-o reporterul ăla. Pe vremuri, îi respectam pe ziarişti. Acum, foarte puţini

îşi mai fac temele şi încă şi mai puţini sunt în stare să scrie obiectiv.

— Sunt sigur că e greu să trăieşti în lumina proiectată de mass-media, afirmă Steven, strângându-mi mâna peste masă.

Era un tip de gaşcă, plin de poante, dar sub aparenţa amuzantă se ascundea un om pe care puteai să te bazezi, un om cu o inimă de aur.

— Cred însă că te cam aştepţi la asta, când te învârţi printre staruri rock şi miliardari.

— Steven! îl certă Mark, încruntându-se la el.

— Uf! am făcut eu o grimasă. Ţi-a spus Shawna.

— Evident că mi-a spus, recunoscu Steven. Măcar atâta putea să facă, după ce că nu m-a invitat la concert. Dar nu-ţi face griji, că nu e genul care să poarte vorba. N-o să-i spună nimănui altcuiva.

Am dat din cap, căci eram absolut liniştită în privinţa asta; Shawna era o fată de treabă. Dar tot nu mă simţeam în largul meu că şeful meu aflase că sărutasem un bărbat, în timp ce eram cu altul.

— Nu că ar fi chiar ceva rău să primească şi Cross o linguriţă din propriul medicament, mormăi Steven.

Am ridicat din sprâncene, fără să înţeleg. Am văzut privirea plină de înţelegere a lui Mark şi atunci mi-am dat seama. Nu citiseră numai ziarul pentru comunitatea gay. Probabil că văzuseră şi ei fotografiile cu Gideon şi cu Corinne. Simţeam că-mi arde faţa de ruşine.

— O să-l guste, cum să nu! am şoptit. Chiar dacă va trebui să i-l vâr cu forţa pe gât.

Steven ridică din sprâncene, după care începu să râdă şi mă bătu uşor pe mână.

— Aşa să faci, fata mea!

*

Nici nu ajunsesem bine înapoi la birou, că telefonul şi începu să sune.

— Biroul lui Mark Garrity, Eva...

— De ce ţi-e atât de afurisit de greu să respecţi ordinele? se răsti Gideon, pe un ton aspru.

Eu am rămas tăcută, cu privirea pierdută la colajul de fotografii pe care mi-l dăduse, la pozele în care eram înlănţuiţi, îndrăgostiţi.

— Eva?

— Ce vrei de la mine, Gideon? am întrebat calmă.

Urmă un moment de tăcere, după care el oftă, audibil.

— Cary va fi adus acasă în după-amiaza asta, sub supravegherea doctorului său şi a unei asistente private. Probabil o să fie acolo când ajungi tu acasă.

— Mulţumesc.

Câteva clipe, nici unul dintre noi nu mai scoase o vorbă, dar el tot nu închidea. În cele din urmă, am întrebat:

— Deci am terminat?

Întrebarea avea un dublu înţeles, şi nu m-am putut opri să mă gândesc dacă îl prinsese ori dacă îi păsase în vreun fel.

— Angus o să te ducă acasă.

Eu mi-am încleştat mâna pe receptor:

— La revedere, Gideon.

Şi cu asta am închis şi m-am întors la treabă.

Imediat ce am intrat în casă, m-am dus direct la Cary. Patul lui fusese dat la o parte şi proptit, în picioare, de un perete, ca să facă loc unui pat de spital, pe care putea să şi-l aranjeze după cum voia. Când am intrat, el dormea, vegheat de asistenta care stătea într-un fotoliu nou şi citea dintr-un e-book. Era aceeaşi asistentă pe care o văzusem în prima noapte la spital, fata drăguţă, cu un aspect exotic, care nu mai putea să-şi ia ochii de la Gideon. M-am întrebat dacă vorbise cu ea – dacă o făcuse chiar el sau dacă

trimisese pe cineva să discute – şi dacă ea acceptase slujba pentru bani sau pentru Gideon, ori pentru amândouă.

Faptul că eram mult prea obosită ca să-mi pese era o dovadă concludentă a halului de epuizare în care eram. Poate că existau oameni a căror dragoste putea trece peste orice, însă iubirea mea era prea fragilă. Avea nevoie de multă îngrijire, ca să poată creşte şi înflori.

Am făcut un duş lung şi fierbinte, după care m-am prăbuşit în pat, mi-am luat tableta şi am continuat scrisoarea pe care începusem să i-o scriu lui Gideon. Voiam să-mi exprim gândurile şi rezervele într-un mod cât mai matur şi mai concludent. Voiam să-i fie cât mai uşor să priceapă reacţiile mele faţă de unele dintre lucrurile pe care le spusese ori le făcuse, astfel încât să vadă totul din punctul meu de vedere.

Dar, în cele din urmă, toată energia mă părăsise.

Nu mai şlefuiesc nimic, am scris*, pentru că dacă o mai ţin tot aşa, o să ajung să te implor. Şi dacă nu mă cunoşti îndeajuns de bine încât să nu-ţi dai seama că mă răneşti, atunci o simplă scrisoare n-o să ne rezolve problemele.*

Sunt disperată după tine. Sunt total nefericită fără tine. Mă tot gândesc la weekend, la orele pe care le-am petrecut împreună, şi nu-mi vine în minte nici un lucru pe care să nu-l fac, numai să fii la fel ca atunci. Tu însă îţi petreci timpul cu EA, deşi eu sunt singură, în a patra noapte fără tine.

Şi chiar dacă ştiu că ai fost cu ea, vreau să-ţi cad în genunchi şi să te implor să-mi arunci câteva firimituri. Măcar o atingere. Un sărut. Un cuvânt bun. În halul ăsta m-ai făcut de slabă.

Şi mă urăsc că sunt aşa. Urăsc faptul că tânjesc în halul ăsta după tine. Urăsc faptul că sunt atât de obsedată de tine.

Urăsc faptul că te iubesc.

Eva

Am ataşat scrisoarea într-un e-mail cu subiectul „Gândurile mele – necenzurat“ şi am trimis-o.

— Nu-ţi fie frică!

La auzul acestor cuvinte, m-am trezit într-un întuneric total. Salteaua se afundase sub greutatea lui Gideon, care stătea lângă mine şi mă cuprinsese în braţe cu pături cu tot, ca într-un cocon, creând astfel o barieră care-mi permitea să mă trezesc fără să fiu cuprinsă de frică. Mireasma delicioasă şi inconfundabilă a săpunului şi a şamponului său se amesteca cu parfumul pielii lui, făcându-mă să mă liniştesc la fel de mult ca şi glasul lui.

— Îngeraş!

Îmi cuprinse gura, cu buzele puse oblic peste ale mele.

I-am atins pieptul cu degetele, simţindu-l că este gol. El gemu la atingere, aplecându-se peste mine, ca să nu-mi dea drumul gurii, în timp ce se descotorosea de păturile dintre noi.

Apoi se lăsă greu peste mine, gol şi fierbinte. Gura pătimaţă începu să o ia în jos pe gâtul meu, în timp ce mâinile lui îmi ridicau cămaşa de noapte, ca să ajungă la sâni. În sfârşit, buzele lui îmi prinseră un sfârc şi începură să-l sugă. Se sprijinea într-un cot pe pat, iar mâna cealaltă îşi făcea loc între picioarele mele.

Îmi prinse sexul în palmă ca într-o cupă, apoi degetele îi alunecară pe satinul lenjeriei, până spre locul unde păsărica mea se deschidea. Limba lui flutură rapid pe sfârc, întărindu-mi-l, apoi muşcă uşor carnea tare.

— Gideon!

Lacrimile îmi curgeau spre tâmple, căci nepăsarea în care mă înfăşurasem până atunci ca să mă apăr fusese, în sfârşit, risipită, lăsându-mă foarte expusă. Fusesem arsă de dor fără el, lumea înconjurătoare îşi pierduse vibraţia, trupul mă duruse cumplit din cauza separării de el. Acum, că era cu mine... că mă atingea... aveam senzaţia că se

revarsă ploaia, după o perioadă de secetă. Sufletul meu îşi dezvăluia dorinţa pentru el, deschizându-se larg, ca să-l atragă înăuntru.

Îl iubeam îngrozitor de mult.

Părul lui mă gâdila în timp ce gura deschisă îi aluneca peste decolteul meu, umplându-se de mirosul meu, frecându-se de mine, cufundându-se în parfumul meu. Se năpusti apoi asupra celuilalt sfârc, luându-l în stăpânire, sugându-l cu putere. Plăcerea mă străbătea ca un curent electric, iar sexul începu să-mi zvâcnească dornic sub mâna lui.

Acum cobora, lingându-mă, dezmierdându-mă, croindu-şi astfel cale pe trupul meu, tot mai jos, până când îmi depărtă picioarele cu umerii-i largi, pârjolindu-mi sexul cu răsuflarea lui. Mă adulmecă, împingându-şi nasul în mine, prin satinul alb al chiloţilor mei, sorbindu-mi mireasma, gemând:

— Eva! Mi-a fost foame de tine.

Apoi, cu degete ce ardeau de nerăbdare, îmi dădu chiloţeii în lături şi îşi lipi gura de mine, desfăcându-mă cu degetele mari, lingându-mi clitorisul ce pulsa. M-am arcuit ţipând, cu toate simţurile excitate la maximum, în ciuda faptului că nu vedeam nimic. Dând din cap, el pătrunse cu limba în despicătura mea fierbinte, trăgându-mi-o ritmic, amăgindu-mi pofta cu aceste plonjări superficiale.

— O, Doamne! Am început să mă zvârcolesc de plăcere, căci lăuntrurile îmi zvâcneau sălbatic, cuprinse de primele vibraţii ale orgasmului.

Mi-am dat drumul tremurând violent, scăldată în sudoare, lacomă după aerul pe care plămânii nu puteau să mi-l ofere. El nu-şi dezlipise buzele de labiile care-mi zvâcneau, sugându-le, explorându-mi lăuntrurile cu limba. Mă devora de-a dreptul, cu o intensitate împotriva căreia mi-era cu neputinţă să lupt. Mă udasem toată, eram pe culmile excitării, total lipsită de apărare în faţa poftei lui

vorace. În numai câteva clipe, am ajuns iar la orgasm, înfigându-mi unghiile în cearşafuri.

Aveam ochii larg deschişi, dar nu puteam să văd nimic, când, brusc, mi-a rupt chiloţeii, târându-se deasupra mea. Am simţit capul imens al mădularului său la intrarea în păsărica mea, după care s-a repezit, pătrunzându-mă până în străfunduri, cu un geamăt animalic. Nu mi-am putut stăpâni un ţipăt, şocată şi excitată de acest atac.

Imediat, Gideon se retrase puţin, sprijinindu-se pe călcâie, ţinându-mi coapsele lipite de ale lui. Apoi mă prinse de şolduri, ridicându-le, până am ajuns în poziţia pe care şi-o dorea. Începu să-şi mişte şoldurile, rotindu-şi mădularul în mine, trăgându-mă tot mai înspre el, până când am icnit de durere, la cât de profund mă pătrunsese. Labiile mele îi încercuiseră rădăcina bărbăţiei, larg desfăcute, ca s-o cuprindă pe toată. Era tot în mine, până la ultimul milimetru, mă umpluse toată şi îmi plăcea la nebunie senzaţia. Prea multe zile fusesem golită de el, atât de singură, încât mă durea.

Gemându-mi numele, începu să ejaculeze, în jeturi fierbinţi şi groase, sămânţa lui arzătoare şi cremoasă răspândindu-se de-a lungul penisului său, căci în mine nu mai era loc. Se cutremură violent, scăldându-mă în sudoarea lui.

— Pentru tine, Eva, icni. Totul e pentru tine.

Apoi se smulse brusc din mine, mă întoarse pe burtă şi-mi ridică şoldurile. M-am apucat de tăblia patului, cu faţa umedă ascunsă în pernă. Îl aşteptam să se înfigă iar în mine, aşa că m-am înfiorat când i-am simţit răsuflarea pe fese, după care am tresărit violent, căci începuse să-mi dezmierde cu limba despicătura feselor. Mă lingea cu vârful limbii, stimulându-mi pliurile rozetei.

Nu mi-am putut ascunde un geamăt.

Nu joc jocuri anale, Eva.

În clipa în care mi-am amintit aceste cuvinte ale lui, inelul strâmt al muşchiului meu anal s-a relaxat,

reacţionând fără putinţă de împotrivire la mângâierile lui delicate. În patul nostru nu eram decât noi. Şi nimic nu ne putea atinge atunci când ne atingeam unul pe altul.

Gideon îmi prinsese fesele în palme, ţintuindu-mă în puterea lui. Eram cu totul şi cu totul deschisă pentru el, complet în voia sărutului său întunecat, care îmi biciuia dorinţa.

Am gemut, încordându-mă toată. Limba lui pătrunsese în mine, penetrându-mă, iar eu am început să tremur din tot corpul, cu degetele de la picioare încovrigate, abia mai putând să respir, în timp ce el mă poseda fără urmă de ruşine, fără nici o rezervă.

— Ah... Doamne!

Am început să mă unduiesc deasupra gurii sale, dându-mă lui cu totul. Legătura dintre noi era brutală, necizelată, aproape insuportabilă. Simţeam că dorinţa lui mă pârjoleşte, pielea îmi ardea de febră şi pieptul mi-era plin de suspine pe care nu le puteam opri.

Gideon îşi furişă podul palmei spre clitorisul meu sensibili şi începu să-l dezmierde şi să-l maseze, în timp ce limba lui mă adusese într-o stare vecină cu nebunia. Orgasmul care clocotea în lăuntrurile mele era sporit şi de înţelegerea faptului că, de-acum înainte, corpul meu n-avea să mai aibă nici o graniţă pentru el. Putea să facă orice voia cu el: să-l posede, să-l folosească, să-l aducă pe culmile plăcerii. Mi-am îngropat faţa în pernă şi am ţipat înăbuşit în clipa extazului, atât de puternic, încât mi s-au tăiat picioarele şi m-am prăbuşit pe saltea.

Atunci, Gideon se aşează deasupra mea, depărtându-mi picioarele cu genunchiul, acoperindu-mă cu trupul lui alunecos de transpiraţie. Mă luă în stăpânire, implântându-şi mădularul în mine, împletindu-şi degetele cu ale mele şi ţintuindu-mi mâinile de pat. Eram toată udă de sudoarea lui, iar el începu să se mişte în mine, într-un du-te vino necontenit.

— Sunt disperat după tine, şopti el, răguşit. Sunt în culmea nefericirii când nu sunt cu tine.

— Nu-ţi bate joc de mine, am replicat, crispându-mă.

— Am nevoie disperată de tine, continuă el, sărutându-mă pe păr, în timp ce făcea dragoste cu mine încet, plin de tandreţe. Chiar atât sunt de obsedat. De ce nu ai încredere în mine?

Eu am închis ochii strâns şi lacrimi fierbinţi au început să mi se rostogolească din ei.

— Nu te înţeleg. Mă sfâşii în bucăţi.

El întoarse capul şi-mi înfipse dinţii în umăr, cu un geamăt adânc ce-i scăpa din piept, şi atunci am simţit cum mădularul îi zvâcneşte, în timp ce mă umplea de sămânţa-i fierbinte.

Strânsoarea dinţilor lui slăbi, eliberându-mă. Gâfâia şi tremurul orgasmului încă nu-l părăsise.

— Scrisoarea ta m-a devastat.

— Nu voiai să vorbeşti cu mine... nu voiai să mă asculţi...

— Nu pot, gemu el, cuprinzându-mă atât de strâns în braţe, că eram întru totul în voia lui. Doar că... aşa trebuie să fie.

— Eu nu pot să trăiesc aşa, Gideon.

— Şi eu sunt rănit, Eva. Şi pe mine mă ucide asta, nu-ţi dai seama?

— Nu.

Plângeam atât de tare, că perna era udă de lacrimile mele.

— Atunci nu te mai gândi atât de mult şi *simte!* Simte-*mă!*

Restul nopţii trecu ca în vis. L-am chinuit, cu mâini şi dinţi lacomi, înfigându-mi unghiile în pielea-i şi muşchii lunecoşi de atâta sudoare, până când l-am făcut să geamă de plăcere şi durere.

Era plin de o dorinţă nebună, de nepotolit, iar în nevoia lui de mine simţeam o disperare care mă înspăimânta,

deoarece aveam impresia că era lipsită de speranţă. Simţeam că parcă îşi lua adio de la mine.

— Am nevoie de iubirea ta, mi-a şoptit iar şi iar, dezmierdându-mă. Am nevoie de tine.

Nici o părticică a trupului meu nu rămăsese neatinsă. Era încontinuu în mine, dacă nu cu penisul, atunci penetrându-mă cu degetele sau cu limba.

Îmi simţeam sfârcurile pârjolite, aproape dureroase de cât mi le supsese. Sexul îmi zvâcnea, îndurerat de cât de tare, cât de sălbatic mă posedase. Îmi zgâria pielea cu barba care începuse să-i crească. Mă durea maxilarul de cât de mult îi supsesem mădularul. Şi ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că mă cuprinsese pe la spate, cu mâna trecută pe după mijlocul meu, în timp ce mă penetra, amândoi epuizaţi, îndureraţi şi incapabili să ne oprim.

— Nu pleca, l-am implorat, după ce-mi jurasem că n-aveam s-o fac.

Când m-am trezit, în sunetul alarmei de la ceas, dispăruse.

Capitolul 15

Joi dimineaţă, înainte să plec la serviciu, m-am oprit în faţa camerei lui Cary. Am deschis încetişor uşa, ca să arunc o privire înăuntru, dar la vederea chipului său adormit, am ieşit uşor.

— Hei, şopti el, clipind.

— Bună! l-am salutat şi am intrat. Cum te simţi?

— Mă bucur că am ajuns acasă, zise el, frecându-se la ochi. La tine e totul bine?

— Da... Voiam doar să văd cum eşti, înainte s-o pornesc spre birou. Mă întorc pe la ora opt. O să cumpăr ceva pentru cină în drum spre casă, aşa că aşteaptă să-ţi trimit un SMS pe la şapte, ca să-mi spui ce ai avea chef...

Un căscat mi-a întrerupt vorba.

— Cu ce vitamine se îndoapă Cross?

— Ce?

— Eu nu sunt niciodată lipsit de chef de sex, dar nici măcar eu nu pot s-o ţin întruna o noapte întreagă. Mă tot gândeam: „De-acum, o fi terminat şi el“. Dar nu, o lua din nou de al capăt.

M-am înroşit, foindu-mă. El izbucni în râs.

— O fi întuneric aici, dar ştiu că te-ai făcut ca racul.

— Ar fi trebuit să-ţi pui căştile, am mormăit eu.

— Nu-ţi face probleme! Mi-a prins bine să văd că încă nu mi s-a stricat echipamentul. Nu mi se mai sculase de dinainte de atac.

— Îhhh... Cary, e scârbos! am replicat, dând să ies din cameră. Tata vine în noaptea asta. Mâine, de fapt. Avionul lui aterizează la cinci dimineaţa.

— Te duci să-l iei?

— Evident!

Lui îi dispăru zâmbetul de pe faţă.

— În ritmul ăsta, o să te sinucizi. N-ai dormit toată săptămâna.

— O să recuperez. Am plecat, pa!

— Hei! mă opri el. Noaptea asta a însemnat că tu şi cu Gideon sunteţi iar OK?

Eu am oftat, sprijinindu-mă de tocul uşii.

— Ceva nu e-n regulă, şi el nu vrea să stea de vorbă cu mine despre asta. I-am scris o scrisoare, în care mi-am revărsat toată nesiguranţa, toată nevroza.

— Să nu mai spui *niciodată* în scris chestiile astea, fetiţo!

— Da, bine... şi nu m-am ales decât cu o partidă de sex care m-a lăsat pe jumătate moartă, fără să am cea mai vagă idee despre ce se întâmplă! Mi-a spus doar că aşa trebuie să fie. Şi nici măcar nu pricep ce înseamnă asta.

El dădu din cap.

— Ai reacţionat de parcă tu ai pricepe, i-am zis.

— Cred că am priceput cum a fost cu sexul.

Cuvintele lui m-au înfiorat de-a dreptul.

— Sex de genul fă-o-şi-scapă-de-obsesie?

— Se poate, recunoscu el.

Am închis ochii, digerând informaţia, după care mi-am îndreptat spatele.

— Trebuie să fug. Vorbim mai încolo.

Problema cu coşmarurile este că nu poţi niciodată să fii pregătit pentru ele. Se strecoară şi te atacă atunci când eşti cel mai vulnerabil, devastându-te, terminându-te psihic când ai rămas fără nici o apărare.

Şi nu se năpustesc asupra ta numai când dormi.

Stăteam împietrită de uluire şi de durere în timp ce Mark şi domnul Waters analizau detaliile reclamelor la votca Kingsman, chinuită de vederea lui Gideon în capul mesei, îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă şi cravată.

Mă ignora în mod voit şi o făcuse încă de când intrasem în sala de conferinţe de la Cross Industries. Îmi strânsese

doar mâna, grăbit, atunci când domnul Waters ne poftise înăuntru. Contactul scurt dintre pielea noastră mă înfiorase toată, căci trupul meu îl recunoscuse de îndată pe al lui, trupul care îi oferise plăcere toată noaptea. Gideon nici măcar nu păruse să-şi dea seama că a avut loc un contact între noi, iar privirea lui se aţintise undeva deasupra capului meu în timp ce mă saluta, numindu-mă „domnişoară Tramell“.

Nu putea exista un contrast mai mare faţă de ultima dată când ne aflaserăm în acea încăpere. Atunci nu-şi putuse lua ochii de la mine. Mă sorbise din priviri, fără să se ascundă, iar când plecasem, mă anunţase că vrea să facă sex cu mine şi că avea să se debaraseze de orice i-ar fi stat în cale, împiedicându-l.

De data asta, la terminarea întâlnirii, s-a ridicat imediat în picioare, a dat mâna cu Mark şi cu domnul Waters şi a ieşit, aruncându-mi doar o privire scurtă, în care n-am putut citi nimic. Cele două directoare ale lui, două brunete atrăgătoare, s-au grăbit de îndată să-l urmeze.

Mark îmi aruncă o privire întrebătoare, din partea cealaltă a mesei. Am clătinat din cap, a neştiinţă.

Am reuşit să mă întorc la birou şi am muncit cu încrâncenare până la sfârşitul zilei. În pauza de prânz, nu am ieşit, gândindu-mă ce program să fac împreună cu tata. M-am hotărât pentru trei posibilităţi: Empire State Building, Statuia Libertăţii şi o piesă pe Broadway, rezervând vizita la Statuia Libertăţii numai pentru cazul în care chiar dorea să meargă s-o vadă. Altfel, mă gândeam că am putea renunţa la călătoria cu feribotul şi să ne mulţumim s-o privim de pe ţărm. Nu stătea mult timp în oraş, iar eu nu voiam să-l supraaglomerez cu o mulţime de drumuri încoace şi încolo.

În timpul ultimei pauze din zi, am sunat la biroul lui Gideon.

— Bună, Scott! l-am salutat pe asistentul lui Gideon. Crezi că pot vorbi cu şeful tău, foarte scurt?

— Aşteaptă un minut, să văd!

Eram pe jumătate convinsă că n-o să-mi preia apelul, însă, după vreo două minute, Scott mi-a făcut legătura.

— Da, Eva!

Am tăcut o clipă, ca să mă bucur de dulceaţa glasului său.

— Îmi pare rău că te deranjez. Probabil e o întrebare prostească, dacă mă gândesc... vii mâine la cină, ca să-l cunoşti pe tata?

— O să vin, răspunse el, pe un ton morocănos.

— O iei şi pe Ireland? am continuat, uimită că nu se simţea nici un tremur în vocea mea, la cât de copleşită de uşurare mă simţeam.

Urmă o pauză, după care veni şi răspunsul:

— Da.

— În regulă.

— În seara asta am o întâlnire până mai târziu, aşa că o să ne vedem direct la doctorul Petersen. Te duce Angus. Eu o să iau un taxi.

M-am cufundat în scaun, simţind o scânteiere de speranţă. Faptul că mergea în continuare la terapie şi că avea să-l cunoască pe tata nu putea fi văzut decât ca un lucru pozitiv. Ei şi Gideon ne luptam din greu, însă el nu renunţase încă.

— În regulă. Ne vedem atunci.

Angus m-a lăsat la doctorul Petersen la şase fără un sfert. Am intrat, şi doctorul mi-a făcut un semn prietenesc de la biroul la care stătea, ridicându-se ca să-mi strângă mâna.

— Ce mai faci, Eva?

— Am avut şi zile mai bune.

— Pari obosită, remarcă el, studiindu-mă.

— Aşa îmi spun toţi, am răspuns scurt.

Doctorul se uită peste umărul meu.

— Unde e Gideon?

— Are o întâlnire târzie, aşa că vine singur.

— În regulă, răspunse doctorul şi-mi arătă sofaua. Atunci înseamnă că noi doi avem o bună ocazie să stăm de vorbă singuri. Vrei să discuţi despre ceva anume până ajunge el?

M-am aşezat pe canapea şi am vărsat tot ce aveam pe suflet. I-am povestit despre călătoria extraordinară pe care o făcuserăm în weekend şi despre săptămâna bizară şi absolut inexplicabilă pe care o avusesem după aceea.

— Pur şi simplu nu pricep. Simt că are probleme, însă nu reuşesc să ajung la el, să-l fac să se deschidă faţă de mine. A tăiat total legătura emoţională dintre noi. Sincer, încep să mă simt de parcă mă biciuieşte. Şi sunt îngrijorată că această schimbare în comportamentul lui este provocată de Corinne. De fiecare dată când ne-am lovit de astfel de ziduri, a fost din cauza ei.

Rămăsesem cu privirea aţintită la degetele pe care mi le încleştasem. Îmi aduceau aminte de obiceiul pe care îl avea mama de a mototoli batistele, aşa că m-am forţat să-mi relaxez mâinile.

— Aproape că-mi vine să cred că ea îl are cu ceva la mână şi el nu se poate elibera, indiferent ce-ar simţi pentru mine.

Doctorul Petersen îşi ridică ochii din tableta la care scria, cercetându-mă.

— Ţi-a spus că nu avea să ajungă la şedinţa de marţi?

— Nu. Vestea asta mă lovise puternic. N-a pomenit nimic de asta.

— Nici mie nu mi-a spus. Eu n-aş zice că aşa se poartă de obicei, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap, drept răspuns. Doctorul Petersen îşi încrucişă mâinile în poală.

— Uneori, e posibil ca unul dintre voi sau poate chiar amândoi să faceţi câţiva paşi înapoi. E de aşteptat, dacă ne gândim la natura relaţiei voastre, căci nu lucraţi numai la existenţa voastră ca şi cuplu, ci şi la existenţa voastră ca indivizi, astfel încât să formaţi un cuplu.

— Totuşi, nu pot să suport asta, am zis, trăgând aer în piept, înainte să continui: Nu pot să trec prin aceste stări diferite, ca şi cum aş fi o minge de ping-pong. Simt că-mi pierd minţile. Scrisoarea pe care i-am trimis-o... a fost îngrozitoare. Cât se poate de adevărată, dar îngrozitoare. Am avut nişte momente minunate împreună. El mi-a spus nişte...

Am fost nevoită să mă opresc, pentru câteva minute, până să pot continua, cu glasul întretăiat.

— Mi-a spus nişte lucruri m.. minunate. Nu vreau ca amintirile astea să se piardă într-o grămadă de urâţenii. Mă tot gândesc dacă n-ar trebui să renunţ cât încă mai am putere, însă rămân pentru că i-am promis lui – şi mie – că n-am să mai fug. Că o să-mi înfig picioarele în pământ şi o să lupt pentru noi.

— Şi lucrezi la asta?

— Da, evident. Şi nu mi-e uşor. Din cauza unora dintre lucrurile pe care le spune... reacţionez în moduri pe care am învăţat să le evit. Pentru sănătatea mea mintală! La un moment dat, trebuie să recunoşti că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, însă n-a mers. Nu-i aşa?

Doctorul Petersen îşi înclinase capul într-o parte.

— Şi dacă nu faci aşa, care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Vrei să ştii părerea mea?

— Da. Care e scenariul cel mai pesimist?

— Ei bine... am început, întinzându-mi degetele. Gideon va continua să se îndepărteze de mine, ceea ce mă va face să devin şi mai dependentă de el şi să-mi pierd orice simţ al propriei valori. Şi, în cele din urmă, se va întoarce la viaţa pe care a dus-o înainte de mine, în timp ce eu o să mă întorc la terapie, încercând să-mi limpezesc iar minţile.

Doctorul continua să mă privească, tăcut, şi ceva din atenţia lui răbdătoare mă împingea să continui să vorbesc.

— Mă tem că n-o să mă respingă când va veni timpul, iar eu n-o să-mi dau seama. Că o să rămân pe nava care se

scufundă şi o să mă duc la fund împreună cu ea. Îmi doresc doar să am încredere că el o să-i pună capăt, dacă vom ajunge la un sfârşit.

— Crezi că e nevoie ca aşa ceva să se întâmple?

— Nu ştiu. Poate. Am aruncat o privire spre ceasul de pe perete şi am continuat: Însă, din moment ce e aproape şapte şi el ne-a tras clapa amândurora în seara asta, pare foarte probabil.

Era o adevărată nebunie că n-am simţit nici o mirare la vederea Bentley-ului care aştepta la intrarea în clădirea unde locuiam, la cinci fără un sfert dimineaţa. Nu-l cunoşteam pe şoferul care îmi veni în întâmpinare când am ieşit. Era mult mai tânăr decât Angus, probabil n-avea mai mult de vreo treizeci de ani. Părul şi ochii negri şi tenul ca de caramel m-au făcut să mă gândesc că probabil e de undeva de prin America Latină.

— Mulţumesc, i-am zis, pe când se îndrepta să-mi deschidă portiera, însă o să iau un taxi.

Auzindu-mă, paznicul de noapte de la blocul meu ieşi în stradă ca să-mi cheme unul.

— Domnul Cross mi-a spus că eu vă voi duce la aeroportul La Guardia, replică şoferul.

— Poţi să-i spui domnului Cross că nu voi mai avea nevoie de transportul lui, nici acum, nici în viitor.

M-am îndreptat spre taxiul pe care mi-l chemase paznicul, însă, deodată, m-am oprit şi m-am întors spre şofer, adăugând:

— Şi spune-i să şi-o tragă singur de acum înainte.

Apoi m-am urcat în taxi şi m-am lăsat pe spate, în timp ce maşina intra în trafic.

Recunosc că sunt un pic părtinitoare când spun că tata se remarcă în mulţime, însă asta nu înseamnă că n-ar fi adevărat.

Victor Reyes, care tocmai ieşea din zona de securitate, atrăgea atenţia tuturor. Avea cam 1,80 m, era bine clădit, zvelt şi avea aerul impunător al unei persoane care se ocupă de apărarea legii. Acum cerceta cu privirea locul în care se afla, purtându-se ca un poliţist chiar fără să fie de serviciu. Avea un rucsac milităresc aruncat pe un umăr şi era îmbrăcat în nişte blugi albaştri şi o cămaşă neagră, cu nasturi. Părul îi era negru şi ondulat, iar ochii plini de pasiune şi cenuşii, la fel ca ai mei. Era un bărbat foarte atrăgător, într-un mod întunecat şi primejdios. Pe scurt, era genul de băiat rău. Am încercat să mi-l închipui lângă silueta fragilă, dar mândră a mamei. Nu-i văzusem niciodată împreună, nici măcar în fotografii, şi chiar îmi doream acest lucru. Fie şi măcar pentru o singură dată.

— Tati! am strigat, făcându-i cu mâna.

La vederea mea, chipul i se luminã şi un zâmbet larg i se ivi pe buze.

— Fetiţa mea! exclamă, îmbrăţişându-mă atât de tare, că mă ridică de jos. Mi-a fost tare, tare dor de tine.

În clipa aceea am început să plâng. Pur şi simplu nu mă puteam abţine. Faptul că mă aflam iar lângă tata era picătura care umpluse paharul.

— Hei! Ce-i cu lacrimile astea? întrebă el, legănându-mă în braţe.

Eu l-am cuprins şi mai tare cu mâinile pe după gât, plină de recunoştinţă că e din nou cu mine, ştiind că toate problemele din viaţa mea vor intra într-un con de umbră cât timp se va afla el acolo.

— Şi mie mi-a fost tare dor de tine, am zis, trăgându-mi nasul.

Am luat un taxi până acasă. Pe drum, tata mi-a pus aceleaşi întrebări de interogatoriu despre atacul căruia îi căzuse victimă Cary ca detectivii care veniseră la spital. Când am ajuns în faţa blocului meu, am încercat să-i distrag atenţia de la discuţia asta, însă fără succes.

Ochii de vultur ai tatălui meu cercetară intrarea modernă din sticlă a clădirii, care fusese ataşată la faţada de cărămidă. Îl privi cu atenţie pe Paul, portarul, care îşi duse mâna la şapcă şi ne deschise uşa. Studie cu atenţie zona de recepţie, legănându-se pe călcâie, în timp ce aşteptam liftul.

Nu scotea un cuvânt, cu o mină impasibilă, dar ştiam că se gândea cât trebuie să coste chiria într-un oraş ca New Yorkul. Când am intrat în apartamentul meu, a măsurat din priviri dimensiunile locuinţei. Ferestrele imense ofereau o privelişte uimitoare a oraşului, iar televizorul cu ecran plat, fixat pe perete, era unul dintre numeroasele piese electronice de ultimă generaţie din încăpere.

Tata ştia că nu-mi pot permite din salariu o asemenea locuinţă. Ştia că soţul mamei mele îmi acoperea cheltuielile, într-un fel de care el n-avea să fie niciodată în stare. Şi mă întrebam dacă se gândeşte şi la mama, la faptul că nevoile ei erau peste puterile lui.

— Paza e foarte bună aici, i-am spus, în chip de explicaţie. Nu poţi să treci de recepţie dacă nu eşti pe listă şi cineva care locuieşte aici nu poate fi contactat, ca să fii lăsat înăuntru.

— Asta e bine, răsuflă tata uşurat.

— Da. Altfel, cred că mama n-ar fi în stare să doarmă noaptea.

La auzul vorbelor mele, păru că se relaxează puţin.

— Vino să-ţi arăt camera ta!

Avea baie proprie şi un minibar cu frigider. Am văzut că nu i-au scăpat detaliile astea, înainte să-şi arunce rucsacul pe patul dublu.

— Eşti obosit?

— Tu sigur eşti, răspunse tata, uitându-se la mine. Şi azi trebuie să mergi la slujbă, nu-i aşa? Ce-ar fi să tragem un pui de somn, până se face vremea să te scoli?

Am încuviinţat din cap, înăbuşindu-mi un căscat, căci ştiam că mi-ar fi prins bine încă două ore cu ochii închişi.

— Bună idee!

— Trezeşte-mă şi pe mine când te scoli, zise el, rotindu-şi umerii ca să se dezmorţească. O să-ţi fac o cafea în timp ce te pregăteşti de lucru.

— Super!

Glasul îmi era aproape înăbuşit de lacrimile cărora nu voiam să le dau frâu liber. Când petreceam nopţile împreună, Gideon mă aşteptase aproape întotdeauna cu cafeaua gata făcută, pentru că se trezea înaintea mea. Îmi era dor de acest mic ritual al nostru.

Nu ştiam cum, însă trebuia să învăţ să trăiesc fără asta.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— Mă bucur enorm că eşti aici, tati!

Am închis ochii şi m-am ghemuit la pieptul lui când m-a strâns în braţe.

Când am ieşit din magazin, cu braţele pline de legume pentru cină, m-am încruntat la vederea lui Angus, care aştepta lângă trotuar. Refuzasem să fiu luată cu maşina de dimineaţă, îl refuzasem şi când plecasem de la serviciu, însă el tot mă urmărea ca o umbră. Era ridicol. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva Gideon nu mă mai voia ca iubită, însă pofta lui nevrotică de mine îl făcea să nu accepte să mă aibă nimeni altcineva – şi în special Brett.

În timp ce mă îndreptam spre casă, am început să-mi închipui cum ar fi să-l invit pe Brett la cină. Îmi închipuiam cum va fi nevoit Angus să-l sune pe Gideon, văzându-l pe Brett cum se îndreaptă cu paşi mari spre apartamentul meu. Era doar o micuţă fantezie de răzbunare, dat fiind că nu i-aş fi făcut asta lui Brett şi, oricum, el era în Florida, însă a avut efect. Paşii mi-au devenit mai uşori şi, când am intrat în casă, eram în toane bune, pentru prima dată de câteva zile.

Am lăsat cumpărăturile în bucătărie şi m-am dus să-l caut pe tata. Era la Cary în cameră şi jucau amândoi un joc

video. Cary manevra o consolă cu o singură mână, pentru că cealaltă îi era în ghips.

— Uau! exclamă tata. Te-am bătut la fund.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, se bosumflă Cary, că profiţi de pe urma unui invalid.

— Cum să nu, îmi curg lacrimi de crocodil.

Cary îşi ridică încet privirea spre mine, făcându-mi cu ochiul. În clipa aceea, îl iubeam atât de mult, că nu m-am putut stăpâni să mă duc drept la el şi să-l sărut pe frunte.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

— Mulţumeşte-mi cu cina! Sunt lihnit de foame.

— Am adus tot ce trebuie ca să facem enchiladas, am anunţat.

Tata se uita la mine, zâmbind, căci ştia că o să am nevoie de ajutorul lui.

— Serios?

— Ne apucăm când vrei, i-am zis. Eu mă duc să fac un duş.

După trei sferturi de oră, eu şi tata eram în bucătărie şi înfăşuram brânza şi puiul rotisat pe care îl cumpărasem de la magazin – păcăleala mea, ca să câştig timp – în tortilla de porumb, tapetată cu slănină. În living, CD-playerul trecu la următorul disc şi vocea sentimentală a lui Van Morrison începu să se reverse din boxe.

— O, da! exclamă tata, luându-mă de mână şi trăgându-mă de lângă blat. „Hum-de-rum, hum-de-rum, moondance“, începuse el să fredoneze, cu glasul lui frumos de bariton, în timp ce mă rotea prin casă.

Eu am început să râd, în culmea încântării.

Tata mă ţinea cu dosul mâinii, ca să nu mă mânjească de grăsime, şi mă rotea în dans în jurul bucătăriei. Amândoi cântam şi râdeam. Ajunsesem la a doua rotire prin cameră, când am observat cele două persoane care stăteau lângă bar. Mie mi-a îngheţat zâmbetul pe faţă şi m-am împiedicat, făcându-l pe tata să mă prindă, ca să nu cad.

— Ce-ai păţit, ţi-au crescut două picioare stângi? mă tachină el.

— Eva dansează minunat, interveni Gideon, cu chipul împietrit în acea mască implacabilă pe care o uram din suflet.

Tata se întoarse, la rândul său, şi zâmbetul îi dispăru şi lui de pe chip.

Gideon dădu ocol barului şi intră în bucătărie. Pentru ocazia asta, îşi pusese nişte blugi şi un tricou cu Yankees. Era o alegere foarte potrivită, şi putea să ajute şi la începerea unei conversaţii, pentru că tata era fan înrăit al celor de la Padres.

— Dar n-am ştiut că e şi o cântăreaţă la fel de bună. Sunt Gideon Cross, se prezentă el, întinzând mâna.

— Victor Reyes, zise tata, fluturându-şi degetele ce străluceau de grăsime. Sunt cam murdar.

— Nu-i nici o problemă.

Tata ridică din umeri şi-i întinse mâna, la rândul lui.

Eu le-am aruncat nişte prosoape de bucătărie şi m-am dus la Ireland, care radia, de-a dreptul. Ochii albaştri îi erau strălucitori şi se făcuse roşie în obraji de încântare.

— Mă bucur tare mult că ai venit! i-am zis şi am îmbrăţişat-o cu grijă. Arăţi extraordinar!

— Şi tu!

Era o minciună, dar totuşi i-am fost recunoscătoare. Nu mă machiasem şi nici nu-mi aranjasem părul după duş, pentru că ştiam că lui tata nu-i pasă de asta şi nu mă aşteptam ca Gideon să-şi facă apariţia. La urma urmelor, ultima oară când vorbisem cu el fusese atunci când îmi spusese că ne întâlnim la cabinetul doctorului Petersen.

Ireland aruncă o privire spre blatul pe care erau întinse toate.

— Pot să te ajut?

— Evident! Numai să nu te apuci să calculezi caloriile în minte, că o să-ţi explodeze capul.

I-am prezentat-o tatii, care a întâmpinat-o cu mult mai multă căldură decât pe Gideon, după care am dus-o la chiuvetă, ca să se spele pe mâini.

Imediat după asta, am ajutat-o să ruleze ultimele enchiladas, în timp ce tata punea în frigider berea Dos Equis pe care o adusese Gideon şi care era deja rece. Nici măcar nu mi-am bătut capul să mă întreb de unde ştia Gideon că o să gătesc mâncare mexicană pentru cină. Mă întrebam doar de ce investise timp ca să afle, din moment ce era foarte clar că avea alte lucruri de făcut – de exemplu, să nu se prezinte la întâlnirile programate.

Când tata s-a dus în camera lui, ca să se spele, Gideon m-a cuprins în braţe pe la spate, dezmierdându-mi tâmplele cu buzele.

— Eva!

M-am întărit, ca să rezist dorinţei aproape de neoprit de a mă cuibări în braţele lui.

— Nu! i-am şoptit. Ar fi cazul să nu ne prefacem.

El oftă atât de puternic, că făcu să-mi adie părul, în timp ce strânsoarea degetelor lui pe şoldurile mele se făcu mai puternică, frământându-le o clipă. În clipa următoare, am simţit cum îi vibrează telefonul, ceea ce îl făcu să-mi dea drumul, ca să se uite la ecran.

— Scuză-mă! spuse pe un ton morocănos şi ieşi din bucătărie, înainte să răspundă.

Ireland se îndreptă spre mine, timidă, şi murmură:

— Îţi mulţumesc. Ştiu că tu l-ai convins să mă ia şi pe mine.

— Nimeni nu-l poate convinge pe Gideon să facă ceva ce nu vrea să facă, i-am zâmbit eu.

— Dar tu poţi, replică ea, dându-şi pe spate părul negru, care îi ajungea până în talie. Nu l-ai văzut cum se uita la tine când dansai cu tatăl tău. Avea o asemenea strălucire în ochi, încât am crezut că o să înceapă să plângă. Şi, în timp ce urcam cu liftul, a încercat să pară calm, dar se vedea de la o poştă că are mari emoţii.

Eu rămăsesem cu privirea aţintită spre conserva de sos de enchilada pe care o ţineam în mână; simţeam că mi se rupe şi mai tare inima.

— Eşti supărată rău pe el, nu-i aşa?

— Unii oameni sunt mai buni ca prieteni, am răspuns, dregându-mi vocea.

— Dar ai spus că-l iubeşti.

— Asta nu e mereu de ajuns.

M-am întors ca să iau desfăcătorul de conserve şi în clipa aceea l-am văzut pe Gideon care stătea în picioare în partea opusă a blatului bucătăriei, ţintuindu-mă cu privirea. Am îngheţat. Pe maxilarul lui tresări un muşchi, înainte să-şi poată descleşta dinţii.

— Vrei o bere? mă întrebă, pe un ton aspru.

Am dat din cap în semn că da. Mi-ar fi prins bine o duşcă. Sau poate chiar mai multe.

— Vrei un pahar?

— Nu.

El îşi îndreptă atunci privirea spre Ireland.

— Ţi-e sete? Poţi să bei apă minerală, apă, lapte...

— Ce-ar fi să-mi dai şi mie o bere? răspunse ea, cu un zâmbet adorabil.

— Bună încercare, se strâmbă el.

Mă uitam la Ireland şi vedeam cum se aprinde de încântare când Gideon îi acorda atenţie. Nu-mi venea să cred că el nu-şi dădea seama cât de mult îl iubea sora lui. Poate că în momentul acesta iubirea ei se baza pe nişte lucruri superficiale, însă chiar îl iubea şi, cu puţină încurajare, avea să-l iubească tot mai mult. Speram ca el să facă nişte eforturi în acest scop.

Gideon mi-a întins berea, mângâindu-mă uşor când mi-a dat-o. Rămase câteva clipe cu mâna pe mâna mea, privindu-mă în ochi, şi mi-am dat seama că se gândea la noaptea trecută.

Acum mi se părea că fusese doar un vis, ca şi cum nu s-ar fi petrecut niciodată nimic. Aproape că-mi venea să cred

că eu inventasem totul, aiurând disperată, pentru că eram atât de flămândă după atingerea lui, după iubirea lui, încât nu mai puteam suporta să rezist nici o secundă fără să-mi liniştesc mintea din nebunia dorinţei, a dorului de el. Dacă n-ar fi fost durerea care încă nu-mi părăsise trupul cu totul, n-aş fi putut deosebi realitatea de speranţele mele deşarte.

Am luat berea din mâna lui şi m-am îndepărtat. Nu voiam să spun că totul se terminase între noi, însă acum era sigur că aveam nevoie să facem o pauză, să ne îndepărtăm un timp unul de altul. Gideon avea nevoie să-şi dea seama ce face, ce caută şi dacă eu aveam vreun loc cu adevărat important în viaţa lui. Pentru că vârtejul acesta de montaigne-russe în care intraserăm avea să mă distrugă şi nu puteam permite să se întâmple una ca asta. N-aveam s-o fac.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

I-am răspuns fără să-l privesc, pentru că era mult prea dureros pentru mine să fac asta.

— Poţi să vezi dacă îl putem aduce pe Cary aici? Are un scaun cu rotile.

— În regulă, zise el şi ieşi din cameră, iar eu am putut să trag din nou aer în piept.

Ireland se apropie grăbită de mine.

— Ce-a păţit Cary?

— Îţi povestesc în timp ce punem masa.

Eram uimită că pot să mănânc. Cred că eram mult prea fascinată de confruntarea tăcută dintre tata şi Gideon ca să-mi dau seama că duceam mâncarea la gură. La un capăt al mesei, Cary o fermeca pe Ireland, făcând-o să râdă cu hohote, iar asta îmi aducea şi mie zâmbetul pe faţă. La celălalt capăt, tata stătea în capul mesei, Gideon la stânga lui, iar eu la dreapta.

Stăteau de vorbă. Aşa cum mă aşteptasem, începuseră să discute mai întâi despre baseball, după care trecuseră la golf. La o privire superficială, păreau relaxaţi, dar simţeam

tensiunea puternică dintre ei. Observasem că Gideon nu avea la mână ceasul lui foarte scump. Se pregătise cu grijă, ca să pară cât mai „normal“ cu putinţă.

Numai că nimic din ceea ce făcea Gideon la suprafaţă nu putea schimba cine era cu adevărat. Era imposibil să ascundă ce era – un bărbat dominator, un conducător al industriei, un om privilegiat. Asta se vedea în cel mai mic gest pe care îl făcea, în fiecare vorbă pe care o rostea, în fiecare privire a lui.

Prin urmare, el şi tata se înfruntau, ca să afle cine avea să fie masculul alfa, şi bănuiam că eu atârnam greu în balanţă. Ca şi cum oricine ar fi putut pune stăpânire pe viaţa mea, oricine, însă nu şi eu.

Cu toate astea, înţelegeam că tata putuse să fie cu adevărat tată numai în ultimii patru ani şi nu avea de gând să renunţe la asta. În schimb, Gideon intrase în cursă pentru o poziţie pe care eu nu mai eram pregătită să i-o ofer.

Însă el purta inelul pe care i-l dăruisem. Încercam să nu fac nici o presupunere pornind de la asta, însă voiam să sper. Voiam să cred.

Abia terminaserăm primul fel şi eu mă ridicam în picioare ca să debarasez masa pentru desert, când a început să sune interfonul. Am răspuns.

— Eva? Te caută detectivii Graves şi Michna, de la Poliţia New York, mă anunţă fata de la recepţie.

I-am aruncat o privire lui Cary, întrebându-mă dacă detectivii aflaseră cine îl atacase. I-am spus fetei să-i lase să urce şi m-am întors repede la masă. Cary mă privi întrebător.

— Sunt detectivii, i-am explicat. Poate au veşti pentru noi.

Tata deveni brusc mai concentrat, mai atent.

— Le deschid eu.

Ireland m-a ajutat să strâng masa, şi, abia pusesem paharele în chiuvetă, când se auzi soneria de la uşă. M-am

şters pe mâini cu un prosop de vase şi m-am întors în living.

Cei doi detectivi care intraseră, un bărbat şi o femeie, nu erau cei pe care îi aşteptam, pentru că nu ei îl interogaseră pe Cary luni, la spital.

Gideon apăru din capătul holului, băgându-şi telefonul în buzunar. Mă întrebam cine oare putuse să-l sune seara.

— Eva Tramell, mi se adresă femeia, intrând repede în apartament.

Era slabă, cu un chip sever, iar ochii albaştri, care sclipeau de inteligenţă, erau cea mai frumoasă parte a trăsăturilor sale. Avea părul şaten, ondulat şi nu era machiată. Purta pantaloni şi pantofi negri fără toc, o bluză din poplin şi un sacou subţire, care lăsa la vedere insigna şi pistolul agăţat la centură.

— Sunt detectiv Shelley Graves de la Poliţia New York. El e colegul meu, detectivul Richard Michna. Ne pare rău că vă deranjăm într-o seară de vineri.

Michna era mai în vârstă, mai înalt decât ea şi destul de masiv. Părul îi era înspicat cu alb pe la tâmple şi începuse să se răărească în creştet, însă chipul îi era dur, iar ochii lui negri cercetau încăperea, în timp ce Graves se uita la mine.

— Bună seara, i-am salutat eu.

Tata închise uşa în urma lor şi ceva din felul în care se mişca ori se purta îi atrase atenţia lui Michna.

— Lucrăm în aceeaşi branşă?

— În California, confirmă tata. Am venit în vizită la Eva, fiica mea. Despre ce e vorba?

— Am dori numai să vă punem câteva întrebări, domnişoară Tramell, răspunse Graves. Şi dumneavoastră, domnule Cross.

— E ceva legat de atacul căruia i-a fost victimă Cary? m-am interesat eu.

Ea aruncă o privire către prietenul meu şi propuse:

— Ce-ar fi să ne aşezăm?

Ne-am îndreptat cu toţii spre living, însă numai eu şi Ireland şi ne-am aşezat. Toţi ceilalţi au rămas în picioare, în

vreme ce tata împingea scaunul cu rotile al lui Cary.

— Aveţi o casă frumoasă, remarcă Michna.

— Mulţumesc.

Am aruncat o privire spre Cary, întrebându-mă ce naiba se petrece.

— Cât timp rămâneţi în oraş? îl întrebă detectivul pe tata.

— Doar weekendul ăsta.

Graves îmi zâmbi.

— Mergeţi des în California, să vă vedeţi tatăl?

— Abia m-am mutat de acolo, acum vreo două luni.

— Am fost şi eu odată la Disneyland, în copilărie, zise ea. Evident, e mult de-atunci. Mi-am pus în minte să mai merg cândva acolo.

Eu mă încruntasem, nelămurită, fără să înţeleg de ce îi arde de conversaţie.

— Avem nevoie doar să vă punem câteva întrebări, începu Michna, care scosese un carneţel dintr-un buzunar interior. Nu vrem să vă reţinem mai mult decât este cazul.

Graves dădu din cap, fără să mă scape din ochi.

— Domnişoară Tramell, puteţi să ne spuneţi dacă îl cunoaşteţi pe un anume Nathan Barker?

Brusc, încăperea începu să se învârtească în jurul meu. Cary trase o înjurătură şi se ridică nesigur în picioare, făcând cu greu câţiva paşi, ca să se aşeze lângă mine, prinzându-mă de mână.

— Domnişoară Tramell? repetă Graves, aşezându-se şi ea la capătul celălalt al canapelei.

— E fostul ei frate vitreg, se răsti Cary. Despre ce e vorba?

— Când l-aţi văzut ultima dată pe Barker? întrebă Michna.

Într-un tribunal...

Am încercat să înghit, însă gura mi se uscase şi parcă aveam rumeguş în ea.

— Acum opt ani, am murmurat, cu glas răguşit.

— Ştiţi că se afla aici, în New York?

O, Doamne!

Am scuturat violent din cap.

— Unde vreţi să ajungeţi? interveni tata.

M-am uitat neajutorată la Cary, iar apoi la Gideon. Tata nu ştia nimic despre Nathan. Nu dorisem să afle.

Cary m-a strâns de mână. Gideon nici măcar nu mă privea.

— Domnule Cross, zise Graves. Dar dumneavoastră?

— Ce-i cu mine?

— Îl cunoaşteţi pe Nathan Barker?

Îl imploram din priviri pe Gideon să nu spună nimic de faţă cu tata, însă el nu se uitase nici măcar o dată în direcţia mea.

— Nu mi-aţi pune întrebarea asta, răspunse el, dacă n-aţi şti deja răspunsul.

Stomacul mi s-a strâns şi am fost scuturată de un tremur violent. Gideon, însă, tot nu se uita la mine. Mintea mea încerca să proceseze ce se petrecea... ce însemnau toate astea... ce urma să se întâmple...

— Aveţi vreun motiv pentru care puneţi aceste întrebări? interveni tata.

Sângele îmi bubuia în urechi. Inima îmi bătea nebuneşte, pradă unui soi de panică. Numai gândul că Nathan se afla atât de aproape de mine, şi era de ajuns ca să mă umple de teroare. Începusem să gâfâi. Încăperea făcea valuri în faţa ochilor mei. Credeam că o să leşin.

Graves mă urmărea ca un vultur.

— Domnişoară Tramell, puteţi să ne spuneţi unde aţi fost ieri?

— Unde am fost? am repetat. Ieri?

— Nu răspunde la întrebarea asta, îmi ordonă tata. Această întrevedere nu va merge mai departe dacă nu ne spuneţi despre ce e vorba.

Michna dădu din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această întrerupere.

— Nathan Barker a fost găsit mort în această dimineaţă.

Capitolul 16

Imediat ce detectivul Michna îşi încheie propoziţia, tata opri interogatoriul.

— Am terminat, spuse el pe un ton morocănos. Dacă aveţi şi alte întrebări, puteţi să stabiliţi o întâlnire cu fiica mea şi va veni însoţită de un avocat.

— Dar dumneavoastră, domnule Cross? Michna se uita acum la Gideon. Aţi avea amabilitatea să ne spuneţi unde aţi fost ieri?

Din spatele canapelei, unde stătuse până atunci, Gideon se îndreptă spre ei.

— Ce-ar fi să vorbim în timp ce vă conduc?

Eu mă holbam la el, însă tot nu-mi arunca nici o privire. Oare ce mai era şi nu voia să ştiu? Cât de multe îmi ascundea?

Ireland mă luă de mână. Cary stătea într-o parte a mea, iar Ireland în cealaltă, în timp ce omul pe care îl iubeam rămăsese la câţiva metri de mine şi, de aproape o jumătate de oră, nu mă privise nici măcar o dată. Mă simţeam de parcă mi-ar fi pus cineva un bolovan de gheaţă în stomac.

Detectivii îmi notară numerele de telefon, după care ieşiră, însoţiţi de Gideon. I-am privit pe toţi trei cum pleacă, observând că tata îl studia atent şi bănuitor pe Gideon.

— Poate că s-a dus să-ţi cumpere un inel de logodnă, şopti Ireland, şi nu vrea să strice surpriza.

I-am strâns mâna, pentru că era atât de dulce şi gândea atât de frumos despre fratele ei. Speram ca el să n-o dezamăgească niciodată, să nu-i distrugă vreodată iluziile. Aşa cum eram dezamăgită *eu* acum. Eu şi Gideon nu eram nimic – nu aveam nimic împreună – dacă el nu putea fi cinstit cu mine.

De ce nu-mi spusese despre Nathan?

M-am ridicat de lângă Cary şi Ireland şi m-am îndreptat spre bucătărie. Tata a venit după mine.

— Vrei să mă pui şi pe mine la curent cu ce se petrece? mă întrebă el.

— Habar n-am. Am fost luată ca din oală.

El se rezemă de blat, studiindu-mă.

— Care-i treaba cu tine şi cu Nathan Barker? Când i-ai auzit numele, aş fi zis că mai ai puţin şi-o să leşini.

Eu am început să curăţ vasele şi să le pun în maşina de spălat.

— Era un tâmpit, tată, asta-i tot. Nu i-a convenit că tatăl lui s-a recăsătorit şi, mai ales, nu i-a convenit că noua lui mamă vitregă avea şi ea un copil.

— Ce treabă ar putea să aibă Gideon cu el?

— Asta chiar că e o întrebare bună.

M-am agăţat de marginea chiuvetei, mi-am lăsat capul în jos şi am închis ochii. Asta crease prăpastia între mine şi Gideon – *Nathan*. Ştiam eu.

— Eva? Te simţi bine?

Tata mă cuprinse pe după umeri şi începu să-mi maseze muşchii tensionaţi, care mă dureau.

— Sunt... sunt obosită. N-am dormit bine.

Am închis apa şi am lăsat restul farfuriilor unde se aflau. M-am dus la dulapul unde ţineam vitaminele şi medicamentele şi am luat două sedative. Doream să dorm adânc, fără vise. Aveam nevoie de asta, pentru ca, la trezire, să fiu în stare să-mi dau seama ce trebuie să fac. M-am uitat la tata.

— Poţi să te ocupi tu de Cary şi de Ireland, până când se întoarce Gideon?

— Cum să nu! zise el, sărutându-mă pe frunte. Vorbim mâine-dimineaţă.

Înainte să mă duc la Ireland, ea venise la mine.

— Te simţi bine? mă întrebă, intrând în bucătărie.

— Mă duc să mă întind, dacă nu te superi. Ştiu că sunt tare nepoliticoasă.

— Nu, e-n regulă.

— Îmi cer scuze, sincer, i-am zis, îmbrăţişând-o. O să ne mai vedem. Ce zici, poate petrecem o zi împreună, între fete? Mergem la spa sau la cumpărături?

— Sigur! O să mă suni?

— Clar.

M-am despărţit de ea şi am trecut prin living, ca să ajung în hol.

În clipa aceea, uşa de la intrare s-a deschis, iar Gideon a intrat. Ne-am încrucişat privirile, privindu-ne drept în ochi. Într-ai lui n-am putut să citesc nimic, aşa că, în cele din urmă, mi-am desprins privirea, m-am dus în camera mea şi am încuiat uşa.

*

Se făcuse ora nouă când m-am trezit, a doua zi dimineaţa, simţindu-mă ameţită şi morocănoasă, dar măcar nu mai eram epuizată de oboseală. Ştiam că trebuie să-i sun pe Stanton şi pe mama, dar mai întâi aveam nevoie de cafeină.

M-am spălat pe faţă şi pe dinţi şi am ieşit cu paşi şovăitori din camera mea. Aproape ajunsesem în bucătărie, de unde venea o aromă îmbietoare de cafea, când a sunat cineva la uşă. Mi-a sărit inima din loc, căci nu-mi putusem stăpâni reacţia instinctivă pe care o aveam când mă gândeam la Gideon, care era una dintre cele trei persoane aflate pe lista celor acceptaţi să nu mai treacă pe la recepţie.

Însă, când am deschis uşa, în prag stătea mama. Speram că n-o să par prea dezamăgită, dar cred că, oricum, ea nici n-a observat. A trecut pe lângă mine, îmbrăcată într-o rochie verde, în nuanţa spumei mării, care-i venea ca turnată, reuşind, nu ştiu cum, aşa cum puţine femei ştiu s-o facă, să pară sexy, elegantă şi potrivită cu vârsta ei. Evident, părea destul de tânără încât să fim luate drept surori.

Ea aruncă o privire absentă spre ţinuta mea, compusă din nişte pantaloni de trening, foarte confortabili, şi o cămaşă, după care începu:

— Eva! O, Doamne! N-ai idee...

— Nathan e mort.

Am închis uşa, agitată, uitându-mă spre coridor, spre camera de oaspeţi, rugându-mă ca tata să funcţioneze încă după fusul orar de pe Coasta de Vest şi să nu se fi trezit încă.

— O!

Mama se întoarse cu faţa la mine şi atunci am putut să-i văd chipul pentru prima dată. Buzele îi erau strânse de îngrijorare, iar în ochii albaştri se citea panica.

— Poliţia a fost deja aici? Abia au plecat de la noi.

— Au fost aici aseară, am lămurit-o, în timp ce mă duceam spre cafetiera din bucătărie.

— De ce nu ne-ai sunat? Ar fi trebuit să fim cu tine. Ar fi trebuit să fii însoţită de un avocat, cel puţin.

— Mamă, a fost o vizită absolut neaşteptată. Vrei şi tu? am întrebat-o, arătându-i carafa de cafea.

— Nu, mulţumesc. N-ar trebui să bei aşa de multă. Nu-ţi face bine.

Am lăsat carafa jos şi am deschis frigiderul.

— Dumnezeule, Eva, exclamă mama, care se uita să vadă ce fac, tu îţi dai seama câte calorii sunt într-un amestec de lapte cu frişcă?

I-am pus o sticlă de apă în faţă şi m-am dus înapoi, să-mi torn amestecul în cafea.

— Au stat vreo jumătate de oră, după care au plecat. N-au scos nimic de la mine, în afară de faptul că Nathan mi-a fost cândva frate vitreg şi că nu l-am mai văzut de opt ani.

— Slavă Domnului că n-ai spus mai multe! zise ea, uşurată, şi-şi deschise sticla de apă.

Eu mi-am luat cana.

— Hai să mergem în salon!

— Ce? De ce? Tu nu stai niciodată acolo.

Avea dreptate, însă, dacă mergeam acolo, aş fi putut să împiedic o întâlnire neaşteptată între părinţii mei.

— Dar ţie îţi place, i-am răspuns.

Aşa că am intrat în salon trecând prin dormitorul meu şi am închis uşa, oftând uşurată.

— Chiar că-mi place, zise mama, răsucindu-se ca să privească în jurul ei.

Normal că-i plăcea, că doar ea îl amenajase. Şi mie îmi plăcea, însă nu-i prea găseam rostul. Mă gândisem să-l transform într-un dormitor auxiliar pentru Gideon, însă acum totul ar fi putut să se schimbe. El se îndepărtase de mine, îmi ascunsese că îl cunoaşte pe Nathan şi că luase cina cu Corinne. Voiam să-mi dea o explicaţie şi, în funcţie de asta, aveam să ne întărim angajamentul de a merge mai departe ori să facem paşii dureroşi ai despărţirii.

Mama se aşează plină de graţie, privindu-mă blând.

— Eva, trebuie să fii foarte atentă cu poliţia. Dacă vor să vorbească din nou cu tine, anunţă-l pe Richard, ca să-şi trimită avocaţii la tine.

— De ce? Nu înţeleg de ce ar trebui să fiu îngrijorată în legătură cu ce spun sau nu. N-am făcut nimic rău. Nici măcar n-am ştiut că e în oraş.

Mama îşi întoarse brusc privirea de la mine, făcându-mă să devin prudentă.

— Ce se petrece, mamă?

Ea luă o gură de apă, înainte să-mi răspundă.

— Săptămâna trecută, Nathan a venit la Richard la birou. Voia două milioane şi jumătate de dolari.

— Ce spui? am întrebat, simţind brusc că-mi vâjâie urechile.

— Voia bani, repetă ea, cu greu. Mulţi bani.

— Şi de ce dracu’ se gândea că o să primească ceva?

— Are – avea – fotografii, Eva, spuse mama, cu buza de jos tremurând. Şi filmări video. Cu tine.

— O, Doamne! Mi-am pus cafeaua jos, cu mâini tremurânde, prinzându-mi capul între genunchi. Îmi vine să

vomit.

Iar Gideon se întâlnise cu Nathan – făcuse o mărturisire mai mult decât clară când răspunsese la întrebările poliţiştilor. Dacă văzuse pozele... fusese scârbit de ele... asta putea să explice de ce mă îndepărtase. De ce păruse aşa de chinuit când venise în patul meu. Probabil că încă mă mai dorea, însă n-avea cum să suporte imaginile care îl bântuiau acum.

Aşa trebuie să fie, îmi spusese.

Mi-a scăpat un geamăt animalic. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez cum mă fotografiase Nathan. Nu voiam s-o fac.

Nu-i de mirare că Gideon nu putea să suporte să mă mai privească. Ultima dată când făcuse dragoste cu mine, fuseserăm cufundaţi în beznă, iar el putea să mă audă, să mă adulmece şi să mă simtă, dar nu şi să mă vadă.

Mi-am muşcat mâna, ca să-mi înăbuş un ţipăt de durere.

— Fetiţa mea, nu! Mama se prăbuşi în genunchi lângă mine, trăgându-mă jos, pe podea, ca să mă prindă în braţe şi să mă legene. Şşş! Gata, s-a terminat. E mort.

M-am ghemuit în poala ei, plângând în hohote, căci îmi dădeam seama că, într-adevăr, se terminase – îl pierdusem pe Gideon. Poate că el se ura că se îndepărtase de mine, dar înţelegeam de ce n-avea cum să nu o facă. Dacă vederea mea îi amintea de propriul lui trecut înfiorător, cum ar fi putut suporta asta? Cum aş fi putut suporta eu?

Mama mă mângâia pe păr; o simţeam că plânge împreună cu mine.

— Şşşt, mă liniştea, cu glas tremurător. Şşşt, fetiţa mea, eşti cu mine, are mama grijă de tine.

În cele din urmă, nu-mi mai rămăseseră lacrimi ca să plâng. Mă simţeam golită, însă odată cu asta, mi se limpeziseră şi gândurile. Nu puteam să schimb ceea ce se întâmplase, însă puteam să fac tot ceea ce era necesar ca să fiu sigură că nici o fiinţă pe care o iubeam n-avea să mai sufere din cauza asta.

M-am ridicat şi mi-am şters ochii.

— N-ar trebui să faci asta, mă certă mama. Dacă te freci aşa la ochi, o să faci riduri.

Cine ştie de ce, mi se păru că grija ei pentru ridurile laba-gâştii care aveau să-mi apară cândva era de-un umor de-a dreptul isteric. Am încercat să mă abţin, însă n-am reuşit să-mi înăbuş un chicotit.

— Eva Lauren!

Mie mi se părea că şi indignarea ei era amuzantă. Am mai tras un chicotit, după care, odată pornită, n-am mai reuşit să mă opresc şi am râs până au început să mă doară coastele şi m-am prăbuşit pe-o parte.

— Opreşte-te! mă scutura mama de umeri. Nu-i nimic amuzant!

Dar am continuat să râd până mi-au dat lacrimile.

— Eva, serios!

Dar şi ea începuse să zâmbească.

Am tot râs, până când râsul mi s-a preschimbat iar în hohote tăcute, fără lacrimi. Am auzit-o pe mama cum chicotea, iar asta se potrivea, într-un fel ciudat, cu durerea care mă sfâşia. Nu puteam să-mi explic de ce, însă, la cât de înfiorător mă simţeam, cât de deprimată, prezenţa mamei – asezonată cu toate micile ei ciudăţenii şi observaţii care mă scoteau din minţi de nervi – era exact lucrul de care aveam nevoie

Ţinându-mă cu mâinile de burta care mă durea, am tras adânc aer în piept, ca să mă liniştesc.

— El a aranjat? am întrebat încet.

Mamei i se şterse zâmbetul de pe faţă.

— Cine? Richard? Ce să aranjeze? Cu bani? O...

Eu aşteptam.

— Nu! protestă ea. Nu voia să facă asta. Mintea lui nu funcţionează aşa.

— În regulă. Trebuia să ştiu.

Dar nici nu puteam să mi-l închipui pe Stanton comandând un asasinat. Însă pe Gideon...

Coşmarurile lui mă învăţaseră că dorinţa de răzbunare care mocnea în el era plină de violenţă. Şi îl văzusem când se bătuse cu Brett. Amintirea asta era adânc înfiptă în mintea mea. Gideon era în stare s-o facă, iar cu trecutul lui... Am inspirat adânc, după care am scos tot aerul din piept.

— Cât de multe ştie poliţia?

— Totul, răspunse mama, cu ochi umezi şi plini de vinovăţie. Dosarul lui Nathan a fost desecretizat când a murit.

— Şi cum a murit?

— Nu ne-au spus.

— Cred că nu e important. Noi aveam un motiv, am remarcat, trecându-mi mâna prin păr. Probabil că nu contează dacă n-am avut personal ocazia. Tu ai martori pentru felul cum ţi-ai petrecut timpul? Dar Stanton?

— Da. Şi tu?

— Da.

Nu ştiam însă nimic despre Gideon. Nu că ar fi contat. Nu se aştepta nimeni ca persoane de talia lui Gideon ori Stanton să-şi murdărească mâinile ca să scape de un gunoi precum Nathan.

Noi aveam mai mult de un singur motiv – şantajul şi răzbunarea pentru ceea ce-mi făcuse mie – şi aveam şi mijloacele, ceea ce ne oferise ocazia s-o facem.

M-am pieptănat din nou şi mi-am dat cu apă pe faţă, tot gândindu-mă cum să fac s-o scot pe mama din casă pe neobservate. Am găsit-o scotocindu-mi prin şifonierul din dormitor, preocupată, ca întotdeauna, de stilul şi felul în care arăt, şi în momentul acela mi-am dat seama ce să fac.

— Mai ştii fusta pe care mi-am luat-o de la Macy’s? am întrebat-o. Cea verde?

— Da. E foarte frumoasă.

— N-am putut s-o port, pentru că nu-mi trece deloc prin minte cu ce s-o port. Poţi să mă ajuţi să caut ceva?

— Eva! făcu ea, exasperată. Ar fi trebuit să ai un stil personal până acum, iar asta nu înseamnă pantaloni de trening!

— Ajută-mă, mamă! Vin imediat, am zis, luându-mi cana de cafea, ca să am un pretext că ies din cameră. Să nu pleci nicăieri!

— Unde aş putea să mă duc? replică ea, cu vocea înăbuşită, pentru că scotocea şi mai adânc prin dressingul meu.

Am dat repede o raită prin living şi prin bucătărie. Tata nu era de găsit pe nicăieri şi uşa de la dormitorul lui era închisă, ca şi cea a lui Cary, aşa că m-am întors în grabă în camera mea.

— Cum ţi se pare? mă întrebă mama, ridicând o bluză de mătase, în nuanţa şampaniei. Combinaţia era excelentă şi foarte elegantă.

— Îmi place la nebunie! Chiar că eşti tare! Mulţumesc. Dar sunt sigură că trebui să pleci, nu? Nu vreau să te ţin din treburi.

— Nu mă grăbesc, replică mama, ridicând din sprâncene, mirată.

— Şi cu Stanton cum rămâne? Probabil că toată povestea asta îi stă pe creier. În plus, e şi sâmbătă, iar el îşi petrece mereu weekendul împreună cu tine. Are nevoie să-şi petreacă timpul cu tine.

Şi, doamne, mă simţeam îngrozitor pentru că îi provocasem acest stres. De mai bine de patru ani, de când se căsătorise cu mama, Stanton cheltuise o grămadă de timp şi de bani ca să rezolve probleme care aveau legătură cu mine şi cu Nathan. Asta era prea mult pentru oricine, dar el se ocupase de toate de dragul nostru. Aveam să-i fiu recunoscătoare toată viaţa pentru că o iubea atât de mult pe mama.

— Asta te afectează şi pe tine, răspunse mama. Vreau să fiu aici pentru tine. Vreau să-ţi fiu de ajutor.

Mi s-a strâns inima, înţelegând că încerca să compenseze ceea ce mi se întâmplase, pentru că nu putea să şi-o ierte.

— E în regulă, am zis, cu glas răguşit. O să fiu bine. Şi, serios, mă simt groaznic că te ţin departe de Stanton, după tot ce-a făcut pentru noi. Tu eşti răsplata lui, o bucăţică de rai, după o săptămână istovitoare de lucru.

— Ce lucru frumos ai spus! exclamă mama, cu chipul luminat de un surâs încântător.

Aşa gândisem şi eu, în momentele în care Gideon îmi spusese ceva asemănător. Mi se părea imposibil că, în urmă cu numai o săptămână, fuseserăm împreună la casa de pe plajă, îndrăgostiţi nebuneşte şi înaintând cu paşi fermi în relaţia noastră.

Acum însă, legătura dintre noi fusese ruptă şi ştiam şi de ce. Eram furioasă şi jignită că Gideon îmi ascunsese ceva atât de important cum era faptul că Nathan se afla în New York. Eram furioasă că nu vorbise cu mine despre ceea ce gândea ori simţea. Dar îl şi înţelegeam. Era un bărbat care evitase ani de zile să discute despre probleme personale, iar noi doi nu eram împreună de atât de mult timp încât să-şi schimbe acest obicei, pe care îl avusese toată viaţa. Nu puteam să-l condamn pentru că era cine era, tot aşa cum nu puteam să-l condamn că nu putea să suporte felul în care eram eu.

M-am dus la mama, oftând, şi am îmbrăţişat-o.

— Mami, faptul că eşti aici e tot ce-mi trebuie. Faptul că am plâns, am râs, că pur şi simplu am stat cu tine. Nimic n-ar putea fi mai bine. Îţi mulţumesc.

— Serios? Mă îmbrăţişă strâns. O simţeam atât de mică şi de delicată în braţele mele, deşi aveam aceeaşi greutate şi ea părea mai înaltă, din cauza tocurilor. Credeam c-o s-o iei razna.

M-am dat înapoi, zâmbind.

— Cred că am şi luat-o, puţin, dar tu m-ai ajutat să-mi revin. Iar Stanton e un om bun. Îi sunt recunoscătoare

pentru tot ce-a făcut pentru noi. Te rog să-i transmiţi asta.

I-am luat poşeta de pe pat şi am luat-o de braţ, conducând-o spre uşă. Ea mă îmbrăţişă din nou, mângâindu-mă pe spate.

— Sună-mă în seara asta şi mâine! Vreau să fiu sigură că ţi-e bine.

— În regulă.

Mă privi cu ochi cercetători.

— Şi hai să punem la cale o zi de spa, săptămâna viitoare! Dacă doctorul nu e de acord să vină şi Cary, o să aducem aici spa-ul. Cred că avem cu toţii nevoie acum de ceva răsfăţ şi aranjare.

— Ăsta chiar că e un mod drăguţ de a-mi spune că arăt ca dracu'!

Amândouă fuseserăm pe punctul să ne pierdem cumpătul, deşi ea ascunsese asta mult mai bine decât mine. Umbra lui Nathan plana încă deasupra noastră ca un nor negru, încă era în stare să ne ruineze vieţile, să ne distrugă pacea. Numai că noi ne prefăceam că suntem într-o stare mai bună decât eram de fapt. Aşa făceam noi.

— Totuşi, ai dreptate – o să ne prindă bine şi o să-l facă pe Cary să se simtă mult mai bine, chiar dacă nu-şi poate face decât manichiura şi pedichiura.

— Mă ocup eu să organizez totul. Abia aştept! exclamă mama, oferindu-mi zâmbetul ei de un milion de waţi...

... care l-a izbit în plin pe tata când am deschis uşa de la intrare. Stătea în prag, în mână cu cheia lui Cary, pe care tocmai se pregătea să o bage în yală, când deschisesem. Purta nişte pantaloni scurţi, de jogging, şi adidaşi, iar tricoul ud de transpiraţie îl agăţase neglijent pe umăr. Aşa, cu pielea bronzată şi muşchii puternici scăldaţi în sudoare, respirând încă uşor grăbit, Victor Reyes era un bărbat incredibil de arătos.

Şi se holba la mama într-un mod absolut indecent.

Mi-am smuls cu greu privirea de la tata, din care ieşeau de-a dreptul aburi, ca să mă uit la minunata mea mamă şi

am fost de-a dreptul şocată văzând că şi ea se uita la tata exact la fel cum o privea el.

Şi tocmai în acest moment, am înţeles şi eu că părinţii mei erau îndrăgostiţi unul de altul. Bine, bănuisem de mult că tata rămăsese cu inima frântă după mama, însă crezusem că ea se simţea jenată în privinţa lui, de parcă ar fi fost o greşeală imensă, o eroare de judecată din trecutul ei.

–Monica! Glasul tatălui meu era mai jos şi mai profund decât îl auzisem vreodată şi în el se simţea mai clar un accent latin.

— Victor, şopti mama, cu respiraţia tăiată. Ce faci aici?

El ridică o sprânceană.

— Am venit în vizită la fiica noastră.

— Iar mama trebuie să plece acum, am intervenit, sfâşiată între noutatea de a-mi vedea părinţii împreună şi loialitatea faţă de Stanton, care era exact ce-i trebuia mamei. Te sun mai târziu, mami.

Tata rămase nemişcat o clipă, măsurând-o pe mama din cap până în picioare şi înapoi, după care trase cu putere aer în piept şi se dădu într-o parte. Mama ieşi pe hol şi se îndreptă spre lift, dar în ultimul moment se întoarse. Îşi puse mâna pe inima tatii şi se ridică pe vârfuri, sărutându-l mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

— La revedere! murmură ea.

Am urmărit-o din priviri cum intră cu paşi nesiguri în lift şi apasă pe buton, întoarsă cu spatele spre noi. Tata nu şi-a luat ochii de la ea până când uşile liftului nu s-au închis. Eu am expirat cu putere, intrând înapoi în apartament, şi am închis uşa.

— Cum se face că n-am ştiut că voi doi sunteţi îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul?

Era dureros să-i văd expresia din priviri, agonia din ei, ca o rană deschisă.

— Pentru că nu înseamnă nimic.

— Nu te cred. Dragostea înseamnă totul.

— Nu învinge orice, ştii cum se spune, replică el. Poţi s-o vezi pe mama ta pe post de nevastă de poliţist?

Am tresărit.

— Corect, făcu el sec, ştergându-şi fruntea cu tricoul. Uneori, dragostea nu e de ajuns. Şi, dacă nu e de ajuns, la ce e bună?

Cunoşteam mult prea bine, din proprie experienţă, amărăciunea din glasul lui. Am trecut pe lângă el şi m-am dus în bucătărie, iar tata a venit după mine.

— Eşti îndrăgostită de Gideon Cross?

— Nu se vede?

— El e îndrăgostit de tine?

Cum rămăsesem fără pic de energie, mi-am pus cana în chiuvetă şi am scos alte două căni, pentru mine şi pentru tata.

— Nu ştiu. Ştiu că mă doreşte şi că uneori are nevoie de mine. Cred că ar face orice pentru mine, dacă i-aş cere, pentru că i-am intrat un pic pe sub piele.

Însă nu putea să-mi spună că mă iubeşte. Nu voia să-mi vorbească despre trecutul lui. Şi, după cât se părea, nu putea trăi cu dovada trecutului meu.

— Ai un cap zdravăn pe umeri.

Am scos cafeaua boabe din frigider, ca să prepar una proaspătă.

— Asta e foarte discutabil, tată.

— Eşti cinstită cu tine. Asta e o bună calitate, zise el, zâmbindu-mi uşor, când m-am întors să-l privesc peste umăr. Ţi-am luat tableta mai devreme, ca să-mi verific e-mailul. Era pe măsuţa de cafea. Sper că nu te deranjează.

Eu am scuturat din cap.

— Nici o problemă, foloseşte-o liniştit!

— Dacă tot eram acolo, m-am uitat un pic pe internet. Voiam să văd ce informaţii apar despre Cross.

Am simţit cum mi se strânge un pic inima.

— Nu-ţi place de el.

— Nu vreau să mă pronunţ, răspunse tata. Vocea i se estompă, întrucât se dusese în living, după care se făcu din nou puternică, în timp ce se întorcea cu tableta mea în mână.

În timp ce râşneam cafeaua, el scoase husa tabletei şi începu să tasteze pe ecran.

— Mi-a fost foarte greu azi-noapte să găsesc ceva referitor la el. Voiam doar câteva informaţii în plus. Am găsit câteva fotografii ale voastre, împreună, care păreau promiţătoare, mă informă el, cu ochii în ecran. După aceea, am dat peste altceva. Şi întoarse tableta spre mine. Poţi să-mi explici asta? Este o altă soră de-a lui?

Am oprit râşniţa de cafea şi m-am dus mai aproape, fără să scap din priviri articolul pe care tata îl găsise în *Page Six*. Era o fotografie a lui Gideon cu Corinne la un cocktail. El îi înconjurase mijlocul cu braţul, amândoi fiind într-o postură familiară, intimă. Stătea atât de aproape cu ea, încât aproape că-i atingea tâmpla cu buzele. Ea avea un pahar în mână şi râdea.

Am luat tableta şi am citit legenda fotografiei: *Gideon Cross, preşedintele Cross Industries, şi Corinne Giroux la evenimentul publicitar pentru votca Kingsman*.

Îmi tremurau mâinile în timp ce derulam pagina în jos, ca să citesc articol scurt, în căutare de mai multe informaţii. Am îngheţat când am văzut că evenimentul fusese joi, de la şase la nouă seara, la una dintre proprietăţile lui Gideon, pe care o cunoşteam mult prea bine. Mi-o trăsese acolo, mie şi multor altor femei.

Gideon mă lăsase ca proasta să-l aştept la întâlnirea noastră cu doctorul Petersen, ca s-o ducă pe Corinne la hotelul unde şi-o trăgea cu toate.

Asta avusese să le spună detectivilor şi nu dorise să aud şi eu. Alibiul lui era o seară – poate chiar o noapte întreagă – în compania altei femei.

Am lăsat jos tableta, cu mai multă grijă decât era cazul, şi mi-am permis să respir, căci îmi ţinusem prea mult

respiraţia.

— Nu e sora lui.

— Aşa m-am gândit şi eu.

M-am uitat la tata.

— Poţi să faci ceva pentru mine şi să termini de făcut cafeaua? Trebuie să dau un telefon.

— Cum să nu! După care o să fac un duş.

Spunând astea, tata îşi puse mâna peste a mea.

— Hai să ieşim şi să ştergem cu buretele toată dimineaţa asta! Sună bine?

— Sună de-a dreptul perfect.

Am luat telefonul fix şi m-am dus în dormitor. Am apăsat butonul de apelare rapidă pentru numărul lui Gideon şi am aşteptat să răspundă. După trei apeluri, i-am auzit vocea.

— Cross, spuse, deşi cu siguranţă, văzuse pe ecran că eu sunt. Chiar nu pot vorbi acum.

— Atunci doar ascultă! O să mă cronometrez. Doar un minut. Un afurisit de minut din timpul tău. Poţi să mi-l acorzi?

— Chiar...

— Nathan a venit la tine cu fotografii d-ale mele?

— Asta nu e...

— A venit? m-am răstit eu.

— Da, răspunse el, tot răstit.

— Te-ai uitat la ele?

Urmă o pauză lungă, până să aud:

— Da.

Eu am oftat din greu.

— În regulă. Cred că eşti un mare nemernic pentru că m-ai lăsat să mă duc la doctorul Petersen, deşi ştiai că tu n-aveai să vii, pentru că ieşeai cu o altă femeie. Asta e chiar o fază de nemernicie perfectă, Gideon. Şi, mai rău decât atât, era şi un eveniment pentru votca Kingsman, lucru care ar fi trebuit să aibă vreo valoare sentimentală pentru tine, având în vedere că...

În clipa aceea, am auzit un zgomot puternic, ca şi cum un scaun ar fi fost dat violent la o parte. Am început să vorbesc mai repede, disperat să spun ce aveam de zis înainte să închidă.

— Cred că eşti un laş pentru că n-ai avut curajul să vii şi să-mi spui în faţă că s-a terminat, mai ales înainte să începi să ţi-o tragi cu alta.

— Eva! La dracu'!

— Dar vreau să ştii că, deşi felul în care te-ai purtat e de rahat şi deşi mi-ai sfărâmat inima într-un milion de bucăţele, făcându-mă să pierd orice urmă de respect pentru tine, nu te condamn, totuşi, pentru ceea ce simţi după ce-ai văzut acele fotografii. Pot să înţeleg.

— Opreşte-te!

Glasul lui nu mai era decât o şoaptă abia auzită, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva Corinne era cu el chiar în clipa aceea.

— Nu vreau să te condamni singur, bine? După toate prin care am trecut amândoi – nu că aş şti prin ce-ai trecut tu, pentru că nu mi-ai spus niciodată –, dar oricum...

M-am întrerupt ca să oftez şi am tresărit, observând cât de cutremurată eram. Mai mult decât atât, când am deschis din nou gura, cuvintele mi-au ieşit înecate în lacrimi.

— Nu te condamna singur! Eu n-o fac. Voiam doar să ştii asta.

— Dumnezeule! exclamă el. Te rog, opreşte-te, Eva!

— Am terminat. Sper să găseşti... Mâna mi se încleştase în poală. Nu contează. Cu bine!

Am închis şi am aruncat telefonul pe pat. Mi-am dat jos hainele, în drum spre duş, şi am pus pe blatul chiuvetei inelul pe care mi-l dăduse Gideon. Am deschis apa, cât mai fierbinte cu putinţă, şi m-am lăsat în jos, nemişcată, în duş.

Nu mai aveam nimic.

Capitolul 17

Restul sâmbetei şi duminică, am hoinărit cu tata prin tot oraşul. M-am asigurat că gustă din felurile specifice de mâncare, ducându-l la Junior's pentru prăjiturile cu brânză, la Gray's Papaya pentru hotdogi şi la John's pentru pizza, pe care am luat-o acasă, ca s-o mâncăm împreună cu Cary. Ne-am urcat pe Empire State Building, bifând astfel şi partea cu Statuia Libertăţii, cel puţin în ceea ce-l privea pe tata. Am fost la un matineu pe Broadway. Ne-am plimbat prin Times Square, unde era înfiorător de cald şi de aglomerat şi puţea oribil, dar tot am întâlnit câţiva actori de stradă interesanţi – şi pe jumătate dezbrăcaţi. Le-am făcut poze cu telefonul şi i le-am trimis lui Cary, ca să aibă şi el de ce să râdă.

Tata a fost impresionat de staţiile pentru situaţii de urgenţă şi i-a plăcut vederea poliţiştilor călare tot atât de mult cât şi mie. Am făcut un tur prin Central Park într-o trăsurică trasă de cai şi ne-am avântat împreună în metrou. L-am dus la Centrul Rockefeller, la Macy's şi la Crossfire, despre care a recunoscut că e o clădire impunătoare, meritându-şi cu prisosinţă locul printre alte clădiri impresionante. Dar, în majoritatea timpului, ne-am plimbat, am stat de vorbă, am petrecut pur şi simplu timpul împreună.

Şi am aflat şi eu, în sfârşit, cum o cunoscuse pe mama. Micuţa ei maşină de sport făcuse o pană, iar ea intrase în magazinul de piese auto unde lucra el. Povestea lor mi-a adus aminte de *Uptown Girl,* vechiul hit a lui Billy Joel, şi i-am şi spus asta. Tata a început să râdă şi mi-a zis că e unul dintre cântecele lui preferate. Mi-a mărturisit că încă o mai vede ieşind de la volanul maşinuţei ei foarte scumpe şi dându-i peste cap universul. Era cel mai minunat lucru pe

care-l văzuse până atunci şi de atunci încolo... până la apariţia mea.

— Îi porţi pică, tati?

— I-am purtat, recunoscu el, prinzându-mă pe după umeri. N-o s-o iert niciodată pentru că nu ţi-a dat numele meu când te-ai născut. Dar nu mai sunt supărat în privinţa banilor. N-am fost niciodată capabil s-o fac fericită pe termen lung, iar ea se cunoştea prea bine ca să-şi dea seama de asta.

Am dat din cap a înţelegere, plină de tristeţe pentru noi toţi.

— Şi, pe bune – oftă el, lăsându-şi capul o clipă pe creştetul meu –, oricât de mult mi-aş dori să-ţi ofer toate lucrurile pe care şi le pot permite soţii ei, pur şi simplu mă bucur că le ai. Nu sunt atât de mândru, încât să nu apreciez faptul că tu duci o viaţă mai bună, datorită alegerilor ei. Şi nu sunt supărat pe soarta mea. Am o viaţă bună, care mă face fericit, şi o fată de care sunt incredibil de mândru. Mă consider un om bogat, pentru că nu-i nimic pe lume care să-mi doresc şi să nu am deja.

Eu m-am oprit din mers şi m-am cuibărit în braţele lui.

— Te iubesc, tati. Sunt tare fericită că eşti aici.

El mă cuprinse în braţe şi m-am gândit că, până la urmă, poate că o să supravieţuiesc. Atât tata, cât şi mama aveau o viaţă împlinită, fără persoana iubită.

Puteam să fac şi eu la fel.

După plecarea tatii, m-am cufundat în depresie. Zilele se târau în ritm de melc. În fiecare dimineaţă îmi spuneam că nu mă aştept la nici un contact cu Gideon, însă noaptea, când mă prăbuşeam în pat, plângeam până adormeam, pentru că mai trecuse o zi fără nici o veste despre el.

Cei din jurul meu erau îngrijoraţi. Steven şi cu Mark se purtaseră excesiv de atent cu mine miercuri, la prânz. Ne duseserăm la restaurantul mexican unde lucra Shawna şi toţi trei făcuseră eforturi supraomeneşti să mă facă să râd,

să mă înveselească. Aşa am şi făcut, pentru că îmi plăcea compania lor foarte mult şi uram să le văd îngrijorarea din ochi, dar în mine se căscase o prăpastie pe care nimic n-o putea umple şi gândul la investigaţiile legate de moartea lui Nathan nu-mi dădea pace.

Mama mă suna în fiecare zi, ca să mă întrebe dacă m-au mai căutat cei de la poliţie – n-o făcuseră – şi ţinându-mă la curent dacă poliţia îi contactase pe ea sau pe Stanton în timpul zilei.

Eram îngrijorată că se tot învârt în jurul lui Stanton, dar trebuia să cred că, din moment ce tatăl meu vitreg era, în mod evident, nevinovat, nici n-aveau ce să găsească. Cu siguranţă, fusese vorba de o crimă, altfel n-ar fi avut motive să investigheze. Din moment ce Nathan se stabilise de curând în oraş, pe cine cunoştea, care ar fi vrut să-l ucidă?

Undeva, într-un colţişor ascuns al minţii mele, nu mă puteam împiedica să gândesc că Gideon pusese totul la cale. Iar asta făcea să-mi fie şi mai greu să mă desprind de el, pentru că în mine era o parte – fetiţa de altădată – care de mult îi dorise moartea lui Nathan. Care voia ca şi el să fie rănit tot atât de tare cât mă rănise şi el, timp de ani întregi. Îmi pierdusem inocenţa din cauza lui, odată cu virginitatea. Îmi pierdusem stima şi respectul de sine. Şi, în cele din urmă, pierdusem un copil, într-o sarcină care aproape că mă omorâse, cu toate că nici eu nu eram decât un copil.

Mă târam prin fiecare zi, minut cu minut. Mi-am impus să mă duc la Parker pentru lecţia de Krav Maga, să mă uit la televizor, să zâmbesc şi să râd când mi se părea necesar – şi să mă trezesc în fiecare dimineaţă ca să înfrunt o nouă zi. Încercam să ignor cât de moartă mă simţeam pe dinăuntru. Nu mai rămăsese nimic viu în mine, cu excepţia durerii care-mi pulsa în suflet, ca o arsură neîncetată. Slăbisem şi dormeam foarte mult, dar nu mă trezeam odihnită.

Joi, în a şasea zi fără Gideon, runda a doua, i-am lăsat un mesaj recepţionerei doctorului Petersen, informând-o că eu şi Gideon n-aveam să mai venim la şedinţe. În aceeaşi seară,

l-am pus pe Clancy să mă ducă la clădirea în care locuia Gideon şi am lăsat la recepţie, într-un plic închis, inelul pe care mi-l dăduse şi cheia de la apartamentul lui. N-am lăsat nici un bilet pentru că spusesem tot ce aveam de spus.

Vineri, pentru unul dintre ceilalţi directori de cont noi a fost angajat un asistent, iar Mark m-a întrebat dacă îl pot ajuta să se instaleze. Se numea Will, şi mi-a plăcut de el de cum l-am văzut. Avea părul negru şi ondulat, dar îl purta tuns scurt. Avea favoriţi lungi şi ochelari cu rame pătrate, care îi veneau foarte bine. Bea apă minerală, nu cafea, şi era tot cu iubita lui din timpul liceului.

Mi-am petrecut o mare parte a dimineţii prezentându-i birourile.

— Îţi place aici, remarcă el.

— Îmi place la nebunie, am zâmbit.

El îmi întoarse zâmbetul.

— Mă bucur. La început n-am fost sigur. Nu păreai deloc prea entuziastă, chiar când spuneai lucruri interesante.

— E vina mea. Trec printr-o despărţire urâtă, am zis, încercând totuşi s-o minimalizez. În perioada asta, mi-e greu să mă simt încântată de ceva, fie chiar şi de lucrurile care îmi plac la nebunie. Iar slujba asta chiar e unul dintre ele.

— Îmi pare rău pentru despărţire, mă consolă el, plin de simpatie.

— Da. Şi mie.

Sâmbătă, Cary arăta şi se simţea mai bine. Încă mai avea coastele bandajate, iar mâna urma să-i mai rămână o vreme în ghips, dar se mişca singur şi nu mai avea nevoie de infirmieră.

Mama a adus o întreagă echipă de specialiste în frumuseţe la noi acasă – şase fete în halate albe, care au pus stăpânire pe camera mea. Cary era în al nouălea cer. N-avea nici un fel de griji care să-l împiedice să se bucure de ziua de spa. Mama părea obosită, fapt total neobişnuit pentru ea. Ştiam că e îngrijorată pentru Stanton, şi

probabil că se gândea şi la tata. Mi se părea imposibil să nu facă asta, după ce îl revăzuse după aproape douăzeci şi cinci de ani. Faptul că el tânjea după ea fusese de domeniul evidenţei pentru mine; nu-mi puteam închipui, însă, ce simţise ea.

În ce mă privea, era excelent să fiu împreună cu două fiinţe care mă iubeau şi care mă cunoşteau îndeajuns de bine, încât să nu aducă vorba despre Gideon ori să-mi facă reproşuri că sunt morocănoasă cu cei din jur. Mama îmi adusese o cutie cu trufe Knipschildt, favoritele mele, pe care le-am savurat încetul cu încetul. Era o plăcere în legătură cu care nu mă certa niciodată. Până şi ea era de acord că o femeie are dreptul la ciocolată.

— Ce-ai de gând să faci? mă întrebă Cary, uitându-se la mine din spatele unui strat de mâzgă neagră care-i fusese întins pe faţă. Părul îi fusese aranjat în felul obişnuit, foarte sexy, iar unghiile de la picioare îi fuseseră deja tăiate şi aranjate în pătrate perfecte.

Mi-am lins ciocolata de pe degete, în timp ce mă gândeam ce să răspund. Ultima dată când mersesem la spa, tocmai fusesem de acord să încep o relaţie cu Gideon. Urma să avem prima întâlnire şi ştiam că o să facem sex. Atunci alesesem un pachet având ca scop seducţia, făcându-mi pielea catifelată şi parfumând-o cu arome despre care se spunea că au proprietăţi afrodiziace.

Acum, nimic nu mai era ca atunci. Într-un fel, mi se dădea încă o şansă ca să fac lucrurile cum trebuie. Investigaţiile legate de moartea lui Nathan ne preocupau pe toţi, însă faptul că dispăruse pentru totdeauna din viaţa mea mă elibera într-un fel de care nu-mi dădusem seama că am nevoie. Probabil că undeva, într-un colţ al minţii mele, teama pândise din umbră. Întotdeauna, cât timp trăise, existase posibilitatea să-l reîntâlnesc într-o zi. Acum, eram liberă.

Mi se oferea şi o nouă şansă de a mă bucura de viaţa în New York aşa cum n-o făcusem până atunci. Nu trebuia să

dau socoteală nimănui. Puteam să mă duc oriunde, cu oricine. Puteam să fiu oricine. Cine era Eva Tramell, care locuia în Manhattan şi avea slujba visurilor ei la o agenţie de publicitate? Încă nu ştiam. Până acum, fusesem o fiinţă transplantată din San Diego, care fusese atrasă pe orbita unui bărbat incredibil de puternic. Acea Eva, aflată în A Opta Zi după Gideon: Runda a Doua, stătea chircită într-un colţ, lingându-şi rănile, şi avea să rămână foarte mult timp acolo. Poate chiar pentru totdeauna, pentru că nu-mi puteam închipui că aveam să mă mai îndrăgostesc vreodată de cineva atât de tare ca de Gideon. La bine şi la rău, el era sufletul meu pereche. Cealaltă jumătate a mea. Într-o mulţime de feluri, era oglinda mea – avusesem, în sfârşit, această revelaţie.

— Eva? mă îmboldi Cary, care mă privea cercetător.

— Vreau să fac totul, am anunţat, hotărâtă. Vreau o nouă tunsoare. Ceva scurt, cochet şi foarte şic. Vreau să-mi vopsesc unghiile într-un roşu-aprins – şi la mâini, şi la picioare. Vreau să fiu o nouă Eva.

Cary ridică din sprâncene.

— Unghiile, da. Părul, poate. N-ar trebui să iei hotărâri la mânie, când ai dat-o în bară cu un bărbat, pentru că o să se întoarcă asupra ta.

Am ridicat bărbia, sfidător.

— Ba aşa o să fac, Cary, iar tu ai de ales: ori îmi eşti de ajutor, ori taci din gură şi te uiţi.

— Eva! aproape că ţipă mama. O să arăţi nemaipomenit! Ştiu perfect ce să faci cu păru. O să-ţi placă la nebunie!

Cary zâmbi într-un colţ al gurii.

— În regulă atunci, fetiţo. Hai să vedem cum arată acum noua Eva!

Noua Eva s-a dovedit a fi o femeie modernă, plină de sex-appeal şi uşor ţâfnoasă. Părul meu, până atunci lung şi drept, fusese tuns acum până la umăr, în şuviţe lungi, multe dintre ele platinate, care-mi încadrau faţa. Mă şi

machiasem, ca să văd ce look ar trebui să combin cu noua tunsoare, şi mi-am dat seama că cenuşiul pentru pleoape şi un ruj roz pal se potriveau foarte bine.

Până la urmă, am renunţat la oja roşie, alegând una ciocolatie. Chiar îmi plăcea foarte mult. Cel puţin deocamdată. Eram dispusă să recunosc că trec printr-o fază mai ciudată.

— OK, îmi retrag cuvintele, zise Cary, fluierând admirativ. E clar că-ţi priesc despărţirile.

— Vezi? făcu mama, radiind de încântare. Ţi-am spus eu! Acum arăţi ca o tipă urbană şi foarte sofisticată.

— Aşa zici tu?

Mi-am studiat cu atenţie imaginea în oglindă, uluită de transformarea petrecută. Păream puţin mai în vârstă. Cu siguranţă mai elegantă. Fără discuţie mai sexy. Mi s-a ridicat moralul văzând cum din oglindă îmi întoarce privirea o altă persoană decât tânăra cu ochi pustii pe care o tot zăream de vreo două săptămâni. Nu ştiu cum, dar faţa mea trasă şi ochii trişti se potriveau cu acest stil îndrăzneţ.

Mama a insistat să ieşim să ieşim undeva pentru cină, din moment ce arătam cu toţii atât de bine. L-a sunat pe Stanton, anunţându-l să se pregătească pentru o seară în oraş şi, după felul în care se termină conversaţia lor, mi-am dat seama că ea îi făcuse lui o mare plăcere cu încântarea-i copilărească. După terminarea convorbirii cu Stanton, mama se ocupă să aleagă locul şi să facă rezervările, după care continuă să mă pregătească, alegându-mi din dressing o rochie neagră. În timp ce mi-o puneam, ea scoase una dintre rochiile mele ivorii de cocktail.

— Pune-o! am îndemnat-o, căci mi se părea amuzant şi de-a dreptul uluitor că mama putea să poarte hainele unei persoane care era cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât ea.

După că ne-am îmbrăcat, s-a dus în camera lui Cary, ca să-l ajute să se pregătească.

Eu mă uitam din prag cum se rotea în jurul lui, sporovăind neîncetat, în felul acela tipic pentru ea, care nu cerea nici un răspuns. Cary stătea în picioare, cu un zâmbet dulce pe chip, urmărind-o din priviri cu o expresie ce vădea bucurie. Mama îi perie cu mâna umerii largi, îi netezi cutele de pe cămaşă, după care îi înnodă cu o mână de expert cravata şi se dădu înapoi, ca să-şi admire opera. Mâneca de la braţul în ghips nu era închisă la nasturi şi fusese rulată până sus, iar pe chip încă se vedeau umbre galbene şi vineţii, însă nimic nu putea atenua efectul copleşitor al lui Cary Taylor îmbrăcat într-un costum elegant, pentru o ieşire în oraş.

Zâmbetul mamei lumina încăperea.

— Uluitor, Cary! Pur şi simplu uluitor.

— Mulţumesc.

Ea se îndreptă spre el şi-l sărută pe obraz.

— Eşti aproape la fel de frumos pe dinafară pe cât eşti pe dinăuntru.

L-am văzut cum clipeşte şi-şi îndreaptă ochii verzi spre mine, nedumerit, aşa că m-am sprijinit de canatul uşii, spunându-i:

— Unii dintre noi putem să vedem drept prin tine, Cary Taylor. Felul extraordinar în care arăţi nu ne păcăleşte. Ştim că ai o inimă mare şi frumoasă.

— Haideţi! ne grăbi mama, luându-ne pe amândoi de mână şi trăgându-ne după ea pe hol.

Când am ajuns în holul de intrare al blocului, am găsit limuzina lui Stanton, care ne aştepta. Tatăl meu vitreg ieşi din maşină şi o cuprinse pe mama în braţe, sărutând-o uşor pe obraz, pentru că ştia că ea nu vrea să-şi strice rujul. Stanton era un bărbat atrăgător, cu părul alb ca zăpada şi ochi de un albastru-închis. Pe chipul lui se citeau deja urmele lăsate de ani, însă continua să fie un bărbat frumos, care îşi păstra condiţia fizică şi era foarte activ.

— Eva! Mă îmbrăţişă şi pe mine şi mă sărută pe obraz. Eşti răpitoare!

Am zâmbit, fără să-mi dau seama dacă „răpitoare“ însemna că arătam de parcă voiam să răpesc pe cineva ori de parcă a fi aşteptat să fiu răpită.

Stanton îi strânse mâna lui Cary şi-l bătu uşor pe umăr.

— Mă bucur că te văd iar pe picioare, tinere. Ştiu că ne-ai speriat zdravăn.

— Îţi mulţumesc. Pentru tot.

— Nu-i nevoie de mulţumiri, se apără Stanton, dând din mână. Niciodată.

Mama trase adânc aer în piept, după care îi dădu drumul, într-un oftat. Îl privea pe Stanton cu ochi strălucitori. Surprinzându-mi privirea, îmi zâmbi, iar surâsul ei era împăcat.

Ne-am dus la un club privat, unde cânta o formaţie întreagă, cu doi solişti excelenţi – un bărbat şi o femeie. S-au schimbat frecvent unul pe altul de-a lungul serii, acompaniind perfect cina la lumina lumânărilor, servită la o masă cu canapele înalte, ieşită parcă direct dintr-o fotografie clasică a înaltei societăţi din Manhattan. Eu nu-mi puteam ţine în frâu încântarea.

În timp ce aşteptam desertul, Cary m-a invitat la dans. Amândoi urmaserăm cursuri de dans, la insistenţele mamei, însă acum a trebuit s-o luăm uşor, din cauza rănilor lui Cary. Aşa că doar ne-am mulţumit să ne balansăm pe loc, bucurându-ne de mulţumirea produsă de faptul că ne încheiam o zi frumoasă cu mâncare bună, în compania celor dragi.

— Uită-te la ei, mă îndemnă Cary privind cum dansa Stanton, conducând-o pe mama ca un profesionist pe ringul de dans. E nebun după ea.

— Da. Şi ea e foarte bună pentru el. Şi îşi oferă unul altuia ceea ce îşi doresc.

El îşi îndreptă privirea spre mine.

— Te gândeşti la tatăl tău?

— Puţin, am recunoscut, în timp ce-mi treceam degetele prin părul lui, cu gândul la alte şuviţe, mai lungi şi mai

negre, care păreau de mătase. Niciodată n-am considerat că sunt o persoană romantică. Adică îmi plac poveştile de iubire, gesturile mari şi senzaţia aceea de ameţeală pe care o ai când eşti îndrăgostit până peste cap de cineva. Însă faza cu Făt-Frumos şi cu faptul că te căsătoreşti cu iubirea vieţii tale pur şi simplu n-a fost genul meu.

— Fetiţo, noi doi suntem mult prea frânţi. Vrem doar să avem parte de o partidă disperată de sex cu cineva care ştie că suntem distruşi şi ne acceptă exact aşa cum suntem.

Eu am făcut o grimasă.

— Undeva, de-a lungul relaţiei noastre, m-am îmbătat cu iluzia că eu şi Gideon am putea să avem totul. Că faptul că ne iubeam era absolut de ajuns. Probabil pentru că nu mi-a trecut niciodată prin minte că aş putea să iubesc atât de tare şi din pricina mitului că, atunci când te îndrăgosteşti, ar trebui să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi.

Cary mă sărută pe frunte.

— Îmi pare rău, Eva. Ştiu că te doare. Aş vrea să pot să-ţi fiu de ajutor.

— Nu ştiu de ce nu mi-a trecut niciodată prin cap să caut pe cineva cu care aş putea fi fericită.

— Ce păcat că noi doi nu vrem să ne-o tragem! Ne-am înţelege perfect.

Am început să râd şi mi-am lăsat capul pe pieptul său.

La sfârşitul cântecului, ne îndreptam spre masa noastră, când am simţit cum mă prind nişte degete de încheietură. Am întors capul...

.... şi m-am trezit faţă în faţă cu Christopher Vidal Jr., fratele vitreg al lui Gideon.

— Aş dori să-mi acorzi următorul dans, mi se adresă el, zâmbindu-mi ştrengăreşte. Nu se zărea nici urmă din omul răutăcios pe care îl văzusem în filmarea video făcută în secret de Cary la petrecerea din grădina casei familiei Vidal.

Cary făcu un pas înainte, cerându-mi din ochi instrucţiuni. Primul instinct a fost să-l refuz, dar pe urmă m-

am uitat în jur.

— Eşti singur aici?

— Are vreo importanţă? replică el, îmbrăţişându-mă. Cu tine vreau să dansez. Mă ocup eu de ea, i se adresă lui Cary, trăgându-mă de lângă el.

Aşa ne şi cunoscuserăm, când el mă invitase la dans. Era prima mea întâlnire cu Gideon şi, încă din acel moment, totul începuse să se prăbuşească.

— Arăţi fantastic, Eva. Îmi place foarte mult cum te-ai tuns.

— Mulţumesc, am zâmbit eu slab.

— Relaxează-te, te tog! Eşti foarte încordată. N-o să te muşc.

— Îmi pare rău. Vreau doar să fiu sigură că nu jignesc persoanele cu care ai venit aici.

— Sunt doar cu părinţii mei şi cu managerul unui cântăreţ care ar dori să semneze un contract cu Vidal Records.

— A!

Zâmbetul mi se făcu mai larg şi mai sincer. Era exact ceea ce speram să aud.

În timp ce dansam, am tot căutat cu privirea prin încăpere şi am luat ca pe un semn faptul că, atunci când muzica s-a oprit, Elizabeth Vidal s-a ridicat în picioare şi am văzut-o. Ea îşi ceru scuze de la comeseni, iar eu am făcut acelaşi lucru cu Christopher, smulgându-i astfel câteva proteste.

— Trebuie să merg să mă aranjez, i-am zis.

— Bine, dar insist să-ţi ofer ceva de băut când te întorci.

M-am dus după mama lui, neştiind dacă să mă întorc pur şi simplu şi să-i spun lui Christopher că îl consider o lichea de primă clasă. Nu ştiam dacă Magdalene îi vorbise de filmarea noastră, însă, dacă n-o făcuse, îmi închipuiam că are un bun motiv pentru asta.

Am aşteptat-o pe Elizabeth chiar la ieşirea din toaletă. Când s-a întors, m-a văzut pe hol şi mi-a zâmbit. Mama lui

Gideon era o femeie frumoasă, cu părul negru şi drept şi cu aceeaşi ochi albaştri uluitori pe care îi moşteniseră fiul ei şi Ireland. Numai uitându-mă la ea, şi mă durea sufletul. Îmi era un dor nebun de Gideon. În fiecare ceas de când nu mai eram împreună mă luptasem cu mine însămi ca să nu-l caut şi să mă mulţumesc cu orice mi-ar fi oferit.

— Eva! mă salută ea, sărutându-mă formal pe obraji. A zis Christopher că tu eşti. La început nu te-am recunoscut. Arăţi foarte diferit, cu părul tuns aşa. Eşti încântătoare.

— Mulţumesc. Am ceva de vorbit cu tine. Doar între patru ochi.

— Da? se încruntă ea, nelămurită. S-a întâmplat ceva? Are legătură cu Gideon?

— Vino! I-am arătat cu mâna spre capătul mai îndepărtat al coridorului, spre ieşirea de urgenţă.

— Despre ce e vorba?

După ce ne-am îndepărtat de toalete, am început:

— Îţi aduci aminte când Gideon era copil, că ţi-a spus că a fost abuzat sau violat?

— Ţi-a vorbit despre asta? întrebă ea, palidă.

— Nu. Însă am fost martoră la coşmarurile lui. Are coşmaruri oribile, urâte, înfiorătoare, în care strigă după îndurare. Era datoria ta să-l aperi!

Vorbeam încet, dar cu glasul plin de furie. Era singurul lucru pe care puteam să-l fac ca să-mi ţin mâinile în frâu, văzând-o cum stă acolo, stânjenită şi în defensivă.

Îşi ridică bărbia.

— Nu ştii...

— Nimeni nu te poate învinovăţi pentru ceea ce s-a întâmplat înainte să afli, i-am aruncat, simţindu-mă satisfăcută când am văzut-o că face un pas înapoi. Însă tot ceea ce s-a întâmplat *după* ce ţi-a spus este întru totul din vina ta.

— Du-te dracu’! mă înjură ea. Habar n-ai despre ce vorbeşti. Cum îndrăzneşti să vii la mine şi să-mi spui astfel de lucruri, când n-ai nici o idee!

— Ei bine, îndrăznesc. Fiul tău este foarte distrus de ceea ce i s-a întâmplat, iar faptul că tu ai refuzat să-l crezi a înrăutăţit lucrurile de un milion de ori.

— Crezi că aş fi tolerat ca propriul copil să fie abuzat? exclamă ea, roşie la faţă de mânie şi cu ochii mult prea strălucitori. L-am dus pe Gideon la doi pediatri diferiţi ca să fie examinat pentru orice urmă de... traumă. Am făcut tot ce trebuia să fac.

— În afară de a-l crede. Ceea ce ar fi trebuit să faci, în calitatea ta de mamă.

— Sunt şi mama lui Christopher, iar el era acolo. Jură că nu s-a întâmplat nimic. Pe cine trebuia să cred, din moment ce nu exista nici o dovadă? Nimeni n-a putut găsi nimic care să vină în sprijinul afirmaţiilor lui Gideon.

— N-ar fi trebuit să-ţi dea dovezi. Era un copil! Trebuia să-i ţii partea, orice s-ar fi întâmplat.

Tremuram de-a dreptul, din cauza furiei care mă cuprinsese. Îmi ţineam pumnii încleştaţi, luptând împotriva dorinţei de a lovi. Nu numai din cauza a ceea ce pierduse Gideon, ci din cauza a ceea ce pierduserăm împreună.

— Gideon era un băiat cu probleme, care se străduia să treacă peste moartea tatălui său cu ajutorul terapiei, şi era disperat să i se acorde atenţie. Nu ştii cum era pe atunci.

— Ştiu cum e acum. E distrus şi rănit şi nu crede că merită să fie iubit de cineva. Iar tu l-ai ajutat să ajungă în halul ăsta.

— Du-te la dracu! replică ea, părăsindu-mă cu paşi grăbiţi.

— Am ajuns deja acolo, i-am strigat. Şi tot acolo e şi fiul tău.

Toată ziua de duminică am fost vechea Eva.

Trey avea o zi liberă şi îl dusese pe Cary în oraş, să ia prânzul şi să meargă la film. Eram încântată că-i văd împreună, tare bucuroasă că amândoi fac eforturi. Cary nu invitase în vizită pe nici unul dintre cei care-l sunaseră, iar

eu mă întrebam dacă nu cumva îşi reevaluează prietenii. Bănuiam că mulţi dintre ei erau doar umbrele de vreme bună – numai buni pentru distracţie, dar superficiali.

Apartamentul rămăsese în întregime la dispoziţia mea, aşa că am plâns prea mult, am băgat în mine numai porcării şi nici nu mi-a trecut prin cap să-mi dau jos pijamaua. Am plâns după Gideon în camera mea, cu ochii aţintiţi pe colajul de fotografii pe care îl ţinusem pe birou, la serviciu. Îmi lipsea greutatea inelului său pe deget şi mi-era dor să-i aud glasul. Mi-era dor să-i simt mâinile şi buzele pe mine, mi-era dor de felul posesiv şi tandru în care avea grijă de mine.

În dimineaţa zilei de luni, am ieşit din casă ca noua Eva. Fardată cu cenuşiu la ochi, cu buzele date cu ruj roz şi cu tunsoarea în straturi, simţeam că pot să mă prefac că sunt altcineva în timpul zilei. Cineva care nu avea inima frântă, care nu se simţea pierdută şi plină de furie.

Când am ieşit din clădire, am văzut Bentley-ul, dar Angus nu şi-a mai dat osteneala să iasă din maşină, căci ştia că n-aveam să accept să mă ducă la serviciu. Nu pricepeam deloc de ce îl mai punea Gideon să piardă timpul, pentru cazul în care aş fi avut nevoie să mă ducă undeva. N-avea nici un sens, doar dacă nu cumva Gideon se simţea vinovat. Eu uram sentimentul de vină, uram faptul că acest sentiment apăsa greu asupra atâtor oameni din viaţa mea. Aş fi vrut ca pur şi simplu să-l arunce şi să plece mai departe. Aşa cum încercam să fac eu.

Dimineaţa trecu în grabă la Waters Field & Leaman, pentru că trebuia să-l ajut pe Will, noul asistent, şi să mă ocup de treburile mele obişnuite. Mă bucuram că nu se teme să pună o mulţime de întrebări, pentru că în felul acesta mă ţinea mult prea ocupată ca să mai număr secundele, minutele şi orele care trecuseră de ultima dată când îl văzusem pe Gideon.

— Arăţi bine, Eva, remarcă Mark când ne-am întâlnit, în biroul lui. Te descurci?

— Nu chiar. Dar o să ajung eu şi la asta.

El se aplecă spre mine, sprijinindu-se cu cotul de masă.

— Eu şi Steven ne-am despărţit la un moment dat, la vreun an şi jumătate după ce ne cuplaserăm. Avuseserăm vreo două săptămâni foarte grele şi hotărâserăm că e mai uşor dacă ne separăm. Mi-a fost înfiorător de greu, continuă el, pe un ton vehement. Am urât orice secundă care trecea. Faptul că mă trezeam dimineaţa era o reuşită monumentală, iar el era în acelaşi hal. Aşa că, în orice caz... dacă ai nevoie de ceva...

— Îţi mulţumesc. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face acum pentru mine e să-mi dai încontinuu de lucru. Vreau să nu mă pot gândi decât la ce am de muncă.

— Aşa o să fac.

La ora prânzului, eu şi Will am luat-o pe Megumi şi ne-am dus la o pizzerie din apropiere. Megumi mi-a povestit că lucrurile mergeau tot mai bine în relaţia cu tipul pe care îl cunoscuse la întâlnirea aranjată, iar Will ne-a relatat aventurile sale la IKEA, pentru că el şi prietena lui îşi băteau capul cum să-şi mobileze micuţul apartament cu mobilă pe care şi-o montau singuri. Eu am fost bucuroasă că puteam să vorbesc despre ziua mea de spa.

— În weekendul ăsta mergem la Hamptons, anunţă Megumi, în timp ce ne întorceam la Crossfire. Părinţii prietenului meu au o casă acolo. Cât poate fi de tare!

— Foarte tare, am confirmat, trecând împreună cu ea de turnicheţi. Sunt geloasă că o să poţi fugi de canicula asta.

— Da, ştiu.

— Sigur e mai bine decât să asamblezi mobila, mormăi Will, în timp ce intram în lift, în urma unui grup mai mare. Abia aştept să terminăm o dată.

Uşile începură să se închidă, dar se deschiseră din nou, pe neaşteptate. Iar Gideon intră în lift în urma noastră. Energia atât de cunoscută, aproape palpabilă, care umpluse întotdeauna spaţiul dintre noi mă izbi acum cu furie. Eram atât de conştientă de prezenţa lui, că mi se

făcuse pielea de găină pe şira spinării, răspândindu-se apoi pe tot corpul, făcându-mă să mă înfior de furnicăturile de electricitate. Mi se ridicase părul pe ceafă.

Megumi mi-a aruncat o privire, dar eu am scuturat din cap. În nici un caz n-aveam să mă uit direct la el. Nu puteam să fiu sigură că n-aveam să fac ceva nesăbuit sau disperat. Tânjeam îngrozitor după el şi trecuse atâta timp de când nu mă mai ţinuse în braţe. Avusesem cândva dreptul să-l ating, să-l iau de mână, să mă sprijin de el, să-mi trec degetele prin părul lui. Şi mă simţeam sfâşiată de durere că nu mi se mai permitea nimic din toate acestea. La un moment dat, am fost nevoită să-mi muşc buzele, ca să-mi înăbuş un geamăt de agonie, pentru că era din nou atât de aproape de mine.

Am lăsat capul în jos, dar simţeam privirea lui Gideon aţintită asupra mea. Am continuat să vorbesc cu colegii, străduindu-mă din răsputeri să fiu atentă la discuţia despre mobilă şi despre compromisurile necesare ca să locuieşti împreună cu cineva de sex opus.

Liftul continua să urce, oprindu-se foarte des, iar numărul de persoane se tot micşora. Simţeam cu o imensă acuitate unde se afla Gideon, ştiind prea bine că nu ia niciodată lifturi atât de aglomerate, bănuind, sperând şi rugându-mă ca el să fi dorit doar să mă vadă, să fie cu mine, chiar şi numai în acest mod înfiorător de impersonal.

Când am ajuns la etajul douăzeci, am tras adânc aer în piept şi m-am pregătit să cobor, plină de disperare că mă despart de unica fiinţă din lume care mă făcea să mă simt vie cu adevărat.

Uşile s-au deschis.

— Aşteaptă!

Am închis ochii, ţintuită locului de comanda lui rostită cu o voce răguşită, dar blândă. Ştiam că ar fi trebuit să continui să merg, ca şi cum nu l-aş fi auzit. Ştiam că urma să mă doară infinit dacă aveam să-i mai dau cea mai mică părticică din mine, cel mai mic minut din viaţa mea. Dar

cum aş fi putut să rezist? Nu fusesem niciodată în stare de asta, atunci când Gideon mă chema.

M-am dat în lături, lăsându-i pe colegii mei să iasă. Will se încruntă, văzând că nu vin cu ei, însă Megumi îl trase după ea. Pe urmă, uşile se închiseră.

M-am refugiat într-un colţ, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept. Gideon stătea în colţul opus, şi valuri de aşteptare şi comandă mă învăluiau dinspre el. În timp ce urcam spre ultimul etaj, trupul meu reacţiona la dorinţa lui aproape tangibilă. Sânii mi se umflaseră şi deveniseră tot mai grei, iar sexul mi se udase şi se făcuse alunecos. Îl doream cu lăcomie. Disperată. Respiraţia îmi devenea tot mai sacadată.

Nici măcar nu mă atinsese, şi aproape că icneam de dorinţă copleşitoare.

La un moment dat, liftul încetini. Gideon îşi scoase cheia din buzunar şi o introduse în panou, oprindu-l, după care se îndreptă spre mine.

Numai câţiva centimetri mă mai despărţeau de el. Îmi ţineam capul în jos, cu încăpăţânare, şi mă holbam la pantofii săi bine lustruiţi. L-am auzit respirând, la fel de profund şi de rapid ca mine. I-am simţit mireasma pielii, atât de subtil bărbătească, iar pulsul mi-a luat-o razna.

— Întoarce-te, Eva!

La auzul tonului său autoritar, atât de familiar şi de iubit, mă străbătu un fior. Am închis ochii şi m-am întors, icnind, căci el se lipi imediat de spatele meu, strivindu-mă de peretele liftului. Îşi împleti degetele cu ale mele, ridicându-mi mâinile la nivelul umerilor.

— Eşti atât de frumoasă, murmură, cu chipul îngropat în părul meu. Mă doare să te privesc.

— Gideon, ce faci?

Îi simţeam patima scurgându-se din el învăluindu-mă. Trupul său puternic era tare ca piatra şi fierbinte, vibrând de tensiune. Era excitat, iar mădularul lui gros se împingea în mine, făcându-mă să nu rezist impulsului de a mă freca

de el. Îl doream. Voiam să fie în mine, să mă umple. Să mă completeze. Fusesem înfiorător de goală pe dinăuntru fără el.

El trase adânc aer în piept, cu respiraţia întretăiată. Degetele i se mişcau neîncetat între degetele mele, ca şi cum ar fi vrut să mă atingă în altă parte, dar se înfrâna.

Am simţit cum inelul pe care i-l dăruisem îmi taie carnea. Am întors capul să-l privesc şi m-am încordat la vederea sa, rămânând perplexă, în ghearele agoniei.

— De ce? am şoptit. Ce vrei de la mine? Un orgasm? Vrei să mi-o tragi, Gideon? Asta e? Să-ţi descarci sperma în mine?

La auzul vorbelor dure pe care i le aruncam în faţă, respiraţia îi deveni şuierătoare.

— Opreşte-te!

— Să mă opresc, să nu spun lucrurilor pe nume? am replicat, închizând ochii. Bine, Fă-o şi gata! Numai nu-ţi mai pune inelul ăla, nu te purta ca şi cum ar exista ceva ce nu e.

— Nu-l scot niciodată. N-o să-l scot niciodată.

Mâna lui dreaptă mi-o eliberă pe a mea şi se strecură în buzunar. L-am privit cum îmi pune înapoi pe deget inelul pe care mi-l dăruise el, după care îmi duse mâna la gură şi mi-o sărută. Apoi îşi apăsă buzele – rapid, cu putere şi cu furie – pe tâmpla mea.

— Aşteaptă! îmi aruncă, scurt.

Şi plecă. Liftul începu să coboare. Mi-am strâns mâna dreaptă în pumn şi m-am îndepărtat de perete, respirând cu greu.

Să aştept. Ce?

Capitolul 18

La etajul douăzeci, când am coborât din lift, aveam ochii uscaţi şi eram hotărâtă. Megumi îmi dădu drumul să intru şi se ridică în picioare.

— S-a întâmplat ceva?

M-am oprit lângă biroul ei.

— N-am nici cea mai mică idee. Omul ăsta e total nebun.

Ea ridică din sprâncene.

— Pune-mă la curent!

— Aş putea să scriu o carte, am mormăit, în timp ce mă îndreptam spre biroul meu, întrebându-mă de ce naiba toată lumea era aşa de interesată de viaţa mea amoroasă.

Când am ajuns la birou, mi-am pus geanta în sertar şi m-am aşezat, ca să-l sun pe Cary.

— Salut, i-am zis, când a răspuns, dacă te plictiseai cumva...

— Dacă? pufni el.

— Îţi aduci aminte de dosarul ăla cu informaţii pe care mi l-ai făcut despre Gideon? Poţi să-mi faci unul şi despre doctorul Terrence Lucas?

— În regulă. Eu îl cunosc pe tipul ăsta?

— Nu. E pediatru.

Urmă o pauză, apoi:

— Eşti gravidă?

— Nu! Dumnezeule! Iar dacă aş fi, mi-ar trebui un obstetrician.

— Uf! În regulă. Spune-mi, te rog, numele pe litere!

I-am dat lui Cary tot ce avea nevoie, după care am căutat cabinetul doctorului Lucas şi mi-am făcut o programare ca să-l văd.

— N-am nevoie să completez o fişă pentru un pacient nou, i-am spus secretarei lui. Vreau doar o consultaţie rapidă.

După asta, am sunat la Vidal Records şi i-am lăsat un mesaj lui Christopher Vidal, rugându-l să mă caute.

Când Mark s-a întors de la prânz, m-am dus la biroul lui şi am ciocănit la uşa deschisă.

— Salut! Am nevoie de o oră liberă dimineaţa, pentru o programare. E în regulă dacă vin la zece şi stau până la şase?

— De la zece la cinci e în regulă, Eva, mă asigură el, privindu-mă cu atenţie. Totul e-n regulă?

— Pe zi ce trece tot mai bine.

— Bine, zâmbi el. Mă bucur enorm să aud asta.

Apoi, ne-am cufundat din nou în muncă, însă gândul la Gideon nu-mi dădea deloc pace. Mă trezeam că mă holbez la inelul meu, amintindu-mi ce-mi spusese când mi-l dăruise prima dată: *X-urile sunt eu, care pun stăpânire pe tine*.

Să aştept? Pe el? Să se întoarcă la mine? De ce? Nu puteam să pricep de ce îmi dăduse cu piciorul în modul în care o făcuse, ca după aceea să se aştepte să mă întorc la el. Mai ales cu Corinne amestecată în toată povestea asta.

Tot restul după-amiezii mi l-am petrecut făcând o recapitulare a ultimelor săptămâni, amintindu-mi de discuţiile pe care le avusesem cu Gideon, de lucrurile pe care le spusese ori le făcuse, căutând răspunsuri. La sfârşitul zilei, când am ieşit din clădirea Crossfire, am văzut Bentley-ul care mă aştepta în faţă şi i-am făcut cu mâna lui Angus, care mi-a zâmbit. Aveam probleme cu şeful lui, însă Angus nu era vinovat cu nimic.

Afară era cald şi înăbuşitor. Oribil. M-am îndreptat spre un magazin aflat după colţ, ca să-mi iau o sticlă de apă pentru drumul spre casă şi o pungă de miniciocolate cu care să mă răsplătesc după ora de Krav Maga. Când am ieşit din magazin, Angus stătea pe trotuar, chiar în faţa uşii. Pe când o luam după colţ înapoi către Crossfire, ca să mă îndrept spre casă, l-am văzut pe Gideon ieşind din clădire împreună cu Corinne. Îi ţinea mâna pe talie, conducând-o către un Mercedes sedan negru şi lucios pe care l-am

recunoscut, căci era una dintre maşinile lui. Ea zâmbea. Pe chipul lui era o expresie de nepătruns.

Eram atât de îngrozită, că nu mai puteam să mă mişc ori să-mi întorc privirea. Rămăsesem acolo, pironită în mijlocul trotuarului aglomerat, cu stomacul zvârcolindu-se de durere şi de mânie, plină de sentimentul înfiorător, cumplit, că fusesem trădată.

El ridică privirea şi în clipa aceea m-a zărit, rămânând ţintuit locului, exact ca mine. Şoferul cu aer hispanic pe care îl văzusem în ziua când venise tata deschise uşa din spate, iar Corinne dispăru în maşină. Gideon, însă, nu se mişcă din loc, cu privirea pironită într-a mea.

Aşa că n-avea cum să nu vadă când am ridicat mâna şi i-am arătat degetul mijlociu.

Deodată, m-a lovit un gând. I-am întors spatele lui Gideon şi m-am dat într-o parte, scotocind în geantă, ca să-mi găsesc telefonul. Imediat ce l-am găsit, am sunat-o pe mama, iar când mi-a răspuns, i-am zis:

— În ziua în care am luat prânzul împreună cu Megumi, te-ai speriat îngrozitor de ceva pe trotuar, în faţa clădirii Crossfire. L-ai văzut, nu-i aşa? Pe Nathan. L-ai văzut pe Nathan la Crossfire.

— Da, recunoscu ea. De aceea, Richard a hotărât că ar fi cel mai bine să-i plătim cât ne cerea. Nathan spusese că va sta departe de tine, dacă are bani să plece din ţară. De ce întrebi?

— Abia acum mi-am dat seama că din cauza lui Nathan ai reacţionat în halul ăla, am zis, întorcându-mă şi reluându-mi mersul pe trotuar. Mercedesul plecase, dar eu mă înfuriam tot mai tare. Trebuie să închid, mamă, te sun mai târziu.

— E totul în ordine? se interesă ea, temătoare.

— Nu încă, dar mă străduiesc.

— Sunt aici pentru tine, dacă ai nevoie de mine.

— Ştiu, am oftat eu. Sunt în regulă. Te iubesc.

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe Cary pe canapea, cu laptopul în braţe şi picioarele goale rezemate de măsuţa de

cafea.

— Bună, mă salută el, fără să-şi ridice ochii din ecran.

Mi-am lăsat lucrurile pe jos şi mi-am aruncat pantofii din picioare.

— Ştii ce?

El îmi aruncă o privire pe sub părul care îi cădea neglijent în ochi.

— Ce?

— Am crezut că Gideon a luat-o la sănătoasa din cauza lui Nathan. Totul mergea bine şi dintr-odată n-a mai mers şi, la puţin timp după aceea, am aflat despre Nathan de la poliţişti. Eu mi-am închipuit că aceste două lucruri erau legate unu de altul.

— Are logică, răspunse el, încruntându-se. Cred.

— Însă Nathan a fost la Crossfire în lunea de dinainte ca tu să fii atacat. Ştiu că s-a dus acolo ca să-l întâlnească pe Gideon. Ştiu. Nathan nu s-ar fi dus acolo ca să mă caute pe mine. Nu într-un loc ca ăla, cu atâtea echipe de pază şi oameni în jurul nostru.

Cary se lăsă pe spate.

— OK. Prin urmare, ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că Gideon n-a avut nici o problemă după întâlnirea cu Nathan, am explicat, dând din mâini a lehamite. A fost în regulă toată săptămâna. A fost mai mult decât minunat în timpul weekendului pe care l-am petrecut împreună. La fel a fost şi luni dimineaţă, după ce ne-am întors. Pe urmă – bang! – şi-a scrântit mintea aia nenorocită şi a luat-o razna cu mine luni noapte.

— Te ascult.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat luni?

— Pe mine mă întrebi? ridică mirat Cary din sprâncene.

— Uff! Mi-am înfipt mâinile în păr. Întreb tot universul ăsta nenorocit. Pe Dumnezeu. Pe oricine. Ce dracu’ s-a întâmplat cu iubitul meu?

— Credeam că ne-am înţeles să-l întrebi pe el.

— De la el am primit două răspunsuri: „Ai încredere în mine“ şi „Aşteaptă“. Azi mi-a dat înapoi inelul, i-am arătat eu mâna. Şi încă nu şi l-a scos pe cel pe care i l-am dăruit eu. Îţi dai seama, măcar puţin, în ce hal mă ameţeşte asta? Nu sunt doar nişte inele, sunt promisiuni. Sunt simboluri ale posesiunii şi ale credinţei. De ce îl mai poartă pe-al lui? De ce e aşa de important pentru el ca eu să-l port pe-al meu? Oare chiar are impresia că o să-l aştept, în timp ce el şi-o trage cu Corinne?

— Asta crezi tu că face? Serios?

Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate.

— Nu. Şi nu pot să-mi dau seama dacă asta face din mine o naivă sau o nebună care se îmbată singură cu apă rece.

— Tipul ăsta, doctorul Lucas, are vreo legătură cu toate astea?

— Nu. Mi-am îndreptat spatele şi m-am aşezat lângă el pe canapea. Ai găsit ceva?

— E destul de greu, fetiţo, când nu ştiu ce caut.

— E doar o bănuială, am zis, uitându-mă la ecran. Ce e asta?

— Transcrierea unui interviu cu Brett, luat ieri la un post de radio din Florida.

— Da? Şi de ce îl citeai?

— Ascultam *Fata de aur* şi mi-am zis să caut un pic ceva despre el, iar asta mi-a ieşit în faţă.

Am încercat să citesc, însă n-aveam un unghi bun.

— Ce zice?

— A fost întrebat dacă chiar există o Eva şi el a răspuns că da, că a luat de curând iar legătura cu ea şi speră că a doua oară relaţia va merge.

— Ce? Nu se poate!

— Ba da! zâmbi Cary, cu gura până la urechi. Prin urmare, îl ai pe fostul iubit pocăit care stă la coadă, în caz că, până la urmă, Cross nu-şi bagă minţile în capul ăla tâmpit.

Eu m-am ridicat în picioare.

— Cum zici tu. Mi-e foame. Vrei ceva?

— Dacă ţi-a revenit pofta de mâncare, ăsta chiar e un semn bun.

— Totul se întoarce, am răspuns. Cu vârf şi îndesat.

În dimineaţa următoare, l-am aşteptat pe Angus lângă trotuar. El a oprit, iar Paul, portarul de la clădirea unde locuiam, mi-a deschis uşa din spate.

— Bună dimineaţa, Angus! l-am salutat eu

— Bună dimineaţa, domnişoară Tramell!

Privirile ni se întâlniră în oglinda retrovizoare, iar el îmi zâmbi. În timp ce intra din nou în trafic, m-am aplecat între cele două scaune din faţă.

— Ştii unde locuieşte Corinne Giroux?

— Da, răspunse el, aruncându-mi o privire.

Eu m-am aşezat la loc pe banchetă.

— Acolo vreau să merg.

Corinne locuia la colţul străzii lui Gideon. Cu siguranţă, asta nu era o coincidenţă.

M-am dus la recepţie şi am aşteptat timp de douăzeci de minute până să primesc permisiunea de a urca la etajul zece. Am sunat la apartamentul ei, iar când uşa s-a deschis, în prag a apărut chiar Corinne, roşie la faţă şi cu părul ciufulit, înfăşurată într-un halat de mătase, care ajungea până la pământ. Era incredibil de atrăgătoare, cu părul negru ca de mătase şi ochii de un albastru-ultramarin, şi avea în mişcări o graţie pe care o admiram. Eu mă blindasem în rochia mea preferată, cenuşie şi fără mâneci, şi mă bucuram enorm că o făcusem, deoarece Corinne mă făcea să mă simt pur şi simplu ca o gospodină.

— Eva, spuse ea, rămânând cu gura căscată. Ce surpriză plăcută!

— Îmi cer scuze că năvălesc la tine fără să fiu invitată. Vreau doar să te întreb ceva, în mare grabă.

— Da? Ea ţinea uşa întredeschisă, sprijinindu-se de canat.

— Pot să intru? am întrebat, sec.

— Păi... aruncă ea o privire peste umăr. E cel mai bine dacă n-o faci.

— Nu mă deranjează dacă ai companie şi îţi promit că n-o să-ţi răpesc decât un minut.

— Eva, îşi muşcă ea buzele. Cum să-ţi spun...?

Îmi tremurau mâinile şi stomacul mi se transformase într-un ghem de durere, în timp ce în creier îmi năvăleau imagini peste imagini ale lui Gideon gol în spatele ei, pentru că partida de sex de dimineaţă le fusese întreruptă de fosta iubită, care n-avea nici o bănuială. Cunoşteam prea bine cât de mult îi plăcea să facă sex dimineaţa.

De fapt, îl cunoşteam prea bine şi punct. Îl cunoşteam destul de bine, încât să spun:

— Lasă prostiile, Corinne!

Ea mă privi cu ochi mari. I-am zâmbit batjocoritor.

— Gideon mă iubeşte pe mine. Nu şi-o trage cu tine.

Ea îşi reveni de îndată.

— Dar nu şi-o trage nici cu tine. Ar fi cazul să ştiu, din moment ce îşi petrece tot timpul liber cu mine.

— Bine, aveam să vorbim despre asta pe holul blocului.

— Îl cunosc. Nu-l înţeleg mereu, dar asta e o altă poveste. Ştiu că ţi-ar fi spus verde în faţă că tu şi cu el nu aveţi nici o şansă, pentru că nu vrea să te păcălească. Te-a rănit în trecut, dar n-o s-o mai facă din nou.

— E foarte fascinant ce-mi spui. El ştie că eşti aici?

— Nu, dar o să-i spui tu. Şi e-n regulă. Vreau doar să ştiu ce făceai în clădirea Crossfire în ziua când ai plecat de acolo arătând ca şi cum abia făcuseşi sex, exact la fel ca acum.

Zâmbetul ei era ca o lamă de cuţit.

— Tu ce crezi că făceam?

— Nu cu Gideon, am zis, convinsă, deşi în sinea mea mă rugam ca afirmaţia asta să nu facă din mine o idioată perfectă. M-ai văzut, nu-i aşa? Din hol aveai vedere direct în

stradă şi m-ai văzut că vin. La cina de la Waldorf, Gideon ţi-a spus că sunt o tipă geloasă. Ai pus-o de una mică, la prânz, cu cineva dintr-un alt birou? Sau poate că te-ai mânjit singură, înainte să ieşi afară?

Am văzut răspunsul pe chipul ei. Expresia i se şterse repede ca fulgerul, însă apucasem s-o văd.

— Ambele sugestii sunt absurde, îmi zise.

Am dat din cap, bucurându-mă de clipa de uşurare şi de profundă satisfacţie.

— Ascultă-mă! N-o să-l ai niciodată aşa cum vrei. Şi ştiu cât te doare asta. Prin asta am trecut eu în ultimele două săptămâni. Îmi pare rău pentru tine, cu adevărat.

— Du-te la dracu', cu mila ta, cu tot, se răsti ea. Ţine-o pentru tine! Eu sunt cea cu care îşi petrece timpul.

— Iar asta e calitatea care te salvează, Corinne. Dacă ai fi atentă, ţi-ai da seama că în acest moment el suferă. Fii prietena lui! M-am îndreptat spre lifturi şi i-am aruncat peste umăr: Să ai o zi bună!

Ea trânti uşa în spatele meu.

Când am intrat înapoi în Bentley, i-am cerut lui Angus să mă ducă la cabinetul doctorului Terrence Lucas. Angus, care tocmai îmi închide uşa, se opri o clipă să mă privească.

— Gideon o să fie tare furios, Eva.

Eu am dat din cap, în semn că i-am înţeles perfect avertismentul.

— O să mă ocup de asta când va veni timpul.

Clădirea în care doctorul Lucas avea cabinetul particular nu ieşea cu nimic în evidenţă, însă interiorul era cald şi te îmbia să intri. Sala de aşteptare avea lambriuri din lemn închis la culoare, iar pe pereţi atârnau o mulţime de poze cu bebeluşi şi copii. Pe mese tronau reviste pentru părinţi, frumos aranjate în teancuri, în timp ce locul de joacă era curat şi ţinut sub supraveghere.

Mi-am anunţat prezenţa şi am luat loc, dar nici nu mă aşezasem bine, când am fost chemată de asistentă. Aceasta m-a condus la biroul doctorului Lucas, nu în cabinetul unde

examina pacienţii, iar el s-a ridicat de pe scaun la vederea mea, ocolind în grabă biroul.

— Eva! Îmi întinse mâna, iar eu i-am strâns-o cu blândeţe. Nu era nevoie să-ţi faci o programare.

Eu i-am zâmbit de complezenţă.

— Nu ştiam cum altfel să ajung la tine.

— Stai jos!

Am luat loc, însă el a rămas în picioare, sprijinit de birou, cu mâinile pe marginea acestuia. Se plasase într-o poziţie de putere, făcându-mă să mă întreb de ce simţea nevoia să o adopte cu mine.

— Cu ce pot să te ajut? se interesă el. Avea un aer calm şi încrezător, iar zâmbetul îi era larg şi deschis. La cât de bine arăta şi la ce maniere plăcute avea, puteam să jur că orice mamă ar fi avut încredere în priceperea şi integritatea lui.

— Gideon Cross ţi-a fost pacient, nu-i aşa?

Zâmbetul i se şterse imediat de pe faţă şi se ridică în picioare.

— Nu am libertatea să discut despre pacienţii mei.

— La spital, când mi-ai spus că „nu ai libertatea să discuţi“, nu mi-am dat seama, deşi ar fi fost cazul, am replicat, bătând darabana cu degetele în braţul fotoliului. Ai minţit-o pe mama lui. De ce?

Doctorul Lucas se îndreptă spre partea cealaltă a biroului său, astfel încât acesta stătea acum între noi.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu. Mi-am dat seama pe parcurs. Cu titlul de ipoteză, de ce-ai minţi în legătură cu rezultatele unei examinări?

— N-aş minţi. Trebuie să pleci.

— Ei, hai! am făcut, lăsându-mă pe spate şi punând picior peste picior. Mă aştept la ceva mai mult de la tine. Unde au dispărut afirmaţiile că Gideon este un monstru lipsit de suflet, care şi-a pus în cap să corupă toate femeile din lume?

— Mi-am dat osteneala şi te-am avertizat, răspunse el, privindu-mă cu ochi întunecaţi, cu buzele curbate într-un rictus; dintr-odată, nu mai era aşa de atrăgător. Dacă vei continua să-ţi baţi joc de viaţa ta, eu nu pot să fac nimic.

— O să mă descurc. Trebuia doar să văd ce faţă o să faci. Trebuia să-mi dau seama dacă am dreptate.

— Nu ai. Cross n-a fost niciodată pacientul meu.

— Asta ţine de semantică: mama lui te-a consultat. Şi, dacă tot îţi petreci zilele otrăvit de faptul că soţia ta s-a îndrăgostit de el, gândeşte-te la ce i-ai făcut tu unui copilaş care avea nevoie de ajutor.

Glasul meu deveni mai tăios, pe măsură ce mă furia mă cuprindea. Nu mă puteam gândi la ce i se întâmplase lui Gideon fără să mă simt cuprinsă de gânduri violente faţă de toţi cei care contribuiseră la chinul său. M-am ridicat în picioare.

— Ceea ce s-a întâmplat între el şi soţia ta a fost între doi adulţi care au consimţit în mod liber. Ceea ce i s-a întâmplat lui, în copilărie, a fost o crimă, iar felul în care ai contribuit tu la asta este de-a dreptul o batjocură.

— Ieşi afară!

— Cu plăcere.

Am deschis uşa cu furie şi aproape că m-am izbit de Gideon, care se sprijinea de zid, chiar în faţa biroului. El mă prinse de braţ, însă îl ţintuia pe doctorul Lucas cu o privire îngheţată plină de furie şi de ură.

— Stai departe de ea, îi zise el, aspru.

Zâmbetul lui Lucas era plin de maliţie:

— Ea a venit la mine.

Gideon zâmbi şi el, făcându-mă să mă cutremur:

— Dacă o vezi că se apropie, îţi sugerez să o iei la goană în direcţia opusă.

— Ce ciudat! Exact asta am sfătuit-o eu, dar în legătură cu tine.

Eu i-am arătat doctorului degetul mijlociu. Gideon pufni, prinzându-mi mâna, şi mă trase după el pe culoar.

— Ce te-a apucat de le toţi arăţi oamenilor degetul?

— De ce? E un gest clasic.

— Nu puteţi să daţi buzna aici! se răsti fata de la recepţie la noi, când am trecut pe lângă biroul ei.

El îi aruncă o privire.

— Poţi să anulezi apelul către echipa de securitate, că noi plecăm.

Şi am ieşit în hol.

— M-a pârât Angus? am mormăit, încercând să-mi eliberez braţul.

— Nu. Nu te mai zvârcoli! Toate maşinile au dispozitive GPS de urmărire.

— Eşti un maniac al controlului. Ştiai?

El apăsă pe butonul liftului şi mă privi încruntat.

— Serios? Şi tu cum eşti? Te-ai dus peste tot. La mama. La Corinne. La blestematul de Lucas. Ce dracu' faci, Eva?

— Nu e treaba ta, l-am sfidat. Ne-am despărţit, ţii minte?

El îşi încleştă maxilarul. Stătea în faţa mea, îmbrăcat în costum, arătând atât de elegant şi de civilizat şi, în acelaşi timp, radiind de o energie sălbatică şi febrilă. Contrastul între ceea ce vedeam când mă uitam la el şi ceea ce simţeam îmi aţâţa foamea de el. Îmi plăcea la nebunie că acest bărbat fusese al meu. Fiecare centimetru delicios şi de nestăpânit din fiinţa lui.

Liftul ajunsese şi am păşit înăuntru. Simţeam că, de atâta excitare, scot scântei. Gideon venise după mine, iar asta mă înnebunea de dorinţă. El introduse o cheie în panoul de comandă al liftului, făcându-mă să pufnesc.

— A mai rămas ceva care să nu fie al tău în New York?

În clipa următoare, se repezi la mine, înfigându-mi o mână în păr şi cealaltă pe fese, astupându-mi gura cu a lui, într-un sărut violent. Nu pierdu timpul, îndepărtându-mi buzele cu limba şi băgându-mi-o în gură adânc şi cu putere. Am gemut şi m-am agăţat de mijlocul lui, ridicându-mă pe vârfuri ca să fac acest contact şi mai profund între noi. El îşi

înfipse dinţii în buza mea de jos, atât de puternic, încât durerea mă săgetă.

— Crezi că e de ajuns să spui câteva cuvinte, ca s-o sfârşeşti? Nu s-a terminat nimic, Eva.

Mă înghesuise la peretele liftului. Eram ţintuită de un bărbat de 1, 85 m, cuprins de o excitaţie violentă.

— Mi-e dor de tine, am şoptit, apucându-l la rândul meu de fese şi trăgându-l şi mai aproape.

— Îngeraş, gemu Gideon.

Mă săruta atât de profund, de lipsit de ruşine şi cu disperare.

— Ce faci? şopti el, cu răsuflarea întretăiată. Te învârţi peste tot, răscoleşti totul.

— Am avut timp la dispoziţie, am replicat, respirând la fel de agitată ca şi el, din moment ce i-am dat cu piciorul iubitului meu idiot.

El gemu, cuprins de o patimă sălbatică, şi mă trase de păr atât de tare, că începuse să mă doară.

— Nu poţi să repari asta cu un sărut sau cu o partidă de sex, Gideon. Nu şi de data asta.

Îmi era îngrozitor de greu să-i dau drumul; aproape imposibil, după săptămânile în care nu avusesem nici dreptul, nici ocazia să-l ating. Aveam nevoie de el.

El îşi lipi fruntea de a mea.

— Trebuie să ai încredere în mine.

Mi-am proptit mâinile în pieptul lui şi l-am împins, iar el îmi dădu drumul, cercetându-mă cu privirea.

— Nu am dacă nu vorbeşti cu mine, am continuat, ducându-mă la panoul de control şi scoţând cheia din el ca să i-o întind lui Gideon, astfel că liftul îşi reluă coborârea. M-ai făcut să trec prin chinurile iadului, înadins. M-ai făcu să sufăr. Şi nu se întrevede nici un capăt. Nu ştiu ce dracu’ faci, campionule, dar nu mă prind în jocul ăsta de rahat de-a Dr. Jekyll şi Mr. Hyde.

El îşi vârî mâna în buzunar, cu mişcările relaxate şi controlate pe care le avea atunci când era cel mai periculos.

— Eşti total de nestăpânit.

— Când am hainele pe mine. Obişnuieşte-te cu asta!

Uşile liftului s-au deschis şi am ieşit. El îmi puse mâna pe mijloc, făcându-mă să mă înfior. Această atingere inofensivă, prin straturile de material, mă adusese în culmea excitaţiei încă de la bun început.

— Dacă îţi mai pui mâna pe mijlocul lui Corinne în felul ăsta, o să-ţi rup degetele.

— Ştii că nu vreau pe nimeni altcineva, murmură el. Nu pot. Patima după tine mă consumă.

Atât Bentley-ul, cât şi Mercedesul erau parcate lângă trotuar. Cât timp fusesem înăuntru, cerul se întunecase, ca şi cum ar fi vrut să fie în ton cu bărbatul de lângă mine. Aerul era plin de o tensiune apăsătoare, un prim semn că se apropia o furtună de vară.

M-am oprit sub copertina de la intrare şi m-am uitat la Gideon.

— Spune-le să meargă ei împreună! Noi doi avem de vorbit.

— Ăsta era şi planul.

Angus şi duse mâna la şapcă şi se aşează la volan, iar celălalt şofer se îndreptă spre Gideon ca să-i înmâneze cheile maşinii.

— Domnişoară Tramell, zise el, în chip de salut.

— Eva, el este Raúl.

— Ne întâlnim din nou, am răspuns eu. Ai transmis mesajul meu, data trecută?

— L-a transmis, interveni Gideon, strângându-mă uşor de mijloc.

— Mulţumesc, Raúl, i-am zâmbit eu, radioasă.

Raúl se îndreptă spre locul din faţă al Bentley-ului, în timp ce Gideon mă conducea la Mercedes, deschizându-mi portiera. M-a străbătut un uşor fior când s-a urcat la volan şi şi-a aranjat scaunul, ca să-i încapă picioarele lungi. A pornit motorul şi a intrat în trafic, conducând maşina

puternică ca un profesionist, plin de nonşalanţă, prin nebunia străzilor newyorkeze.

— Când mă uit cum conduci, simt că te doresc, i-am zis, observând cum îşi încleştează mâinile pe volan la auzul acestor cuvinte.

— Dumnezeule! Îmi aruncă rapid o privire. Ai un fetiş legat de mijloacele de transport.

— Am un fetiş numit Gideon, am rostit încet. Au trecut atâtea săptămâni.

— Şi urăsc fiecare secundă care s-a dus. Este un chin groaznic şi pentru mine, Eva. Nu pot să mă concentrez. Nu pot să dorm. Îmi pierd cumpătul de nervi la cea mai mică problemă care apare. Sunt în iad fără tine.

Nu voiam cu nici un preţ să sufere, însă aş fi minţit dacă n-aş fi recunoscut că propria suferinţă mi se părea mai greu de suportat, ştiind că şi lui îi e la fel de dor ca şi mie. M-am răsucit, întorcându-mă spre el.

— De ce ne faci una ca asta?

— Am avut o ocazie favorabilă şi am profitat de ea, răspunse el, strângând din dinţi. Separarea dintre noi e preţul pe care trebuie să-l plătesc. N-o să ţină o veşnicie. Am nevoie să ai răbdare.

Am scuturat din cap.

— Nu, Gideon. Nu pot. Nu mai pot.

— Nu mă părăseşti. N-o să te las.

— Te-am părăsit deja. Nu vezi? Îmi trăiesc viaţa şi tu nu faci parte din ea.

— Ba fac parte, în toate felurile în care pot acum.

— Punându-l pe Angus să mă urmărească? Ei, hai! Asta nu este o relaţie, am pufnit, lăsându-mi uşor obrazul pe spătarul scaunului. Sau, în orice caz, nu e relaţia pe care mi-o doresc.

— Eva! oftă el adânc. Tăcerea mea este cel mai mic lucru dintre două rele. Simt că, indiferent dacă o să-ţi explic sau nu, o să te îndepărtez de mine, însă dacă îţi explic, riscurile sunt cele mai mari. Crezi că vrei să ştii, însă, dacă îţi spun, o

să regreţi. Ai încredere când îţi spun că există unele laturi ale mele pe care nu vrei să le vezi.

— Trebuie să-mi dai ceva cu care să pot supravieţui. Acum nu am nimic. Sunt golită.

I-am pus mâna pe coapsă şi am simţit cum muşchii îi tresar la atingerea mea. El îşi aşează mână peste a mea.

— Tu ai încredere în mine. În ciuda faptului că vezi contrariul, ai ajuns să te încrezi în ceea ce ştii. Iar asta e ceva imens, Eva. Pentru amândoi. Pentru noi, şi gata.

— Nu există noi.

— Nu mai spune asta!

— Ai vrut să am încredere oarbă în tine şi am, însă nu-ţi pot da mai mult de atât. Îmi ofereai atât de puţin din tine, dar am rezistat, pentru că te aveam pe tine. Iar acum nu mai...

— Ba mă ai, protestă el.

— Nu în felul în care am nevoie de tine. Am ridicat dintr-un umăr, stângaci. Mi-ai dat trupul tău şi am fost lacomă cu el, pentru că numai aşa te deschizi faţă de mine. Acum, însă, nu-l mai am şi, când văd cu ce am rămas, constat că sunt doar promisiuni. Nu sunt de ajuns pentru mine. În absenţa ta, nu am decât o grămadă de lucruri pe care mi le ascunzi.

El rămăsese cu privirea aţintită drept înainte, rigid. Mi-am tras mâna dintr-a lui şi m-am întors în partea cealaltă, întorcându-i spatele, uitându-mă pe geam la oraşul care trepida.

— Eva, dacă te pierd, rupse el tăcerea, cu glas răguşit, rămân fără nimic. Tot ceea ce am făcut a fost ca să nu te pierd.

Mi-am lăsat capul pe geam.

— Am nevoie de mai mult. Dacă nu pot să am exteriorul tău, atunci am nevoie de sufletul tău, însă tu nu m-ai lăsat niciodată să pătrund în el.

El conducea tăcut, târându-se în traficul dimineţii. O picătură enormă de ploaie se izbi de parbriz, urmată de

încă una.

— După moartea tatălui meu, spuse el, încet, mi-a fost foarte greu să mă adaptez la schimbările apărute. Îmi amintesc că oamenilor le plăcea de el, erau încântaţi să fie pe lângă el. Doar îi îmbogăţea pe toţi, nu? Şi, dintr-odată, lumea s-a întors cu fundul în sus şi toţi au fost cuprinşi de ură împotriva lui. Mama, care până atunci fusese fericirea întruchipată, plângea fără încetare. Şi se certa în fiecare zi cu tata. Asta îmi amintesc cel mai bine – ţipetele şi certurile continue.

M-am uitat la el, cercetându-i profilul ca tăiat în piatră, fără să scot însă nici un cuvânt, de teamă ca această clipă să nu dispară.

— Ea s-a recăsătorit imediat. Ne-am mutat din oraş. A rămas însărcinată. Nu ştiam niciodată când mai dau peste încă un om ruinat de tata şi am înghiţit multe mizerii pentru asta de la ceilalţi copii. De la părinţii lor. De la profesori. Asta era o schimbare imensă. Chiar şi în ziua de azi, oamenii încă mai vorbesc despre tata şi despre ce a făcut. Eram îngrozitor de furios, pe toată lumea. Făceam încontinuu crize. Spărgeam lucruri.

Se opri la un semafor, respirând sacadat.

— După ce s-a născut Christopher, am început să fac şi mai urât, iar pe la cinci ani, el începuse să mă imite, făcând crize la cină şi azvârlindu-şi farfuria pe masă ori pe jos. Pe atunci, mama era însărcinată cu Ireland, aşa că ea şi Vidal au hotărât că e timpul să încep o terapie.

Lacrimile îmi brăzdau faţa, imaginându-mi copilul care fusese cândva – speriat, rănit şi simţindu-se ca un străin în noua viaţă a mamei lui.

— Au venit la noi acasă – o femeie psiholog şi un doctorand al ei. Totul a început bine. Amândoi erau drăguţi, atrăgători şi răbdători. Curând, însă, psihologul a început să-i acorde tot mai mult timp mamei, ca s-o consilieze, pentru că avea o sarcină dificilă, pe lângă cei doi băieţi pe

care nu-i putea stăpâni. Eu eram lăsat tot mai des singur cu doctorandul.

Gideon trase pe dreapta şi opri maşina. Strângea volanul cu atâta putere, că degetele i se albiseră, şi înghiţea încontinuu în sec. Răpăiala ploii se mai potolise, lâsându-ne singuri cu adevărurile noastre dureroase.

— Nu trebuie să-mi povesteşti în continuare, am şoptit, desfăcându-mi centura, ca să mă apropii de el. I-am atins chipul cu degete ude de lacrimile mele.

Nările îi fremătau sub povara respriaţiei grele.

— Mă aducea la orgasm. De fiecare dată, nu se oprea până când n-ajungeam la orgasm, ca să poată să spună că-mi place.

Mi-am scos pantofii şi i-am desprins mâna de pe volan, ca să mă aşez în poala lui şi să-l iau în braţe. El mă prinse atât de strâns, că abia mai puteam respira, însă n-am zis nimic. Ne aflam pe o stradă incredibil de aglomerată, pe care râuri nesfârşite de maşini se scurgeau într-o parte şi mulţimi de pietoni în alta, însă nici unuia dintre noi nu-i păsa. Gideon tremura violent, ca şi cum ar fi suspinat incontrolabil, însă nu scotea nici un sunet şi nici o lacrimă nu-i curgea din ochi.

Cerul plângea pentru el, căci ploaia se prăvălea peste noi cu mânie, făcând ca pământul să scoată aburi.

I-am prins capul în mâini şi mi-am lipit faţa udă de a lui.

— Şşş, iubitule! Înţeleg. Ştiu cum te simţi, ştiu privirea plină de satisfacţie cu care se uită la tine după aia. Şi ruşinea, tulburarea şi vina pe care le simţi. Nu e vina ta. Tu n-ai vrut. Nu ai găsit nici o plăcere.

— La început, eu l-am lăsat să mă atingă, şopti el. El zicea că e din cauza vârstei... hormonii... că trebuie să mă masturbez, ca să mă calmez. Să nu mai fiu tot timpul aşa de furios. M-a atins, spunându-mi că o să-mi arate cum s-o fac cum trebuie. Că n-o făceam bine...

— Gideon, nu!

M-am dat în spate, ca să-l privesc, imaginându-mi ce turnură luaseră lucrurile din acel moment, ce cuvinte trebuie să fi fost spuse, astfel încât să pară că Gideon fusese instigatorul propriului său viol.

— Erai un copil, dominat de un adult care cunoştea toate butoanele pe care să apese. Vor să te facă să pară că e vina ta, astfel încât să n-aibă nici un sentiment de culpabilitate în crima pe care au comis-o, dar nu e adevărat.

Ochii lui erau imenşi şi întunecaţi, iar chipul îi era palid. Mi-am apăsat uşor buzele de ale lui, simţind gustul lacrimilor mele.

— Te iubesc. Şi te cred. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta.

Gideon îşi îngropase mâinile în părul meu, ţinându-mă strâns, în timp ce-mi devora gura cu săruturi disperate.

— Nu mă părăsi!

— Să te părăsesc? O să mă mărit cu tine.

Inspiră adânc, după care mă trase mai aproape de el, mâinile lui neliniştite şi aspre alunecând peste trupul meu.

Un ciocănit nerăbdător în geam mă făcu să tresar. Un poliţist îmbrăcat într-o pelerină de ploaie ne privea prin parbrizul care nu era fumuriu, încruntându-se de sub cozorocul şepcii.

— Aveţi treizeci de secunde la dispoziţie ca s-o ştergeţi de aici, altfel o să vă acuz de comportament indecent în public.

Stânjenită, cu faţa în flăcări, m-am întors în scaunul meu, prăbuşindu-mă în el cu o mişcare lipsită de orice graţie. Gideon aşteptă până când mi-am pus centura, după care porni maşina. Îşi duse mâna la frunte, în semn de salut către poliţist, iar apoi reintră în trafic. Mă luă de mână, o duse la buze şi îmi sărută degetele, şoptind:

— Te iubesc.

Eu am încremenit, cu inima cât pe-aci să-mi sară din piept.

Îşi împleti degetele cu ale mele, punându-şi-le pe picior. Ştergătoarele se mişcau ritmic, tempoul lor ordonat bătându-şi joc de pulsul meu care o luase razna.

Am înghiţit în sec şi am şoptit:

— Mai spune o dată!

Gideon se opri la un semafor şi-şi întoarse capul spre mine. Părea epuizat, ca şi cum şi-ar fi cheltuit toată energia imensă pe care o avea de obicei şi acum ar fi trăit doar din rămăşiţele ei. Însă ochii îi erau blânzi şi strălucitori şi buzele îi erau arcuite într-un zâmbet iubitor şi plin de speranţă.

— Te iubesc. Tot nu e cel mai bun cuvânt, dar ştiu că vrei să auzi asta.

— Am nevoie să aud, am încuviinţat încetişor.

— Dar e cazul să pricepi diferenţa, continuă el, în timp ce semaforul se făcea verde şi plecam din nou. Oamenii trec peste dragoste. Pot să trăiască fără ea, pot să se desprindă. Iubirea poate să fie pierdută şi regăsită. Asta, însă, nu mi se va întâmpla mie. N-o să-ţi supravieţuiesc, Eva.

În clipa în care am văzut privirea pe care mi-o aruncă, mi s-a tăiat respiraţia.

— Sunt obsedat de tine, îngeraş. Sunt dependent de tine. Eşti tot ce-am vrut, tot ce mi-am dorit, tot ce-am visat. Eşti totul. Trăiesc şi respir prin tine. Pentru tine.

Mi-am pus şi mâna cealaltă peste mâinile noastre unite.

— Sunt atâtea lucruri pe lume care te aşteaptă. Doar că nu ştii încă.

— N-am nevoie de nimic altceva. În fiecare dimineaţă, pot să mă trezesc şi să înfrunt lumea pentru că tu eşti în ea.

Coti la colţul străzii şi se opri în faţa clădirii Crossfire, în spatele Bentley-ului. Opri motorul, îşi scoase centura şi respiră adânc, înainte să continue:

— Datorită ţie, lumea are sens pentru mine, cum n-a mai avut până acum. Acum, cu tine, am şi eu un loc în ea.

Brusc, am înţeles de ce muncea cu atâta încrâncenare, de ce avea un succes atât de nebunesc la o vârstă atât de

tânără. Fusese mânat de dorinţa să-şi găsească locul în lume, să nu mai fie un proscris.

Îşi trecu delicat degetele peste obrazul meu. Îmi fusese atât de dor de această atingere, că-mi sângera inima acum, că o simţeam din nou.

— Când te întorci la mine? am întrebat blând.

— De îndată ce voi putea. Şi, aplecându-se spre mine, îşi lipi buzele de ale mele. Aşteaptă!

Capitolul 19

Când am ajuns la birou, am găsit un mesaj de la Christopher. Am stat în cumpănă câteva clipe, neştiind dacă să-mi continui căutarea după adevăr. Christopher nu era un om pe care să-l vreau mai aproape de mine.

Eram însă bântuită de expresia de pe chipul lui Gideon când îmi vorbise despre trecutul lui, de sunetul glasului său, atât de răguşit de ruşinea şi de chinul care-i erau vii în minte.

Îi simţeam durerea ca şi cum ar fi fost a mea.

În cele din urmă, nu-mi mai rămăsese altă opţiune. L-am sunat înapoi pe Christopher şi i-am propus să luăm prânzul împreună.

— Să iau prânzul cu o femeie frumoasă? răspunse el, cu un zâmbet în glas. Absolut!

— Săptămâna asta, în orice zi, ar fi excelent.

— Ce zici de azi? sugeră el. Mă apucă uneori pofta de delicatesele din locul ăla unde m-ai dus.

— E-n regulă. La douăsprezece?

Abia stabilisem ora şi închisesem, când Will se opri în faţa biroului meu, privindu-mă cu ochi rugători, de căţel.

— Ajutor!

— Acum! i-am zâmbit eu.

Cele două ore s-au scurs în grabă. La ora douăsprezece, am coborât şi l-am găsit pe Christopher în hol, aşteptându-mă. Părul lui şaten-închis era o încâlceală de bucle scurte şi cârlionţate, iar ochii verzi-cenuşii îi scânteiau. În pantaloni negri, cu o cămaşă cu mânecile suflecate, avea un aer atrăgător şi plin de încredere. Mă întâmpină cu zâmbetul lui ştrengăresc, iar în acel moment m-a izbit: nu puteam să-l întreb ce-i spusese mamei lui cu atât de mult timp în urmă. Şi el era tot un copil, care trăia într-un cămin disfuncţional.

— M-ai zgândărit, cu telefonul tău, mi se adresă el. Dar trebuie să recunosc că sunt curios de ce-ai făcut-o. Mă întreb dacă are vreo legătură cu faptul că Gideon s-a întors la Corinne.

Asta m-a durut. Îngrozitor. Am fost nevoită să trag adânc aer în piept, după care să expir, ca să mă eliberez de tensiune. Eu ştiam mai bine ce se petrece. N-aveam îndoieli. Însă eram destul de cinstită, încât să recunosc că voiam să fiu proprietara lui Gideon. Voiam să strig că e al meu, să intru în posesia lui, să le spun tuturor că e al meu.

— De ce îl urăşti atât de tare? am întrebat, luând-o înaintea lui prin uşile rotative. În depărtare, încă se mai auzea bubuitul tunetelor, însă ploaia caldă şi puternică încetase, lăsând străzile pline de bălţi murdare.

El mă ajunse din urmă pe trotuar şi îmi puse mâna pe mijloc. La această atingere am simţit cum mă străbate un fior de repulsie.

— De ce? Vrei să facem schimb de notiţe?

— Sigur! De ce nu?

Până la sfârşitul prânzului, îmi făcusem o idee destul de clară despre motivele care-i provocaseră ura lui Christopher. Lui nu-i păsa decât de bărbatul pe care îl vedea în oglindă. Gideon era mai frumos, mai bogat, mai puternic, mai încrezător... pur şi simplu *mai*. Iar Christopher era, în mod clar, ros de gelozie. Amintirile lui despre Gideon erau influenţate de impresia lui că, în copilărie, Gideon avusese parte de toată atenţia, fapt care putea fi adevărat, dacă mă gândeam la cât fusese de tulburat. Mai rău decât atât, rivalitatea dintre fraţi se extinsese şi în viaţa lor profesională, când Cross Industries ajunsese acţionar majoritar la Vidal Records. Mi-am pus în minte să-l întreb pe Gideon de ce făcuse asta.

În faţa clădirii Crossfire, ne-am oprit, ca să ne luăm rămas-bun. Un taxi care trecea cu viteză intră într-o baltă enormă, trimiţând spre mine un val de apă. M-am ferit înjurând, cât pe-aci să cad peste Christopher.

— Mi-ar plăcea să mai ieşim împreună, Eva. Ce zici de-o invitaţie la cină?

— Ţinem legătura, am zis, evaziv. Colegul meu de apartament e bolnav acum şi trebuie să stau cu el cât mai mult cu putinţă.

— Ai numărul meu de telefon, zâmbi el, sărutându-mi mâna, cu un gest care cu siguranţă i se părea atrăgător. Şi o să ţin legătura.

Am trecut de uşile rotative de la Crossfire şi m-am îndreptat spre turnicheţi. Unul dintre paznicii în costume negre de la biroul de securitate mă opri.

— Domnişoară Tramell, zâmbi el, puteţi veni cu mine, vă rog?

L-am urmat la biroul de securitate de unde îmi luasem ecusonul când fusesem angajată. El îmi deschise uşa, iar înăuntru mă aştepta Gideon.

Se sprijinea de un birou, cu braţele încrucişate, arătând înfiorător de frumos, bun de făcut amor şi uşor amuzat. După ce uşa se închise în urma mea, el oftă, clătinând din cap.

— Mai sunt şi alţi oameni în viaţa mea pe care ţi-ai pus în cap să-i hărţuieşti cu întrebări despre mine? intră el direct în subiect.

— Iar mă spionezi?

— Stau cu un ochi protector pe tine.

Am ridicat o sprânceană:

— Şi de unde ştii dacă l-am hărţuit sau nu?

Zâmbetul care-i fusese aproape invizibil i se mări pe faţă:

— Pentru că te cunosc.

— Ei bine, nu l-am hărţuit deloc. Pe bune, deloc, am adăugat, văzându-l că mă priveşte neîncrezător. Aşa aveam de gând, dar m-am răzgândit. Şi de ce stăm în camera asta?

— Îngeraş, ai pornit cumva într-o cruciadă?

Amândoi vorbeam cu ocolişuri şi nu prea înţelegeam de ce. Nu-mi păsa însă, pentru că îmi dădusem seama de un

lucru mult mai important.

— Realizezi că ai reacţionat foarte calm la faptul că am luat prânzul cu Christopher? Şi că la fel am reacţionat şi eu faţă de faptul că tu îţi petreci timpul cu Corinne? Amândoi reacţionăm cât se poate de diferit faţă de cum făceam acum o lună.

El se schimbase. Zâmbea, şi în felul plin de căldură în care o făcea era ceva absolut unic.

— Avem încredere unul în celălalt, Eva. Este bine aşa, nu?

— Faptul că am încredere în tine nu înseamnă că am închis ochii la ce se petrece între noi. De ce ne ascundem în acest birou?

— Dezminţire plauzibilă.

Gideon se ridică şi veni spre mine, îmi luă faţa în palme, dându-mi capul pe spate, şi mă sărută blând.

— Te iubesc.

— Începi să te pricepi s-o spui.

El îşi trecu degetele prin noile mele şuviţe.

— Îţi aminteşti de noaptea aceea când ai avut coşmar şi eu eram plecat? M-ai întrebat unde am fost.

— Şi încă mă întreb.

— M-am dus la hotel, ca să eliberez camera aia. Cuibuşorul meu de nebunii, cum i-ai zis tu. Nu mi s-a părut momentul potrivit să-ţi explic asta, când tu abia vomitaseşi toată fierea din tine.

Am oftat profund. Era o mare uşurare să aflu unde fusese. Şi o uşurare şi mai mare să aflu că acel cuibuşor de nebunii nu mai exista.

El mă privi cu blândeţe.

— Uitasem total de el, până la şedinţa cu doctorul Petersen. Ştim amândoi că n-o să-l mai folosesc niciodată. Iubita mea preferă mijloacele de transport, în locul paturilor.

Şi, cu un zâmbet, Gideon ieşi din încăpere, lăsându-mă să privesc lung în urma lui.

În locul său, în uşă se ivi silueta omului de la serviciul de pază, iar eu mi-am îngrămădit într-un colţ al minţii gândurile care se învârtejeau în cap, ca să le pot rumega mai târziu, când urma să am timp să cercetez cu adevărat direcţia înspre care mă duceau.

*

În drum spre casă, am luat o sticlă de suc acidulat de mere, pe post de şampanie. Din când în când zăream Bentley-ul care mă urma, gata oricând să oprească şi să mă ia. Până acum, lucrul acesta mă enervase, pentru că legătura încă neruptă dintre noi pe care o simboliza îmi mărea şi mai tare tulburarea provocată de despărţirea de Gideon. Acum însă, vederea lui mă făcea să zâmbesc.

Doctorul Petersen avusese dreptate. Abstinenţa şi libertatea îmi limpeziseră mintea. Într-un fel, distanţa dintre mine şi Gideon ne făcuse mai puternici, ne ajutase să ne apreciem mai mult unul pe altul şi ne făcuse să nu mai considerăm că ni se cuvine chiar totul. Acum îl iubeam mai mult ca oricând şi simţeam asta în timp ce plănuiam să petrec seara cu colegul meu de apartament, fără să am deloc habar pe unde umblă Gideon sau cu cine o fi. N-avea importanţă. Ştiam că eram în gândurile lui, în inima lui.

Deodată, telefonul începu să sune, aşa că l-am scos din geantă. Am zărit numele mamei pe ecran şi am răspuns.

— Bună, mamă!

— Nu înţeleg ce tot caută! se plânse ea, cu un glas care părea furios şi înecat în lacrimi. Nu-l lasă în pace pe Richard. Azi s-au dus la el la birou şi au luat copii ale înregistrărilor camerelor de luat vederi.

— Detectivii?

— Da. Sunt neobosiţi. Ce tot vor?

Am cotit şi am intrat pe strada mea.

— Să prindă un criminal. Probabil că vor să-l vadă pe Nathan intrând şi ieşind. Să verifice ora sau ceva de genul

ăsta.

— E ridicol!

— Da, dar e doar ce cred eu. Nu-ţi face griji! Nu pot să găsească nimic, pentru că Stanton e nevinovat. Totul o să fie în regulă.

— A fost tare bun în privinţa asta, Eva, spuse ea încetişor. E atât de bun cu mine!

Am oftat, la auzul notei rugătoare din glasul ei.

— Ştiu, mamă. Înţeleg. Şi tata înţelege. Eşti acolo unde trebuie să fii. Nimeni nu te judecă. Toţi suntem bucuroşi.

Am reuşit s-o liniştesc abia când am ajuns la uşa apartamentului meu. În tot acest timp m-am întrebat ce-ar fi putut să vadă detectivii dacă ar fi luat şi înregistrările de la Crossfire. Povestea relaţiei mele cu Gideon putea să fie monitorizată datorită momentelor în care mă aflasem în holul de intrare de la Cross Industries împreună cu el. Acolo îmi făcuse prima propunere, aruncându-mi dur în faţă dorinţa lui. Acolo mă ţintuise de perete, imediat după ce fusesem de acord să fac sex doar cu el. Şi tot acolo îmi respinsese atingerea în ziua aceea oribilă când începuse să se îndepărteze de mine. Detectivii urmau să vadă totul dacă aveau să caute destul de mult înapoi în timp, aveau să vadă acele momente private şi personale.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, am zis, în timp ce-mi lăsam sacoşa şi geanta pe blatul pentru micul dejun. În seara asta stau acasă.

După ce am închis, am observat un pardesiu necunoscut, aruncat pe unul dintre scaunele de bar. Am strigat spre Cary:

— Dragule, m-am întors!

Am pus sucul de mere în frigider şi m-am îndreptat spre camera mea, ca să fac un duş. Tocmai ajunsesem în prag, când uşa camerei lui Cary s-a deschis şi dinăuntru a ieşit Tatiana. Am holbat ochii la vederea costumului ei de asistentă obraznică, asortat cu jartiere şi ciorapi cu plasă.

— Salut, drăguţo, zise ea, cu un aer îngâmfat. Ai grijă de el pentru mine!

Era atât de înaltă pe tocuri, că trebuia să-mi înalţ privirea ca să-i văd chipul. Tatiana Cherlin, care era un model de succes, avea genul de chip şi de corp care puteau opri traficul în loc.

Am clipit, urmărind-o din priviri pe blonda zveltă care dispărea în living. Peste câteva clipe, am auzit cum se închide uşa de la intrare.

Apoi se ivi şi Cary în uşa camerei lui, ciufulit, aprins la faţă, numai în boxeri; se rezemă de tocul uşii, zâmbindu-mi leneş şi plin de satisfacţie.

— Salut!

— Salut şi ţie! S-ar zice că ai avut o zi bună.

— Ei, da!

Asta îmi smulse un zâmbet.

— Să ştii că nu te judec, dar credeam că ai terminat cu Tatiana.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că am fi început ceva, replică el, trecându-şi o mână prin păr şi ciufulindu-l şi mai tare. Dar azi şi-a făcut apariţia, îngrijorată, neştiind cum să-şi mai ceară scuze. A fost la Praga şi abia azi-dimineaţă a auzit ce mi s-a întâmplat. Aşa că a venit în grabă aici, îmbrăcată cum ai văzut-o, de parcă mi-ar fi citit gândurile perverse.

M-am rezemat şi eu de tocul uşii.

— Cred că te cunoaşte.

— Da, aşa cred, dădu el din umeri. O să vedem cum merge. Ştie că îl am pe Trey şi că sper să rămână în viaţa mea. Dar Trey... ştiu că lui n-o să-i placă.

Îmi părea foarte rău pentru ei doi. Trebuiau să facă o mulţime de compromisuri, pentru ca relaţia lor să funcţioneze.

— Ce-ar fi să uităm de iubiţii noştri o seară şi să punem de-un maraton de filme de acţiune? Am cumpărat nişte şampanie fără alcool.

El ridică o sprânceană.

— Şi unde-i distracţia aici?

— Nu poţi să combini medicamentele cu alcoolul, i-am amintit, sec.

— Azi nu te duci la Krav Maga?

— Recuperez mâine. Am chef să mă relaxez împreună cu tine. Vreau să stau tolănită pe canapea, să mănânc pizza cu beţişoarele şi mâncare chinezească direct cu degetele.

— Eşti o rebelă, fetiţo, zâmbi el încântat. Şi tocmai te-ai ales cu o întâlnire.

Parker se izbi de saltea cu o bufnitură şi eu am scos un strigăt, încântată de propriu-mi succes.

— Da! am exclamat, ridicând pumnul.

Nu fusese deloc uşor să învăţ cum să arunc la pământ un tip greu ca Parker. Cred că îmi luase mai mult timp decât ar fi fost nevoie ca să găsesc echilibrul corect de care aveam nevoie pentru balans, pentru că în ultimele două săptămâni îmi fusese tare greu să mă concentrez.

Viaţa mea era complet lipsită de echilibru când relaţia mea cu Gideon era dezechilibrată.

Parker îmi întinse mâna râzând. L-am prins de antebraţ şi l-am tras în picioare.

— Bine. Foarte bine, mă lăudă el. În seara asta ţi-ai turat motoarele la maximum.

— Mersi. Vrei să încerci din nou?

— Fă o pauză de zece minute şi hidratează-te! Am ceva de discutat cu Jeremy, înainte să plece.

Jeremy era unul dintre instructorii lui Parker, un uriaş cu care cursanţii ajungeau târziu să lupte. La nivelul la care eram, nu-mi puteam închipui că aş putea vreodată să-i ţin piept unui atacator de mărimea lui, însă văzusem deja câteva tipe cu adevărat mignone din clasa mea care luptau cu el.

Mi-am luat prosopul şi apa şi m-am îndreptat spre gradenele de aluminiu, de lângă pereţi. Deodată, era cât pe

ce să mă împiedic când am văzut-o pe tipa de la poliţie care venise la mine acasă. Totuşi, detectivul Shelley Graves nu era îmbrăcată de lucru. Purta o bluză sport şi pantaloni asortaţi, era încălţată în pantofi de sport şi îşi strânsese părul negru şi cârlionţat într-o coadă de cal.

Abia intrase în clădire şi uşa era chiar lângă gradene, aşa că m-am trezit că mă îndrept spre ea. M-am străduit din greu să par nepăsătoare, deşi eram departe de a mă simţi aşa.

— Domnişoară Tramell, mă salută ea. Ce ciudat să te găsesc aici. Lucrezi de mult cu Parker?

— De vreo lună. Mă bucur să te văd, doamnă detectiv.

— Nu, nu te bucuri, făcu ea o grimasă. Sau nu crezi asta. Nu încă. Şi poate n-o să crezi nici după ce o să ne terminăm discuţia.

M-am încruntat, nedumerită de cuvintele ei cu două înţelesuri. Cu toate acestea, un lucru mi-era clar.

— Nu pot vorbi dacă nu e prezent şi avocatul meu.

Ea îşi desfăcu braţele.

— Nu sunt în timpul serviciului. Dar, oricum, nu trebuie să spui nimic. O să vorbesc doar eu.

Şi făcu un semn către gradene. M-am aşezat fără tragere de inimă. Aveam nişte motive foarte bune să fiu precaută.

— Ce-ar fi să mergem puţin mai sus? propuse ea, urcând câteva trepte.

M-am ridicat şi am urmat-o. După ce ne-am aşezat, ea se sprijini cu antebraţele pe genunchi, uitându-se la cursanţii de jos.

— Noaptea e altfel aici. De obicei, eu vin în timpul zilei. Mi-am spus că, în eventualitatea puţin probabilă că o să dau de tine într-o zi, când nu sunt în timpul serviciului, o să-ţi vorbesc. Mă gândeam însă că şansele mele sunt nule. Ei, şi, pe neaşteptate, iată-te aici! Cred că o fi un semn.

Nu mă aburea cu explicaţia asta.

— Nu mi s-a părut că ai fi genul de om care crede în semne.

— M-ai prins, dar în cazul ăsta o să fac o excepţie.

O clipă, îşi ţuguie buzele, ca şi când s-ar fi gândit concentrată la ceva, după care îşi îndreptă privirea drept spre mine.

— Cred că iubitul tău l-a ucis pe Nathan Barker.

Eu am înţepenit, răsuflând greu.

— N-o s-o pot dovedi niciodată, continuă ea, pe un ton mohorât. Este prea deştept. Prea meticulos. Totul a fost premeditat cu mare atenţie. În clipa în care Gideon Cross şi-a pus în minte să-l omoare pe Nathan Barker, a organizat totul cu precizie de ceasornic.

Eu nu ştiam dacă să rămân ori să plec, ce consecinţe ar fi putut avea oricare dintre aceste decizii. Şi, profitând de nehotărârea mea, ea continuă să vorbească.

— Cred că totul a început în lunea de după atacul asupra colegului tău de apartament. Când am cercetat camera de hotel unde a fost descoperit corpul lui Barker, am găsit fotografii. Erau multe fotografii ale tale, însă cele de care vorbesc erau ale colegului tău de apartament.

— Cary?

— Dacă ar fi să prezint aceste probe la parchet, pentru un mandat de arestare, aş zice că Nathan Barker l-a atacat pe Cary Taylor, ca un mod de a-l intimida şi a-l ameninţa pe Gideon Cross. Bănuiala mea e că, de fapt, Cross nu se lăsa şantajat de Barker.

Strângeam cu furie prosopul. Nu puteam suporta gândul că, în cele din urmă, Cary suferise doar din cauza mea.

Graves mă studie cu o privire scrutătoare, în care nu se citea nimic. Cu ochi de poliţist. La fel ca ai tatii.

— În momentul acela, cred că Cross a considerat că eşti în pericol de moarte. Şi ştii ce? Avea dreptate. Am văzut probele pe care le-am ridicat din camera lui Barker – fotografii, note detaliate ale programului tău zilnic, tăieturi

din ziare... chiar şi câte ceva din gunoiul pe care îl aruncai tu. De obicei, când găsim astfel de lucruri, e prea târziu.

— Nathan mă urmărea? Numai gândul ăsta era de-ajuns să mă facă să tremur incontrolabil.

— Te pândea. Şantajul pe care a încercat să-l folosească cu tatăl tău vitreg şi cu Cross era un mod de a face pânda mai strânsă. Mă gândesc că Gideon Cross ajunsese mult prea aproape de tine, iar Barker se simţea ameninţat de relaţia voastră. Cred că spera că, dacă afla despre trecutul tău, Cross avea să se îndepărteze de tine.

Mi-am acoperit gura cu prosopul, în caz că urma să vomit, atât îmi era de rău.

— Prin urmare, uite cum cred eu că s-au petrecut lucrurile.

Graves bătea darabana cu degetele, părând că este atentă la exerciţiile dure care se desfăşurau mai jos de noi.

— Cross ţi-a dat papucii şi a reînnodat relaţia cu o iubită mai veche. În felul acesta, împuşca doi iepuri dintr-un foc: îl făcea pe Barker să se relaxeze şi făcea să dispară motivul crimei în ceea ce-l privea pe el. De ce-ar omorî un bărbat pentru o femeie pe care a părăsit-o? Şi a pus totul la cale tare bine, căci ţie nu ţi-a spus nimic. Iar tu ai întărit minciuna, cu reacţia cinstită pe care ai avut-o.

Începuse acum să bată ritmic din picior, trupul ei zvelt radiind o energie nestăpânită.

— Cross nu angajează pe nimeni ca să-i facă treaba. Ar fi o tâmpenie. Nu vrea să fie urmăriţi banii şi nici să angajeze un tip care să-l dea de gol. În plus, e ceva personal. *Tu* eşti ceva personal. Vrea ca ameninţarea să dispară fără nici cea mai mică urmă de dubiu. Aşa că pune la cale în ultimul moment o petrecere la una dintre proprietăţile lui, pentru o companie producătoare de votcă pe care o deţine tot el. Acum, a făcut rost de un alibi tare ca piatra. Până şi presa e acolo, ca să facă fotografii. Iar el ştie cu precizie unde eşti, ştie că şi alibiul tău e la fel de solid.

Îmi înfipsesem mâinile în prosop. *Dumnezeule...*

Bufniturile corpurilor care se prăbuşeau pe saltele, zgomotul instrucţiunilor care erau date şi strigătele de triumf ale cursanţilor, toate păliseră, preschimbându-se într-un zumzet inform în urechile mele. În faţa mea era o activitate plină de agitaţie, însă creierul meu nu putea să proceseze ce vedea. Aveam impresia că străbat cu spatele un tunel nesfârşit, până când lumea mea se redusese la un punct mititel.

Graves îşi deschise sticla de apă şi bău cu sete, după care se şterse la gură cu dosul palmei.

— Trebuie să recunosc că petrecerea m-a cam pus pe jar. Cum să distrugi un alibi ca ăsta? A trebuit să mă duc de trei ori la hotel, până când am aflat că în seara aceea fusese un incendiu la bucătărie. N-a fost nimic grav, însă tot hotelul a fost evacuat timp de vreo oră şi toţi clienţii au rămas pe trotuar. Cross intra şi ieşea din hotel, făcând tot ce ar face un proprietar într-o asemenea situaţie. Am discutat cu vreo şase angajaţi de-ai lui care l-au văzut ori au vorbit cu el, însă nici unul n-a putut să-mi spună pe la ce oră l-a văzut. Toţi au relatat acelaşi lucru: era un haos total. Cum să dai de urma unui om în balamucul ăla?

M-am surprins clătinând din cap, ca şi cum mie mi-ar fi adresat întrebarea.

Ea îşi îndreptă umerii, rotindu-i.

— Am cronometrat drumul de la intrarea de serviciu – unde Cross fusese văzut stând de vorbă cu pompierii – până la hotelul lui Barker, aflat la câteva clădiri mai departe. Un sfert de oră în fiecare direcţie. Barker a fost ucis dintr-o singură lovitură de cuţit, drept în inimă. Totul n-a durat mai mult de un minut. Cadavrul n-avea răni defensive şi a fost găsit chiar în faţa uşii. Ştii ce cred eu? I-a deschis uşa lui Cross şi a fost ucis înainte să clipească. Şi fii atentă... Hotelul acela e în proprietatea unei subsidiare a Cross Industries. În plus, camerele de luat vederi din clădire nu mergeau, pentru că se făcea o îmbunătăţire programată de câteva luni.

— Coincidenţă, am zis, cu glas răguşit.

Inima îmi bubuia în piept. Undeva, într-un colţişor al creierului, am observat că, la doar câţiva metri de noi, se aflau câteva zeci de oameni, care-şi vedeau de vieţile lor fără să aibă habar că o altă fiinţă umană se confrunta, în aceeaşi încăpere cu ei, cu un eveniment catastrofic.

— Sigur! De ce nu?

Graves ridică din umeri. Ochii însă o trădară. *Ştia*. Nu putea s-o dovedească, dar ştia.

— Prin urmare, uite care-i treaba: aş putea să sap în continuare şi să-mi pierd timpul cu cazul ăsta, deşi mă aşteaptă altele pe birou. La ce bun, însă? Cross nu este un pericol pentru public. Partenerul meu ţi-ar spune că niciodată nu e bine să iei legea în propriile mâini. Şi, în majoritatea cazurilor, sunt de acord cu el. Dar Nathan Barker urma să te omoare. Poate nu săptămâna viitoare. Poate nu anul viitor. Dar, într-o zi, cu siguranţă.

Se ridică în picioare, aranjându-şi pantalonii, şi îşi luă apa şi prosopul, făcându-se că nu-mi observă suspinele necontrolate.

Gideon... Îmi apăsam prosopul pe faţă, copleşită.

— Mi-am ars notiţele, continuă ea. Partenerul meu e de acord cu mine că am ajuns într-o fundătură. Nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie că Nathan Barker nu ne mai consumă aerul. Până şi tatăl lui mi-a spus că, pentru el, fiul său a murit cu mulţi ani în urmă.

Eu mi-am ridicat privirea către ea, clipind, ca să reuşesc să văd ceva prin perdeaua lacrimilor.

— Nu ştiu ce să spun.

— Te-ai despărţit de el în sâmbăta de după seara în care v-am întrerupt cina, nu-i aşa?

Am dat din cap, a încuviinţare, şi la fel a făcut şi ea.

— Atunci se afla la secţie, dădea o declaraţie. A ieşit din încăpere, însă l-am văzut prin geamul uşii. Singurele clipe în care văd aşa o durere pe chipul cuiva e când le anunţ

rudelor moartea cuiva. Şi, ca să fiu cinstită, de asta ţi-am spus ce ţi-am spus: ca să te poţi întoarce la el.

— Îţi mulţumesc.

Niciodată până acum nu pusesem atât de multă suflet în aceste două cuvinte. Ea scutură din cap, o luă pe scări în jos, după care se opri şi se întoarse să mă privească:

— Nu doar mie trebuie să-mi mulţumeşti.

Nu ştiu cum am ajuns la apartamentul lui Gideon.

Nu-mi amintesc să fi plecat de la sala lui Parker ori să-i fi spus lui Clancy unde să mă ducă. Nu-mi aduc aminte când am trecut pe la recepţie, nici că am luat liftul. Când m-am trezit în holul particular din faţa uşii lui Gideon, a trebuit să mă opresc o clipă, căci habar n-aveam cum ajunsesem acolo de la gradene.

Am sunat la uşă şi am aşteptat. Nu răspundea nimeni, aşa că m-am prăbuşit pe jos, cu spatele lipit de uşă.

Acolo m-a găsit Gideon. Uşile liftului s-au deschis şi el a ieşit, încremenind în clipa în care m-a văzut. Era îmbrăcat în hainele de sport şi încă avea părul ud de sudoare. Nu fusese niciodată mai frumos. Se uita la mine, nemişcat, aşa că i-am explicat:

— Nu mai am cheia.

Nu m-am ridicat, pentru că nu eram sigură că o să mă ţină picioarele. El se lăsă jos lângă mine.

— Eva? Ce s-a întâmplat?

— M-am întâlnit din întâmplare cu detectivul Graves în seara asta, am zis, încercând să fac să dispară nodul din gât. Renunţă la caz.

Lui îi scăpă un oftat adânc.

Şi, la auzul acelui sunet, *am ştiut*.

Ochii minunaţi ai lui Gideon se înceţoşaseră sub un văl întunecat de tristeţe. Ştia că ştiu. Adevărul apăsa greu în aerul dintre noi, aproape tangibil.

Aş ucide pentru tine, aş da tot ce am pentru tine... dar n-o să renunţ niciodată la tine.

Gideon căzuse în genunchi pe marmura rece, cu capul plecat, în aşteptare.

Mi-am schimbat şi eu poziţia, ajungând în genunchi, la fel ca el. I-am ridicat bărbia. Îi atingeam chipul cu mâinile, cu buzele. Şi, plină de recunoştinţă pentru darul său, am murmurat:

— Mulţumesc... mulţumesc... mulţumesc...

El mă trase spre el, prinzându-mă strâns în braţe, cu faţa îngropată în gâtul meu.

— Unde ne vom îndrepta, de acum înainte?

L-am îmbrăţişat şi eu:

— Oriunde va fi nevoie. Împreună.